DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

"Türünün harika bir örneği."

Jo Beverley

HASRET KARDEŞ =)

Aşkın Kollarında

Julianne MacLean

EPHESUS

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Aşkın Kollarında

Clara Wilson, Londra'ya onca yolu adını temizlemek için gelmişti. İnatçılığı, okyanusun öbür tarafında evlenmesini neredeyse imkansız kılarken, yanlışlıkla gittiği bir baloda kendisini Rawdon Markisi Seger Wolfe'un kollarında bulmuştu. Clara daha önce hiç âşık olmamıştı ama markiyle tanıştığında bu hissettiğinin aşk olduğundan hiç şüphe duymamıştı. Ne yazık ki aşk, kafasındaki en son şeydi. Buraya kendisine bir eş bulmaya gelmişti, bir hovarda değil.

Kötü şöhretli Marki ise Clara Wilson ile tanıştığında ona karşı öyle güçlü bir arzu duymuştu ki, kendisini aristokrat Londra'nın girdabına yeniden kapılmaktan alıkoyamamıştı. Şimdi kendisine hiç uygun olmayan bu güzelliğin aşkını kazanmak için mücadele ederken, bu oyunda kendi kalbini de ortaya koyacaktı.

"İşveli bir kadın, enfes bir şekilde hınzır bir erkek ve çok iyi sunulmuş bir Viktoryan atmosferi içinde MacLean okuyucularını büyülüyor. Özel kıvılcımları ve şehvet anlayışı onun zirveye yükselişinin önünü açıyor."

Romantic Times

0077108 AGC
7108 AGC

₺19

www.ephesusyayinlari.com

9 786055 358303

www.selimbuyukguner.com
Kapak Tasarım: Selim Büyükgüner

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bu kitabı, iki muhteşem gün boyunca başımı kaldırmadan okumanın keyfine vardım. Hikâye bal gibi akıp gidiyor ve yerinde olmak isteyeceğiniz karakterlerin yaşadıklarını okuyarak sayfaları çevirirken aldığınız lezzetten parmaklarınızı yalıyorsunuz. Muazzam bir hikâye anlatıcı olan ve öykülerine neredeyse şarkı söyletecek denli hayat katan yazarın anlattıklarına gömülüp gidiyorsunuz. Bu kitabı vakit geçirmeden 'okunması gerekenler' listenize eklemelisiniz."

Suzanne Coleburn

Aşkın Kollarında

Julianne MacLean

Aşkın Kollarında

Julianne MacLean

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

AŞKIN KOLLARINDA

Orijinal Adı: An Affair Most Wicked
Yazarı: Julianne MacLean

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Çeviri: Deniz Beril Bacaklılar
Editör: Merve Süzer
Düzelti: Yakup Şimşek
Sayfa Tasarım: Adem Şenel
Kapak Tasarım: Selim Büyükgüner

Basım: 2013

ISBN: 978-605-5358-30-3

Yayınevi Sertifika No: 20610

© 2003, Julianne MacLean
HarperCollins Publisher'ın imprinti olan
Avon'la yapılan sözleşmeye göre yayımlanmıştır.
© Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep&Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı:
Deniz Ofset
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center B Blok
Kat: 2 No: 403 Topkapı/İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 / Faks: (0212) 613 51 97

Cilt:
Yıldız Mücellit
Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sitesi 2. Bodrum
No:81/25 Topkapı/İstanbul Tel: 0212 5013117- 6131733

Yayımlayan
Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.
Moda Cad. Uşaklıgil Apt. No: 108 Daire: 3
Kadıköy/İstanbul
Tel/Faks: (0216) 550 55 44
www.ephesusyayinlari.com / info@ephesusyayinlari.com

Aşkın Kollarında

Julianne MacLean

Çeviri
Deniz Beril Bacaklılar

EPHESUS®
YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bayım, zannedersem
beni bir başkasıyla karıştırmış olacaksınız.
Ben hiçbir şekilde..."

"Neden olmasın, aşkım? Nihayetinde *buradasınız*, öyle değil mi? Ve aramızda baş döndürücü bir ahenk geliştirdik gibi geliyor bana."

"Burada derken? Tam olarak neresi *burası*?"

Seger'ın ifadesi karanlığa büründü. "Nerede olduğunuzu bilmiyor musunuz?"

"Korkarım ki hayır. Eğer beni aydınlatırsanız size minnettar kalırım."

Daha birkaç saniye önceki sıcaklık ve baştan çıkarma, sıcak ocağa düşen su damlası gibi anında yok oldu adamın sesinden.

"Bu özel bir balo, hanımefendi. Yalnızca davetiyesi olanlar içeri alınır." Adam gözlerini yumdu. "Lütfen bana evli olduğunuzu söyleyin."

Clara'nın kaşları, birden yüzüne çok dar gelmeye başlayan göz maskesinin altında havaya kalktı. "Evli mi!" Sesi fısıltıya dönüştü. "Hayır! Eğer evli olsam, sizinle bu yakışıksız konuşmayı yapıyor *olmazdım* kesinlikle!"

Adam, Clara'nın dirseğine yapışarak onu balo salonuna geri götürmeye yeltendi.

"Gitmeniz gerekiyor. Başka kimseyle konuşmayın. Buradan hemen gidin ve Tanrı aşkına, kimseye nerede olduğunuzu söylemeyin. Anlıyor musunuz?"

"Anladığım şey şu ki, asla sizinle dans etmemeliymişim."

Adam durup öfke dolu karanlık gözlerle ona baktı. "O konuda sizi düzeltmem gerek. Aslına bakarsanız, benimle dans etmiş olduğunuz için çok *şanslıydınız*. Her erkek sizin gibi davetkâr küçük bir çiçeği bırakacak denli anlayışlı olmazdı."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Önsöz

Londra, 1883

Leydi Berkshire, öğlen güneşinin vurduğu yatak odasının dışında dikilerek örtüsünü kışkırtıcı çıplak bedenine doladı. Bir omzunu kapının çerçevesine yaslayarak sevgilisinin paltosunu uzatırken memnun bir şekilde içini çekti. "Perşembe günü tekrar gelecek misin?"

Koridorda upuzun, ihtişamlı görüntüsüyle dikilen, altın renkli saçları alışılmadık bir dağınıklıkla omuzlarına dökülen sevgilisi gülümsedi ve şeytani cazibesi sıcacık, göz alıcı bir ışık huzmesi gibi koridora yayıldı.

Halen öğlen oynaşmalarının heyecanını üzerinden atamamış olan Leydi Berkshire, adamın önünde yağ gibi eriyordu; zira az önce dedikoduların ardındaki gerçeği bizzat tecrübe etmişti. Evet, hepsi gerçekti. Yakışıklı marki alev alevdi. Yatak odasında güçlü, özgür ve sınırsız sevişmekte çok yetenekliydi.

O Seger Wolfe'du, Rawdon Markisi. Geç saatlerde Londra'nın kabul salonlarının karanlık köşelerinde fısıldaşmayı seven kadınların laflarına bakılırsa, İngiltere'nin en çok arzu edilen aşk adamı oydu.

Marki, çocuksu bir albenisi olan yemyeşil gözleriyle, kadının istekle kendisinin cevabını duymayı beklerken ince elini

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

baştan çıkarırcasına boynundan köprücük kemiğine doğru gezdirmesini izledi.

"Korkarım ki perşembe günü erteleyemeyeceğim bir görüşmem var."

"Cuma o halde? Çilek de ikram ederim." Sesindeki baştan çıkartıcı tınının altında yalvaran bir hali vardı.

Seger, bu daveti dikkatle gözden geçirdi. Her ne şart altında olursa olsun, hiçbir kadınla aynı hafta içinde ikiden fazla görüşmek âdeti değildi. Çoğu kadın içgüdüleriyle sınırlarını bilirdi. Eğer Seger'ın tekrar yanlarına gelmesini istiyorlarsa, bir şey talep etmemeyi ve sahiplenici davranmamayı bilirlerdi. Zaten genellikle istisnasız olarak isterlerdi de.

Seger'ın aldığından daha fazlasını verme kabiliyeti sayesinde, hepsi bunu kabullenmişti.

Seger derin bir nefes alarak içini çekti. Böyle bir anda alışkın olmadığı bir şekilde karnına saplanan ani memnuniyetsizlik hissi onu şaşırtmıştı.

Leydi Berkshire ihtirasla ona doğru bir adım atarak elini yakaladı. "Lütfen?" Adamın işaret parmağını dudaklarının arasına götürerek hafifçe emdi.

"Belki cuma olur," dedi Seger, yumuşak bir sesle.

Leydi Berkshire, duyduğu beklentiyle adeta ışıldadı. "Cuma o zaman."

Yatak odasına geri girerek kapıyı sessiz bir tıkırtıyla arkasından kapattı.

Seger bir an orada durarak önünde uzanan bomboş koridora baktı ve verdiği cevabı kafasında evirip çevirdi. Son zamanlarda böyle kaçamaklara duyduğu istekte bir azalma olmuştu. Bunun hiçbir anlamı yoktu. Leydi Berkshire örtülerin altında becerikli, istekli bir partnerdi. İkisinin de doruğa ulaştığı anlar güçlü olmuştu.

Seger gözlerini kapıya dikerek orada dikilmeyi sürdürdü. Birden bir şeyi fark etti. Bir kadınla onu sevdiği için sevişmenin nasıl olduğunu neredeyse hiç hatırlamıyordu bile.

Onu.

Seger derin bir nefes aldı. Tanrım. Ne kadar zaman geçmişti aradan, hem şimdi neden bunu düşünüyordu ki?

Kahretsin ki, ne kadar zaman geçtiğini biliyordu. Günü gününe hem de. Tam sekiz yıl olmuştu. Evet.

Neyse ki sırf zevk arayışıyla yaşadığı yüzeysel görüşmeler ve anlamsız yakınlıklarla geçen bu sekiz yıl, ona dair anılarını büyük ölçüde kafasından silip atmıştı ve Seger bundan memnundu. Şimdi bunları kurcalamanın hiç anlamı yoktu. O geri gelmeyecekti. Bu yönden ölümün beli bükülmezdi.

Seger paltosunu ilikleyerek gitmek için arkasını dönerken bu memnuniyetsizlik hissinin geldiği gibi hızla geçip gideceğine ikna etmeye çalıştı kendi kendini. Her şey tıpkı son sekiz yıldır olduğu gibi yolundaydı. Seger halinden memnundu. Nasıl iyi vakit geçireceğini biliyordu ve geçiriyordu da. Kadınlardan zevk alıyor ve karşılığında onlara doyulmaz zevkler yaşatıyordu. Hayatının ve ilişkilerinin yüzeyselliğini seviyordu. Flört ettiği kadınlar daima neşeliydi ve gülümsüyorlardı. Bunun karmaşık veya üzücü hiçbir yanı yoktu.

Açık konuşmak gerekirse, istese bile bir kadının derin duygularını nasıl anlayabileceğini bildiğinden bile emin değildi.

İstediğinden de değil zaten. İstemiyordu.

Seger, merdivenlerden inerek kesin bir kararlılıkla bu düşünceleri aklından uzaklaştırdı. Ona bir faydası yoktu bunun.

Şık Londra evinin ön kapısından çıkarak bakışlarını sokakta aşağı yukarı gezdirdi ve birkaç ev ötede bekleyen arabasına doğru ilerledi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kendisine bu akşam sabırsızlıkla bekleyeceği şeyler olduğunu hatırlattı. Gideceği özel bir balo vardı: bir Cakras Balosu. Her zamanki gibi duyuları için kışkırtıcı bir şenlik olacaktı. Dikkatini dağıtmak için tam da ihtiyacı olan şeydi bu. Hiç şüphe yok ki, orada bir dolu ilginç kadınla tanışacaktı. Güzel kadınlarla. Maceracı kadınlarla.

Seger, at arabasına atlayarak sürücüye yola çıkmasını işaret etti. Önünde uzanan akşamı düşündükçe kanı kaynıyordu.

BİRİNCİ BÖLÜM

Londra Sezonu

Mayıs 1883

Sevgili Adele,

Nihayet geldi çattı: Londra'daki ilk balom. Ellerimin nasıl titrediğini hayal bile edemezsin; zira uygun davranamayacağım, herkes aklımdan geçenleri görecek ve kendilerinden biri olmadığımı anlayacak diye korkuyorum.

Umarım böyle olmaz tabii; çünkü buradaki toplumun bir parçası olmayı çok istiyorum: Rotten Row'da günlük at gezileri, resepsiyonlar, öğlen yemekleri, tiyatrolarda geçen akşamlar. Şu ana dek yorucu ama muhteşem bir deneyim oldu. Gerçi tanıştığım pek çok kişinin sinir bozacak şekilde yüzeysel olduğunu itiraf etmeliyim.

Elbette bunun beklenen bir şey olduğunun farkındayım. Ne de olsa İngiltere'deyim ve insanlar inanılmaz derecede içine kapanık. Sinirim iki yıl önce Gordon'la olanlardan ileri geliyor sanırım. Bende bir tuhaflık var herhalde, macera peşinde koşuyorum ve gönlüm bundan yana, ama yine de ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tanrı aşkına, dinle beni. Yakışık alır, erdemli bir hayat sürmek istiyorsam bu hatayı geride bırakmaya çabalamalıyım. Tek umudum kalbimin bu ayrıcalıklı yer için fazla karışık bir hal almamış olması. Bazen benden beklendiği gibi yalnızca gülümseyip güzel görünmeyi çok zor buluyorum. Bundan daha derin bir şeyler istiyorum. Daha içten.

Gerçekten de ne mücadele olacak bu…

Seni seven kardeşin,

Clara

Londra'daki ilk balosuna –açıkça hayatının en önemli balosuna– şimdiden geç kalmış olan Clara Wilson, kız kardeşinin odasının eşiğinde durmuş, refakatçisi Bayan Gunther'ın yığılı davetiyeleri karıştırmasını izliyordu.

"Bunlardan biri olduğuna eminim," dedi Bayan Gunther, davetiyelerden birkaçını gümüş tepsinin kenarından maun ağacından yapılma masanın üzerine düşürürken. "Mutlaka öyle olmalı."

Bayan Gunther sağlam bir kadındı. Annesinin, Clara'nın Londra'daki refakatçisi olması için güvendiği tek kişiydi. Amerika'da itibarlı bir başhanımdı ve serveti çok *eskilere* dayanan, çok prestijli bir aileden geliyordu, ancak Clara'nın şanssızlığına, hafızası eskisi kadar güçlü sayılmazdı.

"Belgrave Meydanı'nda ya da oralarda bir yerlerdeydi. En azından bunu biliyorum. Sophia'nın tarif ettiğini hatırlıyorum."

Clara, minik topukları mermer zeminde takırdayarak odada ilerleyip refakatçisinin omzunun üzerinden baktı. Bu akşam "Belgrave Meydanı'nda ya da oralarda bir yerlerde" birkaç tane balo vardı. "Hatırlamanıza yardımcı olmamın bir yolu var mı, Bayan Gunther?"

Çok geçmeden davetiyeyi bulmaları gerekiyordu; zira şimdiden geç kalmışlardı.

Bayan Gunther davetiyeleri ardı ardına elden geçirdi. Hepsi birbirinden farksız görünüyordu: üzerinde şık baskılı isimler yazılmış kare şeklinde fildişi kartlar. Hepsi de Clara'nın ablası Sophia'ya gelmişti.

Üç yıl önce Sophia, bir dükle evlenen ilk Amerikalı vâris olmuştu. O ve kocası James, Marlborough Evi'nde oldukça popülerlerdi ve katılacakları görüşmelerin ardı arkası hiçbir zaman kesilmiyordu. Bu da şu an doğru davetiyeyi bulma işini ancak zorlaştırmaya yaramıştı.

"Wilkshire Balosu, Devonshire, Berkley…" dedi Bayan Gunther. "Yok, yok. Alison Balosu. Bu olabilir mi? Bekle, Lort ve Leydi Griffith… Bu muydu?"

Bayan Gunther isimlere rastgele tahmin yürütmeyi sürdürürken, Clara'nın o akşam için beslediği umutlar sönerek rahatsız edici bir şekilde karnına yerleşti. Her şey bu geceye bağlıydı ve Clara bu akşam baloya gidemezse, ikinci bir şans olmayabilirdi. Zira Clara, Londra aristokrasisini fethedecek son Amerikalı vâris, bu testi geçmek zorundaydı. Kız kardeşi gibi İngiliz toplumuna kabul edilmek ve hoş karşılanmak için, Clara'nın Londra'daki bir balo salonuna süzülmesi ve veliaht prensin onayını kazanması gerekiyordu. Yoksa sonu, toplumdaki pozisyonunun -en hafif tabirle- hassas olduğu New York'a dönmek olurdu.

Clara üzerindeki titremeyi silkip attı; zira bu akşam aklının endişelerle dolmasına izin verecek durumu yoktu. Geçmiş, geçmişte kalmıştı. Artık önüne bakma zamanıydı.

"Ah!" Bayan Gunther, yüzünü Clara'ya dönerek davetiyeyi uzattı. "İşte burada. Upper Belgrave Caddesi'ndeki Livingston'lar. Bu olduğundan eminim. Artık gidebiliriz canım."

Clara, o ana dek tuttuğunun bile farkında olmadığı nefesini vererek, eldivenli elini Fransız ipekli elbisesinin antika dantellerinde gezdirdi ve boynunda ışıldayan pırlanta

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve incilerden oluşmuş gerdanlığına dokundu. Kıymetli fildişi davetiyeyi elinde güven altına alarak kız kardeşinin odasından dışarı yöneldi.

Bir süre sonra ikisi ışıl ışıl parıldayan malikâneden karanlık, sessiz geceye adım attılar. Çıplak boyunlarında ilikli pelerinleri, bileklerine asılı fildişi yelpazeleriyle taş basamaklardan at arabasına doğru yürüdüler.

Ne var ki Clara kaldırıma adım attığı anda topuğu bir çatlağa isabet etti ve tökezledi. Davetiye elinden kurtulurken Clara yan tarafa doğru sendeledi, ancak henüz orada olduğunu bile fark edemediği uzun, şık giyimli bir uşak onu yakalayıp düşmesini engelledi.

Clara kendisini toparladı. "Aman Tanrım. Teşekkürler! İyi ki tam da o an orada duruyordunuz!"

Yüzünde en ufak bir gülümsemeden eser olmayan genç adam başını salladı.

Clara bir an gözlerini ona dikti, ancak adam saray muhafızı edasıyla suratı taş gibi, öylece dikilmekle yetindi.

Clara çaresizce içini çekti. *Şu İngilizler.*

İnşallah bu gece tanışacağı insanlar biraz daha kişilik sahibi olurlardı. Hiç değilse mizah anlayışları olsaydı.

Clara davetiyeyi yerden aldı. Biraz daha yakından inceleyerek parmağını uzattı. "Bu köşedeki sembol nedir?"

Bayan Gunther gözlerini kısarak üzerinde YEB harfleriyle karta basılmış küçük üçgen madalyona baktı. "Bilmiyorum ki. Sophia'yı gördüğümüzde sorarım."

Uşak, onları parlak gümüş bağlantıları olan tepeli siyah at arabasına bindirdi. Araç ileri atılıp Belgravia'ya dönerken sıçrayıp oturdu.

Kısa bir süre sonra, gece karanlığında parlayan bir mücevher gibi ışıl ışıl, büyük bir malikânenin önüne çektiler. Clara

içeride çalan orkestradan yükselen müziği duyabiliyordu. Bir Strauss vals müziğiyle dans eden çiftler, dans pistinde döne döne geniş pencerelerin ardından geçip gidiyorlardı. Birbiriyle karışan bir endişe ve heyecan hissi damarlarında gezinirken, Clara, arabadan inerek kaldırımda ilerleyen Bayan Gunther'ı takip etmek için ipek eteğini topladı.

Taşlı yoldan geçerek devasa sütunların altındaki ön kapıya vardılar. Girişte kulağı küpeli, geniş omuzlu, dazlak bir adam duruyordu. Clara ile Bayan Gunther kendisine doğru yaklaşırken, hemen arkasında sıkı sıkı kapalı duran kapının önüne geçti.

Bayan Gunther, kendisine özgü o kibirli tavrıyla omuzlarını yuvarladı; bu artık hünere dönüşmüş bir kabiliyetiydi onun. "Balo için geldik," dedi, en uygun başhanım sesiyle, göz korkutucu bir şekilde bir kaşını kaldırarak.

"Davetiyeniz var mı?" Adamın derinden gürleyen sesi ise Bayan Gunther'ın gözünü korkutmamıştı. Parıldayan gümüş rengi çantasına uzanırken bakışlarını ondan ayırmadı.

"Burada." Davetiyeyi adama uzattı.

Adam davetiyeye göz gezdirdi ve kısık bakışlarını kaldırarak ikisini de ayrı ayrı inceledi. Clara, sanki reddedileceklermiş gibi bir korku duygusuna kapıldı. Londra Sezonu böyle mi başlayacaktı? Daha kapıdan içeri adım atamadan bir fiyasko mu olacaktı?

Adamın sesi kuşku doluydu. "Amerikalı mısınız?"

"Evet," diye yanıtladı Bayan Gunther.

"Bir yenilik olacaksınız o halde." Adam önlerinden çekilerek kapıyı açtı. "Maskeleri hemen girişteki meşe masada bulabilirsiniz."

Bayan Gunther, inanamaz bakışlarla onu süzdü. "Maskeler mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ama henüz maske konusunda adamı sorgulayamadan, Clara onu dürtükleyerek kapıdan içeri soktu; zira sivri çıkışlar olsun istemiyordu. Uyum sağlamak istiyordu.

"Bu adamı hiç sevmedim," dedi Bayan Gunther, içeri girdiklerinde.

"Ben de. Sophia ve James'i gördüğümüzde daha çok rahatlayacağım."

Hemen içeride tüylü maskelerle dolu büyük kristal bir kâse buldular ve Clara, koyu kahve saçlarındaki kestane rengi gölgeleri ortaya çıkarması için krem rengi bir maske seçti. Maskelerini takarlarken bir kadın yanlarından geçip gitti. Clara, kadının korse giymediğine yemin edebilirdi. Clara'nın ağzı açık kaldı ve tam Bayan Gunther'a bir şey söyleyecekken kendisini tuttu, bunun lafını açmadı. Herhalde yanılmıştı.

Üstlerini başlarını düzeltmek için vestiyere çekildiler ve oradan büyük, kalabalık salondan balo salonuna doğru ilerlediler.

İçeri adım atar atmaz Clara'nın havası aniden değişti. Rahatladı, aklında dolaşıp duran tüm kuralları ve yapacağından emin olduğu tüm hataları kafasından attı. Öylesine muhteşem bir salondu ki burası…

Çiftler parlak renkler ve ışıltılar içinde pistte dönüp duruyorlardı. Orkestradan yükselen müzik adeta gökten geliyordu, müzisyenler çok yetenekliydi. Tüm hanımlar ve beyler çok şık ve mutlu görünüyordu.

Elinde bir şampanya tepsisiyle bir uşak yanlarına yanaştı ve Clara ile Bayan Gunther'a birer kadeh sundu.

Bayan Gunther başını iki yana sallayarak elini reddedercesine kaldırdı. Adamın kaşları çatıldı ve onlara sanki tepelerinde boynuz varmış gibi garipseyerek baktı.

"Cidden, almalısınız," dedi hoş bir sesle, tepsiyi tekrar onlara doğru kaldırarak. "Denemezseniz Lort Livingston hayal kırıklığına uğrar."

Halen uyum sağlamak isteğinde olan Clara, bir kadeh alarak dikkatle yudumladı ve lezzetli tadıyla tüm bedenine yaydığı ısının verdiği hazzın keyfine vardı. Uşak yanlarından ayrılırken ona göz kırptı.

"Gördün mü?" dedi Clara, refakatçisine.

Bayan Gunther, onun koluna dokundu. "Affedersin! Ah hayatım, dans kartın yok." Yanlarından geçen bir hanımı durdurarak ona sordu.

Clara, göz kırpan uşak meselesini bir kenara bıraktı.

Siyah-beyaz tüylü bir maske ve kadifelerle süslü koyu kırmızı bir elbise giymiş olan kadın, gülmekle yetindi.

"*Burada* isimlerle uğraşmayız," diyerek yoluna devam etti.

Clara birdenbire kendisini sanki Alice'in peşinden tavşan deliğine girmiş gibi hissetti.*

"Belki de prens geleceği içindir," diye kanaat getirdi Bayan Gunther. "Annesinin bağnazlığıyla uzaktan yakından alakası yokmuş diyorlar, hızlı yaşamayı tercih ediyormuş."

"Ya biri beni dansa kaldırırsa?" diye fısıldadı Clara. "Tanıştırmalar ne olacak?"

"Kimse bunlara kafa yoruyor gibi görünmüyor." Bayan Gunther'ın endişeli bakışları odada gezindi ve sesi tekrar o kibirli tona büründü. "Bu son derece uygunsuz. Sophia nerede? Bizden ne beklendiğini açıklamasını…"

O anda altın maskeli ve sarı saçlı genç bir adam yanlarına yaklaşarak başıyla selam verdi. "Bu dansı bana lütfeder misiniz?"

---

* Carol Lewis'in *Alice Harikalar Diyarında* başlıklı kitabında başkahraman Alice, Harikalar Diyarı'na bu şekilde girer. (Çev.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Clara, Bayan Guther'a bir bakış attı. Refakatçisi, adamın resmiyetsiz tavrının karşısında bir an tereddüt etti ve istekssizce de olsa başını salladı. Clara uygun bir tanıştırma olmadan refakatçisinin buna izin vermesine şaşırmıştı, ancak kadının da kendisi kadar gergin ve uyumsuz hissettiğini, bu seçkin lortlarla leydilerin bunu fark etmesini istemediğini düşündü.

Refakatçisine başkaldırmak istemeyen Clara, beyefendinin elinden şampanya kadehini alarak masaya koymasına izin verdi ve eldivenli elini tutarak onunla piste çıktı. Bir vals müziğiyle dans etmeye başladılar. Başka bir dans edildiğini görmüş değildi. Sona erdiğinde adam onu Bayan Gunther'a geri getirerek teşekkür edip uzaklaştı.

"Çok hoştu," dedi Clara. "Ama hiç de Sophia'nın tarif ettiği gibi değildi. Sosyal meziyetlerin gerekliliğinin New York'taki kadar olmasa bile çok kötü olduğunu ve çok zor bir dönem geçirdiğini söylemişti. Bu adam benim kim olduğumu bile öğrenmedi, ben de onun." Bayan Gunther'a doğru eğilerek fısıldadı. "Beylerin birkaçı eldiven takmamış bile. Şuradaki adama baksana."

Yanlarından başka bir çift dönerek geçti.

Bayan Gunther çenesini havaya dikti. "Dünyanın hali nerelere gidiyor, hiç bilmiyorum. Bir yüzyılın sonuna yaklaşıyor olabiliriz, ama toplumun, soylu olsun olmasın, bu denli uygarlıktan nasibini almamış bir şekilde davranacağını düşünemiyorum. Baksana, *benim* balolarımdan birinde..."

O sırada uzun, azametli bir adam balo salonuna girdi ve Clara'nın dikkati, refakatçisinin topluma ilişkin yorumlarından uzaklaşarak, kapının hemen önünde dikilen adamda toplandı. Adam kuyruklu, siyah bir takım giymişti, beyaz boyunbağıyla yeleği vardı. Hele saçları, rüzgârda salınan buğday başakları gibiydi. Alışılmadık bir uzunluktaydı, omuzlarına dek geliyordu. Adam elleri belinde kenetli halde salona girdi ve

başını kibirli bir tavırla geri atarak yüzüne düşen altın renkli bir perçemden kurtuldu.

Kıyafetine uygun, siyah bir maske takıyordu ve doğal olarak Clara adamın ancak çenesini ve ağzını görebiliyordu. Adamın, yanından geçen beylere gülümseyip başını sallayarak salonda ilerlemesini izlerken, ağzının çok güzel olduğuna karar verdi. Dudakları dolgun, dişleri muntazam ve bembeyazdı. Çenesinde belirgin bir gamze vardı, çene hattı ise sert ve köşeliydi. Clara şampanyasından yavaşça bir yudum aldı.

Adam, onun gözlerini kendisine diktiğini sezmiş olmalıydı; zira bakışları odada gezinerek kasıtlı bir şekilde Clara'nın üzerinde durdu. Uzun bir süre, neredeyse uygunsuz, kaçacak bir hale gelene dek birbirlerini seyrettiler, ancak Clara bakışlarını ondan ayıramıyordu. Kendisini cesur ya da cüretkâr hissettiğinden değil, tam aksine, narin ayakları bala saplanmış bir kelebek gibi sıkışmış ve çarpılmış bir haldeydi.

Tanrım, ama çok yakışıklı. Her ne kadar adam maske takıyor olsa da Clara bunu varlığının keşfedilmemiş derinliklerinde çok iyi biliyordu.

Adam bir saniye bile geçirmedi. Gözlerini bir an bile onunkilerden ayırmadan, balo salonunda hızla Clara'ya doğru ilerledi. Clara kısa, titrek bir nefes alırken, Bayan Gunther'ın söylediklerine tamamen kayıtsız kaldı. Elinden gelen tek şey, bu yakışıklı adamın pistte ceketinin altındaki geniş omuzları ve ağır, kendinden emin, yavaş yürüyüşüyle vahşi bir aslan gibi ilerlemesini izlemekti.

Adam onun önünde durarak hiçbir şey söylemeden elini uzattı.

Bayan Gunther konuşmayı kesti. Yanındaki eldivenli eli fark etmişti ve elin sahibine bakmak için döndü. Adam ona başını sallamakla yetindi ve elini tekrar kaldırarak Clara'yı sersemliğinden çekip çıkardı. Dans etmek istediğini belirtti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tam bir sessizlik oldu ve Bayan Gunther, inanılmaz şekilde muhteşem görünen beyefendiye bakışlarını dikti. Clara refakatçisinin de bala saplanmış olduğunu tahmin edebilirdi; zira kadının dudakları aralanmıştı ama ağzından tek sözcük bile çıkmıyordu. Clara, eldivenli elini onunkine bırakarak herhangi bir tanıştırma olmaksızın, kendisini piste götürmesine izin verdi.

Elbisesinin kuyruğunu kaldırarak adamın gözlerine baktı ve uyumlu bir şekilde kendilerini valse bıraktılar. Adam konuşmadan önce salonda birkaç kez gidip geldiler.

"Bu tip şeylerde taze bir yüzsünüz siz."

"Amerika'dan yeni geldim daha," diye yanıtladı Clara. Lafının sonuna "lordum" veya "efendim" hatta belki "ekselansları" eklemek isterdi, fakat tanıştırılmadıkları için ona nasıl hitap edeceğini bilmiyordu.

Bu hoş sürprizle bir anda adamın dudakları gerildi.

"Amerika demek... Sizi İngiltere'ye buyur edecek ilk kişi olmama izin verin o halde. Sizinle tanışmak canıma can kattı."

"Teşekkürler," diye yanıtladı Clara, adamın kelime tercihinden yüzü kızararak.

Gece, hiç de Clara'nın hayal ettiği gibi başlamamıştı.

"Ablamı ziyarete geldim," dedi adama.

Adam, ablasının kim olduğunu sormadı.

Dans etmeye devam ettiler. Salonda öyle akıcı bir zarafetle dönüyorlardı ki, Clara'da biraz bile baş dönmesi olmamıştı. Partneri karşılaştığı en yetenekli dansçıydı. Eli belini kararlı ancak hafif bir şekilde tutuyor, onu peri kadar hafifmişçesine salonda oradan oraya götürüyordu.

Vals sona erdiğinde, kocaman bir saksıdaki eğreltiotunun yanında zarif bir şekilde dansı bitirdiler. Başka bir vals

başladı. Daha yavaş bir müzikti bu. Partneri ona bir baş hareketiyle selam verdi.

"Bir dans daha edelim mi?"

Clara, adabımuaşeret kurallarına karşı bu belirgin aldırmazlık karşısında yine şaşırmıştı. Adamın şimdi kendisini refakatçisine geri götürmesi gerekiyordu. Clara, rahat görünmeye çalışan ancak bunu hiç de başaramayan Bayan Gunther'a bir bakış attı. Roma'dayken Romalılar gibi davranmakla ilgili eski deyişi hatırladı ve bu İngiliz'in davranışlarını izlemesi gerektiğine karar verdi.

"Onur duyarım."

Tekrar dans pozisyonuna geçtiler. Adamın güçlü kolu korseli belini sarar ve eli yan tarafına yaslanırken Clara'nın bedeninde bir heyecan hissi gezindi. Adam onu balo salonunun ortasına götürdü ve hareketleri biraz daha rahat bir ritme büründü.

"Şunu söylemeliyim ki," dedi adam, derin, ihtiraslı bir sesle, "olağanüstü bir dansçısınız. Sizi başka adamlardan önce bulduğum için şanslıyım. Bana kalırsa sizi yanımda tutmak isterim."

Clara güldü. "Beni yanınızda tutamazsınız."

"Ah, ama keşke tutabilsem. En azından siz benden sıkılıp yol verene kadar."

Bu övgü karşısında Clara içinin heyecanla titrediğini hissetti. "Bayım, benimle flört ediyorsunuz, hem de oldukça edepsiz bir şekilde."

"Çünkü edepsiz bir adamım ben, en azından sizin enfes güzelliğiniz karşısında. Siz hiç şüphesiz, bütün akşam boyunca karşılaştığım en büyüleyici yaratıksınız. Hatta tam olarak söylemek gerekirse, bütün yıl boyunca."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Clara'nın yanaklarına ateş basmıştı. "Bu denli abartılı iltifatlar karşısında ne söyleyebileceğimi bilmiyorum. Beni tanımıyorsunuz bile."

"Abartılı mı? Cazibenizi yabana atıyorsunuz. Bunu size ispatlamama izin vermelisiniz."

"*Neyi* ispatlamanıza?"

"Enfes olduğunuzu."

Aralarında geçen konuşma kesinlikle Clara'nın tecrübe alanının dışında kalıyordu ve yalnızca hayallerini süsleyen bir şekilde içini kıpır kıpır etmesine rağmen, son derece uygunsuz olduğu aşikârdı. Clara bunu aklına sokmaya gayret etti. Bu adamı hiç tanımıyordu. Övgülerinin dehşet verecek denli aleni olduğunun farkında değil miydi? Yine de Clara'nın dili konuyu değiştirmeye varmıyordu.

"Nasıl ispatlayacaksınız peki?"

Adam bunu bir an düşündü. "Nasıl ispatlamamı istersiniz?"

Clara, bu denli hilebaz bir soruya nasıl yanıt vereceğini bilse dahi konuşabileceğinden emin olamadan gözlerini ona dikti.

"Tamamen size aidim," dedi adam, dostane ve aleni bir ifadeyle. Bu, Clara'nın İngiltere'ye geldiğinden beri alıştıklarından sonra hoş bir değişiklik olmuştu. "Emrinizdeyim. Hürmetkâr kulunuzum. Sizin arzularınıza amadeyim."

Clara ona birkaç saniye şok içinde baktı ve kendisini tutamayarak bir kahkaha attı. Belki sinirdendi. "Sizin gibi birisiyle tanışmamıştım hiç."

Peki, o kimdi gerçekte? Clara'nın tüm bildiği, son derece cüretkâr ve azametli biri olduğuydu. Her şeyi heyecan verici, ihtişamlı ve asildi. Çevresinde gördüğü sıradanlıktan sonra göz kamaştırıcı bir değişiklikti.

Adam ona baktı. "Etrafınıza bir baksanıza. Pistteki her erkeğin dikkatini çekiyorsunuz ve hepsi sizi ilk olarak görmüş

olmayı diliyor. Her biri benim çok geçmeden ortadan kaybolup sizi tekrar serbest bırakacağımı umuyor."

Clara çevresine bakındı. Diğer beyler yalnızca partnerleriyle dans ediyordu, kendisine baktıkları yoktu. "Korkarım böyle bir şey görmüyorum."

"Görmüyor musunuz? O zaman nasıl ispatlayabilirim size bunu? Biliyorum. Kalbimi hissetsenize. Hızla çarpıyor." Adam, Clara'nın elini göğsüne götürdü ve orada tuttu. Kıpırdamadan.

Kalabalık balo solununun ortasında böylesi fiziksel bir yakınlıktan dili tutulmuş ve elinin altında adamın sert göğsünün verdiği hisle paniklemiş olan Clara, elini çekmeye çalıştı.

Adam elini olduğu yerde tuttu.

Clara onun kalp atışlarını hissetti. Hızla çarpmıyordu. Gecenin derinliklerindeki bir göl gibi sakindi.

Tamamen afallamış ve sersem bir hal almış olan Clara, bir adımı kaçırdı.

Partneri onun hatasını kapatarak, bir ritim dahi kaçırmadan devam etti ve elini tekrar dışarı doğru, olması gereken yere götürdü.

Birden Clara'nın ağzı kurudu. Hatta zar zor nefes alabiliyordu. Bu adamın kadınlar üzerinde her zaman böyle insanın elini ayağını kesen bir etkisi mi vardı? Eğer öyleyse, onunla bir kez daha karşılaşması halinde burada ilk sezonunun oldukça cazip, hatta belki zor geçmesi kaçınılmazdı.

Biraz daha dans ettiler ve Clara, adamın adımlarının yavaşladığını ve valsin her bir ölçüsüyle gittikçe ağırlaştığını hissetti.

Şimdi gözlerini onun bakışlarından kaçırıyordu. Adam, bu son küçük flörtleşmesiyle dengesini bozmuştu.

Vals sona erdi ve orkestra sustu. Sayfaların çevrilme sesi sessizliği bozdu. Clara, odanın nemli sıcaklığından bunalarak bir elini yanağına götürdü. Ya da belki kafasının kazan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gibi olmasının sebebi, bu yakışıklı adamın, üzerinde bıraktığı şiddetli etkiydi.

Adam, onun sıkıntısını tam vaktinde büyük bir hassasiyetle sezdi.

"Soğuk bir şeyler içmek ister misiniz? Yemek odasında bir punç kâsesi var."

"Lütfen," diye yanıtladı.

Adam, Clara'ya kolunu uzattı ve o da adamın kendisini diğer salona götürmesine izin verdi. Buradaki örtülü, uzun büfe masasının üzeri çörekler, hamur tatlıları, kâseler dolusu rengârenk meyveler, kaymak ve dizi dizi dondurulmuş şeftalilerle doluydu. Gümüş tabaklarda deniz ürünleri, peynirler, etler, kekler, çikolata ve şekerlerle yemişler sıralanmıştı.

Adam onu punç kâsesine götürerek bir bardak doldurup uzattı. Clara içeceğin boğazını yaktığını fark edene dek, üç büyük yudum almıştı. İçindeki alkolden dolayı tadı acıydı.

Clara, gırtlağından bir ses çıkmadan ve yüzünü buruşturmadan yutkunmaya çalıştı ve kibarca gülümseyerek kupasını dikkatle masaya bıraktı. Bu içkiden daha fazla içecek değildi. İçki fıçısı gibi kokarak gezmek istemiyordu.

"Daha iyi misiniz?" diye sordu adam.

"Evet, çok daha iyi." *Boğazımın alev alev yanması dışında tabii!* Clara, boğazını temizlemeye çalıştı. "Teşekkürler." Cevabı ağzından cırlama gibi çıkmıştı.

"Fuseli'yi görmek ister misiniz? Ana salonda."

Clara tekrar yutkundu. "Refakatçimden ayrı kalmam pek..."

"Livingston Evi'ne gelip de Fuseli'yi görmemek olmaz."

Clara onun kusursuz dudaklarına baktı, baştan çıkarıcı sesini duydu ve derinlerde bir yerde uğuldayan bir heyecan dalgasıyla beraber, bu adam kendisini her nereye çekerse oraya gitme arzusu hissetti.

"Sanırım gelip bir göz atsam olur."

"*Bir göz atsam.* Ne hoş bir Amerikan ifadesi."

Adam ona tekrar kolunu uzattı ve Clara, Fuseli'ye bir kez bakıp partnerine nazikçe teşekkür ederek kendisini Bayan Gunther'a geri götürmesini rica etmeye kararlı bir şekilde, onunla ana salona gitti.

Salonda başka çiftler köşelerde sessizce fısıldaşıyorlardı. Clara atmosferi bir açıdan rüya gibi buldu. Hanımlar büyülenmiş gibi etrafta süzülüyorlar, erkekler alçak sesle konuşuyorlardı. Maskeler tüm bunlara gizemli bir hava katmıştı, sanki herkesin müşterek, büyük bir sırrı saklaması gerekiyor gibiydi.

Clara bu garip algılarını şampanyadan aldığı birkaç yuduma ve punç kâsesindeki yakıcı içkiye verdi.

Yanındaki yakışıklı adam, geniş sarmal merdivenlerin dibinde asılı bir tablonun önünde durdu. "İşte burada."

Clara başını kaldırıp baktı. "*Kâbus* adlı tablo bu."

Adamın sessizce yüzünü incelediğini hissetti.

"Sanattan anlıyorsunuz."

"Evet, gerçi bunun hakkında bir şeyler okumuştum sadece. Hiç bilmiyordum, bu denli..."

"Bu denli ne?"

"Bu denli..." Bunu söyleme cüret edebilir miydi? Uyuyan kadının elbisesinin ardındaki göğüslerinin kıvrımlı çizgisine, kolunun gevşek bir biçimde yere doğru uzanmasına baktı. "Bu denli erotik olduğunu."

Clara sessizce ayrıntıları incelemeye devam etti: sırıtan şeytanı ve doğaüstü bir dünyadan yatak odasına giren ışıltılı atı.

Yanındaki parıltılı yeşil gözlerin kendisini izlediğini, tabloya verdiği tepkiyi incelediğini hissedebiliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Adam biraz daha eğildi. "Kimileri bunun insanı aklın karanlık oyuklarına doğru götürdüğünü söylüyor."

Adamın nefesinin kulağında yarattığı sıcaklık, bedeninin sol yanının tamamında yükselen bir dalga gibi gezinerek, tüylerinin diken diken olmasına sebep oldu.

Clara tabloyu incelerken adam sessizce arkasına geçti. Onun arkasında olması, Clara için *Kâbus*'ta gördüğü her şeyden daha huzursuzluk vericiydi. Zira arkasında rahatça dikilen adam kanlı canlıydı, üstelik görkemli ve yakışıklıydı. Clara nemli ensesinde onun sıcak nefesini hissedebiliyordu.

"Tanrım, çok güzelsiniz," diye fısıldadı adam.

Bu denli arzu dolu, açık bir övgüye alışık olmayan Clara'nın nefesi kesildi. "Teşekkürler."

"Parfümünüz çilek gibi."

Clara arkasına döndü ve bakışları onun bakışlarını buldu. Kendisini maskeye bakmaktan ve o olmadan nasıl görüneceğini hayal etmekten alıkoyamıyordu. Mutlaka bütün Londra'nın en yakışıklı adamı olmalıydı. Kesinlikle New York'ta veya Paris'te tanıdığı herkesten daha cazibeliydi.

"Gelin benimle hayatım," dedi adam yumuşak bir sesle.

Tıpkı tablodaki sırıtan şeytan gibi gülümsüyordu şimdi. Clara'nın elini tutarak yavaşça geri gitti. Adamın gözlerindeki oyunbaz parıltının ve sanki dünyadaki en güzel yaratık oymuş gibi kendisine yönelttiği cazibeli bakışların büyüsüne kapılan Clara, onu merdivenlerin yan tarafına doğru takip etti.

Aniden aklına düşen bulanık ve sersem bir bilinçle, Clara huzursuzca adamın kendisini merdivenlerin altındaki loş, gizli gölgelere sürüklediğini fark etti.

İKİNCİ BÖLÜM

Clara'nın kafasında uyarı çanları çalmaya başladı ancak yaradılışının daha inatçı olan yanı, yani bu adamın sunduklarını tatmak isteyen yanı bir şekilde baskın çıkmayı başardı.

Adam duvara yaslanarak onu kendisine çekti ve Clara'nın göğüsleri sertçe, nefes kesici bir şekilde onun göğsüne yaslandı. Adam gülümseyerek onu öpmek için eğildi.

İnsanın tüm hayatını değiştiren o anlardan biriydi. Bir kişinin kendisine dair inandığı her şeyin sınanmak, yanılgıların ortaya çıkmak ve içgörünün yükselmek üzere olduğu o anlardan biri.

Clara, onu o an durdurmalıydı. Geri çekilmeli veya elini göğsüne yaslayarak itmeliydi ancak ne yazık ki yapamadı. Kartopunun yuvarlanmaya başlamasını engellemek için hiçbir şey yapmadı, gittikçe artan arzularını bastırmaya çalışmadı bile. Zira burada, karanlıkta, bu beyle kendisini kimse göremezdi.

Tanıştığı en heyecan verici adamdı bu. Upuzun iki yıldır katı, üst sınıf topluma uymak için kendi kendisine uyguladığı duygusal baskının ardından, özgürlüğü tatma fırsatına karşı koyamazdı.

Barajı yıkıp geçen sel gibi patlamak istiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Clara, adamın gözlerine baktı ve münasip görüşlerinin yıkıldığını hissetti.

Adam kendisini öperken dudakları hâlâ bir gülüşle aralıktı. Dili, tecrübeli bir aşk adamının kendine güveniyle dudaklarının arasından içeri doğru kayarak onunkine dokundu ve kanını kaynatarak kulaklarında canavar gibi kükreyen bir kıvılcım ateşledi. Clara kendisini öpücüğe ve adamın bedenine kaptırarak son birkaç saniyede pelteye dönen dizlerinin üzerine yığılmasını engelleyen, beline dolanmış güçlü ellere yaslandı.

Yüce İsa, diye düşündü, adamın yukarıya doğru çıkarak nazikçe boynunu okşayan geniş eli, omurgasından aşağı günahlarla dolu, bedeninin titreten bir haz dalgası gönderirken.

Bunu hemen şimdi durdurması gerekiyordu. Beyni dikkatini çekmek için çığlık çığlığa bağırırken, şehvetli merakı, bilincinin bir yere tutunmasına engel oluyordu.

İçine akın eden haz dolu arzular, hayatında görüp duyduğu her şeyden daha heyecan vericiydi. Londra'daki bir balonun böyle olacağını hiç hayal etmemişti. Sanki rüyada gibiydi. Ya da boğuluyor gibi.

"Ah." Adam yanağına doğru içini çekti. "Bu… Kim bilir ne zamandan beri yaşadığım en büyüleyici öpücüktü. Olağanüstüsünüz."

Dudaklarını tekrar Clara'nınkine bastırarak öpücüklerini alevlendirdi, tüm bedeniyle ona yaslanırken Clara bacaklarının arasında onun sertliğini hissetti. Kollarını adamın boynuna dolayarak ayaklarını yere bastırmak için telaşla çabalayan vicdanını yok saymaya çalışırken, ıslak, ateşli dudakların tadını çıkardı.

Kendine hâkim olmaya çalışan Clara, dudaklarını bir saniyeliğine ondan ayırmayı başardı. "Bayım, rica ediyorum…"

"Benimle yukarı gelin," diye fısıldadı adam Clara'nın kulağına. "O zaman ne isterseniz rica edebilirsiniz."

"Yukarı mı?" dedi Clara, pat diye. Ondan bir adım geriledi, ancak adam halen elini tutuyordu.

"Evet," diye yanıtladı adam, memnun bir sesle. "Hâlâ erken, aşkım. Henüz tüm odalar dolmamıştır."

"Tüm odalar mı? Dolmamış mı?"

Karnına aniden bir panik duygusu yerleşmişti.

"Eğer gideceksek, şimdi gitmeliyiz. Salon kalabalıklaşıyor. Tüm köşeler dolmuş."

Adam, onun kendisinin peşinden geleceğinden eminmişçesine, sanki yaptıkları bu kaçamak son derece kabul gören bir şeymiş gibi Clara'yı almak için duvardan ayrıldı.

Clara, daha önceden bu baloda bir şeylerin pek yolunda olmadığı hissine kapılmış, ancak ne yapacağından emin olamamıştı. Sophia ile James'in gelerek kendisine açıklayacağını düşünmüştü. Şimdiyse harekete geçme ihtiyacı, bir ağırlık gibi üzerine çöküyordu.

"Bayım, zannedersem beni bir başkasıyla karıştırmış olacaksınız. Ben hiçbir şekilde…"

"Neden olmasın, aşkım? Nihayetinde *buradasınız,* öyle değil mi? Ve aramızda baş döndürücü bir ahenk geliştirdik gibi geliyor bana."

Clara, büyük bir pişmanlıkla, içgüdülerini daha evvelden dinlemesi gerektiğini fark etti. Kesinlikle yolunda olmayan bir şeyler vardı.

"Burada derken? Tam olarak neresi *burası*?"

Adam ona uzun uzun baktı ve çenesinin duruşu değişti. İfadesi karanlığa büründü.

"Nerede olduğunuzu bilmiyor musunuz?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Korkarım ki hayır. Eğer beni aydınlatırsanız size minnettar kalırım."

Daha birkaç saniye önceki sıcaklık ve baştan çıkarma, sıcak ocağa düşen su damlası gibi anında yok oldu adamın sesinden. Clara'nın karnı kasıldı.

"Bu özel bir balo, hanımefendi. Yalnızca davetiyesi olanlar içeri alınır."

Clara ondan uzaklaşarak gölgelerin arasından açıklığa çıktı. Adamın peşinden gelmesini seyrederken karnına bir mide bulantısı hissi girip yerleşti.

"Davetiyem vardı benim," dedi ona.

"Size mi aitti? Nasıl elinize geçti?"

"Ablamındı."

Adam, Clara'nın peşinden gitmeyi keserek gözlerini yumdu. "Lütfen bana evli olduğunuzu söyleyin."

Clara'nın kaşları, birden yüzüne çok dar gelmeye başlayan göz maskesinin altında havaya kalktı. "Evli mi!" Sesi fısıltıya dönüştü. "Hayır! Eğer evli olsam, kesinlikle bu yakışıksız konuşmayı yapıyor *olmazdım!*"

Adam, onunla ne yapacağını bilemez gibi bir o yana, bir bu yana baktı. Biraz düşünüp taşındıktan sonra, Clara'nın dirseğine yapışarak onu balo salonuna geri götürmeye yeltendi.

"Gitmeniz gerekiyor."

"Ama neresi ki burası?"

"Bilmeniz gereken türden bir yer değil." Adımlarını hızlandırınca Clara ona yetişebilmek için koşturmak zorunda kaldı.

"Koşmayın," dedi adam. "Dikkat çekeceksiniz."

"Nasıl koşmayayım ki? Beni dizlerimin üzerinde sürüklüyorsunuz resmen!"

"Başka kimseyle konuşmayın. Buradan hemen çıkın gidin ve Tanrı aşkına, kimseye nerede olduğunuzu söylemeyin. Anlıyor musunuz?"

"Anladığım şey şu ki, asla sizinle dans etmemeliymişim."

Adam durup öfke dolu karanlık gözlerle ona baktı. "O konuda sizi düzeltmem gerek. Aslına bakarsanız, benimle dans etmiş olduğunuz için çok *şanslıydınız*. Her erkek sizin gibi davetkâr küçük bir çiçeği bırakacak denli anlayışlı olmazdı."

Adam onu Bayan Gunther'a geri götürerek nazik bir baş selamı verdi.

Bir an oyalanarak dönüp gitmeye hazır değilmişçesine Clara'ya baktı. Sonra derin bir nefes alarak omuzlarını döndürdü.

Bakışlarını tekrar Bayan Gunther'a çevirdi. "İyi akşamlar, hanımefendi. Anladığım kadarıyla bu akşam yanlış eve gelmişsiniz. İdarenizi ele alıp buradan ayrılmanızı istirham ederim sizden. Derhal."

Bu sözlerle arkasını dönerek uzaklaştı.

Uşaklarının veliaht prensinin Livingstone Evi'nde olmadığını bildirmesinden birkaç dakika sonra Clara titreyen elleri ve küt küt atan nabzıyla Witherington Balosu'na girdi. Prens, iki bina ilerideki eve geleli çok olmamıştı.

Clara derin derin soluyordu: kısmen telaşlı kaçışından, ama daha çok yakışıklı, baştan çıkarıcı bir yabancıyı merdivenin altındaki karanlık gölgelere takip etmiş olmaktan ve kışkırtılmanın alev alev yanan, şaşkınlığa sürükleyici cazibesinden. Doğrusu bundan daha dirayetli olduğunu düşünmüştü.

Çevresinde olağan görüntülere rastlamak çabasıyla bakışlarını salonda gezdirerek kız kardeşi Wentworth Düşesi Sophia'yı arandı ve onu orkestranın yakınında, kocası James'le sohbet ederken gördü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"İşte orada," dedi halen sözde punç içiyorken Clara'ya neler olduğunun farkında olmayan ve şimdi de yanıt almak için onu sıkıştıran Bayan Gunther'a. "Hadi gidip burada olduğumuzu haber verelim."

Bayan Gunther odanın çevresini dolaşarak ilerledi. Sophia onları fark ettiğinde yüzü parlak bir gülüşle aydınlandı. Altından dantelleri ve mücevher süslemeleriyle muhteşem bir Worth elbisesi giymiş, başına, kraliyetin huzurundayken evli hanımlar için bir zorunluluk olan parlak bir taç takmış olan Sophia, kocasını yaşı ileri beylerden oluşan bir grupla sohbet ederken bırakarak onları karşılamak için ilerledi.

"Neredeydiniz?" diye sordu Sophia, Clara'yı karşılayarak iki elini de avuçlarına alırken. "Bir saat önce gelmeniz gerekiyordu."

Clara, açıklama yaparken sesinin titrememesi için uğraştı. "Yanlış baloya gitmişiz."

"Yanlış baloya mı? Hangisine? Niye bu kadar solgun duruyorsun, Clara? Rahatsızlandın mı yoksa?"

Bayan Gunther, söyleyeceklerini yalnızca Sophia'nın duyabilmesi için eğildi.

"Yüz kızartıcı bir baloydu."

Clara, kız kardeşini kendisiyle özel olarak konuşmak istediğini tahmin edecek kadar iyi tanıyan Sophia'ya yalvarırcasına baktı. Sophia, Bayan Gunther'a minnettarlıkla gülümsedi. "Çok teşekkür ederim, Eva. Belki Clara ile bir dakika yalnız kalsak iyi olur. Bize izin verir misin?"

Bayan Gunther'ın kaşları çatıldı, ancak bunu kabul ederek başını salladı ve kuş tüylü yelpazesini açtı. "Ben fıskiyenin orada beklerim."

Bayan Gunther yanlarından ayrılır ayrılmaz, Sophia, Clara'yı kolundan kavrayarak içinde kocaman yapraklı bitkiler bulunan birkaç saksının arkasında gizli bir köşeye çekti.

"Ne oldu, Clara? Kâğıt gibi bembeyaz kesilmişsin ve ter atıyorsun." Mücevherli çantasına uzanarak içinden nakışlı bir mendil aldı ve Clara'nın alnını sildi. "Belki gidip oturacak bir yer bulsak iyi olacak."

"Oturmasam da olur, bir şeyim yok. Nereye gittiğimi bilmek istiyorum sadece."

Sophia durdu. "Ben nereden..."

"Maske takmak zorundaydık, ortalıkta dans kartı da yoktu. Herkes insanı çarpan acı bir punç içiyordu ve kimse kimseyle tanıştırılmaya niyetli değildi."

Sophia eldivenli eliyle ağzını örttü ve Clara'nın anlattıkları kafasında çözüldükçe yüzüne al bastı.

"Neydi o?" diye sordu Clara. "Lütfen söyle bana."

"Yüce Tanrım! Bana Livingston Evi'ne gittim deme sakın!"

"Evet, orasıydı. Hem ne demek 'Yüce Tanrım'? Aklımı yitirmeden evvel söyle bana Sophia!"

"Bir Cakras Balosu'na gitmişsin. İyi de nasıl içeri girdin?"

"Yanımızda davetiye vardı."

"Nereden?"

"Bayan Gunther senin masandan aldı. Sizinle buluşmamız gereken adresi hatırlayamadı, o yüzden davetiyelerini elden geçirdik ve gideceğimiz yerin Livingston Evi olduğunu sandık."

Sophia başını iki yana salladı. "Davetiye hâlâ yanında mı?"

"Evet, burada." Clara parçalanmış kartı çantasından çıkardı.

Sophia kartı inceleyerek köşedeki küçük madalyona dokundu. "Ah, Clara, oraya gittiğine inanamıyorum. Kimse seni gördü mü?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Evet, ama maske takıyorduk."

"Kimseyle konuştun mu?"

Sophia'nın sesindeki panik, her geçen saniye Clara'nın midesini daha da bulandırıyordu. "Evet, birkaç beyle dans ettim."

"O kadar mı? Yalnızca dans ettiniz?"

Clara hemen yanıt vermeyince Sophia onun kollarını kavrayarak sıkıca tutup yüzüne bakmaya zorladı. "Clara, ne oldu? İyi misin sen?"

Oda etraflarında dönüyor gibiydi. Clara başını salladı. "Yok bir şeyim."

"Tanrı'ya şükür."

"Ama şansım yaver gitti."

"Nasıl yani?"

"Büyüleyici ve inanılmaz yakışıklı bir adamla dans ettim ve beni bir bardak punç içmeye götürdü."

"Şu punç," dedi Sophia, sessizce, "renk versin diye eklenmiş biraz meyve suyu dışında, sırf romdan ibaret."

"Yalnızca birkaç yudum aldım. Ama sonra o bey beni bir tabloya bakmaya götürdü ve orada bir süre oyalandık. Çok yakışıklıydı ve..."

"Clara, ne yaptın sen?"

"Hiçbir şey! Ya da daha doğrusu, onun peşinden merdivenlerin altına gittim."

Sophia'nın beti benzi attı. "Seni öptü mü?"

Clara'nın bu soruya yanıt verememesi, söylenmesi gereken her şeyi açıklıyordu. Clara, kız kardeşine yalvarırcasına baktı.

"Çok mu kötüydü?" diye sordu Sophia. "Canını yakmadı, değil mi?"

Clara başını iki yana salladı. "Hayır, hiç öyle bir şey değildi; en kötü yanı da bu ya." Sesini alçaltıp fısıltıya dönüştürdü.

"Bana ne oldu anlamıyorum. Beni öpmesini *istedim*, Sophia. Yanlış olduğunu bilmeme rağmen karşı koyacak gücüm yoktu."

Sophia bakışlarını Clara'ya dikti ve sonra onu kollarına aldı.

"Olan biten bu kadar mı? Yalnızca bir öpücük?"

"Evet. Durdurmayı başardım sonunda."

"Sessiz ol. Üzgünüm. Temkinli ve ihtiyatlı olmanın senin için ne denli önemli olduğunu biliyorum. Ama sıkma canını, daha kötü de olabilirdi. Adam daha fazlasını istediğini zannedip seni zorlayabilirdi."

"Sanırım öyle zannetti de. En azından ilk başta."

"Ama sen ona olmaz dedin? O da bunu kabul mü etti?"

"Şaşırmıştı, ancak evli olmadığımı anlar anlamaz beni derhal Bayan Gunther'a geri götürdü ve oradan ayrılmamız için ısrar etti."

Sophia inanamayarak başını iki yana salladı. "*Onunla* karşılaştığın için çok şanslıymışsın, Clara, artık her kimse."

"O da aynen öyle dedi."

İki kız kardeş bir an sessizce durarak orkestranın bir Menuet çalmasını dinlediler. Sonunda Clara'nın kalp atışlarının hızı azalmaya başladı.

"Sanki hayal dünyası gibiydi," dedi. "Bu Cakras Balosu da neyin nesi peki?"

Sophia, kimsenin kendilerini dinlemediğinden emin olmak için omzunun üzerinden bakarak Clara'nın kulağına fısıldamak üzere eğildi. "Cakras Topluluğu toplantılar dışında kimsenin hakkında konuşmaması gereken gizli, özel bir kulüp, o yüzden çok sessiz olmam gerek. Konukların evin köşelerinde ya da yatak odalarında kaçamak yapmak için balo salonunu terk edebilecekleri balolar düzenlerler. YEB, 'yalnızca evli bayanlar' demek oluyor ve tüm toplumsal kurallar gerçek

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kimliği saklama ve serbestlik, ancak en önemlisi, zevk adına gevşek bırakılıyor."

Clara şaşırıp kalmış bir halde kız kardeşine baktı. "İnsanlar oraya karı koca olarak birlikte gidiyor mu?"

"Evet, bazıları. Ama çoğunun eşlerinin olan bitenden haberi olmadığını zannediyorum."

"Rezalet bir şey bu. Yani orada gördüğüm her bir insanın eşini aldattığını mı söylüyorsun?"

"Hepsi değil. Dediğim gibi, bazı evli çiftler birlikte gidiyor ve pek çok bekâr bey de geliyor."

"Peki *sen* bunları nereden biliyorsun, Sophia?"

Sophia kızardı ve balo salonunun çevresinde yürümeye başlayarak hemen yanında ilerleyen Clara'ya fısıldadı. "James gençliğinde bu topluluğun içindeymiş."

"James mi? *Kocan* James yani?"

Sophia başını salladı. "Evet ve... Şey... İlk evlendiğimiz zamanlarda birkaç baloya beraber katıldık."

"*Sen* oraya mı gittin? Gün olup çılgınca bir şeyler yapanın bir tek *ben* olduğumu sanıyordum."

Sophia tekrar omzunun üzerinden baktı. "Elbette bütün akşamı birlikte geçirdik ve kabul etmeliyim ki, acayip eğlenceliydi. İstediğimiz denli dans ettik, şampanya içtik ve canımız istediğinde sıvışıp baş başa kalmak için kendimize karanlık bir oyuk bulduk."

"Sophia, çok şaşırdım. Sen her zaman son derece sorumluluk sahibisindir."

"İnsanın kocasının keyfini çıkarmasının yanlış bir yanı yok," diye yanıtladı Sophia, sinsi bir ifadeyle gülümseyerek. "Ve onun da senin keyfini çıkarmasına izin vermenin. Bu evliliğin ilginç ve heyecan verici yanını korur. Mutlu bir evlilik ise içindeki herkes için bir mükâfattır, çocuklar da dahil."

Clara sessizce güldü. "Sevişmekteki hayır işleme kısmını bulmayı sana bırakmak lazım."

Sophia başını kız kardeşine doğru eğdi. "Sevişmekte arzu ettiğin her şeyi bulabilirsin, Clara, ama sana bunları anlatmamam gerek. Annem duysa beni domuzların arasına fırlatırdı." Sophia durarak odanın diğer tarafındaki bir hanıma doğru başını salladı. "Asıl mesele şu ki, o baloya gitmemeliydin."

"Bunun gayet farkındayım, Sophia, ama olan oldu bir kere. Bundan mümkün olduğunca sorun yaşamadan yakayı sıyırmama yardım etmelisin. Bir skandalın ortasına düşmek en son isteyeceğim şey. Zaten bir kere kıyısından döndüm. İkinci kez bu denli şanslı olacağımı sanmam."

Sophia başını sallayarak Clara ile birlikte salonda gezinmeyi sürdürdü. "Kimseye kim olduğunu söylemedin, değil mi? Bütün akşam maske taktın?"

"Evet."

"Şansımız var ki Cakras Balosu'na katılan insanların çoğu, görülüp tanınmamak adına aynı akşam başka sosyal olaylara katılmazlar. Bu akşam herkesin tedbirli davranmasını umalım."

"Davranmama ihtimalleri de var yani?"

"İhtimal var, evet. Bazıları pek umursamaz. Her şekilde, bu giydiğin elbiseyi yakmanın zararı olmaz. O pırlanta gerdanlığı da bir daha takma. Saçındaki tarağı da at gitsin."

Clara'ya ter basmaya başlamıştı. "Hemen buradan gitmeliyim." Bakışlarını gergince balo salonunda gezdirdi.

"Şimdi gidemezsin. Hâlâ prensle dans etmek zorundasın." Sophia, Clara'nın elbisesinin süslemelerine çeki düzen vermeye başladı. "Kendisi de yarı Alman olduğundan yabancılara karşı oldukça açık görüşlüdür ve bizim için büyük nimet ki, güzel hanımlardan iyi anlar. Sen ise, benim canım kardeşim,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

en güzellerden birisin." Sophia gülümsedi, ancak Clara, kız kardeşini gözlerindeki endişeyi görecek denli iyi tanıyordu.

"Şimdi bu akşam olup bitenleri unutmaya çalışmalısın," diye sözlerini sürdürdü Sophia. "Yanaklarına tekrar renk gelsin. Prense çoktan senden bahsettim ve kartında bir yer rica etti, o yüzden gitmen kraliyete hakaret olur."

Clara başını salladı. "Elimden geleni yaparım."

"Güzel. O zaman gidip James'i bulalım. Londra'daki sezonunun başlama vakti geldi. Bu kez, doğru düzgün başlayalım. Sonra da seni eve götürürüz."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sevgili Adele,

Seni çok özlüyorum canım kardeşim ve daha önce Londra'daki beylerin Knickerbocker'lar kadar sıkıcı olduğu hakkında yazdıklarımı geri alıyorum. Daha geçen akşam göz kamaştırıcı bir adamla tanıştım. Nasıl tanıştığımı söyleyemem, onun ne kadar heyecan verici olduğunu bil, yeter…

Clara

"Gözle görülür bir bozgun halini aldı resmen."

Quintina Wolfe, Rawdon Markizi, *Morning Post* gazetesini kahvaltı masasına atarak altın işlemeli çay fincanına uzandı. "Şunu okudun mu, Seger?" diye sordu, üvey oğlu markiye. "Dün gece bir Amerikalı vâris daha bir balo salonuna gelip veliaht prensiyle dans etmiş ve bu yüzden manşetlere çıkmış. Sana soruyorum, dünya nereye gidiyor?"

Seger Wolfe, Rawdon Markisi, sosyete sayfalarını okumamıştı. Sosyete sayfalarındaki *hiçbir şeyi* hiçbir zaman okumazdı, öyle bir isteği de yoktu, ancak bu sabah üvey annesi bunun lafını açınca dikkati oraya yöneldi. Kendi elindeki gazeteye bir göz attı.

"Affedersin, Quintina? Bir Amerikalıdan mı bahsettin?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tanrım, halen dün geceki kısa ancak kayda değer tanışmayı aklından silmeyi başaramamıştı. Halen kadının o karşı konulamaz Amerikalı aksanıyla konuşan derin, ihtiraslı sesini duyuyor, o yumuşak, zarif kulağına doğru fısıldadığında ürperip irkilmesinin cazibesini hissediyordu. Livingston Evi'nden erken çıkıp dönmüştü, zira kadının gitmesinin ardından başka biriyle *dans etmeye* karşı tüm ilgisini kaybetmişti, ancak bu ona epey iyi gelmişti. Dün gece yatağında ellerine sinen parfümünü koklamış, o dipsiz kahverengi gözlerindeki ışıltıyı hatırlamıştı. Bu hayatında daha önce yalnızca bir kez gördüğü türden bir ışıltıydı ve bütün gece uykularını kaçırmıştı.

Seger hiç vakit geçirmeden, uykusuzluğunu "tanışmalarının" kısa kesilmesine yormuş ve bu yüzden öfkelenmişti. Ne de olsa reddedilmeye alışkın değildi. Olgun meyveyi bulma konusunda bir uzman olmuştu artık ve olgun meyve de genellikle koparılıp tadılmaya istekli olurdu. Uzun yıllardır işleri sonuna dek taşıyamayacak ya da bunu istemeyecek türden kadınlara yanaşmakla uğraşmamıştı. Ne olmuştu da sosyeteye yeni çıkan bir genç kızı, görmüş geçirmiş bir avareyle karıştırmıştı?

Belki de bunun sebebi kadının pek çok açıdan Daphne'yi andırmasıydı: koyu renk saçları, kahverengi gözleri ve yüzündeki ifade. Ona daha yakından bakma ihtiyacı hissetmişti.

Quintina uzun, kemikli parmağını gazeteye bastırdı.

"İşte hepsi, siyah beyaz, orada. Kendin oku. İğrenç tavırları ve kabul edilemez terbiyesiyle bir kaltak daha *bizden* biri olmayı umarak kamyon dolusu Amerikan dolarıyla çıkıp geldi. Canı cehenneme. O da bir fahişe, tıpkı diğerleri gibi. Cidden, ne düşünüyorlar acaba?"

Seger, açık duran gazeteye uzanırken üvey annesinin Amerikalılara açık açık verip veriştirmesine pek kulak vermedi. Kadının babası öldüğünde şu kendini beğenmiş Kaliforniyalı

aile, evini satın aldığından beri, bu konudaki uzun söylevlerini duymazdan gelmeyi öğrenmişti. Bu Londra'da bir süre konuşulmuştu ve Quintina'nın denizin öbür yanından gelen komşularına duyduğu hisler, gizli saklı bir şey değildi.

"Biliyor muydun?" dedi kadın. "Bu, Wentworth Dükü'nün ülkenin ortalarında bir yerdeki bir ağıldan gelen Amerikalı genç karısının kız kardeşiymiş. Ataları da çizmeci ve kasap zaten. Ama yine de," Quintina elini salladı, "dükün de toplumda pek kıskanılacak bir konumu yoktu yani, öyle değil mi? Öylesine borca batmış..."

Seger gazeteyi alarak manşeti buldu: Bir başka Amerikalı vâris daha İngiliz unvanı elde etmek için bozguna katıldı.

Makale, kızın babasının servetinin büyüklüğünü ve kaynağını, genç kadının eşsiz güzelliğini ve elbisesinin detaylarını, özellikle de muhteşem Worth elbisesini anlatarak devam ediyordu. "Soluk mavi çiçekler serpiştirilmiş, taze bir manolya rengindeydi," demişti yazar. "Dolgun, akaju rengi saçlarına inciler ve zambaklar takmıştı."

İşkence derecesinde rahatsız edici makalede okuduğu her kelimeyle Seger'ın karnı gerilip bükülmeye başladı. Kadının ismi Clara Wilson'dı. *Clara.*

Oydu bu. Güzel, büyüleyici, baştan çıkarıcı *ve budala* genç kadın.

Bu kızın nesi vardı Tanrı aşkına? Veliaht prensle dans ederek dikkat çekeceğini ve Livingston Balosu'nda onu görmüş olan her erkeğin bu sabah aradaki bağlantıyı kurup ağzının suyu akarak onu nasıl tamamen mahvedeceğini veya Amerikalı zengin babasından mümkün olan en büyük tutarı koparmak için bildiklerini nasıl kullanacaklarını bilmiyor muydu?

Lanet olsun, herkes kendisinin de onunla dans ettiğini görmüştü ve Seger'ın maskeyle dahi tanınması çok kolaydı!..

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Cakras Balosu'nun düzenli ziyaretçilerinden biriydi ve hiçbir zaman da bu gerçeği saklamakla uğraşmaya zahmet etmemişti. Herkes onun hırslı bekâr kadınlardan, vebadan kaçar gibi kaçtığını bilirdi; zira o, kimsenin kıymetli kazancı olmak niyetinde değildi.

Seger, gerçek aşkın ne olduğunu biliyordu. Bir zamanlar aşkı yaşamıştı ve bunun ayarlanacak, satın alınacak, sıkı ve zaman zaman zalim olabilen toplumsal kurallarla son verilecek bir şey olmadığını biliyordu.

Kiracılarını, kraliyeti veya üvey annesini memnun etmek için bir evlilik yapacak değildi. Özellikle de üvey annesini. Bir zamanlar kendisine böyle bir dayatma yapılmıştı ve bu tekrar yaşanmayacaktı. Bu şu an elzem bir meseleydi. Buna boyun eğmeyecekti. Ayrıca hayatının aynen olduğu gibi kalmasını tercih ediyordu.

Seger, soğuk bakışlarla Quintina'yı süzdü. Halen unutulmamış pek çok şey vardı. Ve bağışlanmamış.

Seger bir elini saçından geçirerek içindeki hıncın halen sönmemiş közlerini ait oldukları yere, varlığının en derin köşelerine geri gönderdi. Bunların su yüzüne çıkmasının ona hiçbir yararı yoktu. Olan olmuştu ve geçmişi değiştirme şansı yoktu. Bunu bir yana bırakmak en iyisiydi. Seger, dikkatini tekrar gazeteye vererek Amerikalı hakkındaki makalenin devamını okuyarak burnunu ovuşturdu.

Hiç şüphe yok ki, Cakras Balosu'ndaki tanışmaları ortaya çıkarsa, Seger'ın niyeti hakkında varsayımlar yapılmaya başlanacaktı. Herkes onunla evlenip evlenmeyeceğini merak edecek, bazıları bunu bekleyecekti; zira Seger onunla merdivenlerin altında kaybolarak itibarına gölge düşürmüştü.

"Kahretsin." Seger gazeteyi avucunda buruşturarak ateşe doğru fırlattı.

Genç kızlarla flört etmemesinin sebebi tam da buydu işte. Kendisini hazır hissedene dek evlenmek istemiyordu ve henüz hazır değildi. Zorlamayla olacak iş değildi bu. Evliliği kendi kararına bağlı olacaktı.

Seger, kızıl alevlerin yuttuğu gazetenin yavaş yavaş yok olmasını seyretti ve tekrar masaya döndü.

Üvey annesi, ince dudaklı ağzı açık kalmış, şaşkın bir halde sessizce ona bakıyordu.

Bir iki saniye sonra Quintina bir kaşını kaldırdı. "*Benim* de şu gazeteye yapmak istediğim şey aynen buydu." Sonra belirgin bir endişeyle bakışlarını o sırada kahvaltı salonuna giren yeğeni Gillian Flint'e doğru kaldırdı. Gillian gözlüklerini çıkararak eteğini düzeltti ve oturdu.

Seger, üvey annesinin müteveffa kız kardeşi, bir zamanlar Leydi Hammond olan Susan'ın kızı Gillian'a doğru başını salladı. Gillian, Galler'den geliyordu ve teyzesinin gözetimi altında Londra'da ilk sezonunun tadını çıkarıyordu. Üvey annesinden duyduklarına bakılırsa, genç bayan şimdiye kadar büyük bir başarı elde etmişti.

Quintina kızgınlıkla ekmek dilimine tereyağı sürdü. "Keşke şu Amerikalı vârise ve onun benzerlerine de aynısını yapabilsek. Ateşe fırlatsak da gitse. Burada evlilik ayarlayacağımız kendi İngiliz kızlarımız var. Bu türden bayağı, hoppa istilalarla uğraşmamamız gerek. *Para ödeyip* aramıza girebileceklerini sanıyorlar. Tek kelimeyle şok edici."

Burun delikleri titreyerek kahvaltısına döndü ve Seger dikkatini başka şeylere verdi.

Bir lokma daha yiyecek hali yoktu; ne var ki artık Amerikalı kızın kimliğini öğrenmişti ve onun adının çıkmak üzere olması, bir skandalın ilk adımına doğru gidiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bundan yedi gün sonra, Clara, Wentworth Evi'nin kabul salonunda oturmuş, Sophia, James ve Bayan Gunther'ı bekliyordu; zira önlerinde sosyete baloları ve toplantıları arasında geçecek yorucu bir başka akşam daha uzanıyordu.

Bu gece Clara sıkı, zırhlı bir korsajı olan, ipekli bir şalla süslenmiş, omuzlarını açıkta bırakan, dantel işlemeli dekolteesiyle soluk sarı, kısa kollu bir elbise giyiyordu. Dantel ve büzgülü kadifeyle süslenmiş farbalalı bir kuyruğu olan drapeli eteği bir yanda toplanmıştı.

Clara, farkında olmadan küpelerinden biriyle oynayarak şöminenin üzerindeki altın çerçeveli devasa aynada kendisine bakarken, bir hafta önce tanıştığı maskeli ve gizemli adamın, tekrar karşılaşırlarsa kendisini tanıyıp tanımayacağını merak etti.

Şükürler olsun ki, başka kimse onu tanımamıştı. En azından hiç zannetmiyordu. Gazetedeki aptal makalenin üzerine biraz endişe yaşamışlardı ancak Clara ertesi akşam ve sonraki akşam dışarı çıktığında, münasebetsiz hiçbir şey olmamıştı. Anlaşılan, İngilizler, diğer insanların inandığı kadar içe kapanık ve ketumdu. Veya belki de kimse bir skandal yaratıp veliaht prensi komik duruma düşürmek istememişti.

Clara aynanın önünden ayrıldı. Bu gece kimlerle tanışacağını ve beylerden birinin ilgisini çekip çekmeyeceğini merak ederek oturdu.

Geçen hafta boyunca düzinelerce genç aristokratla tanışmıştı, ancak hiçbirinde onun gizli sevgilisinin çarpıcı karizmatik duruşu veya bedeninin baştan çıkarıcı görüntüsü yoktu. Doğal olarak bu hafta tanıştığı gösterişsiz beyleri ilk tanıştırmanın ve kısa ama nazik olması gereken zorunlu sohbetin ardından hemen unutmuştu. Hepsine epey bir süre herhangi bir kısıtlama olmaksızın iyice bakma şansı olmasına rağmen, şimdi hiçbirinin yüzü gözünün önüne gelmiyordu.

Tam aksine, hayal gücünde canlandırabildiği tek yüzün yemyeşil çarpıcı gözleri ve dolgun dudakları, dar, siyah bir maskenin altında derin gamzeli bir çenesi ve sert, köşeli bir çene hattı vardı. Clara akşamın büyük kısmını onu düşünerek ve ardı ardına balo salonlarında o gür, altın rengi saçlarla o kendine güvenli, şehvani yürüyüşü arayarak geçireceğini biliyordu.

O sırada Sophia, James ve Bayan Gunther odaya girdiler ve birkaç dakika sonra hep birlikte kapıdan çıkarak at arabasına bindiler.

Çok uzun gelen dört saatin ardından, Clara, o akşamki üçüncü balosuna girdi. Sürekli birbiri ardına gelen tanıştırılmalardan, hangisine reverans yapıp hangisine yapmayacağını aklında tutarak İngiliz beyleriyle sohbet etmenin ve Tanrı aşkına, kafası karışıp da bir konta "bayım" gibi bir şey veya bir baronete "lordum" dememeye çalışmanın zorluğundan bitkin düşmüştü.

Birkaç adamla dans etmiş, ancak henüz aradığını bulamamıştı.

Daha sonra nefesini toplayıp kendisini sakinleştirmek için Bayan Gunther'ın yanına oturdu. Kuş tüylü yelpazesini açarak bir süre olduğu yerde farkında olmadan damla küpesinin pürüzsüz mücevheriyle oynarken, dans edenleri seyretti.

Aklı tekrar ışıltılı balo salonunda kendisine doğru yönelen o inanılmaz adamın görüntüsüne takıldı. Hepsinin gerçek olduğunu bilmesine rağmen şimdi bütün bunlar gülünç bir hayal ürünü gibi geliyordu. Belki de şampanya ve punç, duyularını uyandırarak tüm bunları olduğundan daha sihirli bir hale getirmişti, en azından adamın kendisini merdivenlerin altına davet ettiği ana dek.

Ya da belki gerçekten de sihirliydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Adamın kendi üzerindeki etkisinin öyle olduğu kesindi. Onu her düşündüğünde, daha adını bile bilmediğini ve onu bir daha asla görmeme ihtimalinin çok yüksek olduğunu kendisine her anımsattığında içinde yükselen o kafa karıştırıcı, tatlı sızıyı dindirmeyi başaramamıştı.

Yine de Clara o geceyi hayal ederek, kendisine özel odalardan birine gitmeyi teklif ettiğinde bunu kabul etse ve masumiyetini açığa vurmasa neler olacağını ayrıntılarıyla kafasında canlandırmaya devam ediyordu.

Erdemlerin bir kenara bırakıldığı bir gece olurdu bu. Anlamlandıramadığı cüretkâr zevk arayışlarını, fantezileri daha maceracı bir hal aldıkça içinde gitgide yoğunlaşan arzuyu anlayabilmek için çıkılan bir yolculuk olurdu.

Ancak kendisine hepsinin bundan ibaret olduğunu hatırlatıyordu. Fantezilerden. Maskenin ardındaki adam hakkında hiçbir şey bilmiyordu, elinde imkân olmasına rağmen kendisine zorla sahip olmadığı dışında elbette.

Ve bunun için, kafasında kurduğu, aksini işaret eden tüm hayallere karşın ona müteşekkirdi.

Aynı zamanda bu yabancıya duyduğu özel yakınlık konusunda haklı gerekçeleri olduğunu düşünüyordu; zira en azından adamda dürüstlük kavramı bulunduğunu ve gerçek bir beyefendi olduğunu söyleyebilirdi. Onu skandalın alevlerinin arasından kurtaran bir kahramandı o, tıpkı babasının iki yıl önce yaptığı gibi. Eğer o gizemli beyefendi kendisini Bayan Gunther'a geri götürüp derhal oradan ayrılmaları konusunda ısrar etmeseydi, Clara bugün ne halde olurdu kim bilir? Belki Atlantik'in açıklarında bir gemide, münasip bir adamla evlenme şansı tamamen yok olmuş halde Amerika'ya geri dönüyor olurdu. Diğer yandan, fantezilerindeki kahraman adam evli olabilirdi.

Evli. Clara öyle olmadığını umuyordu. Eğer öyleyse zavallı karısına yazıktı; zira nasıl bir kadın, onun gibi bir kocası olup da kendisine sadık olmadığını ve ilgi duymadığını bilerek yaşayabilirdi?

O sırada kocasıyla ettiği dansın ardından yanakları kızarmış olan Sophia yanlarına geldi. "Gitme vakti neredeyse geldi, Clara. Yeterince dans ettin mi?"

"Yeterince mi? Elbette. Çok yoruldum." Yine de oradan ayrılma düşüncesi Clara'nın üzerine hayal kırıklığı çökmesine sebep olmuştu; zira bir akşam daha geçmiş ve hayallerindeki aşkı ortaya çıkmamıştı.

"Gidelim mi?" diye sordu Sophia.

Clara yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. Yelpazesini kapatarak eteklerini topladı ve kız kardeşinin peşinden dışarıya yöneldi.

Karanlık at arabasının içinde eve doğru ilerlerken, Clara durumu kafasında evirip çevirmeyi sürdürdü. Etrafındaki saygıdeğer beylerle tanışma fırsatları geçip giderken gizemli yabancı hakkında böyle hayaller kurmaya devam edemezdi.

O gece ilerleyen saatlerde geceliğini giydikten kısa bir süre sonra, Clara çıplak ayaklarla koridoru geçerek Sophia'nın kapısını çaldı.

Sophia kapıyı açarak işaret parmağını dudaklarına götürdü. "Şşşt." Kollarında bir battaniyeye sarılı olan ikinci oğlu John'u tutuyordu.

Uyuyan bebeği dikkatle bakıcısı Louise'e verdi ve kadın da onu çocuk odasına götürmek üzere yukarı yöneldi. Clara, kapıyı Louise'in ardından kapattı.

Sophia ellerinin içini gözlerine bastırdı. "Otursana, Clara. Ne oldu?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Clara, on ay arayla sahip olduğu iki bebekle kendi derdi kendisine yeten ablasına duygularını nasıl açıklayacağından pek de emin olamayarak yatağa oturdu. Tüm bildiği, bu aptalca karasevdanın üstesinden gelmek için bir şey yapması gerektiğiydi; çünkü bunun kendi kendine yok olacağı yoktu.

"Eminim fark etmişsindir," dedi Clara. "Bu hafta tanıştığım hiçbir beyefendiyle uzaktan yakından ilgilenmedim, üstelik oldukça hoş pek çok adamla tanıştım."

Sophia, Clara'nın ellerini avuçlarına aldı. "Eğer yanlış düşünüyorsam düzelt, ancak bunun sebebi halen *onu* düşünüyor olman sanırım. Haksız mıyım?"

"O kadar belli oluyor mu?"

"Doğru söylemek gerekirse, evet. Çoğu zaman gözlerini boşluğa dikiyorsun, böyle yapmadığın zamanlarda da gözlerinde bir umut ışığıyla balo salonlarını tarıyorsun."

"İyi bir koca bulmak istiyorum. Gerçekten, ancak hayal ürünü bir adamı aklımdan çıkaramazken bu nasıl mümkün olabilir ki? Kimse onun aklımdaki anısıyla kıyaslanamaz bile." Clara alnını eliyle örttü. "Gülünç olduğunu biliyorum; çünkü ona dair inandığım her şeyin bundan öte olmadığından eminim. Bir fanteziden ibaret hepsi. Bununla yüzleşmem gerek, adam bu uygunsuz balolardan birine gelmişti, bu durumda ikisinden biri geçerli: ya evli kadınlarla ilişkiler yaşayan bir çapkın veya karısını aldatan bir adam. İki ihtimal de benim için hiç çekici değil. Ben bana sadık kalacak ve iyi bir baba olacak münasip bir adamla evlenmek istiyorum, ancak..."

"Onu düşünmekten vazgeçemiyorsun."

Clara içini çekti. "Bir şey yapmam gerek. Onu kafamdan çıkarmam lazım."

"Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Ayağa kalkıp odada ilerleyen Clara, bakışlarını Sophia'nın masasındaki kart yığınına indirdi. "Hani şu *ne olduğunu bilirsin,* onlardan birine bir davetiyen daha yoktur herhalde?"

Sophia yataktan kalkarak Clara'nın yanına gitti.

"*Ne* olduğunu gayet iyi biliyorum ve bu baloların iğrenç olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Evet, öyleler; en azından aldatma amacıyla oraya giden evli insanlar açısından."

Sophia yavaşça başını iki yana salladı. "Hayır. Kesinlikle olmaz. Böyle bir risk alamazsın. Bayan Gunther ne der?"

"Refakatçim sen olabilirsin, Sophia. Yalnızca bir iki saatliğine gidebiliriz. John doğduğundan beri dışarı çıkma konusunda kaygılı olduğunu sen söyledin, hem James çoğu akşam geç saatlere kadar Kamara'da oluyor."

"Bir Cakras Balosu'na James olmadan gidemem, orada onsuz da görülmek istemem açıkçası. Hiç de öyle olmadığımız halde insanlar birbirimize sadakatsiz olduğumuzu düşünebilir."

"Kafamızda peruklarla gidip İngiliz aksanı takınabiliriz. Kimse bizi tanımaz."

"Aklını mı yitirdin sen? Oraya kimse bilmeden girmeyi başarsak bile, o adamı tekrar görme ihtimalin ne ki? Gelmeyebilir bile."

"Bir deneyemez miyiz? Kim olduğunu bilmem gerek, en azından adını. Ya kaderimde onunla evlenmek varsa?"

"O zaman onunla saygın koşullar altında tanışacaksın demektir."

"Nereden bilebilirsin ki? Belki sadece Cakras Balosu'na katılıyordur."

Sophia kızgınlıkla içini çekti. "Peki ya onun hakkında söylediklerin ne olacak, ya bir çapkın ya da zampara olduğu konusunda hani?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Clara parmağını ablasına doğru salladı. "Bana gençliğinde James'in de bu balolara gittiğini söylemiştin, şimdi ise ona bir bak. Mükemmel bir koca, Sophia. Ya onun bu partilere gittiğini öğrendiğin için ona yol vermiş olsaydın?"

Sophia bir an sessiz kaldı. "Sanırım o konuda sana hak veriyorum."

"Yalnızca önyargılı davranmayalım diyorum." Duyduğu beklentiyle titreyen bir karıncalanma hissi Clara'nın omurgasında gezindi. "Gelecek misin yani benimle?"

Ablası bir an tereddüt etti, ancak sonra masasına giderek davetiyeleri elden geçirmeye başladı. "Cakras Balosu her zaman belli aralıklarla yapılmaz. Bazen aylar boyunca davetiye almadığım olur."

Davetiyeleri karıştırmayı sürdürdü ve birden durarak Clara'ya bakıp ona bir kart uzattı. Havada gözle görülür bir heyecan titremesi oldu.

"Ama bazen, tam da istediğin zaman gelirler."

HASRET KARDEŞ =)

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sevgili Clara,

Lütfen dikkatli ol. İki yıl önce olanları unutma. Heyecan peşinde koşup toplumdaki kısıtlamalardan kurtulmak istediğinden, neredeyse kelimenin tam anlamıyla mahvolacaktın. Unutma ki mesele bizim gibi genç bayanlar olduğunda, toplumdaki kısıtlamalar bizi korumak için vardır.

Sevgiler,

Adele

"Annem şimdi bizi görse nefes almayı unutup mosmor kesilirdi." Livingston Evi görüş alanlarına girdiğinde Sophia at arabasının karanlık penceresinden dışarı bakarak yüzündeki yapay elmaslar ve tüylerle süslü maskeyi düzeltti. "James'e bu akşam nereye gittiğimizi söylediğimde ne düşünecek, onu da bilmiyorum. Umarım kızmaz."

"Bütün suçu bana atabilirsin," diye yanıtladı Clara. "Hem onun arkasından iş çeviriyor değilsin ki. Hatta Yorkshire'a gitmemiş olsaydı onu da bizimle gelmeye çağırırdık."

"Sanırım. Yine de eve döndüğünde hepsini ona anlatıp hayırlısı diyeceğim. İşte geldik. Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Clara maskesini düzeltirken gerginlikten karnında uçuşan kelebekleri bastırmaya çalıştı. Bir Cakras Balosu'na gizlice girerek büyük bir risk almak üzereydi, ancak aynı zamanda, bu akşam şans yanındaysa, yakışıklı sevgilisini tekrar görecekti. Omurgası beklentiyle titreşti. Bütün bunlar hem ihtiyatsızca, hem de çok eğlenceliydi. Önlerindeki birkaç saatte neler olacağını kim bilebilirdi?

"Eminim. Onu unutup hayatıma devam edebilmek için onu görmem lazım."

Sophia doğrudan onun yüzüne baktı. "Beni kandıramazsın, Clara. Buraya onu unutmaya gelmedin, tekrar görmeye geldin; çünkü onu istiyorsun. Seni çok iyi tanıyorum ve şu an gözlerinde gördüğüm tek şey arzu. Bu akşam onun yine burada olacağını ve seni tekrar merdivenlerin altına götüreceğini hayal ediyorsun."

Clara dili tutularak ablasına baktı.

"Ve refakatçin olarak," diye sözlerini sürdürdü Sophia, "bunun olmasına izin vermemem gerek. Sana onunla dans edebileceğini, ancak hiçbir koşulda yalnız kalmaman gerektiğini söylemem lazım. Burası tehlikeli bir yer, Clara! Ve o güvenilecek biri değilse..."

"Endişelenme, aptalca bir şey yapmam. Beni buraya getirdiğin için de sana minnettarım. Ama onun güvenilecek biri olmadığını addetmek istemiyorum. Geçen sefer beni hiçbir şeye zorlamadı."

"O geçen seferdi. O kadar uyarmasına rağmen seni burada gördüğünde oynaşmak istediğini zannederse? Çok hızlı olduğunu düşünebilir."

At arabası ölgün bir şekilde aydınlatılmış malikânenin önünde durunca Clara çantasını aldı. "Ben hızlı değilim.

Ahlaki açıdan dimdik duruşlu ve dürtülerime karşı tamamen kontrollüyüm."

Sophia gülümseyerek zarif bir kavis verilmiş kaşını kaldırdı.

"O halde çok rica edeceğim söyle bana, burada ne yapıyoruz?"

Clara ona bakıp gülümseyerek ablasının gözlemine boyun eğdi. İkisi birbirini çok iyi tanıyordu ve bazen birbirinin ne düşündüğünü anlamak için aralarında bir bakış yeterdi. Genellikle de aynı şeyi düşünürlerdi.

"Seni özlemişim," dedi Clara.

Sophia, Clara'yı kucakladı. "Ben de seni özlemişim. Tekrar bir arada olduğumuza ve bu gece sana yardımcı olabildiğime seviniyorum; çünkü uyarılarıma karşın, nasıl hissettiğini biliyorum. İlk tanıştığımızda ben de James için aynı şeyleri hissetmiştim. Onu öylesine isterken resmen günlerim geçmiyordu."

Clara'nın elini avucunda sıktı. "Kim bilir, belki de o adam senin kaderindir *gerçekten*. Tanrım, amma da romantiğim."

Clara içini çekti. "Ya da belki onun bu dünyadaki en berbat serseri olduğunu ve bu gece servetinin yarısını kart oyunlarında kaybettikten sonra burada karısını aldattığını ve bundan da kötüsü, uyurken aygır gibi horladığını fark ederim."

İkisinin de yüzünü müşfik bir gülümseme kapladı ve Sophia uzun eldivenlerini giydi. "Şansımız varsa, çok geçmeden öğreniriz, en azından ilk iki konuyu."

At arabasının kapısı açıldı ve hanımlar aşağı indi. Clara başını kaldırarak malikânenin taştan yapılma, devasa ön cephesine baktı. Geçen seferki çam yarması adam yine kapının önünde dikiliyordu.

Sophia pelerinini düzeltti. "Bunda kesin kararlı mısın?"

"Evet. Hadi gidip şu işi halledelim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Eteklerini kaldırıp merdivenleri çıktılar. Clara'nın bedeni duyduğu beklentiyle haz içinde titredi. Yine burada, bu skandallarla dolu, yasak yerde olduğuna inanamıyordu.

Sophia davetiyelerini gösterdi. Bir an sonra ise içeride, geniş salonun siyah beyaz damalı, ışıl ışıl zemininde dikilerek balo salonundan flüt ve kemanların müziğin kulaklarına çalınırken, pelerinlerini maskeli kâhyaya veriyorlardı.

"Lort Livingston hiç konuklarını karşılar mı?" diye sordu Clara, kabul salonuna gitmek üzere merdivenleri çıkarlarken.

"Hayır, hiçbir zaman hiçbir tanıştırılma yapılmaz. Lort ve Leydi Livingston da herkesle aynı kurallara uyar. Kimi isterlerse onların arasına karışarak dans ederler, ama hiçbir isim anılmaz."

"Yani birbirlerinin burnunun dibinde başkalarıyla ilişki yaşadıklarını mı kastediyorsun?"

Sophia içini çekerek fısıldamak için Clara'nın kulağına eğildi. "Bu ülke bizimkinden farklı. Korkarım ki zina buradaki soylular, özellikle de erkekler arasında pek ender görülen bir şey sayılmaz. Bunun karıları tarafından halka duyurulması ise gerçekte büyük günah."

Clara hemen kendi ablasının evliliğini düşündü.

"James böyle değildir umarım."

"Kesinlikle değil. James diğerlerinden farklıydı. Bunu daha onunla ilk tanıştığım an anlamıştım."

Clara bunu kafasında evirip çevirdi. Eğer kendisi, daha sonra sadakatsiz davranan bir İngiliz erkeğiyle evlense, bunu görmezden gelmeyi başarabilir miydi acaba? O tamamıyla farklı ideallerle yetiştirilmişti; diğer tüm Amerikalı kızlar gibi, zinayı utanç verici bir günah olarak niteleyen Püriten bir bakış açısı vardı.

İkisi birlikte altın ve kırmızı renklerin hâkim olduğu kabul salonuna girdiler. Tüm sandalye, şezlong ve pencereler şık kumaşlarla kaplanmış, duvarlar yaldızlı kornişlerle kıpkırmızı boyanmıştı. Clara bir an yüksek ideallerini unutarak, kendisine Sophia'nın dürüst, sadık bir İngiliz koca bulmayı başardığını hatırlattı. Elbette ki hepsi zampara olacak değildi.

Clara, salonun ortasında aşağılara dek uzanan devasa kristal avizeye baktı. Konukların çoğu duvarlara yakın durmuş, ölgün ışıklı köşelerde fısıldaşarak kıkırdıyordu. Hava bilinmezlerle dolu, günahkâr baştan çıkarmaların sıcaklığıyla yüklüydü.

"Onu göremiyorum," diye fısıldadı Clara. "Belki de balo salonundadır."

"Belki de çoktan özel odalardan birine çekilmiştir."

Clara onu başka bir kadınla özel bir odada düşünmek istemiyordu, ancak bunun son derece olası olduğu gerçeğiyle de yüzleşmek zorundaydı. Ne de olsa saat geç olmuştu ve adam o gece kendisine yanaştığında, oldukça hızlı ve etkileyici davranmıştı. Bu saatte çoktan merdivenlerin altına çekilmişlerdi. "Balo salonunu deneyelim madem."

İkisi, yanlarından geçtikleri insanlara gülümseyip başlarını sallayarak göze batmamak için kendilerine şampanya sunan uşaktan birer kadeh aldılar.

Clara ile Sophia geniş balo salonuna girerek çiftlerin cilalı zeminde vals yapmasını seyrettiler. Geçen sefer çalan orkestra bu akşam yine buradaydı ve müzik aynı şekilde muazzamdı. Clara kendi açısından görmeye çalışarak, buranın herhangi saygın bir balodan farkı olmadığını düşündü. Tabii durduğu yerin hemen yakınında saksılı bir eğreltinin ardında bir çift birbirine sokulmuş, öpüşüyor olmasaydı.

Clara, birbiriyle karışan bir şaşkınlık ve hayranlık hissine kapılmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Başka yöne bakması gerektiğini biliyordu. Başını çevirmek istiyordu ama yapamıyordu.

Adamın kolları kadının beline dolanmış, kadın parmaklarını adamın saçlarına geçirmişti. Dudakları büyük açlıklarını birbirleriyle dindirmeye çalışıyormuşçasına aralanmıştı.

Clara gözlerini dikip bakmayı sürdürdü. Manzaradan rahatsız olmasına ve böyle durup seyretmekten utanmasına rağmen, bu hayatında gördüğü en erotik, en tahrik edici şeydi. Onların kıpırdayan dudaklarını izlerken, ikisinin birbiriyle evli olup olmadığını merak etti.

Birden başka insanların da gözlerini dikmiş, oraya baktığını fark etti; kimisi açık açık seyretmek için yaklaşıyor, kimisi fısıldaşarak işaret ediyordu. Clara'nın yanakları birden alev alev yanmaya başladı.

Sophia ona yanaşarak kolundan tutup balo salonunun öbür tarafına doğru götürdü.

"Buna inanabiliyor musun?" diye fısıldadı Clara. "Hayatımda hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Senin gizemli adamın da seni öptüğünü sanıyordum."

"Evet ama uzaktan nasıl göründüğümüzü görme şansım olmadı. Hem en azından o bize mahrem bir köşe bulmuştu, böyle ortalık yerde değildik." Omzunun üzerinden dönüp tekrar çifte bakmaktan kendisini alamadı. Şimdi yalnızca konuşup gülümsüyorlardı. "Böyle bir yerin varlığı şok edici."

Sophia yanlarından geçen bir beye gülümsedi. "Evet, özellikle de konukların sosyal konumunu düşündüğünde. Burada son derece güçlü ve etkili birtakım insanlar var."

İkisi dans edenleri izleyerek odanın çevresinde ilerlemeyi sürdürdüler. Bir adam Sophia'yla göz göze gelerek yanlarına yaklaştı. "Dans etmek ister misiniz?"

Sophia ona zarif bir şekilde gülümsedi ve sesini İngiliz aksanının ardına gizledi. "Lütfen özrümü kabul edin, bayım, ancak şu an reddetmek durumundayım. Belki sonra."

Adam yoluna devam etmeden önce saygıyla bir baş selamı verdi.

"Bu gece kimseyle dans etmeyeceğim," dedi Sophia. "Senin de etmemen gerekir, buraya görmek için geldiğimiz adam hariç. Dikkatimizi dağıtmamalıyız."

"Sana tamamen katılıyorum."

İkisi şampanyalarını bitirerek boş kadehlerini yanlarından geçen bir tepsiye bıraktılar.

Clara gözleriyle odayı taramayı sürdürdü.

"Onu görüyor musun?"

"Hayır. Hiçbir yerde yok," diye yanıtladı Clara, kendi sesindeki hüsran kulağına çalınarak.

"Hemen pes etme. Bir süre daha buradayız. Belki geç kalmıştır."

"Ya da belki erkenden gelmiş ve çoktan gitmiştir." Clara umutlarını yüksek tutup sonradan hayal kırıklığına uğramak istemiyordu.

Tam o sırada yüzünde siyah bir maskeyle heybetli görünüşlü, altın rengi saçlı bir adam balo salonuna girdi. Rahat ve kendine güvenli bir tavırla bir şampanya kadehi alarak bakışlarını odada gezdirdi. Clara'nın gözleri kısıldı. Bu yürüyüşü, bu saçları, bu bedeni tanıyordu. Oydu. *Gelmişti.*

Alev alev bir heyecan bedeninde gezinerek bir meşale gibi karnına yerleşti. Hiç hareket etmeden, gözlerini ayırmadan onu seyretti. Denese bacaklarını kıpırdatabileceğinden emin değildi. Mıhlanıp kalmış halde, adamı, güzel başından parlak siyah ayakkabılarına değin baştan aşağı süzdü. Adam hatırladığı kadar yakışıklı görünüyordu. Hatta onu hayal ederek

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

geçirdiği bir haftanın ardından, daha da yakışıklı. Onun muhteşem, nefes kesici görüntüsü Clara'yı yıldırım çarpmışa döndürmüştü.

"Bu o mu?" diye sordu Sophia. "Şimdi içeri giren adam?"

Clara gözlerini ondan alamadan başını salladı.

"Aman Tanrım," dedi Sophia. "Onu unutamamana şaşmamalı. İnanılmaz görünüyor."

Clara sesine tekrar kavuşarak gülümsedi. "Yani mesele bende değil."

"Söylemem gerekir ki, değil. Amiyane konuşmamı mazur gör, ama yani, *Ulu Tanrım!*"

İkisi adamın kendi halinde, rahat bir tavırla odada gezinmesini izlediler. Altın rengi saçları düzensizce dalga dalga omuzlarına dökülmüştü. Alışılmış resmi kılıktaydı: siyah ceket, beyaz yelek ve beyaz boyunbağı. Kadehini odanın diğer tarafındaki bir beye doğru kaldırdı ve adam da ona karşılık vererek yanındaki hanımla sohbetine devam etti.

"Kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu Clara. "Daha önce hiç görmüş müydün onu?"

"Hem de hiç. Ben kışın ardından James'le yalnız birkaç Cakras Balosu'na katıldım ve bu adamı gördüğümü hiç hatırlamıyorum; gerçi James'le ikimiz buraya pek diğer insanlarla kaynaşmaya gelmiyorduk zaten."

"Peki, geçen seneki sezonda?"

"Onu gittiğim baloların ya da partilerin hiçbirinde görmedim, gerçi belki o zaman saçları kısaydı da ondan şimdi tanıyamıyorum." Sophia onu biraz daha inceleyerek başını yana eğdi. "Sosyete balolarına bu şekilde katılmayacağı kesin."

Clara onun saçlarını neden böyle alışılmadık bir şekilde uzun tuttuğunu merak etti. "Belki de evlidir. Eğer saygın bir görüntü uyandırma ve Evlilik Meydanı'na gidip gelme ihtiyacı

hissetmiyorsa..." Clara derin bir nefes aldı. "Neyim var benim böyle? Karnım dönüp duruyor."

"Buna şehvet deniyor, Clara ve sana da bulaşmış." Halen adamı seyreden Sophia, kimsenin gözlere böyle olağanüstü bir ziyafet sunamayacağını düşünürmüşçesine başını iki yana salladı. "Ama nedenini anlayabiliyorum. Şu tarafa yürüyelim de onunla konuşmadan önce kendini toplama fırsatın olsun."

Onunla konuşmak. Bunun sadece bahsinin geçmesi bile Clara'nın karnının tekrar kasılmasına sebep oldu.

Adam onlara doğru ilerlerken onunla yüz yüze gelmemek için balo salonunun içinde diğer yöne doğru gelişigüzel yürüdüler. Clara dönüp ona tekrar bakma dürtüsünü bastırmaya uğraşıyordu. Kalbi yerinde taklalar atarken alık gibi gözlerini ona dikmiş bakar bir halde yakalanmak istemiyordu.

"Ne diyeceğim peki? Adını soramam ya. Bu kurallara karşı olur. Nasıl bir şey öğreneceğim?"

Sophia ihtiyatlı bir şekilde omzunun üzerinden baktı. "Yaratıcılığını kullanmak zorundasın. Sence bu peruğun içinde seni tanır mı?"

"Bilmiyorum, ama ağzımı açtığımda sesimi ve aksanımı fark edeceği kesin. Sence gazetedeki makaleden sonra aradaki bağı kurup benim kim olduğumu keşfetmiş midir?"

Odada gezinmeyi sürdürdüler. "Bir şey söylemek zor."

Clara'nın içi öylesine buruluyordu ki neredeyse başı dönmeye başlamıştı. "Yeter, artık dayanamıyorum. Böyle beklemek beni öldürüyor. Hadi halledelim şunu."

Arkalarını dönerek doğrudan adama doğru yürümeye başladılar. Adam upuzun boyu ve geniş omuzlarıyla çevresindeki herkesin üzerinde yükseliyordu.

"Umarım hazırsındır," dedi Sophia.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Clara onun eşsiz görüntüsü ve dizlerinin bağını çözen cinsel cazibesi karşısında yapışkan ağlara takılıp kalmış halde buldu kendini yine.

"Tanrı bana yardım etsin, asla onun gibi bir adam için hazır olamam."

Kız o koyu renkli gülünç peruğun içinde dirseğine sürtünüp geçerken onu ele veren, parfümü oldu. Yine çilek kokuyordu.

Bir an dudaklarına bakmak, emin olmasını sağladı. Gerçekten de Amerikalıydı bu.

Seger derin bir nefes alarak kaşlarını çattı. Kız yanından geçtikten sonra durup arkasından bakmak için döndü.

Sağduyusuna karşın, bedeni o tanıdık kokuya tepki vermişti. Daha önce hiç böyle bir parfüm kokusu almamıştı, yalnızca onda duymuştu ve şimdi bu koku karanlıkta ona dokunup tadına bakmasına ilişkin tüm anıları yeniden canlandırmıştı. O ıslak, aralık dudakları öpmenin ve kulak memesinin hemen altındaki yumuşacık, kıvrak teni okşamanın anılarını. Ve tüm bunları kısa kesmenin.

Anında ağır, karşılıksız bir uyarılma hissi duydu, ancak bunun yer edinmesine izin vermeyecek denli aklı başındaydı. Düşüncelerini başka yöne kaydırdı.

Bu akşam geçen haftaki yaşlı kadın yerine bir arkadaşıyla gelmişti buraya. Yok, hayır, arkadaşı değildi. Diğer kadının da peruk taktığını fark etmesi üzerine Seger'ın kaşları çatıldı. Kadın muhtemelen Bayan Wilson'ın kız kardeşi Wentworth Düşesi'ydi.

Tam o sırada vâris dönüp omzunun üzerinden baktı. Bakışları kilitlendi ve birbirlerini tanıdılar. Kız birkaç kalp atışı süresince ona baktı ve hızla, neredeyse paniğe kapılmış gibi tekrar önüne döndü.

Seger başını iki yana salladı. Bu kız ne demeye buraya tekrar gelmişti? Amerikalı vârislerin unvan sahibi koca arayışıyla Londra'ya çılgınca akın ettiği her yerde bilinen bir şeydi. Neden kendisine bir koca bakmaya buraya gelip itibarını riske atacaktı ki? Geçen sefer tamamen mucize eseri bir skandalın eşiğinden döndüğünün farkında değil miydi? Şansını zorlamaması gerektiğini bilmiyor muydu? Düşesin daha aklı başında olacağını sanırdı.

Ya da belki de zaten buraya gelmesinin amacı buydu. Bir skandal yaratıp birisini evliliğe zorlamak.

Eh, bu kişi kendisi olmayacaktı. Son sekiz yılını kendisini bu tür şeylere karşı nasıl korumaya alacağını öğrenmekle geçirmişti.

Ne var ki kızın şanssızlığına, muhtemelen bir başkası da olmayacaktı. Söz konusu genç hanımlar ve skandallar olunca, buradaki beylerin çoğunun büyük onur sahibi olduğu söylenemezdi. Kız dans ederken tek yapacakları şey gölgelerden seyretmek olurdu. Hem ayrıca, çoğu zaten evliydi.

Tam o sırada kenardan yaşı daha ileri bir beyin Bayan Wilson'a doğru ilerlediğini fark etti. Bu hiç şaşırtıcı değildi. O korkunç perukla bile muhteşem görünüyordu. Oradaki her erkeğin onun lezzetini tatmak istemesi an meselesiydi; zira eşine az rastlanır bir tezattı bu kız. Profesyonel bir güzelliğe sahip olmanın yanı sıra masum bir havası vardı. Ve şu dudaklar, her adamı dizleri üzerine çöktürmeye yeterdi.

Adam, Bayan Wilson'a bir baş selamı vererek eldivensiz elini uzattı.

Seger bu görüntüyü izlerken iyice gerildi.

Bayan Wilson gülümsedi, ancak nazik bir şekilde adamı reddetti. Adam efendi bir şekilde başını sallayarak geri çekilirken, Seger o ana dek tuttuğunu fark etmediği nefesini bıraktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu kez kızın şansı yaver gitmişti, ancak bu ne kadar sürecekti acaba? Seger, şampanyasının geri kalanını bir solukta içerek kadehini masaya bıraktı. Bu akşam buraya gelmekteki niyeti kahramanı oynamak değildi, ancak gördüğü kadarıyla başka çaresi yoktu. Onunla bir kez dans ederek biraz akıl vermek için elinden geleni yapacaktı. Böylece en azından denediğini söyleyebilirdi.

Seger, hanımlara yaklaşarak bir baş selamı verdi. "İyi akşamlar."

"İyi akşamlar," dedi ikisi de aynı anda.

Seger, elini vârise uzattı. "Dans edelim mi?"

Clara, hayallerindeki aşkına bakarken şaşkınlıktan bayılacakmış gibi tüm bedeni gerildi. İlk tanıştıklarında kendisini Bayan Gunther'a geri götürmesinin ardından kendisine yanaşmasını hiç beklemiyordu. Birkaç dakika önce kim olduğunu anladığında dönüp aksi yöne doğru kaçmamasına şaşırmıştı. Ama o kimdi ki böylesine bir mükâfatı reddedecekti? Önemli olan tek şey adamın burada olması ve kendisinin onunla dans edecek olmasıydı.

Clara, eldivenli elini onun avucuna bıraktı. Adam onu piste götürerek ağır bir valse başladı.

Nihayet adam ağzını açıp bir şey söylemeden önce bir iki dakika dans ettiler. "Clara, değil mi?"

Şaşkınlığını bastırıp serinkanlı davranmaya çalışan Clara, boğazını temizledi. "Gazeteleri okuyorsunuz demek."

İçinde küçük bir kız gibi cıyaklarken, sesini nasıl bu denli sakin çıkarmayı başarabildiğine inanamıyordu.

"Evet, diğer herkes gibi. Tam bir sansasyon oldunuz."

Clara çenesini kaldırdı. "Sizi temin ederim ki benim amacım hiç de bu denli dikkat çekmek değildi, üstelik tüm bunlar beni çok şaşırttı. Londra basını son derece atılgan."

Adam başını eğdi. "Gerçekten de öyle. Bu da bana neden bu akşam buraya tekrar gelerek böylesine büyük bir risk aldığınızı merak ettiriyor. Geçen sefer söylediklerimin anlaşıldığını ve böyle bir yerin sizin gibi bir kadın için tehlikeleri konusunda sizi uyarabildiğimi sanıyordum. Ne demek istediğimi anlamadınız mı?"

"Anladım."

"O zaman neden tekrar geldiniz, sormamı bağışlarsanız?"

Clara pelteleşmiş beyninde verilecek bir yanıt arandı, halbuki soru yanıtlamak istemiyordu, özellikle de böyle zor soruları. Soru soracak olanın kendisi olması gerekiyordu.

Belki de işleri tersine çevirebilirdi. "Öyle görünüyor ki, bayım, siz benim hakkımda her şeyi biliyorsunuz ancak benim sizin hakkınızda hiçbir bilgim yok. Bu hiç adil sayılmaz, öyle değil mi?"

Sesindeki cesareti, o derin, neredeyse baştan çıkarıcı tınıyı tanıyamıyordu. Nereden geldiğine dair hiçbir fikri yoktu. Bu tür şeylerde hiç deneyimli sayılmazdı.

Belki de havadaki bir şeyden kaynaklanıyordu. Tüm salondan buram buram bir cinsellik yayılıyor gibiydi.

"Burada kurallar vardır," diye yanıtladı adam. "Kimliklerin gizli tutulması gerekir."

"Ama benim adımı bildiğinizi itiraf ederek kuralı bozdunuz."

Adamın dudağının kenarı hınzır bir sırıtışla kıvrıldı.

"Beni ihbar etmeyeceksiniz, değil mi?"

Clara aynı cazibeyle onun gülümsemesine karşılık verdi.

"Yüce Tanrım, hayır. Siz istemedikçe elbette."

Adam güldü. "Hiç sanmıyorum. Zira bu sizin benden daha fazla dikkat çekmenize neden olur ve şu an burada olmanızın pek akıllıca olduğunu sanmıyorum. Bu insanların arasında. İş, kurallarının ihlal edilmesine gelince hiç acımaları yoktur."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Clara başını hafifçe yukarı kaldırarak, bu güzel dudakların kendisini öpmesinin ne kadar muhteşem bir his olduğunu hatırladı. "O zaman teşekkür etmeliyim size," dedi tatlı tatlı. "Zira savunucum olarak ikinci sefer beni tehlikeden uzaklaştırıyorsunuz."

"Ancak ilk seferki hiç işe yaramamış demek. Tek yaptığınız kendinizi tekrar ateşe atmak oldu. Ne garip ki bana heyecanlı ve tehlikeli şeyleri seven bir kadın gibi gelmemiştiniz."

"Öyle mi? Peki size nasıl *gelmiştim?*"

"Genellikle risk almayan biri gibi. Taptaze, günahsız bir haliniz var. Doğruyu söylemek gerekirse fazla dikkat çekiyorsunuz."

Clara dudaklarını büzdü. "Şimdi bana hakaret mi ettiniz, yoksa iltifat mı, hiç anlayamadım."

"Her açıdan bir iltifattı hem de."

Salonda dans etmeye devam ettiler ve Clara onun tüm söylediklerini kafasında evirip çevirerek halen onun hakkında hiçbir şey bilmediğini fark etti. Sophia ona yaratıcılığını konuşturmasını söylemişti. İyi de nasıl yapacaktı ki bunu?

"Görünüşe göre," dedi, "bundan başka balolara pek fazla katılmıyorsunuz, yoksa beni bu denli taze bulmazdınız. Kendi yaşımdaki diğer genç hanımların çoğundan pek farklı değilim."

"İzninizle, sizinle aynı görüşte değilim."

Halen yeni bir bilgi yoktu. Ne yapması gerekiyordu?

"Arlanmaz iltifatlar," dedi. "Bayanlara karşı her zaman bu denli açıksözlü müsünüzdür?"

Adam yanıt vermedi. Vals sona erdi ve gizemli erkek başını kaldırıp ona baktı. "İşe bakın, niyetim size biraz akıl fikir vermekti, ancak tüm yaptığımız flörtleşmek oldu. Kalın da bir dans daha edelim."

Kesinlikle açıksözlüydü ve bu, insanı canlandırıyordu.

Bir başka vals başladı ve Clara reddetmeyi aklından bile geçiremedi. "Bir saniye," dedi geriye doğru bir adım atarak. "Eğer kalıp nutkunuzu dinleyeceksem, önce bana kendiniz hakkında bir şeyler anlatmanızı isterim sizden."

"Bu bir pazarlık mı yani?"

"Zannedersem evet."

Adam, dolgun dudaklarını yaladı. "Peki o halde. Ne bilmek istiyorsunuz?"

Clara bunu birkaç saniye düşündü. "Madem bana adınızı söylemeyeceksiniz, neden ablamın da benim de sizi toplum içinde hiç görmediğimizi söyleyin."

"Çünkü Evlilik Meydanı'ndan uzak durmayı yeğliyorum. Gelin, dans edelim."

Clara nihayet onun kollarına gömülerek kendisini pistte sürüklemesine izin verdi. "Zaten evli olduğunuz için mi?"

"Hayır."

"Evli değilsiniz o halde? Hiç evlenmediniz yani?"

Adam başını iki yana salladı ve Clara'nın kalbi mutlulukla doldu, ancak halen bilmek istediği pek çok şey vardı.

"Neden bana isminizi söylemiyorsunuz peki?" diye sordu.

"Çünkü burada böyle şeyler yapılmaz."

"Umurumda değil. Muhtemelen bu balolardan birine bir daha asla gelmeyeceğim ve en azından bu akşam dans ettiğim beyefendinin ismini bilmek isterim. Bir suçlu değilsiniz ya? Bir kanun kaçağı?"

"Hayır."

"İngiliz hükümeti için çalışan bir casus musunuz yoksa?"

Adam güldü. "Hayır, korkarım ki değilim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"O zaman neden bu denli gizli kapaklı davranıyorsunuz? Birkaç kişiye sorsam kim olduğunuzu öğrenemeyeceğim sanki. Londra'da saçları omuzlarına uzanan tek erkek olmalısınız."

İkisi dans etmeyi sürdürürken adam birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemedi ve sonunda vals neredeyse bitmek üzereyken, "Adım Seger," dedi.

Clara yanaklarına al bastığını hissetti. "Seger?"

"Evet."

Müzik durdu ve birbirlerinden ayrıldılar. Clara, maske olmadan nasıl göründüğünü bilmek isteyerek onun yüzüne baktı. Uzanıp o güçlü, keskin hatlı çenesine ve o kusursuz, erkeksi dudaklara dokunmak isteyerek.

"Madem size nutuk çekmeme izin vermediniz, şimdi sizin benim için bir şey yapma sıranız geldi," dedi adam.

"Pekâlâ."

"Buradan gidin ve sakın bir daha bu balolara gelmeyin."

Onun bu açıksözlülüğü, yalnızca kendisinin iyiliğini düşündüğünü bilmesine rağmen Clara'yı incitmişti. Öte yandan onun böyle düşünceli davranması, kendisinin iyiliği onun için önemliymiş gibi koltuklarını kabartmıştı. Clara onun bu söylediklerini yerine getirmek zorunda olduğunu biliyordu, ancak keşke böyle olması gerekmeseydi. Halen onun hakkında bilmediği pek çok şey vardı ve adam hiç topluma karışmıyorsa, nasıl öğrenecekti ki? Özlem dolu bir haftaya daha nasıl katlanacaktı; zira bu duygu, ne kadar akılsızca olursa olsun, yok olup gitmiyordu. Tüm istediği geçen haftaki gibi onunla merdivenlerin altına kaçıp kaybolmakken, önünde uzananlar hiç de böyle değildi.

En sonunda Seger'ın söylediklerini kabul etti; çünkü haklı olduğunu biliyordu. Ancak bundan hiç memnun değildi. "Teşekkürler Seger. Çok iyi vakit geçirdim," dedi elini uzatarak.

Seger, gözlerinin onunkilerden bir an bile ayırmadan elini öptü. "Ben de öyle."

Dudaklarının dokunuşuyla bir haz duygusu Clara'nın bedeninde gezindi. Dönüp yürümeye başladı ama Seger onu durdurdu.

"Bekleyin."

Clara arkasını döndü.

"Bu gece neden buraya geldiniz?"

Clara onun maskenin ardındaki yemyeşil gözlerine baktı. Kalbi çarpmaya başlamıştı. "Tahmin edemediniz mi?"

Seger, vereceği cevabı bekleyerek ona bakmakla yetindi.

"Buraya geldim; çünkü sizi düşünmekten kendimi alamıyordum." Clara bunları söyleyerek dönüp uzaklaştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BEŞİNCİ BÖLÜM

Sevgili Clara,

Kuralları bozmak konusunda dikkatli olman gerek; bunu söylerken de yalnızca o skandal baloya gitme aptallığından bahsetmiyorum. En küçük hata bile önemli. Daha geçen gün Bayan Carling, Bayan Jenson'ı görmezden geldi; çünkü Bayan Jenson sabahki pırlantalarını takmıştı. (Bunu sakın yapma.)

Ben üzerime düşeni söylediğime göre, bana tüm maceralarını anlatmalısın. Orada mıydı?

Sevgiler,

Adele.

"Dün gece Guysborough Dükü'nü gördünüz mü?" diye sordu Bayan Gunther, başını nakışından kaldırıp kahvaltı salonunun diğer tarafındaki Sophia'ya bakarak. "Toplantıya gelmiş miydi?"

Sophia çay fincanından bir yudum alırken, yüzünden belli belirsiz bir gülümseme geçti. Eğer Guysborough Dükü, Cakras Balosu'nda ise bile, Clara ile ikisinin bundan haberi olmayacağı kesindi. Sophia çay fincanını bıraktı. "Hayır, görmedik."

"Bu akşam Tremont toplantısına gelecek mi, merak ediyorum. Yakışıklı bir bey, sence de öyle değil mi? Hem de dul."

Sophia kaşlarını kaldırdı. "Clara için iyi bir eş olacağını mı düşünüyorsun?"

"Tabii ki, sence de öyle değil mi? Annen çok mutlu olur."

"Adam epey yaşlı."

"Saçmalık, kırk beşinden bir gün daha büyük olamaz."

"Ama kısa süre önce vefat etmiş olan ilk karısından çocukları var zaten. Sence tekrar evlenmek istiyor mudur?"

Bayan Gunther, iğnesini kucağındaki kumaşa geçirerek başını kaldırdı ve alçak bir sesle konuştu. "Biraz sorup soruşturuyorum da, öğrendiklerime bakılırsa yalnızca bir oğlu ve dört kızı varmış. Elinde bir yedek yok yani. Bence tekrar evlenmeye yatkın olacaktır, Clara da kesinlikle çok güzel."

Sophia kumaş peçetesiyle ağzının kenarını sildi. "Ben dükü hiç düşünmemiştim, onu pek iyi tanımıyorum. Sence gerçekten yakışıklı mı? Çok olgun gözükmüyor mu?"

"Benim yaşımdaki bir kadın için liseli bir oğlandan farkı yok."

Tam o sırada Sophia'nın kocası kahvaltı salonuna girdi.

"James, eve dönmüşsün!"

James gülümsedi. "Evet, karımla çocuklarımı çok özledim ve fanatik vekilharcımı sakinleştirmeye çalışarak onlardan bir gün daha ayrı kalamayacağıma karar verdim. Kulübe onarımları konusunda resmen panik içinde, biliyorsun. Sanırım senin müsrifliğin adamın ömründen on yıl götürdü."

Sophia onu kucaklamak için masadan kalktı.

James kahvaltısını ederken Wentworth'teki onarımları tartıştılar. O çatalını bırakır bırakmaz Sophia ayağa kalktı. "Gidip oğlanları görelim mi?"

"Daha başka ne isterim ki?" İkisi Bayan Gunther'dan izinini rica ederek odadan ayrıldılar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Koridorda yalnız kalır kalmaz, James, Sophia'nın elini öptü ve yürürlerken avucuna aldı. "Belki de bir dahakine Wentworth'te bana eşlik edersin," dedi. "Ve beni yalnız uyumanın ıstırabından korursun."

Sophia'nın sesi cilveliydi. "Beni sadece orada mı özledin, James? Yatakta?"

James onun elini tekrar öptü. "Seni hep düşündüğümü biliyorsun. Bir zamanlar bir eş ve baba olmanın hayatıma bu denli mutluluk katabileceğini hayal bile edemezdim."

Sophia sevgi dolu gözlerle ona baktı. "Ben de hep seni düşünüyorum. Bu yüzden sana şimdi bir şey anlatmam gerekiyor. Umarım kızmazsın, James, ama dün gece Clara'yı bir Cakras Balosu'na götürdüm ve yanlış davranmış olabilirim diye endişeleniyorum."

James durup onun elini bıraktı. "Bir Cakras Balosu'na mı gittin? İyi de niye böyle bir şey yaptın?"

Sophia ondan birkaç adım öndeydi, ancak durup ona döndü. "Uzun hikâye, James, ama sana tüm olan biteni anlatmam gerekiyor; zira Clara'yı son derece etkilemiş olan bir beyefendi hakkında çok geçmeden bir şeyler öğrenmezsek bu durumun tehlikeli bir hal alabileceğinden endişeleniyorum."

"Ah. Bu beyefendi Cakras Balosu'nda mıydı?"

Sophia başını salladı.

"Ama onu neden oraya götürdün, Sophia? Cakras Topluluğu'nun gizli kalması gerekiyor."

Sophia ona bütün olan biteni anlattı: Clara'nın bir hafta önce kaza eseri nasıl yanlış baloya gittiğini, ona hatasını açıklayan beyefendiyi nasıl bir türlü unutamadığını ve adamın kimliğini öğrenmeye çalışmak için nasıl dün geceki baloya gittiklerini.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sophia'ya zaten bildiği şeyi, bir Cakras Balosu'na gitmenin riskli bir iş olduğunu hatırlattıktan sonra, James onun elini tekrar avucuna aldı. "Beyefendinin adını öğrenebildiniz mi?"

"Yalnızca ilk adını. Seger'mış."

James bir an durup düşündü. "Seger. Hayatımda duyduğum tek Seger, Rawdon Markisi Seger Wolfe."

"Marki miymiş?"

"Eğer kastettiğim adamsa."

"Sen hiç tanıştın mı onunla?"

"Hayır, Kamara'da pek durmaz. Anladığım kadarıyla politikayla ilgilenmiyor ya da belki yüzünü göstermekten hoşlanmıyordur. Birkaç yıl önce bir boşanma skandalına bulaşmıştı. O ve birkaç beyefendi tanık olarak mahkemeye çağırılmışlardı; bir hanımın evlilik dışı ilişkide bulunduğunu kanıtlamak, kocası adına şahitlik etmek için."

Sophia, James'in yanında upuzun koridordan ağır ağır yürürken sesinin keyifsiz çıkmamasına gayret etti. "Yani saygın biri değil mi?"

James başını eğdi. "Dediğim gibi, ben kendisiyle hiç tanışmadım, o yüzden bir şey diyemem. Ama eğer onunla tekrar karşılaşacak olursa, Clara'yı dikkatli olması için uyar. Ne olur ne olmaz. Özellikle de daha önce olanları düşününce. Seni endişelendiren bu muydu?"

Sophia derin bir nefes aldı. "Sence bir daha öyle bir hata yapmaz, değil mi?"

"Bana kalırsa, hayatım, ona güvenmeyi denemelisin. Clara akıllı bir kadın ve artık naif sayılmaz. Son iki yıldır sessiz ve dikkatli davranarak ilk sezonunu ertelemeye karar verdi. Bu, insanın kendisine yapabileceği en iyi kısıtlama, özellikle de Clara gibi romantik bir genç kız için. Bizim düğünümüze gözlerinde bir aşk hikâyesi hayalleriyle, kendisine de böyle bir

mutluluk bulma özlemiyle katılmıştı. Sağduyulu davranacağına güvenmemiz gerek; zira sana mektuplarında pek çok kez mantıklı davranmanın en büyük arzusu olduğunu söylemiş."

"Evet, ama tutkulu bir yaradılışı var ve aşk bazen insanın başını döndürebilir."

"Seninkini döndürdüğü gibi mi?" James onun elini avucunda sıktı.

"Sen iyi bir adamdın, James. Bu marki hakkında hiçbir şey bilmiyoruz ve Clara'nın karasevdasının heyecanına kapılıp ona yanlış tavsiyede bulunmuş olabileceğimden korkuyorum. Belki daha iyi bir örnek teşkil edip oraya tekrar gitmesine izin vermeyi reddetmem gerekirdi."

"Tahminimce onu tekrar gördü."

"Evet, iki kez dans ettiler ve adam yine ona gitmesini söyledi. Clara eve dönerken yol boyunca hülyalara kapılmıştı. Endişeleniyorum, James."

Çocuk odasının kapısına vardıkları sırada James başını salladı.

"Kendini sıkıntılara kaptırmamalısın, sevgilim. Clara'ya yardımcı olmak için elimizden geleni yapacağız. Ben markiyi sorup soruştururum. Hadi, şimdilik endişeleri bir yana bırakalım ve oğullarımızın bugün neler başardığını görelim. Belki John başparmaklarını keşfetmiştir."

"Sana iyi ve kötü haberlerim var," dedi Sophia, Clara'ya, o öğleden sonra Hyde Park'ta arkalarından gelen seyisin duyamayacağı bir mesafeye ulaştıklarında.

İkisi de binici kıyafetleriyle, ellerinde kırbaçları, eyerlerinin üzerinde ağır ağır ilerliyorlardı.

"James bir şey biliyor muymuş?" diye sordu Clara.

"Evet, eğer aynı Seger'dan bahsediyorsak. İyi haber şu ki, adam bir soylu. İsmi Seger Wolfe ve Rawdon Markisi."

"Cidden mi? Bir marki demek. Annem duysa kendinden geçer."

"Evet, aynen, ancak sana şunu belirtmeliyim ki, James bir Cakras Balosu'nda olduğunu duymaktan pek de memnun olmadı. Beni bundan sonra daha dikkatli olmam konusunda uyardı. Markiyi bir daha görürsen özellikle dikkatli olmanı salık verdi."

"Tanrım. Demek bir şöhreti var." Atlarının toynakları yumuşak zemin üzerinde hafifçe tıkırdıyordu. "Peki ya kötü haber? Bana evli olmadığı konusunda yalan mı söylemiş?"

"Onu bilemeyeceğim ama şimdi kim olduğunu bildiğimize göre bunu öğrenmemiz çok kolay. Tüm bildiğim James'in bana anlattığı birkaç haber. Marki birkaç yıl önce bir boşanma skandalına bulaşmış ve bir hanımın evlilik dışı ilişkilerini kanıtlamak adına sevgilisi ya da sevgililerinden biri olduğunu itiraf etmek üzere şahit olarak mahkemeye çağırılmış. Markinin yalnızca fiziksel zevkler aradığı, duygusallıktan keyif almadığı söyleniyor. Yüksek sosyetenin arasına davet edilmemesinin sebebi de herhalde bu."

Clara, şaşırmaması gerektiğini bilmesine rağmen, haberleri biraz hayal kırıklığıyla sindirdi. Markinin Cakras Balosu'nda evli kadınları devamlı olarak baştan çıkardığını biliyordu. Bu tür davranışların, Londra'da dahi olsa, nihayetinde bir adamın itibarını mahvetmesi kaçınılmazdı.

"Toplum onu arasına geri kabul etmez mi?" diye sordu Clara. "Yoksa davetleri hor görmek onun tercihi midir?"

"Keşke bilebilsem."

Clara gözlerini gökyüzüne dikti. "O skandaldan bir ders çıkarmış mıdır acaba? Belki bu günlerde daha dikkatli

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

davranıyordur. Evli olmadığımı fark ettiğinde beni kapı dışarı etmesine bakılırsa öyle olmalı. Görünüşe göre onun için çetin cevizdim."

"Sen ceviz falan değilsin, Clara ve halen söz konusu o olduğunda en iyisini ümit ediyorsun, öyle değil mi?"

"Elimde değil ki. O, buraya geldiğimden beri tanıştığım en etkileyici adam. Neden böyle olduğunu anlamak için inanılmaz bir isteğim var ve bundan kurtulamıyorum bir türlü."

Sophia, kız kardeşini süzdü. "Guysborough Dükü'ne ne dersin? Onun lafını açmamın tek sebebi, Bayan Gunther'ın bu sabah onu sormuş olması. Dün gece onu görüp görmediğimizi öğrenmek istedi."

Clara güldü. "Gittiğimiz yerde neden *hiç kimseyi* görmediğimizi bilse şaşırırdı herhalde."

"Hakikaten. Geçen hafta onunla tanıştığını hatırlıyor musun?"

"Koyu renk bıyığı olan uzun boylu adam mı?" dedi Clara. "Evet, hatırlıyorum."

"Nasıl buldun onu? Konumunu göz önünde bulundurursak onu elde etmek çok iyi olur. Unvanı James'inki kadar eski sayılmaz, ancak anladığım kadarıyla kraliçenin gözünde ayrıcalıklı biri. Ekselansları, karısının yaptığı hayır işlerine hayranlık beslerdi. Karısı bir yıl kadar önce vefat etti."

"Bir dul yani," dedi Clara, aşağılara dek uzanan yapraklı dalların altından geçmek için eğilirken. "Daha önce evlenmiş biriyle evlenmeyi hiç aklımdan geçirmemiştim. Sanırım bu da bir seçenek olabilir."

"Onu çekici buldun mu?"

Clara omuzlarını silkti. "Marki kadar değil, gerçi o muhtemelen daha aklıselim bir seçim olurdu."

"Evet," diye ona katıldı Sophia, doğrudan Clara'nın gözlerine bakarak. "Ve ben de senden aklıselim davranmanı istiyorum. Cakras Balosu'na gitme konusunda sana destek çıktığımı biliyorum, ancak kim olduğumuz anlaşılsa neler olabileceğini düşündüğümde... Bir daha böyle bir risk almak istemiyorum."

"Seni bu duruma düşürdüğüm için üzgünüm, Sophia."

"Seni oraya götürmek benim kararımdı, o yüzden özür dileme," diye içini çekti Sophia.

Birkaç dakika, serin esen meltemin tadını çıkararak sessizce atlarını sürdüler.

"Keşke," dedi Sophia. "Bir Cakras Balosu'nda tekrar görülme riskini almadan tekrar markiyi görme şansın olsaydı."

"Keşke toplumun arasına karışsa."

Sophia haylazca güldü. "Londra'daki evinin sokağında park etmiş bir at arabasına saklanıp dışarı çıkmasını bekleyerek peşinden gidebiliriz. Şansımız varsa bir mağazaya ya da parka girer, biz de ona şans eseri rastlamış gibi davranabiliriz."

Clara başını iki yana salladı. "Amma da çılgınca. Saatlerce yağmurun altında oturup, sonra da röntgenci gibi tutuklandığımızı hayal edebiliyorum."

"Bir fikirdi sadece. Pek de aklıselim sayılmazdı, değil mi?"

"Sanırım ben biraz daha doğrudan bir şeyleri yeğlerdim."

Sophia bunu düşündü. "Eh, bunun kolay bir yolu var. Bir toplantı düzenleyip ona bir davetiye gönderebilirim. Benim senin ablan olduğunu biliyor. Eğer seni tekrar görmek ilgisini çekiyorsa, gelecektir."

"Bana Evlilik Meydanı'na tenezzül etmediğini söyledi."

"Öyle olabilir, ancak gözlerim bana dün akşam bir şey söylediyse o da şu: O da senden, senin ondan olduğu kadar etkilenmiş. Onu kabuğundan çıkaracak olan şey sen olabilirsin. Belki içten içe tekrar kabul görmek istiyordur, biz de

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ona yardımcı olabiliriz. En kötü ihtimalle katılmaz, olur biter. Bu durumda da en azından yalnız kalmaya kararlı olduğunu anlarız."

"Ya da bana ilgi duymadığını."

Sophia atını dörtnala koşturdu. "Mümkün bile değil."

Clara da atını koşturmaya başladı.

"Bir toplantı düzenleyeyim mi o zaman?" diye seslendi Sophia, yanına yetişen Clara'ya.

Clara beklentiyle dolarak bedeninin karıncalandığını hissetti ve gülümsedi. "Kesinlikle."

Seger yemek odasında, masanın diğer ucunda üvey annesi Quintina, solunda da evlilik yoluyla kuzeni olan Gillian'la akşam yemeğine oturmuştu. Hollandaise soslu ıstakoz böreklerinin ardından enginarlı tarhun tavuğu servis edilirken Quintina şarap kadehini masaya bırakarak alışılmış sessizliği böldü.

"Bugün Wentworth Dükü ve Düşesi'nden bir toplantı daveti aldım."

Seger, ağzındaki lokmayı çiğnemeyi keserek yuttu. "Yok canım."

"Şaşırmış gibi değilsin."

Seger başını tabağından kaldırmadı; zira o ana dek üvey annesine açık etmeyi tercih ettiği çok az şey olmuştu. "Şaşırmalı mıyım? Sosyal hayatını takip etmediğime göre bilemem ya."

Quintina'nın saçları diken diken oldu. "Elbette dükler-den ya da düşeslerden davetiye almadığımı biliyorsun, ama bunun sebeplerine hiç girmeyeceğiz." Gillian'ın saf kulaklarını Seger'ın kişisel maceralarıyla kirletmek istemezmişçesine kıza alelacele bir bakış attı. Bunun yerine suçlamasını kendine özgü bir şekilde, ağzına almadan yapardı. Sırf üç yıl önce Lort

ve Leydi Edmunston'la olanlar yüzünden, ailenin sosyal düşüşü konusunda Seger'ı suçluyordu.

Gerçi insan analitik davranacak olsa, üç yıldan çok öncesine bakıp suçlanacak başka bir kaynak bulabilirdi. Seger'ın şu anki tavırlarının gerçekte geldiği yeri. Neden ıssız kalmayı tercih ettiğini.

"Garip yanı şu ki," dedi Quintina, "davetiye hem sana, hem bana gelmiş."

Seger sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Hadi *şimdi* şaşırmadığını söyle bana," dedi Quintina, kavisli koyu renk kaşını kaldırarak.

Seger, peçetesiyle ağzını sildi. "Tamam, sen kazandın. Gerçekten şaşırdım."

Şaşırmış mıydı? Kahretsin ki evet. Üst tabakanın arasına yıllardır davet edilmemişti. Düşes gerçekten de kız kardeşi için çöpçatanlığa soyunmuş olamazdı, değil miydi? Kendisi pek de saygın biri sayılmazdı, gerçi unvan sahibiydi ve bu da Amerikalı vârislerin Londra'ya yaptığı alışveriş yolculuklarının ardındaki tek sebepti. Belki kız ya da düşes, kendisinin şöhretini pek de umursamıyordu.

Ya da haberleri yoktu.

Bunların hiçbirinin önemi olduğundan değil. Parayla satın alınmakla hiç mi hiç ilgilenmiyordu. Kocaman taşra evinin her duvarını kâğıtla kaplayacak denli parası olan az sayıda İngiliz aristokratından biriydi o. İki kez kaplayacak denli hem de.

"Ne çıkarıyorsun bundan yani?" diye sordu Seger.

"Acayip ve olağanüstü bir mükâfat derim ben buna. Düşesin Amerikalı olması gibi hoş olmayan bir gerçeğe rağmen, bu en azından üst sınıfın arasına adım atmak için bir şans, bu da ailemizin umutsuzca ihtiyaç duyduğu bir fırsat. Gillian'ın ihtiyaç duyduğu bir fırsat." Yeğenine sıcacık gülümsedi. "Ne

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

de olsa ölüm yatağının başında Susan'a kızının iyi bir evlilik yapmasını sağlamak için elimden geleni yapacağıma söz verdim, ancak bu konuda her defasında karşı çıktınız bana. Bu Gillian'ın ilk sezonu ve bu fırsatı kaçırmamam gerek."

Seger, bakışlarını yerden ayırmayan, hiçbir şey söylemeyen Gillian'a baktı. Çoğu akşam masada sessiz, küçük bir kuş gibiydi. Zaman zaman fark edilmesi bile güçtü, sanki orada değilmiş gibi. *Utangaç*, diye düşündü Seger. Gerçi gençliğinin çekici bir yanı da yok değildi.

"Tahminimce gideceksin," dedi Quintina'ya, şarap kadehini almak için uzanıp eğilirken.

"Tabii ki. Peki diğer yandan sen ret mi edeceksin?"

Seger kaşlarını kaldırdı. "Reddetmek mi? Yıllardır aldığım ilk düzgün davet bu, sen de reddetmemi mi istiyorsun? Rawdon'ların adımlarını nihayet üst sınıfın arasına atması konusunda söylediğin bütün o sözler neydi o zaman?"

Dürüst olmak gerekirse, adımlarını üst sınıftan kimsenin arasına atmak hiç de umurunda değildi; mutaassıp bir Mayfair toplantısına gitmek hiç ilgisini çekmiyordu. Gerçi orada yaşlı kadınlar muhtemelen kendisini ıslıklarlardı zaten.

Ne var ki, son iki haftadır çoğu gece uykularını kaçıran o güzel, maskeli yaratığı görmek istiyordu. Halen son konuşmalarında ayrılırken kendisine söylediklerini kafasından atabilmiş değildi. Cakras Balosu'na *onu* görmek için geldiğini ve bu sırada itibarını riske attığını. Gururunun okşandığını söylemek az kalırdı. Daha doğru bir ifadeyle aklı başından gitmişti. Onun kendisine böyle bir şey söylemesini hiç beklememişti. Gelişigüzel, yuvarlak yanıtlar beklemişti, belki samimiyetsizce yalnızca macera aradığını iddia etmesini; zira flörtleşme başlarken çoğu kadın böyle söylerdi. İçgüdüsel olarak, bunun onu yatak odalarına çekecek şey olduğunu bilirlerdi.

Ne var ki Clara, korkusuz davranmıştı. Laf oyunlarına girişmemiş ve kendisine gayet açık bir şekilde baloya *onu* arzuladığı için geldiğini söylemişti.

Buna karşılık kendisinin hissettikleri, etkilenmekten çok öteydi. Ağzı bir karış açık kalmış, Clara'nın kendisini böyle bir lafla şaşırtmaya yönelten içgüdüsünden ve sonra hiç beklemeden dönüp gitmesinden büyük bir heyecan duymuştu. Clara durup onun tepkisini beklememiş, bir yanıt da istememişti ve bunun sonucunda Seger küçük dilini yutmuş bir halde daha fazlasını isteyerek kalakalmıştı.

Seger birden, kızın ilk tanıştıklarında kendisine Daphne'yi anımsattığını hatırladı. İçi rahatlayarak artık bu benzerliği görmediğini fark etti.

"Hepimizin yine onların arasına davet edilmesini istiyorum," dedi üvey annesi, onu hayallerinden çekip çıkararak. "Ama bu denli erken bir aşamada senin ortalıkta görünmen insanların fısıldaşmasına yol açabilir. Tekrar insanların arasına karışmamızın yavaş yavaş, kademeli olmasını istiyorum. Gillian ile benim varlığım, belli başlı insanların ağırına seninki kadar gitmeyecektir, ben de Gillian için en iyisini yapmak istiyorum."

Seger tekrar kuzenine baktı. Kız süklüm püklüm gülümsedi.

"Peki, sen ne yapmamı istersin, Gillian?" diye sordu Seger.

Onun kendisiyle konuşmasına şaşırmış görünen Gillian'ın yüzü soldu. "Ben... Ben seni ne memnun edecekse onu yapmanı isterim."

Seger arkasına yaslanarak başını salladı.

Quintina birkaç saniye daha sessiz kaldı. "Senin gelmemen için daha önemli başka bir sebep var, Seger."

"Çok rica edeceğim, söyler misin, nedir o?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Quintina derin bir nefes alırken sıska omuzları inip kalktı. "Davet edilmemizin asıl sebebinin düşesin kız kardeşi olduğundan şüpheleniyorum. Gazetede okuduğumuz o cafcaflı kız. Düşes bu toplantıyı tüm bekâr soyluları tek bir yerde toplamak için düzenliyor, böylece hepsine mal gibi değer biçecek. Herhalde sen de bu denli amiyane bir durumdan uzak durmak istersin."

Seger yavaşça gözlerini kırptı. "Ah. Amerikalıyla tanışmamı istemiyorsun. Uygunsuz birine abayı yakacağımdan mı korkuyorsun?"

Quintina'nın sesi soğuk ve sönüktü. "Sanki bu hatayı daha önce yapmadın."

Masada bir gerginlik dolaştı. "Haklısın, Quintina ve bunun feci sonuçları oldu," dedi Seger elini kucağında yumruk yaparak.

Üvey annesinin yanakları öfkeyle kızardı. "Seger, sekiz yıldır saygın bir kadınla evlenmeyi ve bir vâris sahibi olmayı reddediyorsun. Bu aileyi bahsettiğin sonuçlar yüzünden yeterince uzun zamandır cezalandırmıyor musun sence? Kimsenin asla öngöremeyeceği şu sonuçlar yüzünden?"

"Onun ölümü bir sonuçtan çok daha öte bir şeydi, Quintina. O benden koparıldı ve öldü." Seger, peçetesini boş tabağına fırlatarak ayağa kalktı. "Sanırım doydum ben. Bu akşam tatlı yemeyeceğim. İzninizle." Gillian'a nazikçe bir baş selamı verdi. "Afiyet olsun."

Yemek odasından çıkarak Wentworth'lerin davetiyesine nazik bir kabul cevabı yazmak için yukarı çıktı.

ALTINCI BÖLÜM

Sevgili Adele,

Sana bahsettiğim şu heyecan verici adam var ya? Onu bu akşam tekrar görmeyi ümit ediyorum...

Clara

Clara, kabul salonunun çift kanatlı geniş kapılarının ardında James ve Sophia'nın yanında durmuş, sırayla içeri giren konukları karşılıyordu.

Salondaki benzersiz ihtişam, daha önce gördüğü her şeyin ötesindeydi ve daha önce New York'ta epeyce ihtişam görmüştü. Bu akşam ise kuyrukları uzanan mücevherli, gösterişli ve dekolteli elbiselerle uzun beyaz eldivenler giymiş güzel kadınlar gülüşüp konuşuyor, siyah beyaz resmi kıyafetlerinin içinde beyefendiler etrafta geziniyordu.

Konukların ışıldayan şıklığının dışında, kabul salonu da ipek örtülerle kaplanmış, üzerlerine gerçek yemektense renkli sanat eserleri gibi görünen tepsilerce tatlı ve yığınlarca meyve sıralanmış tertemiz masalarla süslenmişti.

Bu herhalde Clara'nın hayatındaki en heyecan ve endişe verici akşamlardan biri olacaktı. Lort Rawdon'ı tekrar görme

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

beklentisi dayanılmaz bir hal almıştı ve kapıya doğru ilerleyen her bir konukta Clara'nın kalbi göğsünde takla atıyordu.

Acaba gelecek mi? diye merak etti. Sophia'nın davetiyesine yanıt yazarak geleceğini belirtmişti ancak Clara için buna inanmak yine de neredeyse imkânsızdı; zira adam onun için neredeyse bir peri masalı prensi halini almıştı. Gerçek hayattan çok hayallerinde yaşıyor gibiydi ve bu akşam onu burada maskesiz, olduğu gibi görme fikri, umut edilemeyecek denli uçuktu. Belki de meseleyi tekrar düşünüp fikrini değiştirmişti. Ne de olsa insan her gün kendisini reddetmiş ve dışlamış bir topluluğun arasına tekrar girmiyordu.

Ne var ki eğer olur da gelirse, Clara aralarında gerçekten de bir şeyler olduğunu anlayacaktı.

Bir beyefendi kapıda durdu. Vekilharç, "Ekselansları, Guysborough Dükü"nün geldiğini duyurdu. James ile Sophia, yaşı ileri beyefendiyi karşıladılar ve Sophia, Clara'ya döndü. "Kız kardeşim Clara Wilson'ı anımsarsınız herhalde?"

Adam nazik bir baş selamı verdi. Olası bir koca olarak düşünülen beylerden biriydi o, en azından Sophia ve Bayan Gunther tarafından. Bu da Clara'nın dikkatini ona vermesine sebep oldu. Gördüğü kadarıyla yakışıklı bir adamdı. Koyu renk saçları ve bıyığıyla etkileyici bir olgunluğa sahipti. Yine de adamda Clara'yı huzursuz eden bir şeyler vardı, sanki onun yanındayken hep olduğu yerde dimdik oturmak zorundaymış gibi.

"Kesinlikle," dedi adam. "Sizi tekrar görmek büyük bir zevk, Bayan Wilson. Bu akşam daha sonra konuşma şansımız olur mu?"

"Harika olur, ekselansları."

Adam yoluna devam ederken, Clara odanın diğer ucunda tek başına oturan Bayan Gunther'a göz attı. Öne doğru eğilmiş,

Clara'nın her hareketini izliyordu. Ne var ki dük arkasını döndükten sonra arkasına yaslandı.

"Saat ilerliyor," diye fısıldadı Clara Sophia'ya boş bir an bulduğunda. "Sence fikrini mi değiştirdi?"

"Bilmiyorum. Umarım değiştirmemiştir."

O sırada yanında genç bir hanımla yaşı ileri bir kadın kapıya doğru ilerledi. Kadın orta boylu ve mağrur duruşluyken, kızın utangaç ve gergin bir hali vardı.

Vekilharç, Leydi Rawdon ve Bayan Gillian Flint'in geldiğini duyurdu.

Clara'nın midesi altüst oldu. Bu, Seger'ın üvey annesiydi. Clara, ablasının aniden dikkat kesildiğini fark etmişti. "Leydi Rawdon, hoş geldiniz," dedi Sophia.

"Teşekkürler, ekselansları. Size Galler'den gelen yeğenim Gillian Flint'i takdim edebilir miyim?" Arkasında reverans yapan kızı işaret etti.

Sophia gülümsedi. "Sizinle tanışmak bir zevk, Bayan Flint." Sonra Clara'ya döndü. "Bu da benim kız kardeşim Clara Wilson."

Yaşı ileri kadın gülümsedi, ancak ilerlerken Clara'ya yandan bir bakış attı. Genç Bayan Flint başını eğerek onu takip etti.

"Bu Leydi Rawdon'dı," diye fısıldadı Clara, orta salonu görebilmek için ileri doğru eğilerek. "Onun üvey annesi. Şimdi Seger mı gelecek acaba?"

Nabzı küt küt atarken merdivenlerin tepesine baktı, ancak basamakları bir grup hanım çıkıyordu. Görünürde vahşi görünüşlü, dalgalı saçlı bir bey yoktu.

Bir yarım saat daha geçti ve gelen gidenin kalabalığı azalmaya başladı. Clara'nın ayakları ağrımaya başlamıştı.

Gelmeyecek, diye düşündü. *Fikrini değiştirdi demek.*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hayal kırıklığını dışa vurmamak için elinden geleni yapmasına rağmen, içinde tutması çok zordu. Odanın diğer ucunda yaşı ileri birkaç hanımla konuşan Leydi Rawdon'a göz attı.

Birden Sophia onu dirseğiyle sertçe dürttü.

Hafifçe dengesini yitiren Clara yan tarafa doğru sendeledi ve tam vekilharç, "Rawdon Markisi," dediği sırada kapıya döndü.

Tüm dünya durmuştu sanki. Clara'nın duyduğu tek şey kulaklarındaki gümbür gümbür, sağır edici kan akışıydı.

Oydu gelen. *O.*

Bakışları önce gözlerini buldu; zira onları hiç maskesiz görmemişti. Ama ne gözlerdi bunlar. Derin, yemyeşil, büyük ve ifade dolu. Clara daha önce de adamın yakışıklı olduğunu biliyordu ancak bu her şeyi başa almıştı. Adamda hayalini kurduğu her şey ve fazlası, hatta bir Yunan tanrısının ilahi görüntüsü vardı. Clara'nın tüm bedeni alev alev, gergin bir heyecan duygusuyla nabız gibi atmaya başladı ve kanı damarlarında hızla akarken karnı kelebek uçuşmalarıyla doldu.

Birkaç saniye sonra Seger, James'in elini sıkarak onu güldüren bir şeyler söylerken, Clara onun saçlarını kestirdiğini fark etti. Yeni haline hiçbir şekilde kısa denilemezse de, artık omuzlarına uzanan vahşi bir hali yoktu.

Sadece bu toplantı için mi kestirmişti saçını?

Yalnızca Clara için mi değiştirmişti kendisini? Yoksa hangi davet için olursa olsun yapacak mıydı bunu?

Ne olursa olsun, bu davranışı Clara'nın hoşuna gitmişti. Bir an gülmek istedi. Adam kabuğundan çıkmıştı.

Yine de merak etmekten kendisini alamıyordu: *Kendisi* için mi yapmıştı bunu?

Clara, Seger'ın Sophia'yla selamlaşmasını uyuşmuş bir halde seyretti. "Düşes, sizinle tanışmak bir şeref."

"O şeref bana ait," diye yanıtladı Sophia, doğal bir şekilde Clara'ya doğru dönerken. "Size New York'tan gelen kız kardeşim Clara Wilson'ı takdim edebilir miyim? Burada, Londra'da ilk sezonu, Lort Rawdon."

Seger, Clara'nın önüne doğru ilerlerken öyle uzun, öyle heybetli ve sofistike görünüyordu ki Clara adeta nefes almayı unuttu. Onun yakışıklı yüzüne bakarken kalbinin kaburgalarına çarptığını hissetti ve içindeki tüm panik duygusuna rağmen, varlığının ilkel bir yanından yükselen içgüdüsel işveli bir halin bedenini ele geçirdiğini hissetti. Onu her gördüğünde bu hissi su yüzüne çıkaran şey neydi Tanrı aşkına?

Clara gülümseyerek bir kaşını kalırdı. Seger da hafifçe bir baş selamı vererek ona gülümsedi. "Nihayet," diye fısıldarken gözlerini bir an bile onunkilerden ayırmadı.

Clara'nın bütün vücudunda bir ürperti dalgası dolaşırken bir an nefesini tuttu.

"Wentworth Evi'ne hoş geldiniz," dedi.

Seger, gözlerini ona dikmiş bir halde karşısında dikildi.

Onun için için yanan bakışlarına kilitlenip kalan Clara, yüzünün ihtişamı –çenesinin erkeksi çizgisi, gözlerindeki sezici zekâ– karşısında adeta eriyip gitti ve gözlerini ona diktiğinde bir volkanın kızıl alevlerine bakıyor gibi hissederek, bir an olduğu yerde sıçramak için anlamsız bir dürtü duydu içinde. Sophia boğazını temizleyerek o anı bozana kadar ikisi de konuşmadı. Clara transtan çıkmış gibi hissetti.

Marki bu kez daha açık bir şekilde tekrar gülümsedi, adeta Clara'nın irkilmesini sezmiş ve kendisine abayı yaktığını anlamış gibi. Kendisi de abayı yakmış gibi görünmediğinden değil, gerçi belki de bu her zamanki haliydi. Belki de karşısındaki her kadına abayı yakıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Clara'nın aklına üç yıl önceki boşanma skandalı geldi. Kendi kendine ihtiyatlı olmayı hatırlattı.

Marki, bakışlarını odada gezdirdi ancak içeri girmeden önce bir kez daha Clara'ya döndü. "Bu akşam Amerika hakkındaki her şeyi dinlemeyi ümit ediyorum, Bayan Wilson, elbette siz vatanınızı bana anlatma nezaketini gösterecek olursanız?"

"Sizi bulacağım," diye yanıtladı Clara.

"Büyük bir zevkle bekleyeceğim."

Seger salona girdi ve Clara bir başka konuğu karşılamak üzere kapıya döndü. Yüzündeki aptalca gülümsemeyi silip titreyen kalbini bastırmaya çalışırken, karşısındaki hanıma parlak bir gülüşle baktı.

Seger, kalabalık kabul salonunu geçerken, konuşabileceği pek az insan olduğunu fark etti ve büfe masasına doğru ilerlerken pek çok onaylamaz bakışın kendisini izlediğini hissetti. Üç yıldır düzgün bir toplantıya katılmamış, doğal olarak da bu çevrelere girmemişti. Artık tanıdıkları başka bir ortamdandı. Bu kişiler, o kadar sıkı ve bağnaz değillerdi ve diğer insanlara karşı pek yargılayıcı sayılmazlardı. Eğlence anlayışı bu toplantıya pek uygun değildi. Görünüşe göre buradaki insanların pek çoğu bunu biliyordu.

Seger'ın yine kabul görmek istediğini mi sanıyorlardı? Öyle olmadığını umuyordu; zira hiçbir zaman onlarla uzlaşma niyeti olmamıştı. Hiçbir zaman bunu pek umursamamıştı. Onlar imtiyazlarını kullanarak kendisini yüzüstü bırakmış, Seger da bunu kabullenmişti. Tekrar kabul görmek onun için hiç önemli değildi. Başka yerlerde kabul görüyordu. Bu akşam burada olmasının sebebi tamamen farklıydı: şehvetli bir merakı gidermek için. Elinden gelirse de dindirmek için; zira kâr amaçlı bir evlilik hiç ilgisini çekmiyordu. Yine de ilgisini çeken *başka bir şey* olduğunu inkâr edemezdi. Seger, salonun uzak bir köşesinde üvey annesiyle Gillian'ı gördü, ancak onlara

katılmak niyetinde değildi. Onun yerine yanından geçen bir uşaktan bir kadeh şampanya alarak bir dikişte yuvarladı.

Boş kadehi bir masaya bırakıp ağır ağır salonun çevresinde ilerlemeye başlarken kendisini tamamen dışlanmış hissetti. Tek avuntusu, kapıda durmuş, son gelen birkaç konuğu karşılayan, cazibe dolu Bayan Wilson'dı. Kız yine çilek gibi kokuyordu.

Ablası, düşes de bakması zevk veren bir kadındı. Kendisini hiçbir aşağılama göstermeden karşılamıştı. Dük de arkadaş canlısı davranmıştı. Seger, ekselanslarının karısı ve baldızının bir Cakras Balosu'na geldiğini bilip bilmediğini merak etti. Seger'ın düke dair bildiklerine bakılırsa, insanın kendisinden sır saklayacağı bir adam değildi, hane halkını uzaktan yakından ilgilendiren hiçbir konuda habersiz kalacak bir adam da. Ne olursa olsun, ekselansları, karısının küçük macerasını biliyorsa, bunu kesinlikle açığa vurmazdı. Yine de Seger'ın yabana atmaması gereken bir insandı.

Seger, kendi sosyal çevresinden tanıdığı, kendi bağlantılarıyla bir tabakadan diğerine geçmeyi başaracak denli nadir yetenekleri olan birkaç beyle bir araya gelmeyi başardı. Seger'ı dükün toplantısında gördüklerine şaşırmışlar, onu aralarına çağırırken bunu gizlemeye gerek görmemişlerdi.

Seger orada birkaç saygın hanım ve beyle tanıştırıldı ve hem kendisi, hem salondaki diğerleri, içine çekildiği kabukta açılan ilk çatlakları fark etti. Bu hislerinin neler olduğundan pek emin değildi. Buraya tekrar onların arasına girmeye gelmemişti.

Kısa bir süre sonra Seger, Bayan Wilson'ın kendisine doğru yaklaştığını hissetti. Salonun öbür ucundan ilerlemesini izlemek için dönerken, Clara'nın bakışları metrelerce öteden onunkileri buldu. Gözleri hınzır bir beklentiyle gülüyordu. Seger'ın bedeni, onu bir kadın olarak şehvetle duyumsamasıyla bir an

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ürperdi. Kendi aralarında gülen beylere arkasını dönerek ona doğru ilerlemeye başladı.

Salonun ortasında bir araya geldiler, ancak orada durmadılar. Seger onu duvara doğru götürdü.

"Amerika'yı dinlemek istiyordunuz," dedi Clara neşeyle.

Seger ona sırıttı. "O da olur, başka her ne anlatmak istiyorsanız o da. Eğer sizi memnun edecekse İncil'den parçalar da dinlerim."

Clara'nın yüzü ışıldadı ve omzunun üzerinden diğer konuklara bakarak hafif bir sesle konuştu. "Geleceğinizden emin değildim."

"Ben de emin değildim, ancak geldiğime memnunum. Maske ve o gülünç peruk olmadan hayallerimin de ötesinde bir güzelliğiniz olacağını hiç düşünmemiştim."

Clara içini çekti. "Görüyorum ki yine iltifatlar yağdırıyorsunuz. Daha *normal* bir durumda daha mesafeli olabileceğinizi sanmıştım."

"Buna normal mi diyorsunuz?" Seger çevresine bakındı. "Bu türden şeylerin nasıl *anormal* olabileceğini unutmuşum. Ev sahiplerimiz alınmasın."

"Eminim ki alınmazlar. Bildiğiniz gibi ablam Amerikalı ve sizi temin ederim ki tüm bunlar da başlangıçta onun için tam bir kültür şoku olmuştu."

"Peki ya siz? Siz de Amerikalısınız. Siz İngilizlere nasıl ayak uyduruyorsunuz?"

"Henüz bilmiyorum. Uyum göstermek için halen çok çaba harcıyorum. Keşke her şeyi nasıl kanıksayacağımı bilseydim."

"Bilmediğinize memnun oldum."

Clara, bu iltifat karşısında gülümsedi. "Herkesin göründüğü kadar mesafeli olmadığı konusunda bana umut verdiğinizi söyleyebilir miyim, lordum?"

Seger duvardan ayrıldı. "Hayır, sanırım ben bu akşam burada olan insanların çoğu kadar mesafeli değilim ve bu yüzden kesinlikle soğukluğu hissedebiliyorum. Belki de salonda biraz gezinmeliyiz. Bekâr hanımlarla özel köşelerde vakit geçirmenin hoş karşılanmadığını unutmuşum."

Seger, kolunu Bayan Wilson'a uzattı. O ise güldü. "Bu denli temel bir şeyi unuttuysanız *gerçekten* de bu çevreden uzak kalmışsınız."

"Hakikaten öyle."

İkisi kalabalığın arasında ilerleyerek yanlarından geçtikleri insanlara nazikçe başlarını salladılar.

"Üç yıl önceki mahkeme skandalınız kulağıma geldi," dedi Clara sessizce, diğer konukların duyamayacağı bir yere geldiklerinde.

Seger, kaşlarının kalktığını hissetti. "Yüce Tanrım, tüm Amerikalılar sizin kadar dobra mıdır? Yeni tanıştığınız beylerle nasıl havadan sudan konuşacağınızı bilmiyor musunuz siz?"

Clara, bileğinde asılı olan kapalı yelpazesiyle onun koluna dokundu. "Evet, ancak siz ve ben daha evvelden tanıştık ve uygun davranışların ötesine geçtik. Aksiymiş gibi davranmak ikiyüzlülük olur. Hem bu akşam en az elli kez havadan bahsettim ve sizin olaylı geçmişiniz kesinlikle daha ilginç."

Seger'ın dudaklarından bir gülüş gelip geçti. "Zannedersem benim olaylı geçmişim bu akşam buradaki pek çok sohbetin başlıca konusu zaten. Duyduklarınıza şaşırdınız mı peki?"

"İlk başta evet, ama şimdi geçti. Gördüğünüz gibi bunu bu akşam öğrenmedim. Bir hafta kadar önce ablam kocasına sizi sorduğunda ondan duydum."

Seger, salonun öbür ucundaki düke bir bakış attı.

"O her şeyi biliyor muymuş yani? Beni evine davet etmesine şaşırdım." Yüzünde çarpık bir gülüşle Bayan Wilson'a

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

baktı. "İlk gece bizim aramızda olanları bilmiyor, öyle değil mi? Belki de beni bu yüzden buraya getirmiştir, ya böcek gibi ezmek ya da evlenme teklif etmeye zorlamak için."

Clara tekrar güldü. "Hayır, lordum. Eniştem çok açık fikirli bir adamdır. Bir zamanlar kendisi de toplumun dışındaydı. Bir insanda yüzeyde göründüğünden daha fazlası olduğuna inanır. İnsanlara ikinci bir şans verilmesi gerektiğini düşünür. Sizi bu yüzden davet etti."

"Buna siz de inanıyor musunuz peki?"

"Elbette. İnsanlar tamamen iyi ya da kötü olamaz. Bundan çok daha karmaşık bir yapıları vardır, ancak işe bakın ki konumuzdan uzaklaştık. Bana üç yıl önce neler olduğunu ve neden tekrar toplumun arasına karışamayacağınızı düşündüğünüzü anlatırsınız diye umuyordum."

Seger duyduklarına inanamayarak başını iki yana salladı. Bu tip bir konuyu böyle bir yerde konuşmak çok garip ve dengesiz geliyordu, ancak görünüşe göre Bayan Wilson, diğer genç hanımlar gibi değildi. Doğrusunu söylemek gerekirse, daha önce tanıştığı hiçbir kadına benzemiyordu. Yine de bunu dinlemeyi gerçekten istiyor gibi görünüyordu ve bir hanımı hüsrana uğratmak ona hiç yakışmazdı.

"Tekrar toplumun arasına karışamayacağımı düşündüğümden değil," dedi. "İstemedim, o kadar. Bu benim tercihimdi ve pişmanlık duymamamın, beni yalvarırken görmek isteyecek, kendini beğenmiş birtakım insanları çileden çıkarttığını zannediyorum."

"Yani sizi uzak tutan kibriniz miydi? Özür dilemeyi yediremez miydiniz?"

"Kısmen. Ancak daha çok, skandal, bardağı taşıran son damla oldu. Daha öncesinde uzun zamandır bu toplumdan hoşnutsuzdum. Size daha önce söylediğim gibi, hiçbir zaman

Evlilik Meydanı'nın bir parçası olmak istemedim." Seger, ona bütün bunları anlattığına şaşkındı. Buraya bu yüzden gelmemişti ki. Daha hafif, daha ciddiyetsiz bir görüşmenin keyfini sürmeye niyetliydi.

"Kendinize bir eş aramaya hiç niyetiniz yok mu?" dedi Clara.

Seger omuzlarının gerildiğini hissetti. "Böyle davranışlar içindeki bir topluluğun içinden değil en azından. Burada her şey sosyal konum için kapış kapış gidiyor. Tüm bunlardan bezdiğimi itiraf ederim. Söz konusu evlilik olduğunda, işimi kadere bırakacağım."

Clara bunu kabul etmiş göründü.

"Peki, asıl skandalı duymak istemiyor musunuz, hayatım, en azından benim açımdan?" Seger onu yaşam tarzına yönelik tercihlerine ilişkin daha eskiye dayanan derin meselelerden uzaklaştırmak istiyordu.

Clara doğrudan onun gözlerine baktı. "Evet, hikâyeyi sizin açınızdan dinlemek isterim."

Köşede duran boş bir kanepeye doğru ilerlediler ve oturdular. "Öncelikle bana ne duyduğunuzu söyleyin, ben de size doğru olup olmadığını söyleyeyim."

Clara alçak bir sesle tüm bildiklerini anlattı: Seger'ın bir hanımın evlilik dışı ilişkisinin ispatlanması için mahkemedeki bir boşanma davasına tanık olarak çağırıldığını.

Seger arkasına yaslandı. "Hepsi doğru."

Bayan Wilson'ın sesinden o kendine güvenli cilve tınısı yok oldu. Aniden masum bir çocuk gibi konuştu. "Yani o hanımın sevgilisi miydiniz *gerçekten*?"

Seger hiç çekinmedi. "Evet."

Clara başını sallayarak bakışlarını kucağındaki eldivenli ellerine indirdi ve sessizleşti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Seger ona yaklaştı. "Birkaç dakika önce son derece özgürlük yanlısıydınız. Şimdi ise farklılaştınız. Dehşete mi kapıldınız?"

Clara başını iki yana salladı. "Dehşete kapılmadım. Sizinle nerede tanıştığımı göz önünde bulundurunca, bunun doğru olduğunu tahmin ediyordum."

Seger tekrar arkasına yaslandı. "Ah, evet, bir günahkârlık ininde. İşte gördünüz. Karakterim ortaya çıktı. Dikkat edin, ben ahlaksızın tekiyim."

"Zaten daha önce de dikkatli olmam konusunda uyarıldım. Doğrusu pek çok kez, sizin tarafınızdan, ablam tarafından, hatta kendim tarafından."

Seger'ın sesi, kısık bir fısıltıya dönüştü. "O halde benim hergelenin teki olduğumu biliyorsunuz. Neden benimle oturuyorsunuz o zaman?"

Clara uzun uzun bu soruyu kafasında evirip çevirdi ve sonunda başını kaldırınca bakışları onunkilerle buluştu. "Eğer tanışmamız daha uygun şartlar altında olsaydı, size hiç kimsenin çaresiz olamayacağına inandığımdan sizinle oturduğumu söylerdim. Ancak özgürlükçü ve dürüst davranıp her türlü günahkârlığa müsaade ettiğimize göre, sizinle oturmamın tek sebebinin sizi çekici bulmam olduğunu itiraf edeceğim."

Seger gülümsedi. Vâris enfesti. Vahşi cinselliği ve tatlı masumiyetinin çelişkili birleşimi adeta duyularını kendinden geçiriyordu.

Seger'ın yırtıcı içgüdüleri vızıldamaya başlamıştı. Ona doğru eğildi, teninin o taze, tertemiz kokusunu içine çekebilecek denli yakına. Öyle yakına ki, adabımuaşeret sınırlarını zorluyordu.

"O halde zannediyorum ki ortak bir yanımız var."

Clara ondan uzaklaşarak kendini bilen bir tavırla çevresine bakındı.

"Ben de zannediyorum ki, bayım, geri çekilmelisiniz. Sizin şu Cakras Balosu'ndan birinde değiliz."

İçinde yükselen yoğun arzuları bastırmak için derin bir nefes alan Seger, kendisini ayağa kalkmaya zorlayarak Clara'ya elini uzattı. "Kesinlikle haklısınız, bu çok ayıp. Acıktınız mı?"

Clara ona elini verdi. "Hem de nasıl!"

Seger, onu büfe masasına doğru götürerek büyük bir salkımdan birkaç kırmızı üzüm alıp açık avucunda Bayan Wilson'a uzattı. Clara gözlerini bir an bile onunkilerden ayırmadan bir üzüm tanesi alarak ağzına attı.

Seger, Clara'nın üzümü o ıslak, pembe dudaklarının arasına götürmesini izlerken kasıklarında bir uyarılma hissi duydu. Şimdi bir Cakras Balosu'ndaki özgürlüğe sahip olmak için neler vermezdi.

Bayan Wilson ağzındaki üzümü yuttu. "Lordum, sizin yeraltı dünyasındaki uçarı sosyal hayatınıza tanıklık etmiş olmama rağmen, şunu belirtmeliyim ki, ben saygın bir hanımım. Bunu söylediğim için beni affedin, ancak bana böyle bakmamalısınız."

"Bu durumda siz de dudaklarınızı böyle yalamamalısınız."

Clara önce sırıttı, sonra ciddileşti. "Bela aranmıyorum ben."

Tanrım, Seger nasıl da ona dokunmak istiyordu. "Bana bir şey söylemeye çalışıyorsunuz."

"Evet."

"Artık risk almaya niyetiniz olmadığını mı?"

O sırada yaşı ileri bir kadın, yanlarına yaklaştı. Seger onu Bayan Wilson'la tanıştığı ilk akşamdan tanımıştı. Onun refakatçisiydi.

"İyi akşamlar, hayatım," dedi kadın. "Demek üzümleri buldun. Enfesler, değil mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bayan Wilson, kadının sorusu karşısında gerilmiş gibi görünüyordu.

Seger kendisine lanet etti. Evlilik Meydanı'nı hiç özlememesine şaşmamak gerekirdi. Hüsran dayanılacak gibi değildi.

"Lordum," dedi Bayan Wilson. "Size Bayan Eva Gunther'ı takdim edebilir miyim? Bayan Gunther, Rawdon Markisi."

Birbirlerini selamladılar. Seger, kadının doğal olarak bunu belli etmemesine rağmen, kendisini tanımış olduğundan emindi.

Bayan Gunther birkaç dakika yanlarında durarak sohbet etti ve salonun diğer tarafını işaret etti. "Zannedersem seninle tanışmak isteyen bazı hanımlar var, Clara. Nezaket gösterip bize izin verir misiniz, Lort Rawdon?"

Seger, kadının aşikâr niyetinin Clara'yı onun yanından götürmek olduğunu fark etmiş, hiç de şaşırmamıştı. Gülümseyerek başını eğdi.

"Belki sohbetimizi sonra sürdürebiliriz?" dedi Bayan Wilson.

"Sabırsızlıkla bekleyeceğim." Seger başıyla selam vererek arkasını döndü.

Markiz, üvey oğlunun Bayan Wilson'dan uzaklaşmasını seyretti. "Daha önce *tanışmışlar*," diye fısıldadı Gillian'a. "Bundan eminim. Kızın onunla konuşmak için nasıl seğirttiğini gördün mü? Hayatımda şahit olduğum en bayağı şeydi. Eğer bunca insanın arasından ona göz koyduysa Tanrı hepimize yardım etsin." Quintina, bir grup beyefendinin daire olup başında dikildiği şömineye doğru bir göz attı. "Tanrı aşkına, neden Guysborough Dükü'nün peşine düşmüyor? Salondaki en iyi av o."

"Benimle aynı sebepten herhalde, teyzeciğim. İstediği o değil."

Markiz dişlerini sıkarak içini çekti. "Bunu söylemekten nefret ediyorum, Gillian, ancak yüzsüzlüklerine rağmen Amerikalı kızlardan bir iki şey öğrenebilirsin. Hatta bu yüzsüzlükleri,

tam da tüm talihsiz beylerimizin onlarla konuşmak için birbirlerini ezmelerinin sebebi." İğrenmiş gibi gözlerini kıstı. "Çünkü bu kızlar sürekli gülümseyip kahkaha atarak aptalca, inanılmaz hikâyeler anlatıyorlar. Yemin ederim ki Amerikalılardan *nefret ediyorum*."

Gillian, teyzesini süzdü.

Quintina çenesini sıktı. "Yerlerini hiç bilmiyorlar. Kendilerine fazla güvenliler. Kazandıkları parayla *–hem de çalışarak–* aramıza girme şansını satın alabileceklerini sanıyorlar. Aile evimin, servetini topraktan altın çıkararak yapmış bayağı bir Amerikalı işçiye gitmesinin beni nasıl incittiğini asla bilemezsin. Altın çıkararak! Nefret ediyorum bu sözden. Amerikalılar bana asalakları hatırlatıyor. İngiltere'nin büyüklüğünü anlayamıyorlar."

"Yorktown'ı unutuyorsun, teyzeciğim."

Quintina çenesini kaldırdı. "Hmm. Anlatacak bir hikâyen var mı Gillian? Hiç çılgınca veya farklı bir şey yaptın mı? Örneğin düşesin Londra'ya gelmeden önce bir kez bizon avına çıktığını duymuştum. Nasıl *tomahawk** atıldığını bildiğini söylemişti. Bu arada *tomahawk* da neyin nesi ki, hiçbir fikrin var mı?"

Gillian başını iki yana salladı.

"Bileceğini düşünmemiştim zaten. Çok şükür. Muhtemelen bir çeşit Amerikan sporudur."

İkisi bir kanepeye oturdular. "Bir şeyler *söylemek* için daha çok uğraşman gerekecek," dedi markiz, yeğenine. "Başını da dik tut. Seninle konuştuğunda ona hiç bakmıyorsun."

"Elimde değil, teyzeciğim, geriliyorum."

Quintina, Gillian'ın elini sıvazladı. "Anlıyorum, hayatım, ama bunun üstesinden gelmek için çaba göstermelisin. Seger nihayet hayatında aşama kaydetmeye hazır görünüyor.

* Savaş baltası. (Çev.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu akşam buraya gelmesi bile en hafif tabirle hayret verici, o yüzden sen de bu fırsatı kullanacak ilk kişi olmalısın. Amerikalı kızları izle de ne yaptıklarına bak. Belki ben de sana onların giydiği gibi birkaç elbise diktiririm. Sence işe yarar mı?"

"Bana kalırsa yarar, teyzeciğim. Teşekkürler."

"Güzel, güzel," diye yanıtladı Quintina, yeğeninin elini tekrar sıvazlayarak. "Elimden gelen bu kadar. Geleceğinle ilgilenecek annen yok başında, eğer canım kız kardeşim hayatta olsaydı senin mutlu olmanı, istediklerini elde etmeni isterdi. Sen iyi bir kızsın, Gillian. Gurur duyabileceğin bir kocan olmasını hak ediyorsun, ben de ailemizin kanının bu denli saygın damarlarda dolaştığını görmek istiyorum. Ben markiye hiç çocuk veremedim, ancak sen bir sonraki vârisi verecek kişi olabilirsin. Umudumuzu yitirmeyelim, hayatım. Şimdi söylediğimi yap. Amerikalıyı seyret ve nasıl davrandığına bak."

Sonradan aklına gelmiş gibi, "Biraz Daphne'ye benziyor, sence de öyle değil mi? Bu çok rahatsızlık verici," diye ekledi Quintina.

Gillian, bakışlarını Wentworth Düşesi'nin kız kardeşi, ünlü vâris Clara Wilson'a çevirdi. Kızın üzerine titreyen bir grup beyefendi çevresini sarmıştı. Hepsi onun hikâyelerine gülüyor, gülümsemesinden büyüleniyorlardı, tıpkı birkaç dakika önce Seger'ın hali gibi.

Gillian'ın çenesinde küçük bir kas kasıldı ve el çantasını öylesine sıktı ki, içindeki ayna kırıldı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Sevgili Adele,

Bazen buraya hiç uyamadığımı hissediyorum. Diğer İngiliz hanımları gibi değilim ben. Ketum davranmaya çalışıyorum ancak içimde öyle olmadığımı biliyorum. Gerçekte istediğim tek şey önemsediğim kişilere karşı açık davranmak ve kendisi de böyle olan bir koca bulmak. Havadan sudan konuşmaktan bıktım artık. Ben ruh eşimi istiyorum, Adele, yüzeysel kalmayacak birini.

Ne ilginçtir ki marki alışılmış davranış kurallarını yıkmaktan korkmuyor. Diğer herkesten çok farklı o, ancak korkarım ki Bayan Gunther onu hiç onaylamıyor.

Clara

"Sohbetimizi sürdürme vakti gelmedi mi daha?" diye fısıldadı Lort Rawdon, Clara'nın kulağına.

Hiç beklenmedik bir anda çıkagelmiş, Clara'yı boynunun yanında duyduğu nemli ve sıcak nefesiyle şaşırtmıştı. Clara'nın yan tarafındaki tüyler boydan boya karıncalanarak ürperdi. Clara, elinde şampanya kadehiyle arkasını döndü. "Siz istiyorsanız ben de istiyorum."

Seger gülümseyerek ona kolunu uzattı. Alman bir piyanistin kısa parçalar çalmaya başlayacağı müzik odasına yürüdüler. "Bir yere geçip oturalım mı?"

"Evet." Clara onun kendisini ön sıraya götürmesine izin verdi.

Oturan ilk konuklar onlardı. Piyanistin yardımcıları nota kâğıtlarını ayarlıyor, üniformalı bir uşak da açık kapıların yanında dikiliyordu.

"Bu akşam oldukça gözdeydiniz," dedi Lort Rawdon. "Bayan Gunther sizi neden başka hiçbir beyefendinin yanından alıp götürmedi acaba? Beni onaylamıyor, değil mi?" Son sözleri iğneleme doluydu.

Clara özür dilercesine gülümsemeye çalıştı. "Korkarım ki burada annem adına bir görev sürdürüyor. Mümkün olan en yüksek rütbeli ve en saygın soyluyla evlendirileceğimden emin olmak istiyor."

"Ah, şu saygın kısmı... Sanırım orada çuvallıyorum ben."

Clara açıklama yapmaya çalıştı. "O son derece usturuplu bir hanımdır. Aile servetleri çok eski. Annem, Bayan Gunther bana Londra'da eşlik etmeyi kabul edince çok heyecanlandı. Bayan Gunther'ın akla hayale gelecek en yüksek standartlara sahip olduğunu biliyordu ve beni doğru yöne yönlendirmesi için başımda demir yumruklu birinin olması gerektiğini düşünüyordu."

Seger'ın kaşları kalktı. "O da kalkıp sizi bir Cakras Balosu'na mı getirdi?"

Clara ona bir an kötü kötü baktı, sonra bakışlarını tekrar salonun karşı tarafına çevirdi. "O, hata sonucu olan bir şeydi, ben de size bana bunu hatırlattığınız için teşekkür *edemeyeceğim*."

Seger'ın dudakları seksi bir sırıtışla kıvrıldı. "İşte şimdi olay çok ilginç bir hal aldı. Anneniz başınızda demir yumruklu

birinin olması gerektiğini düşündü demek. Geçmişinizde yaramazca bir şeyler varmış gibi geldi bana." Seger ileri doğru eğildi ve Clara onun erkeksi bedeninin yanı başında bir aslan gibi kükrediğini hissetti. "Anneniz neden size kendisi eşlik etmedi?"

"Çünkü New York'ta kendi ilk sezonuna katılan kız kardeşim Adele'in yanında kendisi."

"Londra'ya birlikte takdim edilmek istemediniz mi?"

Clara, sohbetlerinin aldığı yön ve Seger'ın muzır merakı karşısında omurgasının ürperdiğini hissetti. Tanıştığı diğer İngiliz beyefendilerinin çoğunun aksine, Seger'ın insanın özel hayatına müdahale eden sorular sorma konusunda bir tereddüdü yoktu. Tehlikeli bölgelere doğru ilerliyorlardı.

"Hayır," diye açıklama yapmaya çalıştı Clara. "Birlikte takdim edilmek istemedik." Seger'a huzursuzca bir bakış attı. "Anladım," diye yanıtladı Seger, inceleyen bakışları Clara'nın yüzünde gezinirken.

"Onun kendine özel bir vakit geçirmesini istedim," diye açıkladı Clara. "Etrafında ablası olmadan. Evvelsi yıl işler benim için bu denli iyi gitmemişti. Nihayetinde karşımızda Bayan Gunther'ın demir yumruğu."

Clara ona neden bunları anlattığını bilmiyordu. Bunlar hatalarını tekrar su yüzüne çıkarıyordu.

Clara, onun kendisini başka herkesten daha iyi anlayacağını hissettiğini düşündü. Belki de bu yüzden ondan bu denli etkilenmişti. Seger, kendisini yetersiz hissetmesine sebep olmamıştı. Kendi kurallarıyla yaşıyor ve onu ya da bir başkasını sosyal kısıtlamalarla yargılamıyordu. Eğer tüm hikâyeyi bilselerdi, çoğu insan kendisine hızlı veya ahlaksız derdi, ancak hiç de öyle değildi. Evet, kalbinde bir maceraperest yatıyordu belki, ancak hızlı değildi. Clara sadakatin önemine inanırdı

ve kendisine koca olarak münasip bir erkek istiyordu. Bu da onun savaşıydı herhalde. Arzuları dünyadaki diğer insanlar denli siyah beyaz değildi.

"Nasıl olur da bir sezon sizin için iyi gitmez?" diye sordu marki. "Siz gördüğüm en güzel yaratıksınız, şeyden beri... Herhalde ezelden beri."

Clara'nın bu iltifata içi ısındı, ancak yine de söz konusu kalbi olduğunda dikkatli olmak istiyordu. Bakışlarını piyanodan ayırmadı.

"Ne, yanıt yok mu?" Seger onu kendisine bakmaya zorlamak için öne eğildi. "Bana elinize yüzünüze bulaştırdığınızı söylemeyin sakın. Birkaç çam mı devirdiniz?" Arkasına yaslanarak güldü. "Bu yüzden mi buradasınız yoksa? Yüzünüzü New York'ta gösteremediğiniz için mi? Bu da bütün gün duyduğum en iyi şey herhalde."

"Bana sataşmayı kesin!" dedi Clara, yelpazesiyle onun koluna vurarak. "Yüzümü gösterebilirim herhalde. Yalnızca bu sene farklı bir çevre ve yeni sohbetler istedim, hepsi bu."

Seger, sanki ona inanmıyormuş gibi abartılı bir şekilde başıyla onayladı. "Şimdi bana neler olduğunu anlatmak *zorunda olduğunuzu* fark etmişsinizdir herhalde, hem de hiçbir şeyi atlamadan. Tüm korkunç ayrıntıları bilmem gerek."

Clara hayretler içinde ona kötü kötü baktı. "Bayım, çok ama çok kabasınız. Korkunç ayrıntı falan da yok üstelik."

"Ama olmalı. Kızarıyorsunuz. Boynunuzda, tam şurada kırmızı lekeler var."

Clara'nın göğüslerinin arasını işaret etti.

Clara'nın damarlarında bir heyecan dalgası dolaştı, ama kendisini bunu görmezden gelmeye zorladı. "Rica edeceğim! Sizi dizginlemek imkânsız!" diyerek tekrar Seger'ın eline vurdu.

Seger gülümseyerek tekrar arkasına yaslandı. "Evet, zannedersem öyle, ancak bana halen New York'taki takdiminiz sırasında nasıl tökezleyip yüzüstü düştüğünüzü anlatmadınız."

"Ben yüzüstü falan düşmedim."

Clara başka bir şey söylemedi.

Seger, beklentiyle ona bakmayı sürdürdü.

"Pekâlâ. Bir adam bana evlenme teklif etti, anne-babamın onaylamadığı son derece uygunsuz bir adam. Pek üst sınıf arasında gezinen biri değildi."

Clara, Seger'ın yüzünün ciddileştiğini görmekten çok hissetti. "Bu sizin suçunuz değil ki."

"Kimisi benim onu cesaretlendirdiğimi iddia edebilir, belki de etmişimdir. Ablam bir dükle yeni evlenmişti ve ben de onun izinden gidip iyi bir evlilik yapmaya itildiğimi hissediyordum."

"Siz de isyan ettiniz."

Clara onun bu basit muhakemesi karşısında sinirlenmeye başladığını hissederek çenesini sıktı. Markiye değil, ancak konuşmalarının yalın, fazla açık konusuna karşı. Neden bundan bahsediyorlardı ki? Clara bunu unutmak istiyordu.

Ancak açık davranmak da istiyordu.

Seger şakayla teslim olurcasına ellerini kaldırdı. "*Bana* şöyle bakmayın. Ben sizin tarafınızdayım. Zaman zaman isyan edilmesi gerektiğine inanırım ben. Tanrı biliyor ya tüm dünya benim ufak tefek başkaldırılarıma şahit oldu. Anladığım kadarıyla onunla evlenmediniz."

"Elbette hayır."

Clara ona gerçekte buna ramak kaldığını anlatmamayı tercih etti. Babasını nasıl tam vaktinde gelip onu güvertede evlenme planlarıyla Avrupa'ya giden bir gemide yakaladığını.

Tanrı'ya şükür babası vardı.

"O zaman hikâye mutlu bitti," diye fısıldadı Lort Rawdon, onun kulağına. "Siz de bir macera yaşamış oldunuz."

Clara öfkesinin yok olduğunu hissederken gülümsemekten kendisini alamadı. Omuzlarındaki gerginlik yok oldu ve nihayet derin, sakin bir nefes almayı başardı.

Marki kesinlikle sözde skandallar ve gaflar konusunda rahat bir adamdı, bu da muhtemelen iyi bir şeydi. Clara şu an ona anlatmış olduklarını Londra'daki başka hiçbir beyefendiye anlatabileceğini sanmıyordu. Guysborough Dükü'ne anlattığını ise kesinlikle hayal bile edemezdi.

"Yani eğer kız kardeşiniz bu sezon Amerika'da başarılı olamazsa," diye sordu Seger, "önümüzdeki sene Londra'ya mı gelecek?"

"Muhtemelen."

Seger diğer yöne bir göz attı. "Gazeteler haklıymış. Bu unvan arayışı tam bir izdiham halini alıyor."

Clara ona hırçın bir bakış attı.

Seger güldü. "Ne yani? Sizin burada olma sebebiniz bu değil mi: sosyal yoksullukla burun buruna gelmişken geri sıçrayıp, dediğiniz gibi, iyi bir evlilik yapmak?"

Clara onun bu küstah tavrı karşısında başını iki yana salladı. "Benim burada olma sebebim hayatımı birlikte geçirebileceğim münasip ve saygın bir erkek bulmak. Bir unvanı olup olmamasının benim için bir önemi yok." Koltuğunda kayarak çenesini havaya dikti. Seger'ın bakışlarının profiline odaklandığını hissetti ve eğlenir halini sezince dönüp ona baktı. "Bana inanmıyorsunuz!"

Seger gülümsemesini sürdürerek başını iki yana salladı. "Doğrusunu söylemek gerekirse, hayır. Siz hırslı bir insana benziyorsunuz. En iyisini isteyen türden, özellikle de evvelden bir kez felaketle burun buruna geldikten sonra."

"Benim 'en iyi' anlayışım sizi şaşırtabilir. Belki de insanın rastlantı eseri nasıl doğduğuyla bir alakası yoktur, *asil* lordum."

Clara kendi ses tonundaki iğnelemeyi duydu ve şimdi küstah davrananın kendisi olduğunu fark etti, ancak elinde değildi. Sanki Seger ona sürekli sataşarak kışkırtmaya çalışıyor gibiydi. Clara, Seger'a karşılık vermesinin onun hoşuna gittiğinden şüphelendi. Onu eğlendiriyordu adeta. Clara aniden onun İngilizliği karşısında kendisini son derece Amerikalı hissetti.

Ayrıca aralarındaki bu pervasız iletişimin kendisini eğlendirdiğini de inkâr edemezdi.

Seger uzun, kaslı bacağını diğerinin üzerine attı. "Size dair hiçbir şeyin beni şaşırtmasının mümkün olabileceğini sanmıyorum."

Clara sesini alçalttı. "Neden bana böyle eziyet ediyorsunuz? Sanki hep başımı belaya sokmak istiyor gibisiniz. Uygunsuz şeyler söylüyorsunuz. Ya da belki söyleme şekliniz öyle geliyor."

"Çünkü yanaklarınızın kızardığını görmeyi seviyorum."

Diğer konuklar da ikişer ikişer salonu doldurmaya başlamıştı. Clara, Seger'ın alevinin baştan çıkarıcı sıcaklığına kendisini kaptırmamaya kararlı bir şekilde koltuğunda doğruldu. Daha dikkatli olması gerekiyordu. Halen markinin "münasip" davranacağına güvenebileceğinden emin değildi, bu yüzden tutkularının onu tehlikeli, zararlı bölgelere sürüklemesine izin veremezdi.

"Şimdi konuyu değiştirsek çok memnun olurum, lordum."

Birkaç dakika boyunca hiçbir şey konuşmadılar.

Lort Rawdon bacaklarını önüne doğru iyice uzattı. Canı sıkılmış gibi görünüyordu. "Tamam, tamam. Demek münasip ve saygın bir adam. Bu durumda beni dışlamış oluyorsunuz."

İnanılmazdı doğrusu. "Kuşkusuz ki rahatladınız."

"Kesinlikle."

Salon iyice dolmuştu ve birbirleriyle bu kadar samimi konuşma konusunda kendilerini tutmak zorundaydılar. Zaten susma vakti gelmişti.

Clara, markinin beden dili ve sesindeki tondan, kendisini hem itip hem çektiğini anlamıştı. Konuşmaları çok kişisel bir hal almıştı ve adamın tek amacı kendisiyle flört etmekti.

Hüsran duygusu Clara'ya bıçak gibi saplandı.

Seger'ın bu akşam söylediği her şeyden, derinlik ve duygusallık değil, yalnızca kısa ve anlamsız ilişkiler istediğini çıkarmak kolaydı. Clara'nın ablası Sophia ve kocası James'inki gibi sadakate dayalı bir evliliğe uygun bir adam değildi o. James ile Sophia her yönden kendilerini birbirlerine adamışlardı. Birbirlerinin gönlünü kendilerininki kadar iyi biliyorlardı ve bundan vazgeçmeye hiç niyetleri yoktu.

Hevesi kırılan Clara, piyanistin salonda ilerleyerek piyanonun başına oturmasını seyretti. Adam parmaklarını fildişi tuşlara yerleştirdi.

Clara üzgün bir şekilde arzularının bir çatışmaya tutuştuğunu hissetti. Heyecan arıyordu. Gönlünde görgü kurallarının kısıtlamalarından fırlayıp kaçmak istiyordu, ancak saygın biri olmak da istiyordu. Dinine ve evlilik kurumuna inanan bir adam istiyordu. Ahlaki açıdan düzgün, ancak sıkıcı olmayan bir adam istiyordu. Bunları bir arada bulması zordu.

Gordon serseri biriydi, ancak hiç onuru yoktu. Clara ondan iyi bir ders çıkarmıştı. Bu yüzden şimdi kararlıydı. Tam da markinin dediği gibi o konuda hırslıydı ve istediğinden azına razı olmayacaktı.

Bir hüsran dalgasının daha bedeninde gezindiğini hissetti. Rawdon Markisi'nin, istediği şey olabileceğine inanmıyordu. Gordon gibi o da fazla serseriydi. Toplumun neyi kabul edip

neyi etmediği pek ilgisini çekmiyor gibiydi. Kalbin gerçek yakınlığından ziyade, bedensel zevkler peşindeydi. Clara bir adım ileri gidip flörtleşmekten uzaklaşmak istediğinde onu sürekli itip uzaklaştırıyordu. Clara'nın, kocası olarak isteyeceği türden bir adam olmadığına rahatladığını söylemişti.

Ama ah, çok yakışıklıydı ve şu ana dek Londra'da kalbini çarptıran tek erkek olmuştu.

En azından artık biliyordu. Ona dair fantezileri hakikaten bundan ibaretti, fanteziden. Ancak bedensel anlamda bir sevgili olurdu ondan. Clara bu konuda başını dik tutmak zorundaydı.

Ne kadar da üzücü, diye düşündü.

Ertesi gün, Clara'ya bir mektup geldi. El yazısını tanımayan Clara, mektubu yatağında okumak üzere odasına çıkardı.

Clara yüzüstü uzanarak mührü kırdı.

Sevgili Bayan Wilson, diye başlıyordu.

Clara'nın kalbi göğsünde çarpmaya başladı.

Bu münasebetsizliğimi hoş görün, ancak size yazıp dün akşam ablanızın verdiği toplantıdaki sohbetimizden nasıl keyif aldığımı söylemekten kendimi alamadım. Bugün düşesi ziyaret etmeyi aklımdan geçirmiştim, ancak bunu yapmamaya karar verdim; zira benim gibi bir adam için bu denli kısa bir sürede çok fazla adım atmak olacaktı bu. Korkarım ki kötü yanlarımdan tamamen kurtularak bir gecede saygın genç hanımları ziyaret edip ışıl ışıl kabul salonlarında çay yudumlayan düzgün bir beyefendiye dönüşmem mümkün değil.

Bunun yerine size bir mektup yazmayı yeğledim, böylece bugün sizinle keyifle ve hoşça vakit geçiriyor olsaydım, söylemek isteyeceğim, ancak içimde kalacak şeyleri söyleme imkânım olacak.

Bunu niye yazdığımı merak ediyor olmalısınız. Ben de merak ediyorum açıkçası. Hiçbir fikrim yok. Dün gece bahsettiğim üzere, şu

anda bir eş arayışında değilim ve genellikle kendimi daha az tehlikeli ilişkilere saklarım. Belki şu an yudumladığım Fransız şarabından dolayıdır. Yok, ondan değil. Sizin yüzünüzden. Beni büyülüyorsunuz.

Clara'nın kalbi adeta ters takla atarken yüzünü kocaman, aptalca bir sırıtma kapladı. Doğrulup oturarak devamını okumak için pencerenin başına gitti.

Arzu ettiğiniz münasip ve saygın adamla tanışma ihtimalinizi yok etmeyi hiç istemem, ancak öylece oturup sizi bir daha asla görmeyeceğimi, ya da –böyle açık konuştuğum için beni affedin– öpmeyeceğimi kabullenemeyeceğimi anlıyorum. Dün akşam gözlerimi dudaklarınızdan ayıramadım. Kendimize yine karanlık bir merdiven altı bulmak istedim.

Konudan uzaklaşıyorum yine. Gördüğünüz gibi, sizin ait olduğunuz topluma nazaran fazla açıksözlüyüm. Diğer beyefendiler gibi olsaydım, şimdi size veda ederek iyi dileklerde bulunurdum. Ancak yıllardır bir beyefendi gibi davranmadım ve sizi tekrar öpüp size zarar vermeden tutkularımı dindirmek için muzır dolaplar çevirirken buluyorum kendimi. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Hiçbir fikriniz var mı?

Saygılarımla,

S.

Clara ciyakladı. Bir çeşit şaka mıydı bu? Ciddi miydi bu adam? Değildi herhalde! Skandaldı bu! Böyle bir şeye yanıt yazamazdı. Ya birisi öğrense?

Clara mektubu tekrar okudu. Yüce Tanrım, kanı damarlarında öyle hızlı dolaşıyordu ki, kaynamaya başlamıştı.

Deliceydi bu. Böyle çılgınca, günahkâr bir ilişkinin içinde yer alamazdı. Daha önce bir skandalın kıyısından dönmüştü ve aynı şeyin tekrarlanmasını istemiyordu. İngiltere'ye böyle

bir şeyden uzak durmak amacıyla gelmişti. Nasıl olmuş da Londra'nın en berbat çapkınına rastlamayı başarmıştı? Bir de kendisini öpmesine izin vermişti!

Clara odada volta atarak kendi kendisine hiçbir koşulda bu mektuba yanıt yazmaması gerektiğini söyleyip durdu. Bu sosyal intihar demekti. Onunla bütün irtibatını kesmeliydi; zira onun uzak durması gereken türden bir adam olduğu aşikârdı. Başta öyle olmasından korktuğu türden bir adam: bir zampara ve hovarda. Ona karşı çok tehlikeli olacak bir adam; zira Clara şu son hafta, sandığı kadar güçlü olmadığını fark etmişti. Hatta ihtişamlı, baştan çıkarıcı marki söz konusu olduğunda, oldukça zayıf düşüyordu.

Clara gözlerini sıkıca yumarak derin derin nefes aldı. *Doğru* türden adamlarla tanışmaya odaklanmalıydı. Güzel bir gelecek hayaliyle Atlas Okyanusu'nu aşan gemiyle buraya gelirken tanışmayı umut ettiği türden bir adamla. Clara, kendisine sadık olacak bir adam istiyordu. Gözünü dışarıya çevirmeyecek dürüstlüğe sahip bir adam istiyordu; zira sadakat bunu gerektirirdi: onur ve dürüstlüğü. Herkes tutku ve baştan çıkarılma duygusuna kapılırdı. Onuru olanlarsa bunlara göre hareket etmezdi. Marki ise hissettiği her tür ilkel dürtüye kapılıyor gibiydi.

Clara mektubu tekrar okudu. Tek kelimeyle şok ediciydi. Clara çenesini havaya dikerek kâğıdı katlayıp çekmecelerinden birinin arka tarafına doğru iteledi.

Yok, burası uygun bir yer değildi. Hizmetçisinin eline geçebilirdi.

Clara mektubu çıkararak döşeğinin altına soktu ve kesinlikle Rawdon Markisi'ni aklından tamamen atmaya karar verdi. Temelli. Sonsuza dek. Onu bir daha asla düşünmeyecekti. Hayır. Unutacaktı onu. O kendisi için uygun adam değildi.

İşte. Clara kapıya doğru ilerleyerek Sophia'ya çay içerken eşlik etmek üzere koridora çıktı.

Marki aklından çıkıp gitmişti.

Ertesi gün Clara mektubu tekrar okudu. Gece yarısı onu sakladığı yerden çıkarıp okumamak için sahip olduğu tüm özdenetimi kullanması gerekmişti. Ne yapıp edip buna karşı koymayı başarmış ve sabah olduğunda kendi kendini kutlamıştı. Ne var ki şimdi öğlen olmak üzereydi. Günün yarısı boyunca bile dayanamamıştı.

Dün akşam gözlerimi dudaklarınızdan ayıramadım. Kendimize yine karanlık bir merdiven altı bulmak istedim.

Clara'nın parmakları ayakkabılarının içinde kıvrılırken bedeninin aşağılarında kıpırtılar duydu. Mektubu okumamalıydı. Aptalcaydı bu. Şehrin öbür ucundan mürekkep ve kalemle baştan çıkarıldığı için ne kadar zayıf olduğu ortadaydı. Zayıf, zayıf, zayıf! Markinin sevişmekte usta olduğu kesindi.

Clara'nın daha aklı başında davranması gerekirdi. Markinin günahkâr sözlerini okuduktan sonra ateşe atıp yakmalıydı. Şimdi beynini bunlarla doldurmaması gerekiyordu.

Clara mektubu tekrar okudu.

Ne hergeleydi bu adam. *Hiçbir fikriniz var mı?* diye sormuştu. Sanki Clara kafasından böyle düşünceler geçirebilirmiş gibi.

Tanrı yardımcısı olsun, pek çok şey geçiyordu kafasından.

Ama herhalde bunların ne olduğunu ona söyleyecek değildi.

O gece Clara mum ışığında kalemini mürekkebe batırarak mektup kâğıdının üzerinde bir an duraksadı. Nasıl başlasaydı, nasıl? Clara'nın uygunsuz hiçbir şeyle ilgilenmediğini ve marki ileride böyle imalardan kaçınırsa memnun olacağını ona belirtmesi gerekiyordu.

Clara tekrar onun el yazısına baktı ve kalbinin göğsünde çırpındığını hissetti. Bu onun kendi yazısıydı. Bu kâğıttaki mürekkep onun çalışma masasından gelmişti. O büyük, erkeksi elleri kısa süre önce bu kâğıda değmişti. Belki de mürekkebi kurutmak için kâğıda hafifçe üflemişti.

Clara tüm bunları aklından geçirirken karnı titredi.

Clara gözlerini kapatarak başını iki yana sallayıp onu çalışma masasına oturmuş, kendisine mektup yazarken ya da başka herhangi bir şekilde hayal etmemek için kendisini zorladı. Dikkatini elindeki işe vermesi gerekiyordu.

Keşke ne söylemesi gerektiğini bilseydi. Bir yanı bunun sona ermesini istemiyordu. Tüm bunlar heyecan verici, canlandırıcı ve gurur okşayıcıydı. Marki ihtişamlı ve yakışıklı bir adamdı ve kendisini çekici buluyordu. Clara'nın tüm cinsel içgüdüleri markiyi cesaretlendirip bu işin nereye gideceğini görmesini, aklı ise dikkatli ve tedbirli davranarak aptallık etmemesini söylüyordu. Clara, iffetli davranmayı öyle çok istiyordu ki.

Tanrım. Doğru sesi dinlemekte çok zorlanıyordu.

Clara derin derin içini çekerek, *aşırı* riskli bir şey yapmıyor olma umuduyla kalemini kâğıda indirdi. O anda birden ilham geldi. Clara gülümseyerek yazmaya başladı.

Lordum, çok yaramazsınız.

Saygılarımla,

C.

Ertesi sabah bir uşak Clara'nın odasına markinin mührünü taşıyan bir mektup daha getirdi. Clara zarfı gümüş tepsiden alarak sakince genç adama teşekkür etti. Mektubu çalışma masasının köşesine bırakarak uşak odadan çıkıp kapıyı

kapatana dek mektupla hiç ilgilenmiyormuş gibi yaptı, ancak o çıkar çıkmaz kendini tutamadı. Mektubu kaparak ayağa kalktı. Mührü kırdı ve Lort Rawdon'ın kısa cevabını okudu:

Bayan Wilson,

Notunuzu okuduğumda yüksek sesle güldüm. Büyüleyicisiniz. Sizden yine istirham ediyorum. Hiçbir fikriniz var mı?

S.

Clara içindeki cıyaklama dürtüsünü bastırmak için eliyle ağzını örttü. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti. Bu adamın nesi vardı da içinde böylesine cinsel dürtüler uyandırıyordu? Gordon'layken böyle şeyler hissetmemişti. Onunla yaşadığı sorunların sebebi saflığı ve anne babasının baskısıydı; böyle açık, doymak bilmez arzular değil. Clara'nın bu adamla bu şekilde iletişim kurmaması gerekiyordu.

Clara mektubu diğerinin yanına, döşeğinin altına soktu ve saygın bir şekilde yanıt yazmaya çalıştı. Ne var ki aklının nerelere gittiğine bakılırsa (günah evinde edepsizce her tür müstehcenliğin tadını çıkararak yatağında çırılçıplak uzanan altın saçlı bir marki hakkında münasebetsiz düşünceler) bu imkânsızdı. Seger gerçek olamayacak denli muhteşemdi.

On dakika sonra Clara halen elini çenesine yaslamış halde duvara boş boş baktığını fark etti. Kendisini sarhoş gibi hissediyordu.

Kendi kendine başını iki yana sallayarak ne kadar ahlaksızca olursa olsun bu mektuba yanıt yazma isteğine karşı koyamayacağını fark etti. Çalışma masasının çekmecesindeki mektup kâğıtlarının arasından boş bir sayfa çekti ve bir süre kaleminin başını dudaklarına vurarak markinin bir gün gelip de tek bir kadına sadık kalmasının mümkün olup olmayacağının merakıyla öylece oturdu. Belki de henüz doğru kadınla

tanışmamıştı, hepsi buydu. Tüm oğlanlar nihayetinde büyüyüp adam olurdu, öyle değil mi? O da dönüm noktasında olamaz mıydı yani? Bir şeyler yaşadığı ilk genç kız kendisiydi ne de olsa ya da en azından o öyle söylemişti. Belki de değişmeye hazırdı. Belki de kendisi ona gerçek aşkı öğretebilirdi. Bu umuda tutunması aptallık mıydı peki? Muhtemelen. Clara yine de kalemini mürekkebe batırarak yazmaya başladı. Kendini ciddi ve dikkatli davranmaya zorluyordu.

Lort Rawdon,

Bu tür bir yazışmanın son derece uygunsuz olduğunu anlamalısınız. Size ahlak dışı hiçbir ilişkiyle ilgilenmediğimi açıklamıştım, dolayısıyla bunu sürdürmek arzusunda değilim. Eğer beni görmek istiyorsanız, lütfen bunu uygun ve saygın bir yerde yapın; o durumda ben de sizinle sohbet etmekten çok memnun olurum.

C.

Clara kendine ilham veren hâkimiyeti karşısında kendi kendisini kutladı.

Hemen o öğleden sonra yazdıklarına yanıt geldi.

Ama ben sizi uygun ve saygın bir yerde görmek istemiyorum ki. Sizinle tamamen yalnız kalmak istiyorum, hayatım, böylece kimse elimin elbisenizde gezinmesine şahit olamaz.

S.

Clara okuduklarına inanamayarak başını iki yana salladı. Ne şok edici, arsızca bir utanmazlıktı bu. Küstahlığa bak! Kendisini nasıl iffetsiz bir kadın sanmıştı bu adam böyle? O an elleri terden yapış yapış olmasına, kendisini aklı başından gitmiş

gibi hissetmesine rağmen, sırf kendisine böyle bir not yazdığı için günaha sürüklenmeyecekti.

Böyle hayret verici bir dürtü karşısında etkileyici çelik iradesi için kendisini tekrar kutlayarak yanıt yazmak için kalemini aldı:

Lordum, imalarınız hiç hoş değil. Niyetiniz beni kirletmek mi?

C.

Markinin cevabı ertesi gün Clara'nın eline geçti. Kabul etmeliydi ki, onu açık açık suçlamasına nasıl yanıt vereceğini çok merak ediyordu. Mektubu yırtarak açtı ve okumaya başladı:

Sevgili Bayan Wilson,

Sizi kirletmek istediğim gibi bir izlenim verdiysem özür dilerim. Böyle bir arzum yok. Bunu önlemek için elimden gelen her şeyi yapacağım konusunda sözüm söz. Ben sır saklayan biriyim ve bir kadını zarara uğratmadan zevk vermeyi çok iyi bilirim. Bana bu açıdan kesinlikle güvenebilirsiniz.

S.

Clara, markinin cevabına inanamıyordu. Hiçbir kuşkuya yer bırakmayacak şekilde ona açık açık hayır dedikten sonra halen onu baştan çıkarmaya çalışıyordu. Hiç utanması yok muydu bu adamın?

Bunu bu kez gerçekten sona erdirme vakti gelmişti. Clara onunla bir daha görüşemezdi.

Kapısı çalındığında Clara bir yanıt daha yazarak tam da bunları söylemek üzereydi. "Bayan Wilson, düşes sizi kabul salonuna bekliyor," dedi bir hizmetçi.

"Önemli miymiş?" diye seslendi Clara.

"Bir beyefendi ziyarete geldi."

Clara'nın karnında bir an kelebekler kanat çırpmaya başladı. Kalkıp kapıya doğru ilerledi. "Kimmiş, biliyor musun?"

Kapıyı açtı, ancak hizmetçi gitmişti.

Elinde kapı tokmağını tutarak olduğu yerde kalakalan Clara gözlerini kırpıştırdı. Marki doğru düzgün bir ziyaret amacıyla mı gelmişti yani? Böyle bir ödün vermeye razı mıydı, yoksa gelen saygılarını sunmak isteyen bir başka beyefendi miydi?

Clara nasıl göründüğüne bakmak için boy aynasına koştu. Yanaklarını çimdikleyerek ellerini tepede toplanmış saçlarında gezdirdi. Gelen belki markiydi. Belki de değildi. Çok geçmeden bunu öğrenecekti.

İyice gerilen midesini yatıştırmak için elini karnına koyan Clara, koridora çıkarak ağır ağır kabul salonuna doğru ilerledi. İçeri girdiğinde ablasının şöminenin başında oturmuş, çay koyarken bir şeye güldüğünü gördü ve bakışlarını odadaki diğer kişiye çevirdi.

Clara'nın tüm bedeni baş döndürücü bir arzu dalgasıyla sarsıldı. Gerçekten de gelen markiydi. Kendisine çarpık bir gülüşle bakıyordu.

Clara nasıl olduysa ona gülümsemeyi başararak odaya girdi.

Clara, Sophia'ya mektuplardan bahsetmemişti. Nedenini kendisi de bilmiyordu. Genellikle Sophia'ya her şeyi anlatırdı. Markinin kendisine toplantıda söylediklerini kelimesi kelimesine anlatmıştı ama bu farklıydı. Belki de Sophia'nın onu kınamaya başlayacağından korkuyordu ve akıllıca olsun olmasın, Clara markiye yanıt vermemesi gerektiğinin kendisine söylenmesini istemiyordu. Bu konuda kendi kararını kendisi vermek istiyordu.

Sophia ayağa kalktı. "Clara! Salona uğraman ne iyi oldu. Gel de bak, bugün kim ziyaretimize geldi. Rawdon Markisi'ni hatırlıyor musun? Geçen akşam verdiğimiz toplantıya katılmıştı."

Bunların hepsi son derece usturupluydu. Sophia mükemmel bir ev sahibiydi. "Elbette sizi hatırlıyorum," diye yanıtladı Clara. "İyi günler, lordum. Ziyarete gelmeniz ne büyük nezaket."

"O zevk tamamen bana ait, Bayan Wilson."

Clara ne bekleyeceğini bilemeden, kendisine bir fincan çay dolduran Sophia'nın yanındaki koltuğa oturdu. Sonra konuşma konuları her zamanki şeylere döndü: *The Times*'daki güncel olaylar, Avam Kamarası'ndaki son çekişmeler ve elbette adabımuaşerete uymak adına en bel bağlanır konu olan hava. Zorunlu olarak bu laflarla geçen on beş dakikanın ardından marki şapkasına ve yürüyüş bastonuna uzandı. "Bu leziz ikramınız için size teşekkür etmeliyim, düşes. İçtiğim en güzel çaydı."

Markinin davranışları kusursuzdu. Kapıya doğru ilerledi. İnsan ona bakınca ezelden beri toplumun resmi bir bireyi olduğunu düşünürdü.

Marki, Clara'ya bir baş selamı verdi. "Bayan Wilson." Sonra dönüp kabul salonundan çıktı.

Aşağıda ön kapılar açılıp kapanır kapanmaz, Sophia, Clara'ya koşarak iki elini de avuçlarına aldı.

"Ziyarete geldi!"

Clara ne hissettiğini bilmiyordu. Çok şaşkındı. Kafası karışıktı. Marki tam olarak ne istiyordu: İhtiraslı bir ilişki mi, usturuplu bir şekilde kur yapmak mı? Belki de dün son mektubunu gönderdikten sonra fikrini değiştirmişti. Belki de kendisini yenileme düşüncesini kabullenmeye başlamıştı.

"Acaba üvey annesini de davet etsek mi?" dedi Sophia. "Geçen akşam Leydi Rawdon burada epey iyi vakit geçiriyor gibi görünüyordu. Zannedersem davetiyeyi aldığına çok memnun kaldı. Duyduklarıma bakılırsa, markinin adı o nahoş dava olayına karıştığından beri çoğu yere çağırılmıyormuş."

Clara tekrar oturdu. Çay fincanını alarak bir yudum içti, ancak soğumuş olduğunu fark edince geri koydu.

Sophia hemen onun yanına oturdu. "Senden hoşlanıyor, Clara."

"Ama kötü bir şöhreti var ve Bayan Gunther'ın onu onaylamayacağından eminim."

"Bu senin geleceğin. Seçim yapması gereken sensin ve onu beğendiğin de ortada."

"Peki marki hakkında, saygın biri olmadığı dışında bu denli az bilgim varken nasıl seçim yaparım? Diğer yandan Guysborough Dükü her açıdan saygın biri, ancak hiç ilgimi çekmiyor, hele de markinin çektiği gibi. Belki de bu yalnızca sahip olunamayacak bir şeye sahip olmak için duyduğum aptalca bir arzudur. Rüzgâra ya da güneşe sahip olmak gibi." Clara, yalvarırcasına ablasının gözlerine baktı. "Aklımı yitiriyormuşum gibi geliyor, Sophia. Aklım bana onun tamamen yanlış kişi olduğunu söylüyor, ancak onu kafamdan atamıyorum."

Sophia elini Clara'nın eline yasladı. "Bazen kalbin hislerinin bir anlamı olmaz. Ancak ne hissettiğini bilir. Ben halen markinin senin için uygun bir eş anlamında göz ardı edilmemesi gerektiğini düşünüyorum. Bugün buraya geldi, demek ki en azından saygın davranmak için çaba harcamaya razı. Belki de değişmek istiyordur. Belki de yalnızca toplumun arasına geri çağırılmayı bekliyordu, şimdi de çağırıldığına göre senin gibi münasip, bekâr ve genç hanımlara kur yaparak daha parlak bir geleceğe bakabilir. Belki de daha önce önünde böyle bir seçenek yoktu."

Clara gözlerini kısarak ablasına baktı. "Sence onun için umut var mı? Ona bir şans vermeli miyim?"

"Bugün buraya geldi, Clara. Umut vaat eden bir çaba gösterdi. Evet, bence ona bir şans vermelisin."

Ama mektuplarını okumadın ki sen.

Ah, kimi kandırmaya çalışıyordu ki? Clara onu unutmanın nefes almayı unutmaktan farksız olduğunu biliyordu. Belki de baş aşağı atlayarak bir risk almalıydı. Her şey altüst olur da marki kalbini kırarsa, bununla başa çıkmak zorunda kalırdı, hepsi o. En azından bu şekilde hiçbir zaman kendisine *ya öyle olsaydı?* diye sormak zorunda kalmazdı.

Tek umudu, markinin son mektubunda iddia ettiği denli ketum olması ve Clara'nın kirlenmesine müsaade etmemesiydi.

HASRET KARDEŞ =)

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sevgili Clara,

Marki çok tehlikeli bir adama benziyor...

Adele

Seger, dün gece rüyasında onu görmüştü.

Rüyası tam da Wentworth Evi'nden çıkarken aklına gelmişti: tüm içgüdüleri onu içeri gidip Clara'yı almaya, elinden tutup dışarı çıkarmaya ve yanında eve getirmeye zorlarken ondan uzaklaştığı sırada.

Rüyasında böyle yapmıştı. Clara'nın iki elini de avuçlarına alarak onu yatağına çekmişti. Clara kendi isteğiyle gelmiş, ona öyle sıcacık gülümsemişti ki, başını döndürmüştü.

Seger, hemen o an ona dokunmak için, o keyfi tekrar yaşamak için bastıran bir ihtiras duygusuyla sarsıldı. Bir türlü, uykularında dahi aklından çıkmayan bu kadınla şehvet ve haz dünyasını keşfetmek için.

Seger'ın kendi kendisini sarsması gerekti. Aklını mı yitirmişti? Clara'yı böyle hayal etmesine ve bunları hissetmesine yol açan neydi? Nasıl olmuş da bu masum, el değmemiş genç kız onu böyle hasretlere taşımıştı? Bu daha önce hiçbir şekilde yaşamadığı bir şeydi.

Seger, armalı at arabasına binerek sürücüye işaret vermek için yürüyüş bastonunu tavana vurdu ve aklını başına toplamaya çalıştı. Alışkın olduğu tür ilişkileri anımsamaya uğraştı. İstediği tür ilişkileri. O diğer erkekler gibi değildi. Toplumun uygun göreceği bir eş aramıyordu kendisine. Hayatını olduğu gibi seviyordu. Ama ulu Tanrım, daha demin saygın ve genç bir hanıma münasip bir şekilde kur yapmak için ilk adımı atmıştı, hem de bir sürü cüretkâr mektupla hem kendisini, hem de söz konusu hanımı ancak kısa bir çıkar ilişkisi istediğine ikna ettikten sonra. Mesele kendisi olduğunda her zaman olan şeyleri yani. Hiçbir kuşkuya yer bırakmayacak şekilde istediğinin bu olduğunu belirtmiş ve mektubu gönderdikten sonra son anda paniklemişti. Evet, paniklemişti ve çok ileri gittiğinden, kesin adımlar attığından korkmuştu. Nihayetinde tamamen aksi yöne dönüp kendisiyle inanılmaz bir şekilde çelişerek onu ziyarete gitmişti.

Seger rüyasını tekrar hatırlayarak rahatsız edici bir kafa karışıklığı hissetti. Kafasında aynı anda iki farklı melodi çınlıyor gibiydi. Seger bu ahenksizlik karşısında irkildi.

Şu noktada ne istediğinden emin değildi. Masum bir kadına arzu duyalı yıllar olmuştu. Vârisin gerçekten de el değmemiş olduğu düşünülürse tabii, yanlış ya da doğru, o öyle düşünüyordu.

Daphne masumdu. Seger bunun akıllıca olup olmadığını hiç düşünmeksizin, açıkça sevmişti onu. Bu da felaketin önünü açmıştı.

Ne var ki Seger artık genç bir oğlan değildi. Koca bir adamdı ve Rawdon Markisi'ydi. Babası artık hayatta değildi ve Seger'ın geleceğini yönlendiremezdi. Eğer Seger tamamen uygunsuz biriyle evlenmek istese, mesela Amerikalı bir vârisle, bunu yapabilirdi. Kimse onun yoluna çıkmaya cüret edemezdi.

Seger kendi kendisini azarladı. Bayan Wilson'la *evlenmek* istemiyordu ki o. En azından şu an için. Onun parasına ihtiyacı olmadığı ortadaydı. Onu ancak fiziksel anlamda istiyordu. Ellerinin onun saçlarında gezindiğini hissetmek, göğüslerinin arasındaki yumuşacık, kaygan teni öperek o ıslak, bal gibi dudaklarını tatmak istiyordu. Onu hayatı boyunca yaşadığı en şiddetli orgazma vardırdığında mutlulukla içini çektiğini duymak istiyordu. İlk seferi olursa daha da iyiydi. Ona böyle bir zevki ilk olarak yaşatmak için neler vermezdi. Herhalde sorun da burada başlıyordu. İnsan sonuçlarına katlanmadan masum birinin tadına varamazdı. Sorumluluk, bağlılık ve sebat olmadan. Genç kadının duygusal beklentileri olmadan. Seger dış dünyada yaşamaya başlayalı çok uzun zaman olmuştu. Kuralına göre nasıl oynanacağını unutmuştu. Daphne'nin ölümünden sonra istediği hayatı yaşamış, diğer insanların düşüncelerini umursamamıştı. Onların nasıl hissettiğini anlamaya çalışmamıştı. Özellikle de kadınların. Bu içgüdüyü zorla içinden çıkarıp atmış, onun yerine çok özel bir zevk vermeyi seçmişti. Seger bununla meşhurdu ve ilişki kurduğu kadınlar da genelde bunun ötesinde bir şey beklemezdi. Kuralları, onun kendilerine neler verebileceğini bilirler ve pek çoğu da daha fazlasını isteme hatasına düşmeden bunu büyük bir mutlulukla kabul ederdi.

Zira Seger daha fazlasını vermeyeceğini daima açık açık söylerdi.

Vermez miydi, yoksa veremez miydi?

Seger hafifçe bir nefes aldı. Emin değildi. Sanki daima ayrı kalmış gibiydi. Duygusal anlamda herkesten uzaklaşmıştı: toplumdan, ailesinden, yakınlarından. Hiç kardeşi olmamıştı, ne kız, ne de erkek. Bu yaşam tarzı gerçekten seçim sonucu muydu, yoksa Seger yakınlık kurmaktan yoksun muydu?

Hayır, bundan yoksun olamazdı. Bir zamanlar çok derin bir sevgi duymuştu.

Ama yalnızca bir kez. Sekiz yıl önce, kendisini Daphne'ye adadığında.

Bir adamın, diğer insanlarla gerçek duygusal bağlarını kalbinden tamamen koparıp atması mümkün müydü?

Seger bir nefes vererek başını iki yana salladı. Tanrım, şu son birkaç hafta boyunca kaç kez yaşam tarzını sorgulamış ve Daphne'yi hatırlamıştı? Onu yıllardır düşünmemişti ancak son zamanlarda ilişkileri parça parça aklına gelmeye başlamıştı.

Belki bunun sebebi, Bayan Wilson'ın kendisine hissettirdikleriydi. O da Daphne gibi masumdu ve Daphne bu dünyadan göçtüğünden beri yaşadığı ilişkilerin çoğunun aksine aralarında olup biten şeyler çıkara dayalı değildi, taptazeydi.

Seger aniden hayatıyla ilgili hiçbir şeyden memnun olmadığını hissetti. Yirmi yaşındayken istediği şeyleri ve birinin kocası olmayı ne kadar arzuladığını hatırladı. Daphne'nin, hayat arkadaşı olmasını istemiş, onunla acıyı tatlıyı paylaşmayı dilemişti. Çocuklarla dolu bir ev istemişti.

Seger dışarıda akan trafiği görmeksizin gözlerini dikerek arabanın takırtılarını veya sokaktan gelen sesi duymadan sessizce oturdu. O zamandan beri hiç böyle bir şey istememişti. Evlilik fikrini çok uzak bir köşeye atmıştı.

Seger başını geriye doğru koltuğa yasladı. Daphne aklından yitip gitti.

Onun yerine daha dakikalar evvel düşesin kabul salonunda karşısında oturmuş, çayını yudumlayan Bayan Wilson'ı düşündü. Nasıl muhteşem bir görüntüsü vardı; güzeldi, büyüleyiciydi ve gülümsemesi ışıldıyordu. Akıllıydı da aynı zamanda, hafif politik konuları ve başka meseleleri tartışabiliyordu. Dikkate şayan bir kadındı ve başka herkesten farklı

bir şekilde Seger'ın duygularını alevlendiriyordu. Bir tür sihir vardı onda. Kendisini dizlerinin üzerine çöktürebileceğinden korktuğu bir güç.

Ne garipti. Aynı anda bundan hem korkuyor, hem de onu istiyordu.

Sonra Clara'nın gönderdiği son mektubu okuduğunu düşündü ve aklı, onu kirletmemeye verdiği söze gittiğinde üzerinden bir gölge gelip geçti. *Zarara uğratmadan zevk vermeyi çok iyi bilirim,* diye yazmıştı. Böyle ahlaksızca sözleri okuduğunda Clara'nın suratı nasıl bir hal almıştı acaba? Herhalde daha önce hiçbir bey ona böyle bir şey yazmamıştı.

Tanrım... Seger'ı aniden ondan özür dileme isteği bastı. Bu da onun için garip ve alışılmadık bir dürtüydü; zira geçmişte de başka kadınlara böyle şeyler yazmış ve bir daha aklından bile geçirmemişti. Şimdiyse sarsıcı bir tepkiydi bu. Keşke mektubu geri alabilseydi. Söz konusu o olduğunda, keşke baştan başlayabilse ve her şeyi farklı, daha kibarca yürütebilseydi.

Bunları düşündükçe Seger'ın kaşları çatıldı.

Düşük kesimli, gösterişli mavi kadife bir elbise giymiş ve saçlarına tüyler takmış olan Clara, yanında James, Sophia ve Bayan Gunther'la opera locasına girdi. Oturmadan önce aşağıda uzanan ışıl ışıl tiyatroya ve elbiselerle mücevherlerin parıltısına baktı. İnsanlar yerlerine geçiyorlardı. Isınan orkestradan ölçekleri çalışan keman, flüt ve trompetlerin oluşturduğu ahenksiz bir bileşim yükselirken mırıl mırıl konuşmalar da salonu dolduruyordu.

Aşağıdaki koltukların çoğu halen boştu. Clara, daha lüks locaların dolmaya başladığı öbür tarafa doğru baktı. Kendisini gözüne takılan her sarı saçlı beyefendiye bakıp aslında tek birini ararken buldu.

"Ne güzel bir tiyatroymuş burası," dedi Bayan Gunther oturup boncuklu çantasından sedefli opera dürbününü çıkarırken. Dürbünü gözlerine götürerek özenle hazırlanmış sahneye baktı.

Sophia ile James açık duran kırmızı perdelerin yanında arka tarafta durarak tanıdıkları birileriyle konuşurken Clara da oturdu.

Clara, Lort Rawdon'ı görmeyeli veya ondan bir haber almayalı tam bir hafta olmuştu ve umutsuzca bunun sebebini bilmek istiyordu. Onun son mektubuna cevap yazmamış ve bu beklenmedik akşamüstü ziyaretiyle kendince tanışıklıklarının skandal doğasından uzaklaşıp belki de münasip bir şekilde kur yapmaya başlayacağını umarak şansını denemeye karar vermişti. O zamandan beri her davette gözleri onu aramıştı. Onun toplumun arasına karışmaya devam edeceğini ümit etmiş, ancak hayal kırıklığına uğramıştı.

Clara, onun mektubuna yanıt yazmayarak hata mı etmiş olabileceğini merak etmeye başlamıştı. Belki de marki onun sessiz kalmasını tersleme olarak yorumlamıştı.

Öyle görünüyordu ki söz konusu o olduğunda Clara'nın tek yaptığı durumu değerlendirerek sonu gelmez bir biçimde onun ne düşündüğünü veya davranışlarını nasıl algıladığını merak etmekti. Keşke birbirlerine karşı dürüst olup açık yürekli bir iletişim kurabilselerdi.

Clara, onun bu mektupları yazarken yapmaya çalıştığı şeyin de bu olduğunu varsaydı. Evlilik Meydanı'nın, hor gördüğünü hiçbir şekilde gizlemediği özentilerinden uzak durmak istiyordu.

Tam o sırada birisi Clara'nın omzuna dokundu. "Ekselansları," dedi Clara, koltuğunda dönüp arkasında dikilen uzun boylu Guysborough Dükü'ne.

"İyi akşamlar, Bayan Wilson." Dük, yanındaki boş koltuğa geçerek oturdu. "Eğlence yönünden benzersiz bir hafta oldu, öyle değil mi?"

Clara, dükü son birkaç gündür katıldığı toplantı ve baloların çoğunda görmüş ve onunla birkaç kez dansa kalkmıştı. "Hakikaten de öyle. Anneniz nasıllar?"

İkisi dul düşesin sağlığından bahsedip birazdan izleyecekleri opera üzerine konuştular. Bayan Gunther tüm konuşulanları nazikçe dinliyor ve onaylarcasına başını sallıyordu.

Bir süre sonra dük onlarla vedalaşarak locadan ayrılmadan evvel birkaç dakika James'le konuşmak için ayağa kalktı.

"Büyüleyici bir beyefendi, sence de öyle değil mi?" dedi Bayan Gunther, Clara'ya doğru eğilerek.

Neredeyse fazla büyüleyici, diye düşündü Clara. *Haddinden fazla kusursuz.*

Gündelik hayatını böyle bir ideale göre sürdürebilir miydi?

"Bana kalırsa seni beğeniyor."

Performansın başlamak üzere olduğunu sezen Clara, opera dürbününü almak için çantasına uzandı. "Bir şey söylemek zor. Herkese her zaman oldukça dostane davranıyor."

"Evet ama özellikle sana karşı. Dans ettiği hanımların kaydını tutuyorum da her akşam çoğu valste en yüksek onuru sana veriyor."

Refakatçisine bakarken Clara'nın kaşları çatıldı. "Kayıt mı tutuyorsunuz? Beni şaşırttınız, Bayan Gunther."

"O çok iyi bir talip, Clara. Kadınlar arasındaki rekabette durumunu bilmek istiyordum, tabii eğer ortada bir rekabet varsa. Pek öyle görünmüyor."

Clara yanıt vermeyince Bayan Gunther sözlerini sürdürdü.

"Sana çocuklarından bahsetti mi?"

"Birkaç kez. Evet."

"Biliyorsun ki sadece bir tane oğlu var. Zannedersem çocuk sekiz yaşındaymış."

Clara dürbününü gözlerine götürerek bakışlarını oturduğu yerin karşısındaki localarda gezdirdi.

"Daha fazla çocuk sahibi olmak istemesini beklerim," dedi Bayan Gunther. "Olursa birkaç oğlan daha, soyunun güvenliğini sağlamak için. Dükalığı söz konusu olunca insan işini şansa bırakamaz."

Clara her bir locayı dikkatle inceleyerek bakışlarını aşağıdaki seyircilere indirdi.

"Beni dinlemiyorsun," dedi Bayan Gunther, kendi dürbününü açıp aşağı bakarak. "Sana soruyorum, aşağıda Guysborough Dükü'nden daha ilgi çekici olma ihtimali olan ne olabilir?"

"Sadece kılık kıyafetlere bakıyorum, Bayan Gunther. Bu akşam gerçekten çok güzel elbiseler var."

Bayan Gunther aşağıdaki kalabalığa bakmayı sürdürdü.

"Fasa fiso. O kötü şöhretli markiyi arıyorsun sen. Orada mı o?"

Clara arkasına yaslanarak Bayan Gunther'a baktı. "Hayır, zannetmiyorum."

"İyi." Bayan Gunther da arkasına yaslandı ve sesini alçalttı. "O senin alakadar olmak gereken türden biri değil, Clara. Anlıyorum, o bir soylu; ancak şöhreti bu gerçeğin önüne geçiyor. Kendi şöhretini düşünmek zorundasın. Onunla irtibatını kesmeni istiyorum senden."

"İrtibatımı kesmek mi? Böyle bir şey yapamam."

"Ama mesajı açık hale getirmek için yapmalısın. Kendi alnına leke sürmek istemezsin herhalde. Daha saygın adamların, mesela dükün, seni kendilerine bir gelin olarak düşünmekten

gözlerini korkutacak bir şey yapmamalısın. Çevrene mükemmellik yaymalısın."

"Ben mükemmel değilim ki Bayan Gunther. Kimse değil."

"Ama bazı insanlar diğerlerinden daha mükemmeldir ve yüksek sınıfına rağmen marki bu açıdan oldukça düşük kalıyor. Hakkındaki dedikodular, izninle, tiksindirici."

Clara'nın midesi bulanmaya başlıyordu. "Dedikodular bazen abartılabilir."

"Onu savunma, canım kızım. Abartılıyorsa dahi bir şeyin görünüşü de aslı kadar olmasa bile önemlidir."

Clara, Bayan Eva Gunther'la, New York'lu büyük bir başhanımla tartışmaması gerektiğini biliyordu, ancak kendisini tutamıyordu. Ellerini farkında olmadan yumruk yapıp sıkmıştı. "Bunu nasıl söylersiniz? Ya gerçekte tek suçu yanlış anlaşılmak olan iyi bir adamsa?"

Buna kendisi de pek inandığından değil ya. Clara'nın bu konuda hiçbir fikri yoktu. Gerçi biraz fikir edinmiş sayılırdı. Gönderdiği mektuplara bakılırsa, dedikoduların iddia ettiği kadar kötü şöhretliydi.

"Fark etmez."

Işıklar azaldı ve James ile Sophia yerlerine oturdular. Locanın arka tarafındaki perde sihirliymişçesine kapandı.

Clara yerinde dimdik otururak Bayan Gunther'ın söylediği her şeyi kafasında evirip çevirdi. O an kalbini sıkıştıran büyük bir baskı, kendi istediklerini görmezden gelip kendisinden beklenenleri yapma zorunluluğu hissediyordu.

Buna çok öfkelenen diğer yanı ise sırf isyan olsun diye, onun o denli kötü olmadığını ve Clara'nın da kendine ait bir aklı ve iradesi olduğunu, sırf neyin nasıl göründüğü uğruna kendi mutluluğundan feragat etmeyeceğini ispatlamak adına markiyi tekrar görmek istiyordu.

Clara kendi kendisini azarladı. Daha önce de bu duyguyu hissetmişti ve bunun üzücü sonuçları olmuştu.

Opera başladı. Clara bir süre tedirgin bir şekilde oturdu ve sonra sakinleşmeye çalışarak Bayan Gunther'ın söyledikleriyle uzlaşmayı denedi. Birkaç kez derin derin nefes aldı. Clara'nın iyiliğini istediği için kadını suçlayamazdı. Ne de olsa bu kadın çok eski bir aileden geliyordu. Vazgeçmesi pek de kolay olmayan belli başlı değerleri vardı.

Clara içini çekti.

Kimi kandırıyordu ki? Sırf isyan olsun diye asla isyankâr davranamayacağını biliyordu. Bundan daha akıllıca davranmayı öğrenmişti. Hiç değilse çoğu sefer.

Opera dürbününü gözlerine götürerek karşı tarafındaki locaya baktı ve Guysborough Dükü'nün tek başına oturmuş, operayı seyrettiğini gördü. Muhtemelen hayattayken yanındaki yere karısı oturuyordu. Bu denli genç yaşta ölüp kocasıyla çocuklarını arkada bırakması ne üzücüydü. Clara'da adama karşı içten bir anlayış duygusu uyandı.

Belki de elinin altında yüksek ahlakı ve ailevi değerleri ortada, kendisine ilgisini belli eden ve büyük bir saygıyla davranan, münasip ve beyefendi bir adam varken, serseri, güvenilmez bir markiyi hayal etmekle gözü kara davranıyordu.

Clara opera dürbününü indirerek derin derin içini çekti ve önyargılı davranmayacağına dair kendi kendisine söz verdi.

Üç gün sonra Guysborough Dükü, Clara'yı ziyarete geldi. Kabul salonunda bir kanepeye oturarak ona evlenme teklif etti.

Kapitone döşeme koltuğunda oturan Clara, ona boş boş baktı.

"Size kusursuz bir eş olurum, Bayan Wilson. Kraliçenin kendisi tarafından oldukça sayılıyorum. Arazilerim, İngiltere'nin en prestijli topraklarının bir kısmını içinde barındırıyor. Çocuklarım da oldukça itaatkârdır. Onları görmezsiniz bile."

Görmez miydi bile? Bunun iyi bir şey olması mı gerekiyordu?

"Siz de ablanız gibi bir düşes olursunuz," diye ekledi dük, gururla başını sallayarak.

Clara doğru düzgün düşünmeye çalıştı. Bu, hayatının teklifiydi. Atlas Okyanusu'nun iki yakasındaki yüzlerce genç kadın şu an onun yerinde olmak için her şeylerini verirdi.

Peki, o zaman neden kendisi ayak parmaklarını hissedemiyordu?

Clara gülümsemeye çalıştı. "Koltuklarımı kabartıyorsunuz, ekselansları. Bugün sizden böyle harika bir konuşma beklememiştim."

Evlenme teklif etmeden hemen önce, dük ona çok güzel olduğunu ve ender bulunur bir mücevher olduğunu söylemişti.

Saflık ve mükemmellik.

Clara mükemmel değildi ki. Hatta mükemmel olmaktan oldukça uzaktı. Eğer gönlünde yaşayan fiziksel ve zihinsel tutkularını bilse, dük halen kendisini ister miydi? Clara, dükle her kim evlenecekse bu yanını ya saklaması ya da yok etmesi gerekeceğini düşündü.

"Bu akşam aileme iyi haberleri verebilir miyim?" diye sordu dük.

Clara'nın bütün bedeninden bir titreme geçti. Fazla çabuk olmuştu bu.

Nasıl kabul edebilirdi ki? Aynı zamanda gerçekten büyük bir lütuf olan bu fırsatı kaçırıp daha sonradan pişman olmak da istemiyordu.

"Ekselansları, bana bunu düşünmek için biraz zaman vermelisiniz. Teklifinizden büyük onur duydum, ancak anlayacağınızdan eminim ki bu konuda aileme danışmalıyım."

Dük gülümsedi. "Elbette öyle olması gerekir. Bu son derece mühim bir karar. Sizi doğru şekilde yönlendireceklerinden eminim. Yarın tekrar geleyim mi?"

"Çok nazikçe olur."

Dük bir baş selamıyla Clara'nın yanından ayrıldı.

Clara en ufak bir hareket dahi edemeden koltuğunda oturdu. Duvarlar sanki üzerine üzerine geliyordu. Guysborough Dükü kendisine evlenme teklif etmişti ve yirmi dört saat içinde hayatının en önemli kararını vererek kaderini seçmek zorundaydı.

Clara ayağa kalkarak dükün at arabasına binip uzaklaşmasını seyretmek üzere pencereye gitti. İngiltere Kraliçesi'nin de hayran olduğu yakışıklı ve seçkin bir adamdı. Bayan Gunther da onu onaylıyordu. Clara'nın anne babasının da onaylayacağına hiç şüphe yoktu. Dük daha önce bir evlilik yapmış ve her açıdan iyi bir koca olmuştu.

Kimi insanlar ona kesin gözüyle bakabilirdi. Göze görünen kısmıyla dük tam olarak Clara'nın istediği şeydi. Ya da en azından aklının ona istediğini söylediği şey. Ne var ki içgüdüleri ona tamamen farklı şeyler söylüyordu. Dükte ona, doğru gelmeyen bir şeyler vardı. Adam haddinden fazla mükemmeldi.

At arabası yolun sonunda gözden kayboldu ve Clara pencereden içeri döndü.

Sophia içeri girdi. "Ee? Evlenme teklif etti mi?"

İçinin adeta uyuştuğunu hisseden Clara başını salladı.

"Sen ne dedin peki?"

"Yarın yanıt vereceğimi söyledim."

"Anladım." Sophia endişeli bakışlarla Clara'yı süzdü. "Halen daha markiyi mi düşünüyorsun? Çünkü bana kalırsa o bu denli çabuk evlenme teklif edecek türden bir adam değil." Sophia odaya girerek aniden solan Clara'nın önünde durdu ve sözlerine devam etti. "Ne istiyorsun, Clara?"

"Bilmiyorum. Daha doğrusu biliyorum ya da en azından bildiğimi sanıyorum. İyi bir koca olacak bir adamla evlenmek istiyorum. Saygı duyabileceğim bir adamla. Herkes bana dükün tam da bu adam olduğunu söylüyor. Tüm kriterlerime uyuyor ancak kalbim o kadar da emin değil. Bugün çocuklarına dair bir şeyler söyledi. Onları görmezsin bile dedi bana, sanki bu beni teklifini kabul etmeye meylettirecekmiş gibi. Bu onun çocuklarına sevgisi ve ailesine bağlılığına dair ne fikir veriyor?"

Sophia başını salladı.

"Hem," diye ekledi Clara, "halen markiden etkileniyorum."

Sophia, Clara'nın elini avucuna alarak kanepeye götürüp oturdu. "Ben James'e âşık olduğumda neler hissettiğimi hatırlıyorum. Beni bir başkasıyla evlenmeye zorlasalar ne yapardım bilmiyorum. Sana imrenmiyorum açıkçası."

"Keşke markiyi tekrar görebilsem."

"Peki, bu bir fark yaratır mı? Bana kalırsa markinin evliliğe meyletmek için deyim yerindeyse epey bir kur yapması gerekecektir ve ne yazık ki senin buna zamanın yok. Dükün biraz bekleyip sana kendisini daha iyi tanıma ve gerçekte ne istediğini anlama şansı vermemiş olması çok yazık. Bu omuzlarına büyük bir yük bindiriyor, öyle değil mi?"

"Beni çok iyi tanıyorsun, Sophia." Clara kucağındaki ellerine baktı. "Ne yapacağım ben?"

Sophia omuzlarını silkti. "Bu sorunun cevabını ancak sen bilebilirsin. Bu senin geleceğin."

Uzun bir sessizliğin ardından Clara, ablasının şefkatli gözlerine baktı. "Onu görmem gerek."

Sophia derin bir nefes alırken göğsü inip kalktı. "Sanırım ona bir not göndererek bir teklif aldığını söyleyebilirsin. Bu onu biraz iteleyebilir."

"Onu bana evlenme teklif etsin diye zorlamak veya itelemek istemiyorum. Tek istediğim onu görüp onunla konuşmak. Hiç umut olup olmadığını anlamak."

"Peki, münasip bir adamın teklifini kötü şöhretli bir çapkının değişebileceği gibi zayıf bir ihtimal karşısında reddetmeye hazırlıklı mısın?"

Clara bakışlarını tekrar pencereden dışarı çevirdi. "Emin değilim. Buna karar vermem gerek."

O akşam Clara odasında tek başına oturarak tüm mektupları baştan okudu. Bir süre dikkatle düşündükten sonra eğlenceli flörtleşmelerin sona erme vakti geldiğine karar verdi. Bekleyip markinin bir sosyete balosunda görünmesini umut edemezdi. Gözünü budaktan sakınmaması gerekiyordu.

Kalemini mürekkebe batırarak kısa bir not karaladı.

Sevgili Lort Rawdon,

Sizinle mümkün olan en kısa sürede görüşmek istiyorum. Bir zaman belirleyebilir miyiz?

C.

Clara mektubu mühürleyerek bir uşağa verdi ve derhal sahibine ulaştırmasını istedi. Adam bir saat sonra elinde bir yanıtla döndü.

Bayan Wilson,

Mektubunuzun aciliyeti merakımı uyandırdı. Bu gece saat ikide at arabam Wentworth Evi'nin önünde olacak.

S.

Gece saat ikide! Clara gözlerine inanamıyordu. Marki, refakatçisi Bayan Gunther'ı gecenin o saatinde kendisini bir beyefendinin at arabasına götürmeye ikna edebileceğini mi sanıyordu?

Tabii ki hayır.

Mesele buydu zaten.

Marki onun gizlice sıvışmasını bekliyordu.

Yüce Tanrım.

Clara alnını eliyle sıktı. Böyle bir şey yapabilir miydi? Belki de bu, kaderin ona markinin kendisine uygun adam olmadığına dair kanıt sunma şekliydi.

Ya da belki tam tersiydi. Kader ona *gerçek* markiyle tanışma şansı veriyordu. Özentiler, kısıtlamalar olmadan yalnız başına. Ne de olsa kabul salonlarındaki yüzeysel görüşmelerle bir adamın gerçek halini tanımaya vakit olmuyordu.

Marki onu kirlenmekten korumak için elinden gelen her şeyi yapacağı konusunda ona güvenebileceğini söylemişti kendisine ve ne kadar garip olursa olsun, Clara ona bu konuda güveniyordu. Tüm içgüdüleri –ve marki söz konusu olduğunda tamamen içgüdülerine dayanarak hareket ediyordu– ona elinde bu imkân olsa kendisine zorla sahip olmayacağını söylüyordu. Diğer iki olayda bunu ispatlamıştı, ona Cakras Balosu'ndan gitmesini ve bir daha gelmemesini söylediğinde.

Clara'nın karnı endişeyle kasıldı. Fark edilmeden evden sıvışması ve yakalanmaması mümkün müydü?

Tanrı biliyor ya, deneyecekti.

DOKUZUCUNCU BÖLÜM

Sevgili Adele,

New York'ta ilginç kimseyle tanıştın mı? Umarım birkaç yeni yüz vardır; zira zaman zaman burada tam anlamıyla başarısızlığa uğrayacağımdan ve gözümü açıp kapayıncaya kadar kendimi tekrar orada bulacağımdan korkuyorum.

Sevgiler,

Clara

Üzerine koyu renkli bir elbiseyle rahat ayakkabılar giymiş ve hiç mücevher takmamış olan Clara, parmak uçlarında merdivenleri inip hizmetkârların arka girişini kullanarak sessizlik içindeki evden çıktı. Kapının kilidini açık bırakarak sisli gecede evin yan tarafından hızla öne doğru ilerledi. Gerçekten de sokağın karşı tarafında bir at arabası en yakın sokak lambasından epeyce uzakta, gölgelerin arasında durmuş, bekliyordu. Clara ağır ağır arabaya yaklaşırken kalbi göğsünde gümbürdüyordu. Bu bir maceraydı, evet. Ancak şu an heyecanı midesinde korku ve bulantı verici bir düğüm halini almıştı; zira önünde ne uzandığını bilmiyordu. Daha önce hiç gece vakti tek başına dışarı çıkmamıştı; çapkının tekiyle onun at arabasında, baş başa buluşmuşluğu yoktu.

Clara parlak siyah arabaya yaklaştı ve arka tarafından dolandı. Aracın kapısı kaldırıma doğru açıldı ve içeriden gelen ışık yere vurdu. Marki soğuk sisin içine doğru adım attı. Üzerinde resmi kılığı vardı: siyah ceket, beyaz yelek ve beyaz boyunbağı. Ama şapka ya da eldiven takmamıştı.

"Geleceğinizi biliyordum." Bir adım atarak Clara'nın eldivenli elini öptü. "Aracınız sizi bekliyor."

Clara omzunun üzerinden geriye baktı. Geniş at arabası ev ile aralarında engel oluşturuyordu; o yüzden Clara en azından görülmemek konusunda kendisini rahat hissedebilirdi.

Marki onun arabaya binmesine yardım etti ve kendisi de arkasından binerek kapıyı kapattı.

Küçük bir lamba aracın kadifeden cafcaflı iç kısmına ölgün, gerçeküstü bir parıltı veriyordu. Koyu renkli, kıpkırmızı perdeler pencereleri örtmüştü. Clara oturup eteklerini düzeltirken normal bir şekilde nefes almaya çalıştı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Hiçbir yere. Burada duracağız. Siz bir yere *gitmek* istemediğiniz sürece tabii."

Clara başını iki yana salladı. "Yok, burası iyi. Böylece ne zaman istersem gidebilirim."

Yüksek sesle düşünüyorsun, Clara.

"Ben de aynen böyle düşünüyorum." Marki dikkatini ona vererek öne doğru eğilip bacak bacak üzerine attı ve bir kolunu koltuğun arkalığına attı.

Clara onun yüzüne baktı. Lambanın ışığının altında öyle yakışıklıydı ki, ona sadece bakmak bile insana acı veriyordu.

"Söyleyin bakalım," dedi marki dostane, açık bir ifadeyle. "Neymiş bu acil durum?"

Clara doğru düzgün düşünmeye çalıştı. Ona sadece birinin kendisine evlenme teklif ettiğini haber vermek için buraya

çağırdığını söylemek istemiyordu. Markinin böyle bir çaresizlikten, kendisine abayı yakmış, derhal onu görmek için yalvaran ve gecenin bir yarısı bunun için evden sıvışan bekâr bir kadından etkilenmeyeceği kesindi. Tazı gibi kaçardı herhalde. Clara'nın, kendisinin de ona evlenme teklif edeceğine dair aptalca, romantik umutlara kapıldığını zannederdi, oysaki gerçekte Clara bu tür umutlardan sakınmak için elinden geleni yapıyordu.

"Acil durum değildi," dedi Clara. "Yalnızca aniden son mektubunuza yanıt vermediğimi hatırladım ve sizi bir haftadır görmediğimden nasıl olduğunuzu merak ettim."

Marki hemen yanıt vermedi. Bu, anlık sessizlik Clara'nın huzursuzluk içinde kıvranmasına sebep oldu. Kendisine hâkim olabilmek için çok uğraşması gerekeceğini biliyordu.

Diğer yanda ise marki, hiç de huzursuz görünmüyordu. Gülümseyerek doğrudan onun gözlerine baktı ve bir parmağıyla kolunu okşamaya başladı.

"Son mektubumla sizi şaşkınlığa sürüklemiş olabileceğimi düşünmüştüm ben de. Öyle mi oldu?"

Clara boğazını temizledi. "Hayır. Şey, belki biraz."

Marki onun kolunu okşamaya devam ederken Clara'nın elbisesinin altında her bir noktası adeta diken diken oldu.

"İsterseniz eldivenlerinizi çıkartabilirsiniz," dedi marki.

"Neden bunu yapmak isteyeyim ki?"

Marki omuz silkti.

Clara bir an ona baktı ve yüksek sesle yutkunarak eldivenlerini çıkarıp hemen yanındaki koltuğa koydu.

Ne garipti, daha önceki tüm karşılaşmalarında –belki ilki hariç– Clara onun yanında kendisine güvenli davranmış, cüretkâr ve işveli tavırlar göstermişti.

Şimdiyse o haliyle uzaktan yakından alakası yoktu. Gergin, bitkin ve halsizdi. Bütün güç markideydi.

"Daha önce hiçbir erkekle bir arabada yalnız kalmadınız, öyle değil mi?"

Clara'nın kaşları kalktı. "Elbette hayır."

"Size söz veriyorum, bunu hoş bir tecrübe haline getirmek için elimden geleni yapacağım. Gerilecek bir şey yok."

Clara tekrar yutkundu ve markinin bu sesi duyup duymadığını merak etti. "Konuşacak mıyız? Yoksa beni öpecek misiniz?"

Bu soruyu eğlenceli bulan marki güldü. "*Siz* ne yapmamı istersiniz?"

"Konuşalım," dedi Clara çabucak. "Hiç değilse başlangıç olarak."

Markinin ifadesi sıcaklaştı. "Yani sizi öpmem düşüncesi size ters gelmiyor. Bunu duyduğuma sevindim." Arkasına yaslandı. "Bilin diye söylüyorum, ben de öncelikle konuşmayı yeğlerim. Neyden bahsetmek istersiniz?"

Clara bunu bir an düşündü. "Burada gecenin ikisinde sizin arabanızda olduğumuzdan görgü kurallarının pek geçerli olacağını sanmıyorum. O yüzden havadan konuşmasak olur mu?"

"Kesinlikle."

"O zaman bana toplum içinde sorulmasının aşırılık olacağı söylenen tüm soruları sormak istiyorum size. Sizin hakkınızda daha çok şey öğrenmek istiyorum, Lort Rawdon. Ailenizi, evinizi ve çocukluğunuzu anlatmanızı istiyorum. Yaşadığınız ilişkiler hakkında daha çok şey bilmek istiyorum."

Marki başını biraz arkaya yasladı. Halen eğleniyor gibi görünüyordu. "Ben varım, tabii siz de aynı şeyler için söz verirseniz."

"Memnuniyetle."

Marki, Clara'nın alnına düşen bir perçemi hafifçe arkaya itti. Onun dokunuşunu hissetmek, Clara'nın bedeninin karıncalanmasına sebep olmuştu. "Nereden başlamamı istersiniz?"

Clara yüzüne bakabilmek için hafifçe ona doğru döndü. "Hangi okula gittiniz?"

Marki ona Charterhouse'a gittiğinden ve aldığı notlardan bahsetti. Okul başarısı anlamında benzersiz bir öğrenciydi.

"Terbiyeli miydiniz aynı zamanda?"

"Örnek bir öğrenciydim, genellikle de öğretmen ve mümessillerimin gözdesiydim. Hiç sopa yememiş az sayıda şanslı öğrenciden biriydim."

Clara sırıttı. "Bunun bir başarı olduğu kesin, ancak terbiyeli davrandıysanız bunun şans eseri olduğunu sanmıyorum. Üniversiteye gittiniz mi?"

"Evet. Cambridge'e gittim, sonra birkaç yıl boyunca Paris ve Hindistan'da bulundum." Marki ona seyahatlerini ve gördüğü, yaptığı şeyleri anlattı.

Clara tüm bunları büyük bir istek ve hayranlıkla dinleyerek, çok geçmeden buraya bilgi toplamak ve markinin değişme şansı olup olmadığına karar vermek amacıyla geldiğini unuttu. Aksine yalnızca keyfine bakmaya başladı. Güzel anılarından, alışılmadık zevklerinden ve utanç verici anlarından bahsettiler. Markinin botaniğe şaşkınlık uyandırıcı bir ilgisi vardı. Clara insanların yüzlerinin eskizlerini çizmeyi seviyordu. Marki Paris'teyken bir seferinde Zeus'u çizmeye kalkışan tecrübesiz bir ressama poz vermişti. Resim çok kötü olmuştu. Clara bir kez modelinin nar gibi görünmesine sebep olan bir resim çizmişti.

Clara onun söylediği bir şeye gülerken, markinin çok eğlenceli olabildiğini fark etti. İyi pişirilmiş bir ızgara somon veya şafakta çiy kaplı taşralarda sessizce ata binmek gibi, hayattaki

bir sürü küçük şeyden büyük keyif alıyor gibiydi. Clara hiç farkına varmadan bir saat geçmişti ve genç kadın bu adam hakkında öğrenmek istediklerinin yarısını bile öğrenemediğini fark etti. Aniden ilk başta kafasında kurduğundan çok daha fazla öğrenmesi gereken şey varmış gibi gelmişti.

"Hiç kardeşiniz var mı? Kız ya da erkek?" diye sordu.

"Yok. Annem beni dünyaya getirirken oldukça zorlanmış ve doktor ona başka çocuk sahibi olmamasını söylemiş. Aradan yedi yıl geçtikten sonra annem onun tavsiyesini göz ardı etme hatasına düştü. Annem daha doğum yatağına gelemeden bebek de kendisi de öldüler."

"Çok üzüldüm. Onu hiç hatırlıyor musunuz?"

Markinin ifadesi yumuşadı. "Sessiz, mütevazı bir kadındı. Çok da iyi huyluydu. Babam tekrar evlendiğinde bu kez daha dobra bir kadın seçti, üvey annemi yani. Ama ne yazık ki çocuk sahibi olamadılar, bu da bana kalırsa kısmen markizin yeğenine duyduğu düşkünlüğü açıklıyor."

"Bayan Flint'e mi? Ablamın toplantısına gelen genç kadın?"

"Evet. Onun da annesi birkaç sene önce öldü. Annesi, Quintina'nın ikiz kardeşiydi."

"Ah, ona yakın olmasına şaşmamak gerek."

Birkaç dakika sessizlik içinde oturdular ve sonra Clara, markinin, Amerika'daki yetiştirilişi ve eğitimi hakkında sorduğu soruları yanıtladı. Winconsin'deki çocukluk yıllarını, ormanda tek odalı bir kulübede yaşamanın nasıl olduğunu, sonra babasının onları şehre getirerek yavaş ama emin adımlarla Wall Street'te bir servet yaptığını anlattı. Kız kardeşleriyle Paris'te Fransızca öğrenmelerinden bahsederek kızlara eğitim verilen görgü okulundaki adabımuaşeret eğitimini anlattı.

Sonra yeni bir konu açma vaktinin geldiğine karar verdi.

"Peki ya ilişkileriniz?" diye lafı döndürüp dolaştırmadan sordu, sohbet biçiminde ilerleyen bu arayışında daha etkin davranması gerektiğini bildiğinden. "Şu boşanma davasındaki kadın. Onu seviyor muydunuz?"

Markinin gözleri şeytani bir bakışla kısıldı. "Şimdi bir yere varıyoruz işte. Hayır, sevmiyordum, ama onun yaklaşımı da farklı değildi."

"Ne kadar zamandır onunla birlikteliğiniz vardı?"

"Yalnızca birkaç ay, ancak hiç istikrarlı olmadı. Kadın Cakras Balosu'nun müdavimlerinden biriydi ve orada görüştüğümüzde genellikle birlikte vakit geçirirdik, ama tıpkı o gün mahkemedeki tek tanık olmadığım gibi, kırıştırdığı tek adam değildim." Marki, yakasındaki tozu silkeledi. "Nüktedan bir kadındı. Küçük şiirlerden hoşlanırdı."

Clara onun başka bir kadınla olduğunu duymaktan pek hoşlanmamıştı. Ne var ki bu soruları sorması gerektiğini biliyordu ve kendisine aklı başında bir kadın olduğunu, kıskançlık etmenin anlamı olmadığını hatırlattı. Marki kendisine ait değildi ki.

Yine de hoşlanmamıştı işte.

"O kadın nerede peki şimdi?"

"Hiç bilmiyorum. Boşandıktan sonra İngiltere'den ayrıldı. İrlanda'ya gitmiş olabilir. Kocası halen burada, gerçi çoğunlukla taşrada kalıyor. Geçen sene bir başkasıyla evlendi ve zannedersem ilk çocuklarını bekliyorlar."

Clara düğmeli döşemeye doğru yaslandı.

"Peki, hiç kimseyle ciddi bir beraberliğiniz oldu mu?"

"Ah. Sorular daha da aydınlatıcı bir hal alıyor, öyle değil mi?" Marki gözlerini bir an için tavana dikti. "Evet. Bir zamanlar."

Clara doğruldu. "Ne kadar ciddi?"

"Genç bir adamın olabileceği kadar. Evlenmek istiyordum."

Clara tek kelime edemeden gözlerini ona dikti.

"Şaşırdınız demek," dedi marki.

"Şey, evet." Clara'nın beyninde binlerce soru dolanıyordu. "Neden evlenmediniz peki onunla?"

Marki derin bir nefes aldı. "Çünkü gençtim ve babamla üvey anneme kalırsa, evliliğimin 'öneminin' farkında değildim. Çok eskilerden gelen bir unvanın vârisiydim ve bir tüccarın kızına âşık olma talihsizliğinde bulunmuştum. Hatta varlıklı bir tüccar bile değildi."

Halen şaşkınlığını sindirmeye çalışan Clara, bunu biraz daha deşmek istedi. "Kaç yaşındaydınız?"

"On altı. Daha bir haftada onun hayatımın aşkı olduğunu anlamıştım. Evlenme teklif etmeden önce dört yıl boyunca sevgiliydik. Tabii ki evliliğimize izin verilmedi ve onu gönderdiler."

"Kim?"

"Babam."

Clara meraktan çatlıyordu. "Nereye gitti peki?"

"Onu Amerika'ya gönderdiler, ancak gemi Atlas Okyanusu'nda bir yerlerde battı."

Clara boğazında bir yumru hissetti. Yutkunarak elini markinin bacağına yasladı. "Bunu duyduğuma çok üzüldüm."

Marki başını çevirip pencereyi örten kırmızı kadife perdelere baktı. "Uzun zaman geçti üzerinden."

"O zamandan beri hiç kimseyi önemsediniz mi?"

Markinin bakışları Clara'nın kendisinin bacağında duran eline yöneldi ve sonra yukarı kalkıp Clara'nın gözlerini buldu. "Pek çok kişiyi önemsedim."

Aniden gergin hisseden Clara ihtiyatla elini onun bacağından çekti.

"Bunu yapmanıza gerek yok," dedi marki, onun eline uzanıp yavaşça demin durduğu yere koyarak. "İşler tam da ilginçleşmeye başlıyordu."

Clara'nın kalbi çarpmaya başladı. "Yalnızca acınızı paylaşmak istemiştim, lordum."

"Evet, biliyorum, bunda da gayet iyisiniz. Biraz daha fazla şey paylaşmak ister misiniz?"

Marki ona doğru eğildi. Bakışları gözlerinden dudaklarına doğru gezinerek tekrar gözlerini buldu. Öyle yakındı ki burunları neredeyse birbirine değiyordu. Bu yakınlık Clara'nın nabzını hızlandırmıştı.

"Şimdi öpecek misiniz beni?" diye sordu Clara, ne diyeceğini bilemeden.

"Ancak siz isterseniz." Marki olduğu yerden kıpırdamadan gözlerini onun dudaklarına dikti. Havadaki gerilime insan, elini uzatsa dokunacak gibiydi.

"Emin değilim. Doğru gelmiyor bu."

"Benimle sabahın üçünde baş başa bir arabada oturup her tür kişisel soruyu sormanız da doğru gelmiyor. Ama oldu işte."

"Evet, oldu işte." Onun bu derece yakın durması Clara'yı baskılıyordu.

Bedeninde dolaşan kan, kulaklarında zonkluyordu. Clara dudaklarını ıslattı.

Marki gülümsedi.

Birkaç saniye sonra onu öpüp dudakları yeni bir şey denermişçesine onunkilerde gezinirken halen gülümsüyordu. Clara gözlerini kapattı ve merdivenlerin altındaki o muhteşem ilk geceden sonra bunun nasıl bir his olduğunu düşünerek geçen bunca günün ardından dudaklarını aralayıp dilini ağzında gezdirmesine izin verme arzusuna bıraktı kendisini.

İşte hepsi yine oradaydı: tutku, şehvet ve dindirilen arzunun tatlı, sızlayan hissi.

Marki, Clara'nın yüzünü büyük, sıcak ellerine alarak çarpık bir sırıtışla baktı. "Ne kadar tatlı olduğunuzu unutmamıştım."

"Ben de sizin," dedi Clara, tüm bedeni titrer, yanakları kızarırken. Keşke o an kendisine daha hâkim olabilse ve ne yaptığını bildiğini hissedebilseydi, ancak bilmiyordu. Hiçbir fikri yoktu. Bu, yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu.

"Tadınız bile çilek gibi," dedi marki. "Korkarım sizi tekrar öpmek zorunda kalacağım. Bundan kaçış yok."

"Lütfen." Ama daha markinin ona boyun eğme şansı olmadan Clara kendi aralık dudaklarını onunkilere bastırdı.

Öpücükleri derin, şiddetli ve baş döndürücüydü. Clara dudaklarını onunkilerde gezdirip omuzlarını kavrarken tüm bedeninde bir titreme gezindi. Buna öylesine açtı ki, şu ana dek gerçekte hiç anlayamamış olduğunu fark etti.

Marki, öpüşmelerini bir an bile kesmeden onu koltuğa yasladı. Eli ağır ağır kalçalarında gezindi ve doğrularak Clara'nın bir bacağını yana iterek kalçalarının arasına yerleşebilmek için eteklerini düzeltti.

Bu, bacaklarını ona açıp böylesine yakın bir şekilde üzerine çıkmasına izin vermek yanlıştı. Clara bunu biliyordu, ancak elinde değildi. Bedeninde onun ağırlığını, bacaklarının arasındaki kalçalarını hissetmek istiyor, mahrem yeri onun sertliğinin baskısını duymak için karıncalanarak sızlıyordu. Daha evvelden şehvetin tüm duyuların ve mantığın üzerinde bu denli baskın bir etkisi olabileceğini hiç bilmiyordu.

"Bana bu gece ne kadar ileri gitmek istediğinizi söylemelisiniz, böylece daha sonra herhangi bir sürpriz ya da hüsranla karşılaşmayız," dedi marki, Clara'nın boynuna ateşli, ıslak öpücükler kondururken.

"Bilmiyorum," dedi Clara, nefesi kesilerek. "Daha önce hiç böyle şeyler yapmadım ki. Sırada ne olduğunu bilmiyorum."

Marki gülümseyerek onun yanaklarını ve burnunu öptü. "Büyüleyicisiniz."

"Ancak size güvenebilirim, lordum. Bana zarar vermeden zevk yaşatabileceğinizi söylemiştiniz. Gerçekten öyle mi? Ve söz verir misiniz?"

"Kesinlikle bunu nasıl yapacağımı *biliyorum*. Kendimi o yöne doğru kısıtlamayı başarabilir miyim, işte ondan emin değilim."

Clara gözlerinden ani korku ve şüphelerin okunduğunu biliyordu, Lort Rawdon'ın bunu fark ettiğini de. Gözlerindeki ifadenin yumuşamasından anlaşılıyordu.

Marki kendisini tekrar dudaklarından öperek tatlı bir gülüşle içini rahatlattı. "Size söz veriyorum," dedi. "Bu gece zarar görmeyeceksiniz. Ne yapacağımı biliyorum. Peki, başlamak istediğinize emin misiniz? Kendinizi daha fazlasını isterken bulabilirsiniz."

Clara başını salladı. "Eminim, çünkü şu an sizi durdurmayı aklımdan bile geçiremiyorum."

Marki gülümseyerek dudaklarını onunkilere götürürken dudaklarının arasından derin ve şehvetli bir inilti yükseldi. Clara dudaklarının arasında onun dilinin gezindiğini hissederken kanı kaynayarak uyuşmuş sinir uçlarına arzu dolu bir heyecan dalgası yayıldı.

"O halde biraz rahatımıza bakabiliriz." Marki, Clara'nın korsajındaki düğmeleri birer birer çözerek öpücüklerini boynundan narin köprücük kemiğine doğru indirdi ağır ağır.

Korsaj nihayet tamamen açıldığında Lort Rawdon kalçalarını Clara'nınkilere bastırarak elini korsesinin üzerinden

çıplak boynuna götürdü. Dokunuşlarının yumuşaklığı karşısında Clara'nın nabzı hızlanmaya başladı.

Lort Rawdon onun dekoltesinin üzerlerini öperken baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle göğüslerinin üzerindeki korsesinin kopçalarını açmaya başladı. Clara nefesini tutarken karnında titreşen arzu hissine hayret etti. Bu nasıl güzel bir yaramazlıktı böyle. Ya biri onları yakalasa! Ne gariptir ki bu tehlike, ancak alev alev yanan arzularını ateşlemeye yarıyordu.

Korsesi gevşedi ve Clara bedeninin hissettiği özgürlük duygusundan aldığı zevkle Lort Rawdon'ın kombinezonunun ince kumaşının üstünden göğsünü okşadığını hissetti. Lort Rawdon kurdeleleri çözerek kombinezonu gevşetip aşağı çekti ve Clara'nın göğüslerinden birini dudaklarına götürdü. Onun dilinin ileri geri gezinmesi karşısında Clara'nın bedeninin her bir noktası şaşkınlık ve zevkle feryat etti.

"Bu inanılmaz," diye fısıldadı Clara, onun başını kavrayarak. Sessiz arabanın içinde Lort Rawdon'ın dilinin sesi ve teninde onun sıcak nefesini hissetmek, alt taraflarında Lort Rawdon'ın sertliğinin bastırdığı yerde bir sızlamaya yol açmıştı. Orada neler olduğuna dair en ufak fikri bile yoktu, daha önce görünürde hiçbir şey yokken nasıl böyle iri ve sert olabiliyordu?

Clara, ona dokunmak için içi giderek merakla elini Lort Rawdon'ın sırtında gezdirdi ve ön tarafa doğru ilerledi. Lort Rawdon duraksayarak çarpık bir gülüşle ona baktı. "Kesinlikle muhteşemsiniz."

"Nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum."

"Buyurun o halde."

Clara pantolonunun düğmelerini çözmeye yeltenmeden elini içeri kaydırdı. Dokunduğu şey inanılmazdı. Öyle yumuşak, sıcak ve iriydi ki. Clara onu kavrayarak, elini kıpırdatmadan avucunda tuttu. Birkaç dakika sonra Lort Rawdon,

pantolonunu çözmek için aşağı uzandı. "Sanırım hareket etmek için biraz daha alana ihtiyacınız var."

"Hareket etmek?"

Lort Rawdon'ın sesi kısık ve alçaktı. "Göstereceğim."

Avucunu onun eline bastırarak ona kendisine nasıl dokunacağını öğretti. Clara ne yapacağını kavrar kavramaz, Lort Rawdon gözlerini kapatarak dudaklarını tekrar onun göğüslerine götürdü. Clara başını geri yasladı ve ağzından çıkan hafif iniltiye şaşırdı. Ses onunkine benzemiyordu bile.

"Lort Rawdon," diye fısıldadı, garip bir hisle.

"Seger de bana." Seger aşağı uzanarak Clara'nın eteklerini beline kadar sıvadı. Elini kalçasında gezdirerek iç çamaşırının kenarından içeri götürdü.

"Çok nazik olacağım," dedi.

Clara onun geniş omuzlarına yapıştı. "Seger..."

Seger onu dudaklarından öperken parmaklarıyla onu okşamayı sürdürdü. Diğer her yerinden daha hassas görünen bir noktaya özel ilgi gösterirken, Clara'nın, hiç alışkın olmadığı bir ihtiyaç arzusuyla titremesine yol açtı. Birkaç dakika boyunca becerikli dokunuşlarını sürdürdükten sonra Clara'nın kombinezonunu kaldırarak karnını öptü ve aşağıya doğru kayarak toplanmış eteklerinin arasından iç çamaşırını kalçalarına indirdi ve çıkarıp yere fırlattı. Sonra dudakları ve dilini aşağıda gezdirerek ona zevk vermeye başladı.

Bu denli yakınlaşmanın şaşkınlığıyla sersemleyen Clara'nın sırtı gerildi. "Seger, ne yapıyorsun bana?"

Seger yanıt vermedi. Clara'nın umurunda değildi gerçi, eğer Seger her ne yapıyorsa ona devam edecekse hiç umurunda değildi.

Seger'ın kendi bedenine yaslanmış dudaklarından yükselen iniltileri duyabiliyordu. Hayal bile edemeyeceği denli tahrik olmuş bir şekilde perdeleri kavrayarak yumruklarını sıktı.

Çok geçmeden tüm kasları titreyerek ürperdi ve olağandışı bir duygu, alev alev yanan kıvılcımlar gibi bedenini kasıp kavururken bir anda kendisini bıraktı. Daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu bu. Kendinden geçmişti adeta.

Sonra bedeni gevşedi. Seger doğrularak onun bacaklarını kucağına çekti ve elini tuttu.

"Yüce Tanrım," dedi Clara, bedenindeki tüm gücün çekildiğini hissederken. "Ölüyor muyum?"

"Hayır, cennete şöyle bir baktın, hepsi o."

Clara inanamayarak başını iki yana salladı. "Daha önce cennete hiç böyle bakmamıştım. Ne yaptın bana?"

"Orgazm olmanı sağladım."

Clara kolunu gevşekçe alnına yasladı. "Orgazm mı? Ben *senin* olmanı sağladım mı?"

Seger gülümsedi. "Hayır, hayatım."

"Peki, hiç oldun mu sen?"

Seger yine gülümsedi. "Evet. Masumiyetin harikulade."

"Artık o kadar da masum sayılmam, öyle değil mi?" diye sordu Clara ve kaşlarını çattı. Dirseklerinin üzerinde doğrularak, "Kirlenmedim, öyle değil mi?" diye sordu.

Seger onun yanağını okşadı. "Hayır, hayatım. Halen bakiresin."

Clara tekrar arkasına yaslandı. "Bana öbür tarafınla dokunmak gerekirdi, öyle değil mi?"

Seger güldü. "Korkarım ki evet."

"Ben de bunu yapmanı istemiyorum. En azından bu gece."

"Korkma. Kendisi kilit altında."

Clara onun eğlendiğini sezebiliyordu. Onun kendisinden keyif aldığının farkındaydı ve bunu bilmenin kendisine verdiği memnuniyet hissini yadsıyamazdı.

"Peki, senin için de zevkli miydi?" diye sordu. "Eğer orgazm olmadıysan... Genelde diğer kadınlarla orgazm olur musun?"

"Neredeyse hep."

Clara bunu bir an düşündü. "O halde senin için her zamanki kadar tatmin edici değildi."

Seger başparmağını onun dudaklarında gezdirdi. "Yeterince tatmin ediciydi. Sana bir söz verdim."

"Ama sen bana zevk verdin. Ben de aynısını senin için yapamaz mıyım?"

Seger elini saçlarından geçirdi. "İlk deneyiminde seni fazla zorlamak istemem."

Clara gülerek doğruldu. "Peki ya ben fazla zorlanmak istiyorsam? Çok istekli bir öğrenciyimdir. Hem daha eve geri dönemem. Hizmetkârlar daha en az bir saat uyuyacak." Clara koltukta kayarak onun yüzünü avuçlarına alıp tekrar öptü. "Bana ne yapacağımı göster," diye fısıldadı. "Daha gitmek istemiyorum."

Seger hemen ona karşılık vererek Clara'yı kucağına çekti ve zincirlerinden kurtulmuşçasına öpmeye başladı. Eli tekrar kombinezonunun altına giderek göğsünü avuçladı ve başparmağıyla işaret parmağı arasında nazikçe göğüs ucunu okşadı.

Tekrar tahrik olduğunu hisseden Clara onun kucağına yerleşti. İç çamaşırı halen yerdeydi, o yüzden Seger'ın pantolonunun altındaki sert kabartıyı hissedebiliyordu.

"İffetimden geriye ne kaldıysa, onu yitirmeden senin orgazm olmanı nasıl sağlayabilirim?" diye sordu Clara, nefesi Seger'ın kulağında gezinerek. Seger inleyerek onun boynunu

öptü. "Belki halen şansın varken, ben kendime hâkim olabiliyorken vazgeçmelisin."

"Ama senin de bu gece cennete bir bakmanı sağlamanın bir yolu olmalı." Clara itiraf etmeliydi ki kendisinden çok emindi.

"Birkaç yolu var," dedi Seger, dudaklarını onunkilerden ayırmadan. "Ama bana kalırsa içlerinden biri en iyi seçim olur."

"Göster bana."

Seger onu kaldırarak pantolonunu kalçalarına indirdi. Dizleri onun iki yanına yaslanmış, etekleri karnına toplanmış olan Clara ölgün ışığın altında onun heybetli görüntüsü karşısında korku ve hayranlık duygusuyla titredi.

Seger ona bakması için pek zaman bırakmadı. Eğilerek güçlü elleriyle Clara'nın kalçalarını kavrayıp üzerine çekti. "Böyle."

Sertliği Clara'nın karnına yaslanmıştı. Clara onu bacaklarının arasına aldı. "Kay üzerimde," dedi Seger. "İleri geri, ama yavaşça, ucunun üzerine gelmeden."

Clara ne yapacağını anlayarak hareket ederken Seger'ın omuzlarına tutundu. Kayganlığı hissedebiliyordu. Seger gözlerini kapatarak başını geri yasladı.

Clara, zevk duygusu tekrar tüm bedeninde dolaşırken hareket etmeye başladı. Hassas tenini onun sert ve pürüzsüz sertliği üzerinde kaydırırken nefesi hızlandı. Seger'ın da nefesi hızlanmaya başladı ve Clara'nın dudaklarından hafif bir inleme döküldü.

Seger hızla yeleğinin ve gömleğinin düğmelerini çözerek ikisinin de önünü açtı. Biraz daha aşağı kaydı.

Clara onun çıplak, kaslı göğsünün enfes görüntüsü karşısında nutku tutulmuş halde ona baktı. Arzuları hayal bile edemeyeceği denli alevlenmişti. Aşk mıydı bu? Clara ona âşık mı oluyordu?

Clara'nın kalbi hızla çarparken parmakları onun pürüzsüz göğsünde gezindi ve kalp atışlarını hissetmek için avucunu bastırdı. Clara eğilerek Seger'ı öptü.

"Bu neredeyse gerçeği gibi," diye fısıldadı Seger. "Ama şimdi içinde olmak için neler vermezdim."

Clara lambanın ışığında onun yüzünü seyrederken Seger da onun yüzüne baktı. Hareketleri artık kendi kontrolünden çıkmıştı, Clara'nın tek yaptığı kalçalarını Seger'ın hareketleriyle uyumlu bir şekilde bastırmaktı. Hepsi öyle doğal geliyordu ki. Öyle yakın ve müşfik.

Seger gözlerini kapattı. Clara onun çenesindeki kasların gerildiğini gördü ve Seger ceketinin göğüs cebine uzanarak bir mendil çekti.

Öyle yakışıklıydı ki. Tanrım, Clara burada onunla olmayı ve bu hisleri yaşamayı nasıl da sevmişti. Nasıl olur da başka bir adamla evlenip bunları yapmayı aklından geçirebilirdi?

Clara da gözlerini kapatarak alnını onunkine yasladı. Tempoları hızlandı ve Seger onun kalçalarını daha da sıkı kavrayarak bir inleme koyuverdi ve Clara'yı biraz geriye iterek sertliğinin üzerinden çekti.

Seger onu mendille sararken Clara onun yüzünü seyretti, kalçalarının bastırdığını hissetti ve kendisinin demin yaşadığı gibi doruğa ulaştığını anladı. Yüzüne bir gülümseme yerleşti.

"Cenneti gördün mü?" diye sordu, biraz sonra Seger rahatlayıp buruşturduğu mendili yere attığında.

"Tanrım, evet."

"Neye benziyordu?"

"Sana." Seger onu kendisine çekerek öptü. Clara doğrulup kollarını onun boynuna dolayarak kendisine çekti ve çıplak göğsünün gevşek kombinezonuna yaslandığını hissetti.

"Dikkat et," dedi Seger, kendisini örtmek için bir elini aşağı indirirken. "Çok yaklaşma. Bakire bir kızın da hamile kalma ihtimali olabilir."

Onun bu konulardaki tecrübesi ve bilgisine şükreden Clara başını sallayarak Seger'ın üzerinden kaydı. Seger pantolonunu geri çekerek düğmelerini iliklediği. "Sonradan pişman olmaktan iyidir."

Clara sırtını arabanın yan tarafına yasladı. "Bu yaptıklarımıza inanamıyorum, Seger."

Seger'ın gözlerindeki ifade yumuşadı. "Sabah olduğunda kendini suçlu hissetmeyeceğine söz ver bana. Kendine zevk vermekten başka bir şey yapmadın, bana da elbette."

Clara içini çekti. "Nasıl hissedeceğimi pek bilemiyorum. Tüm bunlar öyle değişikti ki."

Bir süre ikisi sessizce oturdular.

"Çok değişik ve çok muhteşem." Seger onu öpmek için yaklaştı ve dudaklarını boynuna kaydırdı. "Daha fazla dikkat etmediğim için özür dilerim. Üzerimdeyken bir kez daha yaşadın mı?"

"Bir orgazm daha mı?" Clara başını geri atarak yan tarafında dolanan karıncalanma hissinin keyfine vardı. "Hayır, ama yine de çok güzeldi."

Seger onun boynunu ve göğsünü öpmeyi sürdürdü. "Şimdi bir kez daha yaşamak ister misin? Gitmene daha vakit var."

İnanılmazdı bu adam. "Yorulmadın mı?" diye sordu Clara.

Seger başını iki yana salladı. "Ben mi? Asla."

Ve daha Clara karşı çıkmaya bile fırsat bulamadan, gülümseyerek tekrar eteklerinin altında kayboldu.

ONUNCU BÖLÜM

Sevgili Clara,

Hayır, New York'ta yeni yüzler yok, o yüzden Londra'da başarı göstersen iyi olur. Umarım yakışıklı markiden vazgeçmemişsindir. Onu daha iyi tanıma fırsatın oldu mu? Heyecanla daha çok haber bekliyorum.

Adele

Clara kapıya vurulmasıyla uyandı. Söylenerek kocaman yatağında sırtüstü döndü ve gözlerini açtı.

Perdeleri çekiliydi ve oda loştu, ancak dışarıda güneş parıldıyordu. Saat kaçtı? Clara gözlerini kısarak saate baktı. Neredeyse öğlen olmuştu.

Kapıya tekrar vuruldu.

"Uyuyorum!" diye seslendi Clara yana dönüp yüzünde hınzır, küçük bir gülüşle örtüleri kendisine çekerken.

"İyi misin, Clara? Hasta değilsin, değil mi?"

Sophia'ydı bu. Clara doğruldu. *Hayır, hasta değilim. Hatta tam tersi.* "Gel içeri."

Ablası başını uzattı. "Kahvaltıyı kaçırdın, tembel kıçını yataktan kaldırmazsan öğlen yemeğini de kaçırmak üzeresin."

Clara gülümseyerek eliyle Sophia'yı içeri çağırdı. "Seninle konuşmam gerek."

"Yüce Tanrım, Clara." Sophia kapıyı arkasından kapatarak odaya girdi ve elinin tersini Clara'nın alnına yasladı. "Berbat görünüyorsun. Gözlerin kan çanağına dönmüş. Dün gece hiç uyumadın mı sen?"

"Pek sayılmaz." Clara sırıtmaktan kendisini alamadı.

"Neler oluyor? Bir sır saklıyorsun sen." Sophia oturdu. Clara arkasındaki yastıkları düzelterek arkasına saklandı.

"Evet, ama sana söylersem kızmayacağına ve kimseye tek kelime etmeyeceğine söz vermelisin. James'e bile."

"James'ten sır saklamaktan hoşlanmadığımı biliyorsun."

Clara ablasından yalan söylemesini istemekten nefret ediyordu, ancak başka kimsenin ne yaptığını öğrenmesine izin veremezdi.

Daha da önemlisi, geçmişteki hatalarına rağmen kendisine her zaman son derece anlayışlı davranıp destek çıkan eniştesinin kendisi hakkında kötü düşünmesini istemiyordu. Bu denli saygı duyduğu birisini hayal kırıklığına uğratmaktan daha kötü bir şey düşünemiyordu.

"James'in bilmesini istemiyorum; çünkü her zaman bana güveniyor ve muhakeme yeteneğime inanıyor. Onun gözünden düşmek istemiyorum. Hem eğer öğrenirse kıyamet kopar."

"Kıyamet mi? Clara, anlatsana bana."

Clara bir an ablasına bakarak birazdan duyacaklarından ötürü çok sarsılmayacağını umdu.

"Ben... Ben dün gece biraz çılgınca bir şey yaptım. Şey, aslında *çok* çılgınca bir şey."

Sophia yüzünü bir eliyle örttü. "Ah, hayır."

"Merak etme, kimse bilmiyor. Dikkatli davrandım."

"Ne yaptın peki?"

"Lort Rawdon'la buluşmak için gizlice sıvıştım."

Sophia'nın beti benzi attı. "Ne zaman? Nasıl?"

"Dün akşam onu görmek istediğimi belirten bir not gönderdim, o da sabah ikide at arabasının evin önünde olacağını söyleyerek yanıtladı. Bu fırsattan yararlanmam gerektiğini biliyordum; çünkü dükün teklifi yüzünden zamanım çok sıkışıktı, ben de çok sessiz davranıp hizmetkârların kapısından çıktım. Marki gerçekten de dediği gibi orada beni bekliyordu. Hiçbir yere gitmedik. Evin önünde arabada oturup konuştuk."

"Konuştunuz," dedi Sophia şüpheyle. "O kadar mı yani?"

"Şey, hayır, ama devamını birazdan açıklayacağım. Mesele şu ki, Guysborough Dükü konusunda kararımı verdim. Onunla evlenmek istemiyorum."

Sophia halen şok içinde Clara'ya bakıyordu.

Clara açıklama yaptı. "Markiyle konuştuktan sonra, onun hakkında yanılmadığımızı anladım, Sophia. Bir umut görüyorum. Aykırı davranışlarının mantıklı bir sebebi var."

"Neymiş?"

"Her şeyden önce, okulda çok başarılı, terbiyeli, örnek bir çocuk ve öğrenciymiş. Umursamaz bir şekilde yaşamaya daha sonra başlamış, bunun da açıklaması var. Görüyorsun ya, birisine âşık olmuş, ancak onunla evlenmesine izin verilmemiş; çünkü kızın ondan aşağı olduğunu düşünmüşler."

"Halen onda umut görmenin sebebini bekliyorum."

Clara sözlerini sürdürdü. "Lort Rawdon'ın babası genç kadını buradan göndermiş, ancak gemisi Atlas Okyanusu'nda batmış ve kadın ölmüş. Evet, çok trajik, biliyorum. Bu olaydan sonra marki kendisini toplumdan çekmiş; zira gönül yarası için sert, kısıtlayıcı kuralları suçluyormuş. Mesele şu ki, bir zamanlar birisini derin ve sadık bir aşkla sevmiş, Sophia.

O kızla evlenmek istiyormuş ve onu kaybetmek Lort Rawdon'ı öyle yaralamış ki, henüz bunu atlatamamış."

"Bu durumda onu elde etmek daha mı kolay oluyor sence?"

"Evet. Eğer bir adam vaktinde bir kadını samimiyet ve bağlılıkla sevebilmişse, tekrar aynı şeyi yapabilir. Onun kurtarılmaya ihtiyacı var. Ben ona yardım edebilirim, bundan eminim. Sevmek onun doğasında var."

Sophia ayağa kalkarak odayı arşınladı. "Bu çok tehlikeli, Clara. Bir kadın asla bir adamı değiştirebileceğine inanmamalı. Evleneceğin zaman o kişiyi olduğu gibi kabullenerek evlenmelisin, değişmesi umuduyla değil."

"Sen James'i kurtardın ama."

"Ama ben onunla evlenmeyi kabul ettiğimde yaptığım şeyin bu olduğunun farkında değildim. Ben onun böyle mükemmel olduğuna inanıyordum. Ancak daha sonra bildiğimden daha fazlası olduğunu fark ettim. Sen ise markinin evlenmek istediğin türden bir adam olmadığını biliyorsun. Bunu aklından çıkarma."

Clara üzerindeki örtüleri atarak yataktan kalktı. Tuvalet masasının başına geçip otururak saçlarını taramaya başladı.

"Aramızda bir çekim vardı. Bütün gece konuşmayı sürdürebilirdik."

"O çok becerikli bir aşk adamı, Clara. Yaptığı şey bu zaten. Kadınları baştan çıkararak arzulandıklarını hissettiriyor."

Clara bu sözler karşısında diklendi. "Hayır, bizim aramızda özel bir şey vardı."

"Eminim onun kollarında geçirdiği bir geceden sonra her kadın böyle hissediyordur. Çok yakışıklı ve büyüleyici bir adam. Bana aptalca bir şey yapmadığını söyle ne olur. Kendini ona vermedin, değil mi?"

Clara yüzünü Sophia'ya döndü ve gözlerindeki endişeyi gördü. "Merak etme. Hâlâ bakireyim."

Sophia derin bir nefes vererek yanındaki koltuğa yığıldı ve bir elini göğsüne yasladı.

"Bu da onun kötü şöhretinin altında onurlu bir kişiliği olduğuna inanmamın diğer sebebi," dedi Clara. "Benden yararlanmak için üç fırsatı oldu, üçünde de ilkel dürtülerine karşı koyarak iffetimi korumak için elinden geleni yaptı. Dün gece ona her açıdan güvendim, Sophia. Beni istemediğim şeylere zorlayacağından veya bana herhangi bir şekilde zarar vereceğinden hiç mi hiç korkmadım. Böyle onurlu davranabilmesine bakarak, herhangi bir yemin edip söz verdiğinde, o yemine sadık kalacağına inanıyorum."

"Sence sadık bir koca olabilir mi yani?"

"Evet."

"Burada bir ömürden bahsediyoruz, Clara, bakire bir kızla geçirdiği bir geceden değil. Belki senin ırzına geçmedi; çünkü eğer böyle bir şey yapsa, seninle evlenmek zorunda kalacağını biliyordu. Bağlılık ve sadakat fikri geçici ve ilkel dürtülerinin önüne geçmiş olabilir."

Clara fırçayı sertçe saçlarından geçirdi. "Dün gece olanların geçici bir yanı yoktu."

"Ama bu konuda hiçbir tecrüben yok ki senin! Bazı erkekler bir kadınla sevişip bir an sonra onu unutabilir! Oynaştıkları kadınlar onlar için birer fetihten ibarettir. Tam olarak ne oldu?"

Clara başını iki yana salladı. "Demin sana anlatmak istiyordum, ama şimdi anlatmayacağım. Ancak kınarsın beni."

Sophia, Clara'ya yaklaşarak ellerini omuzlarına yasladı. "Ben yalnızca senin incinmenden endişeleniyorum. Olup bitenlere romantik bir anlam yüklemenden."

"Daha önce destek çıkıyordun bana. Elimden geldiğince ona dair her şeyi öğrenmem için teşvik ediyordun. Ne oldu da fikrini değiştirdin?"

"Fikrimi değiştirmedim. Yalnızca marki söz konusu olduğunda adımlarını dikkatli atman gerektiğini hissediyorum. Onun seni hak ettiğinden emin olana dek iffettin gibi gönlünü de koru. Tetikte ol ve dikkatli davran. Tüm söylediğim bu."

Clara içten içe ablasının haklı olduğunu biliyordu. Daha bu sabah bulutlarda geziniyordu.

Nasıl gezinmeseydi? Dün gece cennete bir bakış atmıştı.

"Peki," dedi ablasına bakarak. "Dikkatli olmaya söz veriyorum. Ama dükü reddetmeliyim."

Sophia başını salladı. "Bayan Gunther hiç memnun olmayacak. Ona önceden haber vermesen iyi olur. Bütün gün fikrini değiştirmeye uğraşır artık."

"İyi söyledin. Her şey olup bittikten sonra anlatırım, o zaman kabullenmekten başka çaresi kalmaz." Clara derin derin içini çekti. "Pekâlâ, tüm bunları hallettiğimize göre, dün gece at arabasında konuşmamızdan *sonra* neler olduğunu duymak istiyor musun?"

Sophia gülümseyerek Clara'nın yanına oturdu. "Elbette. Sakın hiçbir şeyi atlama. Her ayrıntıyı bilmek istiyorum."

O gün ilerleyen saatlerde Guysborough Dükü'nün geldiği duyuruldu. Dük kabul salonuna girdi.

Bayan Gunther belli belirsiz bir gülümsemeyle gidip hizmetçisiyle bir şey konuşması gerektiğini söyleyerek Clara'yı onunla yalnız bıraktı.

"Teklifimi düşünme şansınız oldu mu?" diye sordu dük, kanepede oturan Clara'ya bakarak. Kendine güvenli görünüyordu. Statüsünü göz önünde bulundurunca, Clara bunun

çok doğal olduğunu düşündü. Clara da onu reddetmeye pek bayılmıyordu.

"Oldu, ekselansları ve gerçekten gururum okşandı."

Dük gülümseyerek onun yanına oturdu.

Clara'nın karnında bir şeyler düğümlendi. Bundan nefret ediyordu.

"Siz harika bir adamsınız, ekselansları ve teklifiniz beni çok onurlandırdı, ancak..." Birkaç saniye sustu. "Korkarım ki reddetmek durumundayım."

Dük bir an afalladı. "Affedersiniz?"

"Üzgünüm."

"Bir sebebi var mı? Bir sebebi olmalı mutlaka."

"Özür dilerim. Bu öyle zor ki. Ben... Ben size âşık değilim, hepsi o."

Dükün kaşları çatıldı. "Bana âşık değil misiniz?" Birkaç saniye daha gergin bir sessizlik içinde oturdu ve öfkesini kontrol altında tutmaya uğraşıyormuş gibi omuzlarını devirdi. "Belki de size bir süre daha kur yapmalıydım. Siz Amerikalı kadınların bu konuda belli başlı beklentileri olduğunu duymuştum."

Clara onu boşa çıkarmaya çalıştı. "Teklifiniz oldukça çabuk geldi, evet."

"Çünkü çabuk davranmazsam, başka birinin davranacağından emindim. Sizin için pek çok kişi yarışıyor, hayatım. Tabiri caizse herkesin dilindesiniz."

Clara aptal değildi. Bir vâris olduğu için meşhur olduğunun ve babasının müstakbel kocasına akılalmaz büyüklükte bir evlilik sözleşmesi yapacağının herkes tarafından bilindiğinin farkındaydı. Ablası Sophia, James'i İngiltere'nin en zengin adamlarından biri haline getirmişti; demiryolları hisseleri de eklendiğinde ablasının çeyizi İngiliz tarihinin en büyüğü olmuştu.

Clara'nınki de buna denk olacaktı.

"İltifatınız için teşekkürler, ekselansları," dedi Clara.

Dük tatmin olmamıştı. "Eğer size vakit verirsem fikrinizi değiştirebileceğiniz gibi bir umudum olabilir mi?"

Clara ne diyeceğini bilemiyordu. Dükü reddetmek hiç hoşuna gitmemişti ve elbette ileriki haftalarda Lort Rawdon'ın, kalbini kırması gibi bir ihtimal vardı. Belki de şu an tüm köprülerini yakıyordu.

"Gerçekten bilemiyorum, ekselansları. Size boş umutlar vaat etmek istemem."

Dük bir an onun gözlerine dik dik baktı ve kendi gözlerindeki ifade sertleşti. "Başka birisi mi var?"

Clara gergin bir şekilde yutkundu. "Bir şey diyemem."

"Diyemez misiniz?" Sesinden gerginliği anlaşılıyordu. Clara'nın boynunda ve omuzlarında bir gerilim dolaştı. "Aptalca bir hata yapıyorsunuz. Bunu biliyorsunuz, değil mi?"

Dükün sert sesi, onu reddettiği için duyduğu tüm pişmanlıkları alıp götürdü. Clara artık doğru şeyi yaptığından emindi.

O yanıt vermeyince, dük elini kaparak soğuk dudaklarına bastırdı. Koluna sert öpücükler kondurmaya başladı. "Belki sizin gibi bir kadının istediği budur." Dükün dudakları dirseğinin iç tarafına ulaşırken Clara'nın ensesindeki tüyler tiksintiyle diken diken oldu. Kalbi küt küt atarak kolunu çekip ondan kurtardı.

Dükün hırçın bakışı Clara'nın yüzünü delip geçti. Ondaki iğrenmeyi sezen dük, doğrularak oturdu. "Haklıymışım. Sizin ilgi alanlarınız başka yönlerde."

Clara başını iki yana sallamaya çalıştı ancak adamın gözleri suçlayıcı bir bakışla kısıldı.

"Ben sizinle evlenmek istiyorum," dedi. "Size hak ettiğiniz saygıyı göstermek istiyorum. Rawdon Markisi ise istemiyor."

Clara küçük dilini yutmuş bir halde ona bakakaldı. *Rawdon Markisi mi?*

Dük nereden biliyordu? Dün gece onu kimse görmemişti ki. Marki onu bir kez ziyarete gelmişti ama bunun bir bağlantı kurmak için yeterli olmadığı ortadaydı.

"Affedersiniz, ekselansları?"

"Bu senin tercihin, Clara. Bir düşes de olabilirsin, bir kaltak da."

Clara nefesini tuttu. Kimse onunla bu şekilde konuşmamıştı. Bunu her zaman usturuplu, beyefendi tavırlarıyla örnek teşkil eden bir dükten de hiçbir şekilde beklemiyordu.

İçi öfkeyle kaynamaya başlayan Clara ayağa kalktı. "Lütfen gidin."

Kanepenin çevresinden dolanarak kabul salonunun kapısını açmaya gitmeye yeltendi, ancak dük kolunu kavradı.

"Aptallığının farkına vardığında giderim. İki Cakras Balosu'na geldin ve adı çıkmış bir çapkına sevdalandın. İkinizi ablanın toplantısında tam da bu salonda gördüm. Pek çok kişi de öyle. Seni temin ederim ki, fısıltılar dolaşıyordu. Etrafına saflık yaymıyorsun, hayatım. İffetsiz bir tarafın var ve gittin bir markiyle, meşhur bir soysuzla yakınlaştın. Şu noktada hasar halen onarılabilir durumdayken bu gerçeği göz ardı etmeye hazırım ve sana saygın bir kaçış sunuyorum."

"Saygın bir kaçış mı?" Clara kolunu ondan kurtardı. "Gitmenizi istemiştim sizden."

"Bunu isteyeceğini hiç sanmıyorum."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü seni mahvetme imkânım var, Bayan Wilson. Daha açık konuşmak gerekirse, eğer teklifimi kabul etmezsen, bunu yapacağımdan emin ol."

"*Ne* dedi?" diye sordu Sophia, dehşet ve şaşkınlık dolu bir sesle.

Clara uyuşmuş bir şekilde kanepede oturuyordu. "Benim tercihim olduğunu, bir düşes de, bir kaltak da olabileceğimi söyledi. Bayan Gunther'a anlatmadığımı söylememe gerek yok herhalde. Olan biteni çok merak ediyordu."

Ellerini ovuşturan Sophia, şömine rafına doğru yürüdü. "Buna inanamıyorum! Hem de Guysborough Dükü! Onu hep beyefendi bir adam sanırdım."

"Ben de. Afalladım resmen."

"Afallamayıp ne yapacaktın? Acınacak bir tavır sergilemiş!"

"Evet." Clara bakışlarını odada gezdirdi. "Ama ben de aynı tavrı sergiledim ve işlerin geldiği bu durumun sorumluluğunu kabullenmeliyim. Eğer kafamı markiye takmasaydım bunların hiçbiri olmazdı." Ayağa kalkarak odayı arşınlamaya başladı. "Eğer kapını bana kapatmak istersen, anlarım Sophia. Belki de işler kontrolden çıkmadan şimdiden buradan ayrılıp Amerika'ya gitmeliyim. James'le ikinizin bundan leke almanızı istemiyorum."

"Sana kapımızı kapatacak değiliz."

"James öyle ister belki. Ne yapsa hakkı. Liam ve John'u korumak isteyebilir."

"James öyle bir şey istemez. Sen bu ailenin bir bireyisin ve onun gözünde kendi koruması altındasın."

Sophia kanepeye giderek oturdu. "Hem senin kadar benim de suçum var. Seni asla o Cakras Balosu'na götürmemeliydim. Yüce Tanrım, mümkün olan her an Bayan Gunther'ı atlatıp durdum. Berbat bir refakatçiyim."

"Hayır, Sophia. Eğer beni o baloya götürmesen, markiyi tekrar görmek için başka bir yol bulurdum ve her şey çok daha

kötü olabilirdi. Ya da belki dükün teklifini kabul eder ve sonradan bu saflığımın cezasını çekerdim."

Uzun bir süre ikisi de bir şey söylemedi. Şömine rafındaki saat tıkırdıyordu. Clara omuzlarında duygularının verdiği ağır bir yük hissetti.

"Bazen," dedi yumuşak bir sesle, şömine raflarındaki çiçeklere bakarak, "markiyi düşündüğümde, sanki ona aitmiş gibi hissediyorum. Bu aşk mı, yoksa daha muğlak bir şey mi bilemiyorum... Tamamen hazla ilgili bir şey mi? Çoğu kez aklımdan geçen tek şey onunla tekrar yalnız kalmak. Fiziksel anlamda kendimi tamamen ona verme arzumu bastıramıyorum."

Clara, gözlerinde şaşkınlık ve kınama görmeyi bekleyerek bakışlarını ablasına çevirdi.

Ancak onun yerine Sophia'nın bakışları şefkat doluydu. "Neler hissettiğini anlıyorum," dedi. "James'e karşı nasıl olduğumu hatırlıyorum da..." Sophia tekrar ayağa kalkarak Clara'nın iki elini de avuçlarına aldı. "Kendini üzme. Sen tamamen insani arzuları olan, normal, sağlıklı, genç bir kadınsın ve sana bir konuda katılıyorum. Seni kolaylıkla ikna edebilecekken iffetini korumakla marki onurlu davranmış. Guysborough'yla kıyaslayınca o her açıdan bir beyefendi."

Clara başını salladı.

"Öyle görünüyor ki," diye sözlerini sürdürdü Sophia, "marki ve dük insanların onları algıladığından çok farklılar. Her şey göründüğü gibi olmuyor, değil mi?" Clara'ya sarıldı. "İnsanlarda dışarıdan görünenden fazlası olduğuna daima inanmışımdır. O yüzden dedikodulara hiç bulaşmıyorum."

Clara içini çekerek ablasına bakabilmek için kendisini kollarından geri çekti. "Korkarım ki dük istediğini, hiç kuşkusuz babamdan muazzam bir anlaşma yani, almazsa çok geçmeden dedikoduların içine çekilebilirim."

Sophia dudaklarını büzerek Clara'ya arkasını döndü. "Bu şantajdan başka bir şey değil. Buna izin verecek değilim. Hele James hiç değil. Ona anlatmalıyız. Ne yapılacağını bilir o."

Clara'nın bedenine utanç ve pişmanlık dolu bir endişe dalgası yayıldı. Dünyada en çok saygı duyduğu iki insana sorun çıkarmaktan nefret ediyor ve ablasının kocasının kendisi hakkında kötü düşünmesini istemiyordu. "Lütfen ona geçen akşam evden sıvıştığımı anlatma. Diğer her şeyi anlat, ama onu değil."

Tereddütlü bakışlarla Clara'yı süzen Sophia yumuşak bir sesle konuştu.

"Merak etme, Clara, bu onun sana dair hislerini değiştirmez. James görmüş geçirmiş biri. Hem bilmesi *gerekiyor*; çünkü her şeyi bilmeden bir adım atmasına izin veremeyiz."

Clara tekrar oturdu. "Markiye gitmez, değil mi? Eğer giderse ölürüm ben."

"Gitmemesini isteyeceğim. İki türlü de, önceliği o olmayacaktır. Bugün onun öfkesiyle yüzleşecek olanın marki olmayacağı kesin."

Sonunda Clara, James'e son birkaç hafta boyunca markiyle arasında olan her şeyi anlattı. Ayrıntıları atlamaktan kaçınmak kaydıyla mektupları ve at arabasındaki skandal kaçamağı bile itiraf etti.

James, çalışma odasında pencerenin başında dikilerek ona görgü kurallarının önemi konusunda bir nutuk çekti ve bir daha böyle bir şey yapmayacağına dair söz verdirtti. Clara bir an bile tereddüt etmeden kabul etti.

James pencereden bir an için dışarı bakarak dikkatini tekrar -küçük bir koltukta oturan- Clara'ya geri çevirdi.

"Dükün, at arabasındaki görüşmenizden haberi olmadığından emin misin?" diye sordu.

Clara başını salladı. "Eğer bilse bana karşı kullanırdı. Yalnızca Cakras Balosu'ndan ve toplantıda markiyle birbirimize bakışımızdan bahsetti."

James kollarını kavuşturdu. "Dükün Cakras Balosu'nu bildiğini açığa vurup *herhangi birinin* itibarını tehdit etmek için kullanmayacak kadar aklı başında olmalıydı. Seni temin ederim ki bu hatasının bedelini ödeyecek. Endişelenecek bir şey yok, Clara."

Clara bakışlarını eniştesine kaldırdı. "Emin misin?"

James sıcak bir şekilde gülümsedi. "Kesinlikle."

"Peki ya Bayan Gunther? Dükü neden reddettiğime dair hiçbir fikri yok ve beni açıklamam için zorluyor."

"Ben onunla konuşup adamdan hoşlanmadığını söylerim."

O an Clara'nın tüm korkuları yok olup gitti, ancak yerini başka bir endişe aldı. "Markiye gözdağı vermeyeceksin, değil mi? Daha önce de söylediğim gibi, bana karşı tamamen onurlu davrandı. Mektuplarında söylediği belli başlı şeyler ve beni gecenin bir yarısı dışarı çağırması dışında. Ancak o zaman bile elinde imkân varken benden yararlanmadı. Bunu göz önünde bulundurur musun, James?" *Onunla yüz yüze geldiğinde; çünkü bugün bunu yapacağından eminim.*

Eniştesi pencereden uzaklaşarak masasının başına geldi. "Göz önünde bulundurmak için uğraşacağımdan emin olabilirsin. Kendini bu konuda daha fazla sıkma. Guysborough geri çekilecek ve sana söz veriyorum ki bundan sonra terbiyesini takınacak. Çocuk odasına git de gülümsemeye çalış, tatlım. Zannedersem Sophia, Liam'la ce-ee oynamak için seni bekliyordur."

Clara oturduğu koltuktan kalktı ve James kendisine çalışma odasının kapısına dek eşlik etti.

Ne var ki birkaç dakika sonra Clara merdivenlerin tepesinde, eniştesinin uzun, siyah paltosunu giyip silindir şapkasını başına takarak kâhyaya bir iki işi halletmeye gittiğini söylemesini izlerken midesini bulandıran bir korku hissi bedeninde gezindi.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Adele,

Lort Rawdon'a umutsuzca âşık oldum ve her şey çok ama çok karıştı.

Clara

Çalışma odasında, masasının başında oturan Seger, kâhyası içeri girerek Wentworth Dükü'nün kendisini görmek istediğini haber verince başını gazetesinden kaldırdı.

Gazeteyi bırakarak derin bir nefes aldı.

"İçeri gönder, Cartwright."

Kâhya kapıyı arkasından kapatır kapatmaz, Seger ayağa kalktı. "Kahretsin yahu!" Duvarın yanındaki büfeye giderek kendisine bir kadeh konyak doldurdu. "İşte başlıyoruz."

Bir dakika sonra dük odaya girdi. Elleri iki yanında, "Rawdon," demekle yetindi.

Seger bir kadeh daha konyak doldurarak düke yaklaştı ve kadehi ona uzattı. "Sanırım ikimizin de buna ihtiyacı olacak."

Dük eldivenlerini çıkararak sunulan içkiyi kabul etti.

"Teşekkürler."

Seger, dükün sağ elinin boğumlarında kan izi olduğunu fark etti.

"Bahçede ağaçta antrenman mı yapıyordunuz?"

Wentworth eline boş boş bakarak içkisinden büyük bir yudum aldı. "Antrenman değildi."

Uzun bir süre iki adam birbirini süzdü ve Seger başıyla şöminenin önündeki koltukları gösterdi.

"Oturmaz mıydınız?"

"Teşekkürler." Dük oturarak lafa girmeden önce Seger'ın da oturmasını bekledi. "O halde şimdi hoşbeşi bir kenara bırakalım?"

"Kesinlikle."

Wentworth başını salladı. "Hiç aptal değilsiniz, Rawdon. Eminim ziyaretimin arkasındaki sebebi biliyorsunuzdur."

Seger kadehindeki konyağı döndürerek bir yudum aldı. "Bir tahmin yapabilirim. Baldızınızdan uzak durmamı istiyorsunuz."

Wentworth'ün onu inceleyen gözleri, sanki Seger'a ne yapacağını kestirmeye çalışıyormuşçasına kısıldı. "Açık konuşmak gerekirse emin değilim. Önce sizden bir konuyu açıklığa kavuşturmanızı isteyeceğim."

"Ah. Özellikle hangi konuda?"

Dük bir yudum daha aldı. "Hemen konuya gireceğim. Clara bana halen iffetini koruduğunu söyledi. Bu doğru mu? İşin aslı neyse, onu öğrenirim Rawdon."

Tüm olup bitenler Seger'ın aklından geçti. At arabasında Clara'yla aralarında geçen her şeyin görüntüsü havai fişekler gibi zihninden gelip geçti. Ellerinin onun iç çamaşırının altına kayışını, çamaşırı çıkarıp yere fırlatışını hatırladı. Clara'nın tadını ve doruğa ulaştığında çıkardığı sesleri hatırladı. Ve onun, kucağındayken kendisini son derece tatmin edici bir orgazma vardırışını aklından geçirdi.

Eğer biri onları görecek olsa, gerçekten ilişki yaşadıklarını düşünebilirdi. Durum öyle değildi, ama çok yakındı.

Geçen akşam onun masumiyetinin büyük bölümünü alıp götürdüğü kesindi, ancak nihayetinde en önemli kısmını bırakmıştı: bekâretini. Halen bir seçim şansı olmasını sağlamıştı.

"Doğru," diye yanıtladı Seger ve konyağının geri kalanını bir yudumda içti. "Halen iffetini koruyor."

"Dün gece onunla görüşmenize rağmen mi?"

"Buna rağmen, evet. Size yemin ediyorum ki ona bir zarar vermedim. Çoğu zaman konuştuk zaten." Bu da gerçekti. Dük ona kötü kötü bakmayı sürdürdü.

"Bana inanıyor musunuz?"

Wentworth başını eğdi. "İleride aksini gösteren başka bir kanıt olmadığı sürece evet. Öyle bir şey olursa da bugünkü konuşmamızdan çok ama çok pişman olursunuz."

Seger anlamıştı. Düke yalan söylenmezdi.

"Yani," dedi Seger, "buraya beni bir evlilik teklifine zorlamaya gelmediniz."

"Bugün değil en azından."

"Ama ondan uzak durmamı istiyorsunuz."

Çünkü Seger'ın sevgililerinin yakın çevresindeki erkeklerin *daima* istediği şeydi bu.

Uzun bir süre dük, bu soruyu düşünüyormuşçasına Seger'a baktı. "Clara benim eşimin kız kardeşi. İyi kalpli, akıllı bir kız ve benim öncelikli meselem onun mutluluğu. Şunu söyleyebilirim ki size bir ilgisi var ve ona bu ilgisinin yanlış olduğunu söyleyecek kişi ben olmayacağım. Öyle ya da böyle, yanlış olup olmadığını da henüz bilmiyorum. Ne var ki önümüzdeki günlerde ona laubali davranışlar sergilenmediğinden emin olmak için dikkatle izliyor olacağım. Onunla yalnızca saygın ortamlarda görüşecek ve bunun bir geleceği yoksa ona

cesaret vermeyi sürdürmeyeceksiniz. Eğer yaparsanız, sonuçlarına katlanırsınız. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Kesinlikle."

Bir an ikisi de sessiz kaldı.

"Size şunu da haber vermeliyim ki," dedi dük ağır ağır, "bir başka skandalın daha ortasına düşmekten son anda kurtuldunuz, daha bir saat kadar önce önünü almayı denediğim bir skandalın."

Seger, bakışlarını tekrar dükün kanlı eline çevirdi ve kendi elini yumruk yaparken kolundaki kasların gerildiğini hissetti. "Ne tür bir skandal? Clara'yla ilgili değil, öyle değil mi? İyi mi o?"

Dük yavaşça gözlerini kırptı. "Bir şeyi yok, onun için kaygılanmanız da hoşuma gitti. Evet, onunla ilgili. İkiniz, iki farklı Cakras Balosu'nda birlikte görülmüşsünüz ve gözünü Clara'nın evlilik anlaşmasına dikmiş bir beyefendi onu bu durumu açığa vurmakla tehdit etti. Başka koşullar altında bu konuda size bir çift lafım olurdu, ancak anladığım kadarıyla Clara'nın baloya katılması kaza eseriymiş, en azından ilk seferinde, siz de onu uzaklaştırarak oradan ayrılmasını salık vermişsiniz. İkinci seferinde, durum kaza eseri *değilken* de aynısını yapmışsınız."

Seger, dükün koyu mavi gözlerine bakarken onun kendisini övüp övmediğini merak etti. Neden ona bütün bunları söylüyordu?

"Skandalın önünü almaya çalıştınız demek," dedi Seger. "Başaramadınız mı?"

"Bir intiba bıraktım, ama sizin de bir intiba bırakmanızın zararı olmaz. Bana kalırsa ikimiz bir cephe oluşturmalıyız."

Seger öfkesini kontrol altında tutmaya çalıştı. "Peki, sorabilir miyim, söz konusu beyefendi kim?"

"Guysborough."

"Dük mü? O kahrolası ikiyüzlü! Cakras Topluluğu'nun kurallarını herkesten çok onun bilmesi gerekir. Daha önce de böyle bir şeye kalkışmıştı, değil mi?"

"Evet, iki yıl önce bir baloda kendisini geri çeviren bir hanım hakkında konuştuğu için uzaklaştırılmıştı, ancak bana kalırsa bu kez Clara'nın parasal anlamdaki değeri, tekrar uzaklaştırma alma riskine değmiş olmalı."

"Topluluk ikinci bir kabahati daha hoş karşılamaz. Uzaklaştırma, alabileceği cezaların en azı olur herhalde."

"Ben de ona bunu hatırlattım. Belki siz de hatırlatsanız iyi olur. Ona konuştuğumuzu söyleyin."

"İşe yarar mı ki?"

"Kim bilir? Tek bildiğim şu ki, ona güvenmiyorum." Wentworth boş kadehini koltuğunun yanındaki sehpaya bırakarak ayağa kalktı. "Konyak için teşekkürler, Rawdon."

Seger da ayağa kalktı. "Sizi geçireyim."

İkisi, kâhyanın, elinde dükün paltosu ve şapkasıyla beklediği ön kapıya gittiler.

Wentworth, dışarıda bekleyen arabasına doğru ilerlerken merdivenlerin yarısını inmişti ki, Seger ona seslendi. "Wentworth!"

Dük durup arkasını döndü.

"Ailemin toplantınıza katılması için gönderdiğiniz davetiyeye minnettarım."

Başlarının üzerinden mavi bir kuş uçarak aniden inişe geçip dış kapıyı çevreleyen taş duvarların üzerine tünedi.

"O zevk bana ait, Rawdon," diye yanıtladı Wentworth. Şapkasını başına yerleştirip arabasına doğru ilerledi.

Seger birkaç saniye boyunca olduğu yerde kaldı. Görüşmeleri beklediği şekilde ilerlememişti.

Sonunda kapıyı kapatarak çalışma odasına geri döndü. Düşünebildiği tek şey Clara ve onun kendisi yüzünden bir skandalın kıyısından dönmüş olmasıydı. Tanrım! Ona en ufak bir üzüntü veya kaygı yaşatmış olabileceği düşüncesinden nefret ediyordu. Clara itibarı konusunda kendisine güvenmişti ve kendisi de onu yarı yolda bırakmıştı.

Seger birkaç dakika önce oturduğu koltuğa tekrar gömülerek çenesini kaşıdı. Gözlerini şöminedeki boş ızgaraya dikerek aklını kendi haline bıraktı. Dün gece Clara'yı öptüğünde aralık dudaklarının tadını hatırladı.

Eteklerinin altında diliyle ona zevk verirken Clara'nın dudaklarından dökülen karşı konulmaz iniltileri anımsamasıyla birlikte o an aniden gelen sertleşme hissine karşı koymaya çalıştı. Ve

Clara'nın çektiklerinden dolayı oluşan suçluluk duygusuna.

Ani bir kararla, bu skandalın icabına bakmaya karar verdi. Guysborough'yla görüşecekti. Tam olarak neler olduğunu öğrendikten sonra, adamın bundan sonra düzgün davranacağından ve bir daha asla Clara'ya bakmayacağından emin olmak istiyordu. Sonra da her şeyin yolunda olduğunu söylemek için Clara'yı ziyaret ederdi.

Ah, kimi kandırmaya çalışıyordu ki?

Skandal konusunda onun içini rahatlatmak için falan görmek istemiyordu onu. Görmek istemesinin tek sebebi onunla aynı odada olmak, imkânı olursa ona dokunmak arzusuydu.

Bir endişe duygusuyla koltuğundan kalkarak dışarı çıkacağını ve gitmesi gereken kişisel bir meselesi olduğunu söylemek için kâhyasını çağırdı.

Tam Clara o günün daha ıstırap verici olamayacağını düşünürken, bir uşak çocuk odasına girdi. Clara, John'u kollarına almış, bir ninni söylüyordu.

Uzun boylu uşak Clara'nın bir ziyaretçisi olduğunu duyurdu. "Gelen Rawdon Markisi, Bayan Wilson."

Clara, donakalan Sophia'ya çabucak bir bakış attı.

"Kendisine hemen aşağı ineceğimi söyleyin," diye yanıtladı Clara ve uşak odadan çıktı.

"Ne işi var burada?" diye sordu Sophia, Liam'ı yerden alıp beşiğine yatırırken. "James daha dönmedi bile. Ne olup bittiğini öğrenme şansımız olmadı."

"Sence James, Lort Rawdon'ı evlenme teklif etmesi için zorlamamıştır, değil mi? Çünkü zorlanmış bir evlilik yapmayı kabul etmem."

"Bilmiyorum." Sophia, John'u Clara'nın kollarından aldı. "Git hadi, Clara. Bekletme onu. Çay ikram et. Ben birkaç dakika sonra gelirim."

"Teşekkürler. Harika bir ablasın sen."

Clara derin derin nefes alarak kabul salonuna giderken saçlarını düzeltmeye çalıştı. Seger'ın yüzünü tekrar görmenin düşüncesi bile midesinin kasılmasına sebep oluyordu. Clara, kabul salonunun kapısında bir an durarak karnındaki kelebekleri bastırıp içeri girerken rahat görünmeye gayret etti.

Marki pencerenin başında ellerini arkada kenetlemiş, camdan dışarı bakıyordu. Güneş ışığı yüzüne vurmuş, çenesinin köşeli hattını, dolgun dudaklarını ve dümdüz burnunu aydınlatıyordu. Clara'nın duyguları altüst oldu. Seger'ın orada hiçbir şey yapmadan öylece dikilmesi dahi üzerinde böyle bir etki yaratıyordu.

Seger ona doğru döndü. Bir an birbirlerine baktılar. Clara'nın sırtında bir heyecan duygusu gezindi.

"Ne işin var burada?" diye sordu, sonunda ona doğru ilerleyerek.

Sıradan bir ziyaretçiye sorulacak bir soru değildi bu, ama bu adama, daha bir gece önce eteklerinin altına aldığı bu adama başka bir şey söylemek en hafif deyişle poz kesmek olurdu. Artık alışılagelmiş kuralların ötesine geçmişlerdi.

Ne var ki onun, eteklerinin altında yaptıklarını düşünmek bile, bacaklarının arasında ani, keskin bir sızıya yol açtı. Clara bunu bilmezden gelmeye gayret etti.

Seger ona doğru bir adım attı. "Seni görmek istedim. Enişten bugün beni ziyarete geldi."

Clara'nın midesi kasıldı. İki adam arasında neler olmuştu? Hayal bile edemiyordu.

"Bunu yapacağından korkuyordum," dedi özür dilercesine. Odaya tamamen girdi ancak kanepenin markiyle arasında durmasına dikkat etti. Ona kollarının uzanabileceği bir yerde dursa, dokunma arzusuna karşı koyamayacağından korkuyordu. "Ne dedi?"

"Başka şeylerin de yanı sıra, sorumluluğunu bilen her enişstenin yapacağı gibi, söz konusu sen olduğunda daha fazla risk almamam için beni uyarmaya gelmiş. Bundan sonra seninle ancak saygın ortamlarda görüşmeliyim."

"Bu kadar mı?"

Marki baştan çıkarırcasına kanepenin çevresini dolandı. Clara onun baştan çıkarıcı olmaya çalışmadığını biliyordu. Öyleydi zaten.

Clara bir adım geri çekildi.

Seger onun hemen önünde durdu. "Bana ayrıca gün içinde ikimiz hakkında muhtemel bir skandalın dikkatini çektiğini haber verdi."

Dükle aralarında geçenlerin bahsinin geçmesi bile Clara'nın gerilmesine yol açtı. Yaşadığı sarsılma henüz geçmiş değildi. "Sana şu anki durumdan bahsetti mi? İşleri çözmeyi başarmış mı?"

Seger'ın kaşları çatıldı. "Senin haberin yok mu?"

"James daha dönmedi ki." Clara, neler olup bittiğini, dedikoduların çoktan yayılıp yayılmadığını ve Amerika'ya geri gönderilip gönderilmeyeceğini merak ederek midesinin kasıldığını hissetti.

Seger'ın yüzündeki ifade yumuşadı. "Endişelenmene gerek yok. Sorun çözüldü."

"Kimin tarafından? James mi, sen mi?"

"İkimiz de. Guysborough kendisi için neyin iyi olacağını biliyorsa, nezaketin veya ahlak anlayışından bahsetmek dışında bir daha senin adını ağzına almaz."

Clara korkuyla yutkundu. "Nasıl emin olabiliyorsun?"

Seger birkaç saniye hiçbir şey söylemedi ve Clara onun yakasında bir kan damlası fark etti. "Ah."

Seger onun neye baktığını fark ederek kendi bakışlarını yakasındaki kana indirdi. "Affına sığınıyorum. Bunu fark etmemişim," dedi yakasını ovuşturarak.

Sonra Clara'nın suratına baktı ve ifadesi sönükleşti. "Ben pek öyle kavga eden bir adam değilim, Clara. Ama dük bana tabanca çekti ve onu silahsız bırakmam gerekiyordu."

"Tabanca mı? Yüce Tanrım!"

"Merak etme, tabanca pencerenin dışını boyladı."

"Sen iyi misin peki?" Clara, Seger'ın kendisi yüzünden bir tabanca namlusuyla yüz yüze gelmiş olmasının düşüncesine bile dayanamıyordu.

"Bir şeyim yok."

"Peki ya dük? Şey değil ya..." Clara cümlesini tamamlayamadı.

"Hayır, hayır. Bu kan izi kırık bir burundan sadece. Onun burnu, benimki değil. Tabancasını kaybetmeyi pek hoş karşılamadı, ben de kendimi savunmak zorundaydım."

Clara o an Seger'ın ya da James'in dükle "görüşmesi" hakkında daha fazla ayrıntı bilmek istemediğine karar verdi. Kırık burnu öğrenmesi yetmişti de artmıştı bile.

Seger onun dudaklarına baktı. "*Sen* iyisin, değil mi?"

Clara başını sallarken yüksek sesle yutkundu.

"Güzel." Seger davetkâr bakışlarla gözlerini onunkilerden ayırmadan elini uzattı. "Gel de otur benimle."

Clara onu takip etmekten başka ne yapabilirdi ki? Ondan yayılan cinsellikten, kendine güveninden ve inanılmaz yakışıklılığından adeta büyülenmişti. Elini ona verdi ve birlikte kanepeye otururak birbirlerine döndüler.

"Olup bitenler için çok üzgünüm," dedi Seger. "Tüm sorumluluğu da üzerime alıyorum. Ablanın toplantısına gelmemeliydim. İnsanlar benim nasıl biri olduğumu biliyor ve bunu kabullenmiyorlar. Senin çevrenden uzak durmalıydım."

"Hayır. Sen onurlu bir adamsın, Seger. Bunu bildiğinden eminim. Kötü davranışlar sergileyen Guysborough'ydu."

Clara sessizce, sosyal çevreler söz konusu olduğunda, Seger'ı hor gören bayanların, o kendilerine doğru gülümsese kollarında mum gibi eriyeceklerinden kuşkulandığını da ekledi.

Yalnız olduklarından emin olmak için bir an kapıya bakan Seger, onun elini tersine çevirerek açık avucunu öptü. Clara kendisini tutmaya çalıştı, ancak bu imkânsızdı. Seger içindeki her şeyi harekete geçiriyordu. Damarlarında haz dolu bir titreşim dolaştı vahşice.

"Olup bitenler için kendimi suçlamaya devam edeceğim," diye fısıldadı Seger, sıcak nefesi avucuna değerken Clara'nın tüm bedeninden bir ürperti geçmesine sebep olarak. "Keşke bunu bir şekilde telafi edebilsem."

Sonra dilini hafifçe Clara'nın avucunda gezdirdi. Clara nefesini tutarken, Seger'ın sadece bunu yaparak bile kendisini doruğa vardırabileceğini hissetti.

Londra'daki her kadının onu istemesine şaşmamalıydı. Cazibesi ve karşısındakini tatmin etme kabiliyeti bağımlılık yapıcıydı. Arabada onunla sevişmenin tadını bir kez alınca, Clara için onun kendisine verdiği hisleri unutmak imkânsız olmuştu. Ne kadar çabuk bir saplantı halini alabiliyordu bu adam.

Seger yavaşça onun bileğinin iç tarafını öptü ve dilini orada da gezdirdi. "Gerçekten çok üzgünüm, Clara."

Clara'nın kalbi adeta kafasının içinde atıyordu. Seger'ın dudaklarının sadece bileğinde gezinmesinden doğan arzu seli tüm bedeninin titremesine yol açmıştı.

Daha önce kimse ondan böyle bir özür dilememişti.

"Affedildiniz, lordum," dedi nefesi kesilerek.

Tam o sırada Sophia içeri girerek boğazını temizledi.

Seger, daha önce yüzlerce kez böyle yakalanmış bir adamın vereceği sakin bir tepkiyle doğrularak ayağa kalktı. "Düşes, ne büyük zevk."

Daha Sophia'nın yanıt vermeye fırsatı olmadan, Bayan Gunther ortaya çıktı. Halen sersemlemiş durumda olan Clara, salona ilk girenin Sophia olmasına şükretti.

İki hanım odaya girerek kanepenin çevresinden dolaşıp karşılarındaki iki koltuğa oturdular. Sophia'nın yüzü solmuştu. Bayan Gunther, Seger'a öfkeyle kötü kötü bakarken çenesini havaya kaldırmıştı. Bir oda hizmetçisi elinde çay ve

çörekle dolu bir tepsiyle içeri girene kadar birkaç saniye kimse bir şey söylemedi.

"Size çay koyabilir miyim, lordum?" diye teklif etti Sophia yüzünde bir gülümsemeyle, gerginliği bozmaya çalışarak. Ne var ki bu işe yaramadı. Bayan Gunther salonun öbür tarafında öfkeyle soluk alıp verir ve burun deliklerini titretirken mümkün değildi bu.

Clara'nın elinden gelen tek şey sessizce otururak kalbinin küt küt atmasını engelleyip kızaran yanaklarını normale döndürmeye çalışmaktı. Bedeni hâlâ doymak bilmezcesine daha fazlasına duyduğu ihtiyaçla alev alevdi. İçinde fırtınalar kopuyordu. Aklı kuşatılmış gibiydi.

Clara, temkinli bir şekilde ablasına baktı. Ne kadar zamandır orada duruyordu acaba?

Sophia gözünü bile kırpmadan konuyu önemsiz meselelere getirdi. Seger'ın üvey annesinin sağlığını sorarak taşradaki evi hakkında nazik sorular sordu. Bayan Gunther taviz vermeksizin sessiz kaldı.

Huzursuzca geçen on dakikanın ardından Seger fincanını bırakarak Sophia'ya döndü. "Düşes, kız kardeşinizle yalnız görüşmem için bana bir dakika izin verme nezaketini gösterebilir misiniz acaba?"

Clara ona şaşkınlıkla baktı. Ne demek istediği son derece açıktı. Beyefendiler, kabul salonlarında bekâr hanımlarla özel olarak görüşme ricasında bulunmazlardı, elbette özel ve kişisel bir mesele konuşma niyetinde değillerse.

Çok önemli bir mesele.

İnsanın diz çökerek soracağı sorular içeren bir mesele.

James onu bunu yapmaya mı zorlamıştı?

Kalbi küt küt atan Clara, kendi kendisine nefes almayı hatırlatmak zorunda kaldı.

Marki onun bakışlarına karşılık vermedi.

Seger'ın tüm dikkati, kendisinden yanıt beklediği düşese odaklanmıştı. Herkesin oradan çıkmasını istiyordu.

"Elbette," dedi Sophia nihayet, alışılmadık bir şekilde telaşla. "Bayan Gunther, benimle birkaç dakika kütüphaneye gelmez miydiniz?"

Kadın yerinden kıpırdamadı. Kocaman gözlerle, birazdan olacakları engellemek için bir yol bulmaya çabalıyormuşçasına bakışlarını düşesten Seger'a, Seger'dan düşese gezdirdi. Ancak Seger bile ne olacağını bildiğinden pek emin değildi. İçgüdüyle hareket etmiş, duygularını bertaraf etme kabiliyetini yok eden bu tatlı, taptaze ve genç kadına duyduğu dinmek bilmez şehvetin ve arzularının esiri olmuştu. Seger onun yanındayken tüm mantık duygusunu ve iradesinin gücünü yitiriyor, kendi haline şaşıyordu. Tüm bu yaşadıkları çok yeni olduğundan, Clara'dan aldığı tat dinmiyordu. Her şey büyüleyiciydi. Bir kadını bu denli istemenin mümkün olabileceğini daha önceden hiç kestirememişti.

"Bayan Gunther," diye tekrarladı düşes ayağa kalkarken bu kez biraz daha bastırarak. Seger da ayağa kalktı.

Kadın soğukkanlılığını takınarak nihayet ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerlerken Seger'ın olduğu tarafa doğru kötü bir bakış attı.

Seger aniden şimdi ne diyeceğini merak etti.

Bakışlarını Clara'ya çevirdi ve canlı bakışlarında meraklı bir beklenti gördü.

İşte olmuştu. Sekiz yıldır kaçındığı, bir kadınla yüzeyselliğin ötesine geçen bir hayat için ilk adımı atmıştı. Seger aniden bu kaçınmanın sebebinin kısmen Daphne'yle olanlar yüzünden üvey annesiyle müteveffa babasını cezalandırmak istemesi

olduğunu fark etti. Eski marki öleli çok olmasına rağmen, Seger onu bir sonraki vârisinden mahrum bırakmak istemişti.

Şimdiyse ilk kez, Seger için bunun bir önemi yoktu. Tek bildiği, bir başkasının Clara Wilson'a sahip olmasının düşüncesine katlanamayacağıydı. Onu kendisine istiyordu. Yatağında.

Yalnızca onu istiyordu.

Bu düşünce onu şaşkınlığa uğrattı. Hiçbir zaman Clara'nın veya başka hiçbir kadının kendisi için bu denli önemli olmasını istememişti.

Düşesle refakatçi odadan çıkar çıkmaz Seger oturdu ve yüzünü Clara'ya döndü. Bunu şimdi bitirmeliydi. Veda etmeliydi, ancak aklı, şehvet ve ihtiyaçlarına söz geçiremiyordu. Clara'yı istiyordu. Onun eşsiz iç güzelliğine erişmek istiyordu. Ona sahip olmak istiyordu ve buna karşı koymanın yolu yoktu. Şimdi yapabileceği tek şey, dönüşmek istemediği, duygularının insafına kalmış bir adam haline gelmeden doğru şeyleri söylemeye çalışmaktı.

Sonuçta Seger ne yapacağını kestirmeye çalışarak varlığının temeli halini almış davranışlarına tutundu. Cazibesini takınarak daha derin şeylere gözlerini kapatmaya çalıştı.

Clara'nın kafasında düşünceler çığlık çığlığaydı. Seger'ın niyeti neydi? Kendisine evlenme teklif edeceğini sanarak haddini bilmezlik mi ediyordu?

"Daha fazla skandal yaratmak istemiyorum," dedi Seger.

"O halde şu an yalnız olmamamız gerek belki de."

"Ama söylemek istediklerimi söyleyeceksem öyle olmamız gerek."

Clara, bedenindeki her bir sinir elektrik akımına tutulmuş gibi uğuldarken, sesinin titrememesi için çabaladı.

"Söyleyeceğiniz nedir peki, lordum?"

Seger rahatlamış bir şekilde kendisine güvenle gülümsedi. "Seni arzuladığım. Seni istediğim."

Clara, gerginliğine rağmen aynı şekilde kendisine güvenli bir gülüşle karşılık vermeyi başardı. "Bunu söylemek için buraya kadar gelmenize gerek yoktu. Bunu zaten biliyordum. Dün gece bunu açıkça belli ettiniz."

Seger'ın kaşı, eğleniyor gibi bir hayranlıkla kalktı. "Daha önce senin gibi bir kadınla tanışmamıştım hiç. Evlen benimle."

Clara'nın bedeni birden adeta çalışmayı kesti. İçindeki her şey duruldu.

"Seninle evleneyim mi? Öylece mi yani? Romantik bir teklif yok mu? Birkaç iltifatla gönlümü almaya çalışmak?"

"Sana karşı neler hissettiğimi zaten bildiğini kendin söyledin, ayrıca bir şeyi doğrudan söylemektense dolaştırıp durmaya ihtiyaç duyacak bir kadına da benzemiyorsun. Hemen dibimizde bir skandal var ve bu şekilde devam edersek tekrar yakamıza yapışacağı kesin. Seni arzuluyorum, Clara ve şimdi seninle ancak saygın ortamlarda görüşmek durumunda olduğumdan her şeyi saygın bir hale getirmem gerekiyor; çünkü kesinlikle seni görmek istiyorum. Hatta oldukça sık. Açık konuşmam gerekirse, her gece yatağımda."

Kesinlikle açık konuşuyordu.

Clara ayağa kalkarak pencerenin başına gitti. Bedeni tekrar kendine gelmişti. Şimdi kalbi küt küt atıyor, düşünceler kafasında hızla dolaşıyordu. Seger'ın kendisine evlenme teklif edeceğini gerçekte hiç beklememişti, en azından bu denli çabuk olacağını. Onu değişmeye teşvik etmek için akıllıca bir şeyler yapması gerekeceğini düşünmüş ve bunun biraz zaman alacağını sanmıştı.

Ne var ki James'in gizli görüşmelerine dair her şeyi öğrenerek markiyi ziyaret etmesini de beklememişti, tıpkı Guysborough

Dükü'nün kendisine şantaj yaparak evliliğe zorlamaya kalkışmasını beklemediği gibi.

Clara, Seger'a döndü. "Benimle evlenmek istemenin ardındaki asıl sebep ne?"

"Asıl sebep mi?" Seger da ayağa kalkarak pencerenin başına doğru ilerledi. "Söylediğim gibi, bir skandala doğru gidiyoruz ve seni vazgeçemeyecek kadar çok arzuluyorum."

"Skandala doğru gitmekten kastın ne? Dükün birbirimizi tanıdığımızı açık etme tehdidinden mi bahsediyorsun, yoksa başka bir şeyden mi? İleride olabilecek bir skandaldan?"

"İkisi de. Bir daha görüştüğümüzde kendime hâkim olabileceğimin sözünü veremem." Seger bu söylediklerini bir an kafasında tarttı ve çarpıcı bir gülüşle, "Aslına bakarsan olmayacağım konusunda seni temin edebilirim," diye ekledi.

Clara onun sözleri karşısında sersemlediğini hissetti. Londra'daki tüm ateşli kadınların Seger'ı istemesine şaşmamak gerekirdi. Sadece gözlerindeki bakıştan bile onun neler sunduğunu anlıyorlardı. Adamın çekiciliği su götürmezdi. Onun cazibesinin gücü karşısında Clara'nın ayaklarının altındaki yer sallanıyormuş gibi dizlerinin bağı gevşedi.

"Eniştem seni buna zorlamadı, değil mi?" diye sordu. "Umarım o da *senin* burnunu kırmamıştır."

"Seni temin ederim ki bizim görüşmemiz şiddete dayalı değildi. Hatta sana evlenme teklif etmeyi bırak, burada olduğumdan bile haberi yok. Bilse onaylayacağından bile emin değilim."

Her şeyi kafasında toplamaya ve kendisine gelmeye çalışan Clara derin derin nefes alarak olan biteni kavramaya gayret etti. Tüm bunların ardında ne olduğunu ve markinin ömür boyunca kendisiyle olmak konusunda gerçekte neler hissettiğini bilmesi gerekiyordu.

"Ben zorunlu bir evlilik istemiyorum," dedi. "Kocamın beni istediğinden emin olmasını istiyorum."

"O konuda sıkıntın olmasın. Ben eminim."

Clara gözlerini kısarak ona baktı.

"Benden daha fazlasını istiyorsun, değil mi?" diye sordu Seger. "Kalbimi sana dökmemi istiyorsun?"

Clara onun gözlerindeki isteksizliği gördü ve zaten hayatı boyunca herhangi bir kadın için söylemeye veya yapmaya niyetlendiğinden fazlasını söyleyip yapmış olduğunu anladı.

Tüm diğer kadınların düşüncesi birden özgüvenini yıkarken, Clara kendi kendisine onun nasıl bir adam olduğunu hatırlattı. Çok fazla şey umut etmenin tehlikeli olacağını düşündü.

Seger şömine rafına doğru ilerledi. "Ben romantik biri değilim, Clara, sana yalan söylemek de istemem. Sana sunmuş olduğum sebeplerin yanı sıra, er ya da geç evlenmem gerekeceğini biliyordum hep. Bir vârisim olması gerek."

Ona soğuk ve katı gerçekleri söylerken dahi, Clara'nın hayatı boyunca aldığından daha büyük iltifatlar yağdırıyor gibiydi. Kendisini yiyip bitirmek istiyormuşçasına bakması Clara'nın dizlerinin bağını çözüyordu. Seger'ın yalnızca bir gülümsemeyle bile dudaklarının arasından evet cevabını çekip alabileceğini hissetti.

"Yani görev icabı bu," demeyi başardı.

"Kısmen."

"Ve arzu."

"Kesinlikle. Karşı koyamıyorum sana."

Clara bu iltifattan keyiflendi; zira bu da Seger'ın ona özel olduğunu söyleme şekliydi. Clara başka hiçbir kadının başaramadığı bir şey yapmıştı. Seger'dan evlenme teklifi almıştı.

"Ortadaki evlilik sözleşmesi peki?" diye sordu Clara. "Öteden beri istediğin bu mu yoksa? Bir skandal yaratıp beni evliliğe zorlamak için bütün bunları baştan planladın mı?"

"Yüce Tanrım, hayır. Benim kendi param bana yeter. Siyasetle pek uğraşmıyorum, o yüzden başka şeylerle oyalanıyorum. Amerikan borsası mesela. Muhtemelen baban kadar zenginim ben de."

Clara'nın kaşları kalktı. "Hiç bilmiyordum."

"Pek kimse bilmez zaten."

Clara onun yanından uzaklaşarak salonu arşınlamaya başladı.

"Yani şu servetini yitirmiş, kötü şöhretli İngiliz lortlarından değilsin sen? Bunun New York gazetelerini şaşırtacağı kesin," dedi iğneleyerek. "Hiçbir İngiliz adamın para dışında bir sebepten bir Amerikalıyla evleneceğine inanmaz gibiler."

"O zaman bu kanıyı yıkarız biz de."

Clara tüm bunları kafasında evirip çevirerek gözlerini bir an ona dikti.

"Peki ya aşk?" diye sordu nihayet, sınırları zorladığını bilerek. "Madem açık konuşuyoruz..."

Seger'ın onun sorusundan cesareti kırılmışsa bile, açığa vurmadı. Clara'nın "pazarlığı" onu her şeyden ziyade eğlendirmişe benziyordu.

"Bu konuyu açacak mısın diye merak ediyordum." Seger bir an pencereden dışarı bakarak, konuşurken gözlerini ona çevirdi. "Seni kandırmayacağım, Clara. Sen akıllı bir kadınsın ve birbirimizi pek tanımadığımızın farkında olmalısın."

"Farkındayım."

"Ve sana dün gece söylediğim gibi, hayatımda tek bir kadını sevdim ve sonu kötü bitti. Hevessiz olduğumu inkâr

etmeyeceğim, ama bu, evliliğimizin başarıyla sonuçlanmayacağı anlamına gelmez."

Seger, ona gerçekten aşk beslemediğini itiraf ederek dürüst ve makul davranmıştı. Clara ona bu yüzden saygı duyduğunu inkâr edemezdi. Eğer kendisini sevdiğini söyleseydi, Clara ona muhtemelen inanmaz ve gerçeklerin kendisinden saklandığını veya kendisine yalan söylendiğini hissederdi.

Ama yine de kalbinin en derinliklerinde, şu an konuşuyor olmalarını istediği şey bu değildi. Onun geçmişindeki diğer kadınları duymak, bir zamanlar sevdiği, *hayatında* tek sevdiği kadından bahsetmek istemiyordu. Onun lafının geçmesi bile Clara'nın içini yakıyordu. Seger'la ilgili çok daha büyük hayaller kurmuştu. Şu an kalbindeki ve aklındaki tek kadın *kendisi* olsun istiyordu.

"Yani zamanla beni seveceğini mi kastediyorsun?" diye sordu Clara.

Sormaktan nefret ettiği, ancak yerinde bir soruydu bu. Canını yakıyordu. Kendisini reddedilmiş hissetmesine sebep oluyordu. Bunu sormak zorunda olmak onu küçük düşürüyordu.

"Muhtemelen."

Muhtemelen. Kesinlikle değil. Bu yanıt soğuk, sert bir kaya gibi midesine oturdu.

Aşkın sadece ihtimali yeterli olabilir miydi? Seger gibi bir adamla böyle bir risk alabilir miydi? Peki ya nihayetinde, olur da kendisinden sıkılırsa?

Seger onun gözlerindeki kuşkuyu fark etmiş olmalıydı, bu yüzden ona doğru ilerleyerek kesin bir sesle konuştu. "Sana gayet iyi davranırım, Clara. Bir markiz olup burada İngiltere'de ablana yakın bir yerde yaşarsın. Ayrıcalıklar ve ihtişamla dolu bir hayatın olur. Bunun yanında seni arzuluyorum ve sen de beni arzuluyorsun. Bu en azından şimdilik

yeterli olamaz mı?" Seger bir an için ona baktı ve, "Bu keyfi bir düşünsene Clara," dedi.

Ah evet, bunu kesinlikle düşünebiliyordu.

Seger nazikçe dudaklarını ona yaklaştırarak Clara'yı öptü. Dudaklarının Clara'nın dudaklarına verdiği his öyle doğru, öyle harika geliyordu ki, ona karşılık vermekten kendisini alamadı. Kollarını Seger'ın boynuna dolayarak istemsizce bir inilti koyuverdi.

Seger geri çekilerek Clara'nın yüzünü avuçlarına aldı. "Seninle evlenmek istiyorum, Clara; çünkü sana öyle açım ki. Sen benim olmalısın. Seni yatağımda istiyorum. Sana benden başka bir adamın dokunmasına asla katlanamam. Evet, bir eş ve vârise ihtiyacım var, ama bu sadece görev icabı değil. İnan bana, sana içim gidiyor."

Mesele ihtirastı, aşk değil. Clara bununla yaşayabilir miydi? Aşk istiyordu o.

Ama bir dakika, istediği bu değildi ki. İyi bir koca ve baba olabilecek münasip bir erkekti. Kendisine sadık olacak bir erkek.

Seger'ın kalbi temizdi. Clara bundan emindi, her adama karşı olabileceği denli emin. Seger daima onun iyiliğini gözetmiş, kendi dünyasının güvenli çevresinden dışarı adım attığında onu korumak için elinden geleni yapmıştı. Onu tekrar oraya itelemeye dahi uğraşmıştı. At arabasındaki gece hariç, ama bunun sebebi kendisini arzulamasıydı. Kendi deyişiyle, *içi gitmesi.*

Belki içinin gitmesini aşka çevirmek çok da zor olmazdı.

Nihayetinde Seger'ın kalbi temizdi ve kendisini arzuluyordu. Clara daha derin bir aşk için sabırlı davranmayı deneyebilirdi.

Ancak Seger'ın değişerek sadık bir koca olabileceğinden emin miydi? Yoksa bu yalnızca gönlünden geçen miydi? Onunla ilgili her şey uzun zamandır bir fanteziden ibaret

olmuştu. Clara, fantezinin nerede bitip gerçeğin nerede başladığından emin olamıyordu.

Seger son derece tutkuluydu, o kadarını biliyordu. Zevkten ve kadınlardan öyle keyif alıyordu ki, arzularını tatmin etmek adına toplumun tüm kurallarını yıkıp geçmişti. Clara ona yetecek miydi? Onu hayatı boyunca tatmin etmeyi başarabilecek miydi?

Seger onu tekrar öptü ve Clara onun kollarında eridiğini hissetti. "Evet de, Clara."

Tüm duyuları alevlenen Clara, kafasındakileri atarak onun öpücüğüne karşılık verdi ve kollarını boynuna sardı. Daha ne söylediğini kendisi bile fark edemeden, dudaklarının arasından, "Bana sadık olacak mısın?" cümlesi döküldü.

O anda bunun, geleceğini belirleyecek son soru olduğunu fark etti.

Seger geri çekilerek ona baktı. O uzun bir an boyunca bu soruyu düşünürken, Clara'nın midesi cevabının hayır olacağı veya evet olacağı ve o zaman yalan söylediğini anlayacağı korkusuyla kasıldı.

"Bu zor bir soru, Clara. Önümde kristal küre yok ya."

Clara tatmin olmamıştı. "Soruma yanıt ver, Seger."

Seger derin bir nefes alırken omuzları kalkıp indi. "Uğraşırım."

Clara bunun *herhangi* bir adamdan alabileceği kadar dürüstçe bir yanıt olduğunu biliyordu. Seger kristal küre lafında haklıydı. Clara kiminle evlenirse evlensin, hiçbir zaman bir garantisi olmayacaktı. Evlilik, doğası gereği herkes için bir sadakat meselesiydi.

Seger onu tekrar öptü ve paylaştıklarını bildiği tek şey bu olduğundan, Clara kendisini ihtiras duygusuna bıraktı, aynı ihtirasın kendisini bir karara sürüklemesine izin verdi. Nihayet konuşmayı başardı.

"Zannedersem lordum, kendinize bir eş buldunuz."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Sevgili Clara,

Son mektubunda her şeyin karmakarışık olduğunu yazmışsın. Umarım bir gelişme vardır. Şunu aklından çıkarma, sakın düşüncesizce bir şey yapma. Kararların konusunda dikkatli ol. Sophia ve James'in tavsiyelerini dikkate al. Onlar senin için en iyisini istiyor.

Adele

Seger gittikten sonra Clara, Sophia, James ve Bayan Gunther kabul salonunda toplandılar. Çay soğumuştu ancak oda hizmetçisinin tepsiyi almaya gelmesine izin verilmemişti.

"Sophia," dedi Bayan Gunther, Clara orada değilmişçesine. "Kız kardeşinin yaptığı hatanın farkındasındır herhalde. Guysborough Dükü ilk evlilik teklifini yaptı. O daha iyi bir seçim. Unvanı markiden daha yüksek ve marki toplum tarafından kabul dahi edilmezken onun saygı gördüğünü söyleyemiyorum bile."

James bir süre sessiz kaldı ve sonra şömine rafına doğru yürüdü. "Size görünüşe aldanmamayı salık veren eski deyişi hatırlatabilir miyim?"

"Peki, görünüş her şey demekken insan başka neye göre karar verir?"

Herkes bir an sessiz kaldı. "Benim için öyle değil," dedi Clara yumuşak bir sesle.

"Benim için de," diye ekledi Sophia, kendisine gülümseyen kocasına bakarak.

"Hepiniz mantığınızı yitirmişsiniz," dedi Bayan Gunther. "Ekselansları, siz bir şey yapmalısınız. Marki çekici bir adam olduğundan dolayı ondan etkilenmiş durumdalar. Bir şeyleri anlamaları gerek."

James, elleri belinde kenetli halde karısının oturduğu koltuğun arkasına geçerek bir elini onun omzuna koydu. "Zannedersem, hanımefendi, burada bir şeyleri anlaması gereken tek kişi sizsiniz."

"Anlayamadım?"

"Lütfen alınmayın, Bayan Gunther, ancak tüm olup bitenler konusunda bilgi sahibi değilsiniz ve birisinin sizi aydınlatma vakti geldi. Dük son derece münasebetsiz bir tavır sergileyerek Clara'yı teklifini kabul etmemesi halinde itibarını lekelemekle tehdit etti. İşte böyle. Şimdi tartışmayı bir kenara bırakabilir miyiz?"

Bayan Gunther, Clara ve Sophia'ya boş boş baktı. "Bu doğru mu?"

"Evet," diye yanıtladı Sophia. "Clara'nın o ilk gece yanlış baloya gittiğini biliyordu. Bunu ona karşı kullanmakla tehdit etti."

"Peki, gerçekten tehdit mi etti," diye sordu Bayan Gunther, "yoksa böyle bir şeyin duyulması ihtimalini bertaraf etse daha iyi olacağını mı ima etti?"

"Tehditti," dedi Clara, kesin bir şekilde.

Bayan Gunther'ın sesi çaresiz bir hal aldı. "Ama o Guysborough Dükü. Onu reddederek ona karşı çıkmamalıydın, Clara."

James de dahil olmak üzere hepsi, Bayan Gunther'a ağızları açık bakakaldı.

"Yani bu davranışına karşın onun teklifini kabul mü etmeliydim sizce?"

"*Onun* davranışına mı? Skandal derecesine varan sırları olan kişi *o* değil, Clara."

Clara bir an refakatçisinin iki yıl önce Gordon'la kaçmak üzereyken olanları kastettiğini zannetti, ancak sonra Bayan Gunther'ın bundan haberi olmadığını hatırladı. Clara'nın ailesi hariç kimsenin yoktu. Bayan Gunther, Cakras Balosu'ndan bahsediyordu, başka bir şeyden değil.

Yine de kastettiği şey aynıydı: *Bir hata yaparsan, bedelini ödersin.*

James elini kaldırdı. "Bana kalırsa bu tartışma sona erdi. Clara kararını vermiş."

"Ama ekselansları, dük... *O* bir dük."

"Yani?"

Bayan Gunther koltuğunda kaydı. "Clara bir düşes olacak demek oluyor. Düşünsenize, iki Amerikan düşes, hem de iki kardeş! Bu inanılmaz bir fırsat."

James gözlerini kıstı. "Clara'yı onu toplum nezdinde lekelemekle tehdit eden bir adamla evlendirir miydiniz yani?"

"Kimsenin bilmesi gerekmezdi."

"Ama ben bilecektim!" dedi Clara. "Ben mutlu olmak istiyorum, Bayan Gunther ve Guysborough Dükü'yle mutlu olmayacaktım."

Yaşlı kadının yanakları kibirli bir tenezzülle kızardı.

"Nedenmiş? Marki kadar yakışıklı olmadığı için mi? Şunu aklına yaz Clara, kocan gözünün önünde başka kadınlarla oynaşırken yakışıklı bir yüz seni mutlu edemez."

Clara'nın tüyleri diken diken oldu.

James elini kaldırarak herkesi susturdu ve Bayan Gunther'a döndü. "Zannedersem, hanımefendi, baldızıma karşı olan göreviniz tamamlandı."

Bayan Gunther, James'le konuşmasına rağmen, azarlayan bakışlarını Clara'ya çevirdi. "Çok ciddi bir hata yapıyor, ekselansları."

"Size ona eşlik ettiğiniz için teşekkür ediyorum," diye ekledi James.

Kadın biraz düşündükten sonra koltuğundan kalkarak eteklerini düzeltti. "İzninizle, aniden biraz dinlenme ihtiyacı hissettim. Odamda olacağım."

Salondan çıkmak için arkasını döndü ancak James ona doğru bir adım attı. "Amerika'ya bir sonraki seferin zamanını öğrenmek için bir uşak yollayacağım, Bayan Gunther. Evinize dönmek için sabırsızlandığınızdan eminim."

Bayan Gunther duraksadı, ancak arkasını dönmedi. "Teşekkürler, ekselansları." Ve burnunu havaya dikerek dışarı çıktı.

Clara, refakatçisinin ardından bakarak sessizce otururken, kuşkularının omuzlarına çökmesinin dayanılmaz ağırlığını hissetti.

Seger, üvey annesine nişan haberini verdikten sonra çalışma odasına çekildi ve Quintina'nın yüzündeki ifadenin sekiz yıl önce, bir tüccarın beş parasız kızıyla evlenmek istediğini söylediğindekiyle aynı olduğunu fark etti.

Tek fark, Clara'nın beş parasız olmamasıydı. Ne var ki Amerikalıydı ve "onlardan biri" değildi.

Quintina, Seger'ın fikrini değiştiremeyeceğini anladıktan sonra, en azından Amerikalı bir gelinin bayağı akrabalarının Atlas Okyanusu'nun öbür yakasında kalacağı ve bir çay içmek için çıkıp gelmeyeceklerini söylemişti. Bu kez Seger'ın seçimine saygı duyarak en iyi şekilde karşılaması gerektiğini kabul etmişti.

Seger masasına oturarak bu durumdan kötücül bir haz yaşadığını fark etti hayal kırıklığıyla.

O sırada kapısı çalındı. "İçeri gelin."

Quintina odaya girdi. Onun yanına gelerek elleri gergin bir şekilde önünde kenetlenmiş halde önünde durdu.

"Evet, Quintina, nedir?"

Quintina bir an tereddüt etti. "Zannedersem, Seger... Nişanlını ve Wentworth Dükü ile Düşesi'ni bu hafta bir akşam bize yemeğe davet etmek istiyorum."

Seger arkasına yaslanarak ona baktı. "Anlayamadım?"

"Dediğimi duydun. Beni daha fazla cezalandırmak için tekrar söylettirmeye çalışıyorsun."

"Bunların hiçbirinin amacı seni cezalandırmak değil, Quintina. Clara Wilson'la evlenmek istiyorum; çünkü ondan hoşlanıyorum. Bu kadar basit."

Quintina adeta onu susturmak istercesine, bu konuda daha fazla açıklama duymak istemiyormuş gibi çabucak başını salladı. "Her halükârda, eğer bu insanlarla akraba olacaksak onları tanımamız gerekir."

Seger, Clara'nın ablasının bir düşes olmasının da zararı olmadığını düşündü. Amerikalı olsun olmasın, düşes düşesti. Herhalde bunun arkasındaki sebep buydu.

Eh, ona da kabullenmek düşüyordu. "Çok güzel. Sabah ilk iş, davetiyeyi yollarsın."

Quintina çıkmak üzere arkasını döndü. "Olur, Seger. Ve..." Kapıda bir an durdu. "Tebrikler."

Seger, üvey annesine dikkatle bakarken, sözleri karşısında huzursuz oldu; zira bunları söylemek için iradesinin her bir zerresini kullanmak zorunda kaldığını biliyordu.

"Teşekkürler Quintina," diye yanıtladı.

Quintina, üvey oğlunun çalışma odasından çıkarak kapıyı arkasından kapattı. Koridorda Gillian'la karşılaştı ve aniden durdu. Kızın gözleri kızarmış ve şişmişti. Elinde bir mendil tutuyordu.

Quintina kalbinin acıyla çarptığını hissetti.

"Ne oldu?" diye sordu Gillian, titreyen bir sesle.

Quintina, kolunu perişan olmuş yeğeninin omzuna dolayarak onu odasına doğru götürdü.

"Endişelenme, hayatım. Sil hadi gözlerini. Ben bu konuyu halledeceğim. İngiliz bir tanıdığım var, şu an Amerika'da olan bir kadın. O, New York'ta çok faydalı bir bağlantı olacak. Her şey yolunda gidecek. Göreceksin bak. Hadi şimdi gidip saçlarını düzeltelim. Bundan sonra hep en iyi halinle görünmelisin. Hadi, ne yapman gerektiğini konuşalım."

Clara, yanında James ve Sophia'yla Rawdon Evi'ne girerek pelerinini kâhyaya verdi. Girişte başının üzerinde sallanan kristal avizeye ve halı kaplı, geniş merdivenlere uzanan duvarlarda sıralanan devasa aile portrelerine baktı. Bir gün, Seger'ın karısı olduğunda, burasının evi olacağına inanmak zordu.

Hayatında hiçbir zaman kendisi için böyle bir gelecek düşlememişti, özellikle de çocukluğunda, Winconsin'de yaşarken ve kafalarında taçlar olan prensler, dükler ve düşeslerin hikâyeleri peri masallarından ibaretken. Hatta, iki yıl önce Sophia'nın James'le evlenmesinin hemen ardından, Clara

geleceğinin lanetlendiğini düşünmüştü. Hiçbir zaman sevdiği bir erkekle evlenmeyi beklememişti. Bu konuda çok az seçeneği olacağını ve birisi ona evlenme teklif etse kendisini şanslı sayacağını beklemişti, hatta hiç evlenmemeyi.

Ama iki yıl geçmişti ve bu süre başka birisinin hayatı gibi geliyordu. Eskide kalmıştı. Clara, Gordon'ın yüzünü doğru dürüst hatırlayamıyordu bile. Tanrı'ya şükür hayatına devam etmeyi başarmıştı.

Clara, kâhya kendilerini üst kattaki kabul salonuna yönlendirirken Sophia ve James'in yanı sıra ilerledi. İkinci katta da portreleri incelemeyi sürdürdü. Herkes öyle ihtişamlıydı ki, aniden böyle bir ailenin parçası olma fikri ürpertiyle midesinin kasılmasına sebep oldu.

Kâhyanın peşi sıra kabul salonunun çift kanatlı kapılarına doğru ilerledi ve gözü korkmuş davranmamaya çalıştı. Onun yerine yakın bir gelecekte Seger'la aynı yatağı paylaşacağı ve bunun hiçbir yanlış tarafı olmayacağı gerçeğine odaklandı.

Tüm bunların en iyi tarafı buydu. Kirlenmek konusunda endişelenmesi gerekmeyecekti. Hatta onun kendisini "kirletmesine" izin vermek, görevi olacaktı. Clara sabırsızlanıyordu.

Kâhya onlara kabul salonuna dek eşlik etti. İçeride Leydi Rawdon pencerenin başında duruyor, Clara'nın toplantıdan anımsadığı yeğeni de şöminenin başında oturuyordu. Ne var ki onlar içeri girdiğinde o da ayağa kalktı.

"Ekselansları," dedi Leydi Rawdon, yüzünde sıcak bir gülümsemeyle onlara dönerek. Elleri iki yana açık, onlara yaklaştı ve her biriyle tek tek selamlaşarak oturmaya buyur etti.

Kadının cana yakın tavrı ve dostane karşılaması, Clara'nın tüm endişelerinin yok olmasını sağladı. Gillian'la el sıkışırken kendisini onun gülümsemesine karşılık verirken buldu

ve bu çekingen genç hanımın ileride evlilik yoluyla kuzeni olacağını fark etti.

Tam o sırada Seger kapıda belirdi. Tam yanındaki duvar lambasının ışığının altındaki yakışıklı görüntüsü dahi tek başına Clara'nın kalbinin takla atmasına yol açmıştı. Üzerinde resmi bir siyah ceket ve beyaz yelek vardı. Yüzü tek kelimeyle kusursuzdu. Tüm hatları düzgündü ve klasik bir zarafeti vardı. Ancak bu yakışıklılığının ötesinde, olağandışı karizmasının büyük kısmını oluşturan özgür ve açık bir ifadeye sahipti. Kısıtlama ve cinsel baskıların hâkim olduğu bu dönemde, o bunların tam tersiydi. Çevresini adeta zevk ve neşeye davet ediyordu.

Belki de insanların onun yanında huzursuz olmasının sebebi buydu. Seger dikkat çekiyordu. Haz arayışı had safhadaydı ve kadınların aklına şehvetli düşünceler sokuyordu. Belki de bunun belli olacağından korkuyorlardı. Belki de böyle şeylere duydukları arzularla yanaklarının kızardığını hissediyor ve bunu tüm dünyanın anlamasından çekiniyorlardı.

Seger'ın bakışları Clara'yı buldu ve gülümsedi. "Clara."

Seger'ın kısık sesi ve yoğun bakışları, Clara'nın tüm bedeninin titremesine sebep oldu. Seger içeri girerek ona doğru ilerledi ve elini öptü. James ile Sophia'yı selamladı. Öyle kendinden emin ve karşı konulmazdı ki, Clara'nın nefesini kesiyordu.

Ah, Bayan Gunther'ın onun hakkında yanılmasını nasıl da umut ediyordu. Clara, kalbini milyonlarca parçaya ayırma gücü olan bir adamla evlenmeyi kabul ederek çok ciddi bir hata yapmıyor olmak için dua etti; zira kendisi ona taparcasına âşıkken, Seger onun bu yakınlığına karşılık vermek konusunda pek coşkulu sayılmazdı.

Sadık olmaya *uğraşacağını* söylemişti ona. *Uğraşacağını.*

Ne kadar çok uğraşacaktı acaba?

Bir uşak salona girerek bir tepside herkese şampanya sundu. Clara minnetle bir kadeh aldı.

Hepsi ayakta durarak düğün planları ve Clara'nın ailesinden bahsettiler: ne zaman Londra'ya gelebileceklerinden, Clara'nın gelinliğini nereden almayı planladığından ve önlerindeki düğüne ilişkin diğer konulardan. Birisi henüz bir tarih belirleyip belirlemediklerini sordu. "Neden önümüzdeki ilkbahar olmasın?" diye önerdi Leydi Rawdon. "Daha erken olacak," diye yanıtladı Seger, baştan çıkarıcı bakışlarını Clara'ya dikerek.

Clara, tüm bu konuşmaları uzaktan izlediği hissine kapılmıştı.

Kısa bir süre sonra Seger, Clara'yı salonun öbür tarafına çekerek, kimsenin kendilerine bakmadığından emin olmak istiyormuşçasına omzunun üzerinden diğerlerine baktı.

"Bu akşam çok çekici görünüyorsun," dedi parmağını Clara'nın kolundan uzun eldiveninin ucuna dek gezdirerek. "Ama hep çekici görünüyorsun zaten. Seni öyle istiyorum ki."

"Teşekkürler. Çok gerginim, Seger."

"Neden? Artık nişanlıyız, bunda bir sakınca yok."

Clara huzursuzca diğerlerine bir göz attı. Herkes bir şeye gülüyordu. "Evet, ama her şey çok hızlı olup bitti. Sen endişelenmiyor musun? Korkmuyor musun?"

Seger gülümsedi. "Hayır. Bilakis, düğün tarihimizi öne çekmek istiyorum. Seni o kadar çok istiyorum ki, hayatım. Balayımız için sabırsızlanıyorum."

Seger diğerlerine bir bakış atarak öbür elini hafifçe Clara'nın kulağının arkasına sürttü ve bacaklarında bir ürperti gezinmesine yol açarak kolunu indirmeden evvel parmaklarını yanağında gezdirdi. Bütün bunları öyle çabucak, öyle ihtiyatlı bir şekilde yapmıştı ki, Clara'yı daha fazlasına duyduğu arzuyla

titrer halde bırakmıştı. Baştan çıkarma konusunda ne kadar kabiliyetliydi. Tek bir dokunuşuyla Clara'yı pelteye çevirebiliyordu.

Bir gün bir başka kabul salonunda bir başka kadına böyle bir şey yapar mıydı acaba? Bu denli kolay olur muydu?

Hayır. Böyle şeyleri düşünmeyi bir tarafa bırakmalıydı. Seger kendisine sadık olmaya uğraşacağını söylemişti. Onu uzun zamandır hiçbir kadını istemediği kadar istediğini söylemişti. Bununla yetinip bu evliliğe olumlu beklentilerle başlamalıydı.

Halen Seger'ın kendisine dokunuşundan ötürü titreyen Clara, tüm bu saçmalıkları kafasından silip attı. "İtiraf etmeliyim ki ben de balayımızı dört gözle bekliyorum."

"O zaman eylülde evlenelim."

"Üvey annen ilkbahar diyor."

"Evet ama benim aklımdan geçenler onun aklına gelmiyor."

"Sormaya korkuyorum," dedi Clara, kıkırdamasını bastırarak.

"Güzel, çünkü kelimeler kifayetsiz kalıyor."

Salonda ağır ağır gezinirken, diğerlerinin konuşmalarına ve gülüşmelerine kulak verdiler.

"Ekim olsun o zaman?" diye sordu Seger.

Clara bir kaşını kaldırdı. "Düğünün aceleye gelmemesi gerekir. Planlayacak bir sürü şey var: çiçekler, müzik, yiyecekler..."

"İnsan odaklanırsa, hepsi bir günde planlanabilir."

"Gelinliğimin tasarlanıp dikilmesi gerek. Bu da bir günde olacak iş değil."

"Belli bir fiyata bir haftada yapılır."

"Bir hafta mı? Bana sade veya sıradan bir şey mi giydireceksin?"

"Eğer bunu baş başa yapabilecek olsak, sana hiçbir şey giydirmezdim. Doğrusunu söylemek gerekirse tüm bu düğün olayı gösteri işi. Ben diğer insanların ne düşündüğünü hiçbir zaman umursamadım ve eğer sen kabul edecek olsan, yarın yanımızda yalnızca yeterli sayıda şahitle arka bahçede evlenirdim seninle."

"Fikrimi değiştireceğimden mi korkuyorsun?" diye sordu Clara muzip bir ses tonuyla, şampanyasından bir yudum alarak.

Seger vurulmuş gibi elini göğsüne bastırdı.

"Yüce Tanrım. Hiç böyle bir şey düşünmemiştim. Şimdi böyle bir laf ettiğine göre, zannedersem bu ihtimali göz önünde bulundurmam gerek. Upuzun ve soğuk kış boyunca ilgini nasıl üzerimde tutacağım?"

"Bana kalırsa asıl soru şu: Ben *senin* ilgini nasıl üzerimde tutacağım?" diye yanıtladı Clara.

Seger yürümeyi keserek ona yaklaştı. "Çok kolay. Böyle gülümse, böyle elbiseler giy ve ara sıra bana edepsiz mektuplar gönder, yeter."

Clara yüksek sesle güldü. Diğerleri bir an susarak onlara baktı ve sonra konuşmalarını sürdürdüler. Seger ile Clara, tekrar salonun çevresinde gezinmeye başladılar.

"Şimdi seninle yalnız olmak için her şeyimi verirdim," dedi Seger, yumuşak bir sesle. "Korkarım ki sana karşı böyle usturuplu davranmak benim sonum olacak."

"Böyle bir şeyi hiç istemem, lordum."

Seger'ın bakışları ateşli ve seksiydi. "O zaman eylülde evlen benimle."

"Çok ısrarcısın."

"Bir şey istiyorsam, evet. Eylül o halde?"

"Ama şimdi hazirandayız. Bu durumda iki aydan biraz fazla vaktimiz oluyor."

"Çok uzun bir iki ay. Bu akşam herkese söyleyelim. Düğün eylülde olacak. Balayımız için gerekli ayarlamaları derhal yapabilirim. İtalya'ya gitmek ister misin? Ya da belki Amerika'ya? Sen seç, yeter ki eylülde olsun."

Clara inanamayarak başını iki yana salladı. "Hiç vazgeçmez misin sen?"

"Söz konusu istediğim şeyse hayır. Kabul ediyor musun?"

Bu azmi çok eğlenceliydi ve Clara'nın gururunu okşayarak içini ısıtmış, onu heyecanlandırmıştı. Seger'ın davetkâr, yalvaran ifadesi karşısında daha fazla direnemeyerek boş kadehini bir masaya bıraktı ve hınzırca gülümsedi. "Evet."

"Harika. Bu durumda bir başka skandaldan kaçınmak için bir yol bulmaya çalışacak iki ayımız oluyor."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Clara, bir endişe bulutu aniden düşüncelerini kaplarken.

"Bu kadar uzun süre seni öpmeden dayanabilmemi beklemiyorsun, değil mi? Herhalde acılı bir ıstırapla yığılır kalırım. Bunu gerçek anlamda söylüyorum."

Clara tekrar gülerek kapalı yelpazesinin ucuyla onun göğsüne vurdu. "Ne yapacağız bu konuda?"

Seger, Clara'nın kolunun çıplak kısmına, eldiveninin üstünde ve elbisesinin kısa, dantelli kolunun arasında kalan yere dokundu. Clara anında uyarıldığını hissederek kendilerine bakmadıklarından emin olmak için diğerlerine baktı.

Seger ona doğru eğilerek kulağına fısıldadı. "Hâlâ zarar vermeden nasıl zevk almanı sağlayabileceğimi biliyorum ve zannedersem sen de bundan keyif almayı biliyorsun. Tek ihtiyacımız olan şey uygun bir yer."

Clara inanamayarak ona baktı. "Beni yine gecenin bir yarısı arabana sürüklemeye çalışmıyorsun, değil mi?"

"Aslına bakarsan aklımda başka bir şey var. Çok daha rahat, ama hayli riskli bir yer. Yarın geceye ne dersin?"

Clara'nın onun şok edici ve dehşet verici planı ilgisini çekmiyormuş gibi davranması mümkün müydü? İmkânı yoktu. Dudakları bir sırıtışla kıvrılırken, yelpazesini açarak yüzünün önünde salladı. "Pekâlâ. Söyle bakalım, neymiş planın?"

Seger ertesi sabah enerjik ve aç bir şekilde uyandı. Müstakbel karısının, tanıştığı diğer sönük, adabına uygun genç kızların aksine gözü pek ve maceraperest bir kadın olduğunu anlamaya başlıyordu.

Kahvaltı salonunda otururak gazetesini alırken, üzgün olmadığına karar verdi. Karısı olarak Clara gibi birisine ihtiyacı vardı, evliliklerine biraz renk katmak isteyecek birine ya da şu anki haliyle, nişanlılıklarına.

Asla yumuşak başlı ve ruhsuz bir kadınla evlenemezdi Seger. Heyecana ihtiyacı vardı ve Clara, tüm masumiyetine karşın, Seger'a tekrar tekrar kendisine nasıl uyduğunu kanıtlıyordu. Şok edici teklifini kabul etmişti. Hatta Seger bile bunun şok edici olduğunu düşünmüştü ve bu gece onunla görüşecekti. Baş başa.

Belki ara sıra böyle randevularla, her şeye rağmen eylüle dek dayanabilirdi. Yine de bu randevu da onun bekâretini bozmamak için bir mücadele olacaktı. Buna dayanabilir miydi? Şimdiden bu yönde epey yol almış sayılırdı.

Dayanmak zorunda kalacaktı herhalde. Her zaman kendisine bir şey olma şansı vardı. Başına bir kaza gelebilirdi ve Clara'yı bu dünyada bir başına, evlenmemişken muhtemelen kendi çocuğunu taşır halde bırakamazdı. Önce onunla evlenmesi gerekiyordu.

Gillian kahvaltı salonuna girdiğinde Seger başını gazetesinden kaldırdı. Gillian koltuğunun altında kahverengi kâğıda sarılı büyük, ağır bir paket taşıyordu. Paketi yanındaki sandalyeye bıraktı.

"Günaydın, Seger," dedi beyaz örtülü masada onun karşısına oturmadan önce hafif, çocuksu bir sesle.

"Günaydın, Gillian. İyi uyuyabildin mi?"

"Uyudum, teşekkürler." Gillian, uşağın, tabağını önüne koymasını bekledi ve çatalına uzandı. "Dün akşamki çok güzel bir yemekti. İyi vakit geçirdin mi?"

Seger başını gazetesinden tekrar kaldırdı. Kuzeni genelde yemeklerde pek soru sormazdı. Son derece sessiz ve çekingendi. Bu, Seger'ı şaşırtmıştı.

Seger gülümseyerek gazetesini katlayıp kenara koydu. "Evet, gayet iyi vakit geçirdim. Peki ya sen?"

Gillian genellikle konuşurken gözlerini ondan –ve herkesten– kaçırmasına rağmen, bu sabah farklıydı. En azından tabağının üzerinden birkaç kez ona bakmıştı.

Böyle acı verecek denli utangaç olması üzücüydü. Aslında çekici bir kadındı ama keşke ara sıra gülümsese ve daha sık konuşsaydı.

"Çok keyif aldım," dedi Gillian. "Clara'yı çok sevdiğimi söylemeliyim. Çok hoş biri."

"Böyle düşünmene sevindim."

Gillian kahvaltısını ederken konuşmaları bir iki dakika kesildi. Seger tekrar gazetesini almayı düşündü ama kaba davranmak istemedi. Onun yerine kahvesinden bir yudum alarak pencereden dışarı baktı.

"Eylül düğün için çok güzel bir zaman," dedi Gillian, onu şaşırtarak konuşmaya dönerken. "Clara'nın bütün ailesi

Amerika'dan gelecek mi? Anladığım kadarıyla bir kız kardeşi daha var."

"Evet. İsmi Adele ve on sekiz yaşında. Eminim seninle tanışmak için sabırsızlanacaktır. O da aynı senin gibi bu sene ilk sezonunu yaşıyor."

"New York'ta sezon geçirmek nasıl olurdu, merak ediyorum," diye yanıtladı Gillian. "Amerika kulağa heyecan verici bir yer gibi geliyor. Bir gün oraya gitmek isterdim."

"Belki de gidersin."

Gillian masanın öbür ucundan ona gülümsedi ancak Seger onun gözlerinde pek az neşe gördü. Gillian'ın, bütün hayatı boyunca, bir kez bile Clara gibi ışıldadığını görmemişti. Zira Seger onu bebekliğinde Quintina ile Seger'ın babasının düğünü için annesiyle İskoçya'dan Londra'ya geldiği zamandan beri tanıyordu. Seger o zaman on bir yaşındaydı.

Seger birden iki yıl evvel Gillian'ın annesinin gömüldüğü günü hatırladı. Gillian bütün tören boyunca sessiz sessiz ağlamıştı. Seger ondan bir sıra ötede oturuyordu ve Gillian'ın tek bir ses çıkarmamasına rağmen şapkasının siyah filesinin ardından aralıksız olarak yanaklarını silip durmasını seyretmişti.

Gillian da Seger gibi tek çocuktu, ancak o annesine çok yakındı. Quintina kız kardeşinin ölümünü haber veren telgrafı aldığında onların arasındaki ender rastlanır bağı anlatmıştı. Seger, insanın kendisini tamamen yalnız hissetmediği bir evde büyümenin nasıl bir şey olacağını anlayamadığını fark ederek bu bağa hayran kalmıştı. Seger, genç kadının kaybı için büyük üzüntü duymuştu. Gillian her ziyarete geldiğinde Quintina ona bir anne figürü sergilemek için elinden geleni yapmasına rağmen, onun şimdi kendisini çok yalnız hissettiğini düşünerek duygularını anlamaya çalıştı.

Gillian kahvaltısını bitirerek çatalını bıraktı ve yanındaki büyük pakete uzandı. "Sana bir şey aldım, Seger. Bir nişan hediyesi."

Masanın çevresinden dolanıp hediyeyi getirerek Seger'a uzattı. Seger ona şaşkınlıkla baktı. "Aman Tanrım. Teşekkür ederim."

Gillian, Quintina'nın her zamanki yerine oturdu

Seger kahvaltı bıçağıyla ipleri kesti ve paketi açtı. "Bir atlas, hem de oldukça iyi bir atlas. Ne muhteşem bir hediye bu, Gillian. Haritaları çok sevdiğimi nereden bildin?"

"Pek çok gezi kitabı okuduğunu fark ettim ve sendeki atlas da epey eski. Bu yeni bir atlas ve içinde daha çok ayrıntı var."

Seger, atlasın sayfalarını karıştırdı. "Zannedersem öyle. Gerçekten harika. Tekrar teşekkür ederim." Seger ona gülümseyerek masanın üzerinden uzanıp Gillian'ın elini sıvazladı. "Özenle saklayacağım bunu."

HASRET KARDEŞ =)

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sevgili Clara,

Annem beni önümüzdeki sene senin izinden gitmem için eğitmeye kararlı. Bana yeni bir özel öğretmen tuttu, İngiliz bir kadın. Bayan Wadsworth aristokratik görgü kuralları konusunda her şeyi öğrenmeme yardımcı oluyor. Mesela bugün, soylu bir hanımın evinde bir vazo ya da kadeh kıracak olursam, parasını vermeyi teklif etmemem gerektiğini öğrendim. Çok kötü dururmuş. O yüzden böyle sakar davranacak olursan bunu aklından çıkarma canım kardeşim…

Sevgiler,

Adele

Sabah saat üç olmak üzereyken, Clara, Seger ile kararlaştırdıkları gibi sislerin arasında onunla at arabasında buluşmak için sıvıştığı kapıyı açmak için parmak uçlarında sessizce aşağı indi.

Ne var ki bu gece dışarı çıkmayacaktı. Seger ona gelecekti. Herkes uyurken bir saatliğine Clara'nın yatağını paylaşacaktı.

Clara bunun düşüncesizce ve sorumsuzca bir davranış olduğunun farkındaydı, ama bu gece onunla baş başa olacağını, karanlıkta ona dokunacağını bilmenin, onu koklayıp öpmenin

ve kendi dünyasına almanın bedenine yaydığı heyecan duygusuna karşı koyamıyordu.

Clara, bu derece uygunsuz bir şey yapmak için duyduğu heves karşısında kendisini suçlu hissetmemeye çabaladı. Ne de olsa nişanlıydılar. Bunu bir yabancıyla yapıyor değildi ya. Seger onunla evlenecekti.

Yalnızca önlerindeki iki ayı atlatmak için bir şeyler yapmaları gerekiyordu; zira ilişkileri tamamen şehvet üzerine kuruluydu ve birbirlerinden ayrı kalmak imkânsız bir hal almaya başlamıştı. En azından Clara açısından.

Bunun yanı sıra, çok daha fazlasına dönüşeceğine inandığı bu temele bir şeyler eklemek için hiçbir zaman erken sayılmazdı.

Belki de Clara'nın, Seger'ın şu anda yalnızca fiziksel olan ihtiyaçlarına uyum göstermekten kendisini alamamasının sebebi de buydu.

Sonuç olarak, Clara, ona bu gece karanlıkta evde nasıl ilerleyip odasını bulacağını ayrıntılarıyla tarif etmişti. Ona kapıyı aralık bırakacağını ve bir mum yakacağını söylemiş, hangi basamakların ve döşeme tahtalarının çatırdadığını ve hangi kapıların her zaman açık bırakıldığını anlatmıştı. Neyse ki Wentworth Evi'nde ortalığı velveleye verecek bir köpek yoktu, böylece Seger herhangi bir olay çıkmadan onun odasına rahatlıkla ulaşabilirdi.

Clara, geceliğinin yakası açık, saçları yeni taranmış halde yatağında örtülerin üzerinde otururken, bir trenin odasına girip yatağına çarpmasını bekliyormuş gibi hissetti. Dışarıdan gelen en ufak sesi dahi duymaya çalışırken kalbi küt küt atıyor, tüm bedeni uğulduyordu. Damarlarında gezinen bu gerginlik ve heyecan hissi başını döndürmeye yetmişti.

Aşağı kattaki girişte duran saat üç kez vurdu ve birkaç dakika daha geçti. Seger'ın güven içinde ve fark edilmeden gelip gelemeyeceği konusunda endişelenen Clara yatağından kalkarak kapıya gidip dışarı bir göz attı.

Huzursuzca, Seger'ın randevularını unutup unutmadığını merak ederken, onun belki de bu kısacık saati birlikte geçirme konusunda kendisi kadar hevesli olmayabileceğinden korktu. Belki de yağdırdığı tüm övgüler alışkanlıktandı. Belki de kadınların kendilerini çekici ve cazibeli hissetmelerini sağlamak onun doğasında vardı. Belki bu tür şeyleri –gecenin bir yarısı gizlice hanımların odalarına girmeyi– hep yapıyordu ve bu onun için parkta yürümekten farksızdı. Çok da önem verilmeyecek bir şey. Belki de uyuyakalmıştı. Dışarıda bir yerlerde bir partiye gitmiş ve zamanın nasıl geçtiğini fark etmemiş de olabilirdi.

Clara aniden, Seger'ın bu görüşmeyi kendisi kadar istekle bekleyeceğini varsaymakla, son yirmi dört saattir bundan başka hiçbir şey düşünmemekle aptallık ettiği hissine kapıldı. Bu onun için yeni bir şey değildi ki.

Ama Seger birdenbire ortaya çıktı. Bir hayalet gibi kapıda belirdi.

Clara hiçbir şey duymamıştı, ne bir döşeme çatırtısı, ne merdivenleri çıkan ayak sesleri. Clara daha onun kendisini unutmamış olduğunu idrak etmeyi başarana kadar, Seger kapıyı ardından sessizce kapatmış, Clara'nın yüzünü avuçlarına alarak ateşli, ıslak dudaklarıyla onu öpmeye başlamıştı.

"İçeri girmeyi başardım," diye fısıldadı Seger. "Umalım ki hizmetçin deliksiz uyuyordur ve bizi bölmez."

Birilerinin kendilerini bölmesinin düşüncesi bile Clara'nın içini ürpertti.

Bedeninde dolaşan keskin bir titreme duygusuyla kafasından türlü türlü ilginç şey geçerken, tam olarak ne yapıyor olacaklarını merak etti.

Seger kapıyı kilitlemeye gittiğinde onu bir süre nefesi kesilmiş halde bıraktı ve hemen ardından öpüşmekteki akılalmaz kabiliyetiyle tüm duyularını zevkle kendinden geçirmeye döndü. Clara'yı yatağa yatırdı ve ceketini, yeleğini ve çizmelerini çıkarırken karşısında durarak onu seyretti.

Birkaç saniye sonra Clara'nın yanına uzanmış, bir dirseğinin üzerinde doğrularak, parmağını onun açık yakasından göğüslerinin arasına götürüyordu. "Sanırım iki saat kalmama izin vermeye ikna edemem seni..." diye fısıldadı.

"Birkaç dakika içinde beni her şeye ikna edebileceksin, Seger, o yüzden halen aklım başımdayken şimdi bana söz ver. Bir saat sonra gitmen gerek. Zaten yeterince risk aldık."

Seger başını sallayarak davetkâr bakışlarını Clara'nın gözlerinden ayırmadan geceliğinin bir düğmesini daha çözdü.

Sıcak elini göğsüne kaydırarak hafifçe okşadı ve Clara'nın tüm bedenini ateş bastı. "Söz konusu sen olduğunda hep söz vermem gerekiyor."

Dudakları Clara'nın dudaklarına yaslandı ve Clara dilini onunkinde gezdirerek o enfes erkeksi tadının keyfine vardı.

"Bu gece konuşmayacak mıyız?" diye fısıldadı Clara, Seger uzanıp geceliğini avuçlayarak ağır ağır beline doğru toplarken.

Ona gülümseyen Seger, başını iki yana salladı. "Bir dahaki toplantıda konuşabiliriz ya da bana mektup yazarsın. Ama bu..." Clara'yı dizlerinin üzerinde doğrultarak geceliğini başından çekip çıkardı. "Bunu insan içinde yapamayız, şimdi de sadece bir saatimiz var..."

Clara bir anda kendisini mum ışığında çırılçıplak kalmış, onun, bedenine bakmasına izin verirken buldu. Doğrulurken,

hiçbir zaman çiftlerin birlikte böyle şeyler yaptıklarını hayal etmediğini fark etti. Her şeyin zifiri karanlıkta, örtülerin altında, gözler kapalı yapılacağını zannetmişti.

Her şeyin ötesinde, herkes uykudayken ablasının evinde böyle çılgınca bir şey yapabileceğini asla hayal etmemişti. İşin tehlikesi tüm bunları daha da güzel hale getiriyordu.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı Seger. "Tek bir saniyemizi bile boşa harcamasam bana kızmazsın, değil mi?" Sonra Clara'yı yumuşak döşeğin üzerine yatırarak dilini dimdik göğüs uçlarında gezdirmeye başladı. Clara kıpırdanarak şehvet dolu bir inilti koyuvermemek için kendisini tutmaya çalıştı. Önlerinde uzanan muhteşem bir saat boyunca sessiz kalmayı aklından çıkarmamak için çok uğraşması gerekecekti.

Seger yüzünü onun göğüslerine bastırarak, Clara'nın arzuyla nefesi kesilene dek emmeye devam etti. Seger'ın dili göğüs uçlarından dudaklarına doğru kayarken şehvetle kıvrandı.

Onun altında çıplak kalmanın verdiği zevk bile onu kendinden geçirmeye yetiyordu. Seger'ın boyunbağını çekiştirdi ve tekrar doğrularak Seger'ın gömleğini çıkarıp ellerini onun kaslı göğsünde gezdirmek istedi.

"Her şeyi çıkar," diye fısıldadı, bir anda şiddetli bir ihtiyaç duygusu tüm bedenine hâkim olurken. "İkimiz de çıplak kalalım."

Ama Seger'ın gözlerinden bir kuşku gelip geçti. Clara'nın ellerini avuçlarına alarak boğuk ama uyarıcı bir sesle, "Bu tehlikeli olabilir," dedi.

Clara, bunun onun için nasıl bir şey olacağını anlayamadığından duraksadı. "Keyif almamanı istemiyorum. Tek istediğim şey seninle çırılçıplak uzanmak. Bunu yapamaz mıyız?"

Seger bir an duraksadı ve sonra gülümseyip Clara'nın ellerini bıraktı. "Bunların hiçbirinden keyif almamam mümkün

değil, Clara, canımı alsa dahi. Belki bir tek gömleğimi çıkarsam..."

Gömleğini başının üzerinden çekip çıkardı.

Bir an sonra tekrar Clara'nın üzerine uzanmış, onu öperek sıcacık ve nazik dokunuşlarla kalçalarını okşuyor ve dilini dimdik göğüslerinde gezdiriyordu. Göğsünde onun teninin sıcaklığını, terini ve yakınlığını hissetmek, tüm bedeninin hazla titremesine ve bacaklarını onun kalçalarına sarmasına sebep oldu.

Seger'ın pantolonu halen üzerindeydi. Clara, Seger'ı onu çıkartmaya ikna etmek için çok uğraşması gerekeceğinden şüphelendi. Aralarındaki kalın kumaş olmadan tamamen savunmasız kalacaklardı.

Ama ah, nasıl bir şey olduğunu bilmemesine rağmen bedeni daha fazlası için kıvranıyordu. Seger'ın geçen sefer kendisine yaptığı bazı şeyleri çok iyi hatırlasa ve tekrar yapması için içi gitse de, halen tecrübe edeceği çok şey vardı. Seger kolunu beline sararak onu kendisine çekip çıplak kalçalarının yumuşak tenini okşarken, bacaklarının arasının zevkle sızladığını hissetti.

"Ah, Seger. Bana dokunmana bayılıyorum. Daha fazlasını istiyorum."

"O zaman daha fazlasını alırsın."

Seger onun karnına doğru inerek göbeğine öpücükler kondururken usta parmaklarını göğüslerinde gezdirerek hafifçe sıktı. Clara bacaklarını açarak parmaklarını onun saçlarından geçirdi. Kendisini kalçalarını istekle hareket ettirmekten alamıyordu.

Çok geçmeden onun başını bacaklarının arasında hissetme özlemiyle Seger'ı aşağı itelemeye başladı. Tanrım, onun dudaklarının arabada yaptığı gibi en hassas, en mahrem yerinde

gezinmesinin verdiği muazzam hazzı duymak için nasıl da içi gidiyordu.

Sonunda Seger'ın dilinin arzularının merkezinde gezindiğini hissetti ve nefesi boğazında tıkanıp kaldı. Seger teninin nemli kıvrımlarını keşfederken duyduğu hazla kalp atışları hızlandı. Kalçaları neredeyse kendiliğinden açılırken, dizleri büküldü ve Clara onun başına tutunarak kendisini ona daha fazla açmaya çalıştı.

Clara gözlerini sıkıca kapatıp sırtını gererek başını yastıkta bir yandan öbürüne atarken, bunun insanı kendinden geçiren bir cennet olduğunu düşündü. Seger, başı bacaklarının arasına gömülmüş halde ona zevk vermeyi sürdürüyordu. Adamın nefesinin sesi ve hissi dahi onu hazdan çıldırmaya yetiyordu. Yaptığı şeyi sonsuza dek sürdürebilecekmiş gibiydi.

"Senin de hoşuna gidiyor mu?" diye sorarken buldu kendisini Clara, nefesi kesilerek. "Yoksa sadece ben mi zevk alıyorum?"

Seger yanıt vermek için bir anlığına durdu. "Hem de çok hoşuma gidiyor."

Sonra yaptığı şeye daha da büyük bir hevesle geri döndü.

Clara onun başını sıkıca kavrayarak bacaklarını omuzlarına sardı ve zirveye ulaşmak üzere olduğunu hissetti. Buna karşı koymaya çalıştı; çünkü çok çabuk olmuştu. Seger oraya daha yeni geçmişti. Bu keyfin biraz daha sürmesini istiyordu. "Dur," diye fısıldadı. "Buraya gel."

Clara'nın elleri, adamın omuzlarını kavrayarak onu deminki gibi üzerine çekti. Seger'ı arzuyla öperek kendi dişiliğinin tadını aldı ve tüm hâkimiyetini yitirdi.

"Lütfen bunu çıkar," diye yalvardı, pantolonunu çekeleyerek. "Yalnızca sana dokunup bedenimde hissetmek istiyorum. Geçen sefer yaptığım gibi yapamaz mıyız, üstte sen varken?"

"Hayatım, üstte ben varken işlerin çığırından çıkacağı ortada."

Ne var ki Seger, önündeki sızı ve Clara'nın yalvarmasının erotik gücü karşısında daha fazla karşı koyamayacağını hissediyordu. Daima sarsılmaz zırhına hapsetmiş olduğu iradesi yerinde değildi sanki. Onu hırslı genç kızlardan veya çapkın kocaların yalnız karılarından koruyan iradeydi bu. Sekiz yıldır istenmeyen bir hamileliğe sebebiyet vermeden yaşamayı başarmıştı.

Ne var ki burada, bu gece, aniden tüm bunları riske atmaya hazırdı. Ne olacağının önemi yoktu. Müstakbel karısı olan bu kadını istiyordu. Bu seferlik rahatlayamaz mıydı? Tanrım, bunu hak etmişti. Yolculuklarını şimdi başlatamaz mıydı? Niye evlilik dosyaları için bekleyecekti ki? Bunlar formaliteden ibaretti. Clara hamile kalsa bile, bebeğin erken doğduğunu iddia etseler yeterdi. Böyle şeyler hep oluyordu, değil mi?

Tanrım, bahaneler uyduruyordu.

Şu an onunla sevişmesini ve tohumlarını dizginsizce içine bırakabilmesini haklı kılacak her şeyi söyleyebilirdi.

Clara, bu muhteşem, çılgın şey, pantolonunu çekelemeye devam ediyordu. Seger, bulanmış zihninde halen ayakta kalmaya çalışan son bir çabayla onun elini yakaladı.

"Ne yapıyorsun, hayatım? Çizgiyi aşıyoruz."

"Umurumda değil," dedi Clara. "Seni istiyorum, Seger. Nişanlıyız biz. Niye olmasın? İlk kez acı verici oluyormuş. Niye bunu şimdi halletmiyoruz? Böylece korku ve gerginlik yaşamadan balayımızın tadını çıkarabilirim. Şimdi tam zamanı. Hissedebiliyorum. Hadi yapalım."

Clara yalvarırken kalçalarını ona bastırıyordu. Tanrım.

Tanrım.

Tanrım!

"Ben de taştan yapılma değilim ya," diye fısıldadı Seger, Clara kendisini şiddetle öperken.

"Güzel."

Ve Clara, Seger'ın pantolonuna uzanarak sertliğini avuçladı.

"Lütfen," diye fısıldadı telaşla. Sıcak nefesi Seger'ın hiç olmadığı kadar sertleşmesine sebep olmuştu. Yatak altında kayıyordu sanki.

Buraya kadardı.

Seger, her zamanki sakin tavrının aksine panikle aşağı uzandı. Lanet olası pantolonu bileklerinden indirmek için beceriksizce bacaklarını vurarak azgın bir oğlan gibi pantolonunu indirdi.

Ne kadar vakitleri kalmıştı acaba? On beş dakika mı? Daha fazla olsaydı bari.

Bir saniye sonra çırılçıplak kalmış, Clara'nın üzerinde sertliğini onun kalçalarının arasındaki yumuşak noktaya bastırıyordu.

"Emin misin?" diye sordu son kez, Clara'nın göğüslerini emerek ve şimdi fikrini değiştirmeyeceğini umarak. Neyse ki Clara başını evet der gibi salladı ve onu artık geri dönülemeyecek bir şekilde zevkin derinliklerine daldırarak kulağını emdi.

Seger'ın tüm bedeni heyecanla titredi. Arzuları Clara'nın bacaklarının arasındaki gizemli noktada bir an için durakladı. Tüm bedenine karşı konulamaz bir arzu dalgası hâkim olurken yavaşça kendisini bastırdı. Clara'yı uzun uzun öperek kadının da aynı şekilde karşılık verdiği bir şiddetle dilini dudaklarının arasına götürdü. Clara bacaklarını ona dolayıp tırnaklarını etine geçirirken Seger'ı iyice kendisine doğru bastırdı.

Seger'ın önündeki sızlama hissi iyice artarken, Clara'nın bedeni onunkine doğru yaslandı. Seger son bir an tereddüt

ederek kalçalarını ona bastırıp içeri doğru kaydı, ancak yırtılmayı hissedince yarıya kadar ilerlemişken durdu.

Clara kulağına doğru hafifçe inledi. Seger onun, evdeki kimseyi uyandırmamak için acı dolu bir haykırışı bastırmaya çalıştığını biliyordu. Ona acı çektirmiş olması fikri, durmasına sebep oldu.

Seger boynunu öperek fısıldadı. "Üzgünüm."

Clara onun omuzlarına tutunarak bacaklarıyla kendisine bastırdı. "Üzülme. Bunu istiyorum."

Seger bir dirseğinin üzerinde doğrularak diğer kolunu ona dolayıp başını kaldırdı ve titreşen mum alevinde Clara'nın yüzüne baktı. Hayatında gördüğü en güzel yaratıktı bu. Öyle güzeldi ki, içini sızlatıyordu.

Clara onun yüzünü avuçlarına alarak yanağını okşadı ve gözlerini kapatarak derin derin nefes aldı. Şakağından bir damla süzüldü ve bunu görmek Seger'ın canını yaktı.

"İyi misin sen?" diye sordu.

Clara başını salladı. "Evet, sandığın gibi değil. Çok güzel bir his, Seger."

Sonra onu daha fazla içine almak için altında biraz kaydı.

Ön tarafında aniden bir dürtü hisseden ve sersemlemiş halinden çıkıp kendine gelen Seger, bir an durup düşünerek bunun hayatında bir kadının bekâretini aldığı ikinci kez olduğunu fark etti. İlk seferin üzerinden on iki yıl geçmişti ve bunu düşünmeyeli yıllar olmuştu. Bu gece ise neredeyse kendisi de bakirmiş gibi hissediyordu.

Seger dudaklarını onunkilere yaklaştırdı. Dillerinin ve dudaklarının birlikteliğinin verdiği sırılsıklam hissin tadını çıkarırken kendisini iyice ona bastırdı. Clara tekrar inleyerek ona sımsıkı tutundu.

Seger, onun kaslarının kasılıp gevşediğini hissedebiliyordu. Canını yakmamak için dikkat ederek, ancak içinde gitgide artan heyecanı dindirme ihtiyacıyla kendisini tekrar bastırdı.

Clara bacaklarını iyice açarak onun hareketlerine karşılık vermek için kalçalarını bastırdı. Tanıştıkları ve merdivenlerin altında öpüştükleri ilk geceden beri ikisinin de ulaşmak için içlerinin gittiği bir tatmin arayışıyla uyum içinde hareket ettiler.

O zamandan beri çok şey yaşamışlardı. Clara artık onundu. Sonsuza dek. Onun karısı olacak ve hayatları boyunca her gece böyle sevişeceklerdi. Bunun şimdi başlamasını istemişti. İki ay beklemek istememişti, ancak herhalde dünya böyle işliyordu.

Aniden içinde bir zevk patlaması oldu ve akılalmaz bir arzuyla Clara'nın içinde hızlandı. O daha hızlı okşamaya başlarken Clara tırnaklarını onun sırtına geçirerek kalçalarını kaldırıp Seger'a sıkıca sardı ve başı yastıktan kayıp arkaya çarpana dek sıkıştırmayı sürdürdü.

Seger onun orgazma eriştiğini hissetti ve onun aldığı zevki görmek ve duymak onu da kendisinden geçirerek doruğa ulaştırdı.

Tam o sırada evin içinde bir yerlerde bir saatin dört kez vurduğunu duydu ve bitmiş tükenmiş bir halde Clara'nın üzerine yığıldı.

Clara bacaklarını onun bedenine daha da sıkıca sararak başını tekrar yastığa yaslamaya çalıştı ama geri düştü. "Hiçbir yere gitmiyorsun," diye fısıldadı.

"Ama bana söz verdirdin," diye yanıtladı Seger ona takılarak, kendisini geri çekmeden.

"Bu sefer galiba sözünü tutmamana izin vereceğim."

"Zannedersem yalnızca bu seferlik."

"Evet, tekrar aynı durumda olmazsak tabii, o durumda da umarım ne istersem onu yaparsın." Clara'nın sesi düştü. *"Hiç bilmiyordum..."*

Seger onun yanaklarını ve burnunu öperek içinde büyük bir şefkat duygusu uyandığını hissetti.

Clara *kendisinin* hiç bilmediğini söylemişti, halbuki hayallerinin çok ötesinde sersemlemiş olan Seger'dı. Daha demin bir bakireyle, evlenme teklif etmiş olduğu bir bakireyle sevişmiş ve bundan zevk almıştı. Tamamen tatmin olmuştu. Her şey yolundaydı, çok geçmeden bu yataktan kalkıp onun yanından gitmek zorunda olması dışında tabii.

Seger sahiplenici bir bakışla gözlerini onun yüzünde gezdirdi ve yavaşça yana yuvarlandı.

Bu düzene alışmıştı artık: bir kadının üzerinden yana yuvarlanmak, sonra pantolonuna uzanıp sırra kadem basmak. Ama bu gece böyle bir şey ona yanlış ve sinir bozucu geliyordu, bu da tamamen yabancı olduğu bir histi. Sanki zaten evindeymiş ve gitmesi gerekmemeliymiş gibi geliyordu.

Ev. Burası onun yaşadığı yer bile değildi, kahretsin ve birisi onu burada bulacak olursa, tehlikeli Wentworth Dükü muhtemelen onu bir güzel benzetirdi.

Yine de Seger evindeymiş gibi hissediyordu. Düşündüğünden çok daha ileri gitmişti.

Clara dönüp yanağını onun göğsüne yasladı. "Harikaydı, Seger."

Seger alçak sesle konuştu. "Çok acı çekmedin ya?"

"Yalnızca bir an için, sonra içimde hareket etmen... Sanırım sürtünmendendi. Tüm acıyı aldı götürdü sanki." Clara çenesini kaldırarak Seger'ın göğsünde kenetlediği ellerine yaslandı. "Bunu tekrar ne zaman yapabileceğiz?"

Seger gülmekten kendisini alamadı. "Ne kadar erken, o kadar iyi diye umuyorum. Eylüle kadar beklemeyelim."

"Ne kadar erken düşünüyorsun?" diye fısıldadı Clara.

Seger kaşlarını kaldırdı. "Yarın iyi olur."

"Yarın gerçekten de iyi olurdu ama yarın annem geliyor."

"O zaman evlenmek için eylüle kadar beklemeyelim. Özel izinle önümüzdeki hafta evlenmeye ne dersin?"

Clara'nın kaşları kalktı. "Tüm ailemin burada olması gerek."

"Bir haftada gelebilirler buraya."

Clara bunu kafasında evirip çevirerek bir an ona baktı. "Üvey annen eylül için plan yapıyor."

Seger onun yanağına dokundu. "Planlar değişebilir. Beklemenin anlamı yok. Hatta beklemek tehlikeli bile olabilir; çünkü senden uzak duramayacağıma eminim ve şansımızı da fazla zorlayamayız. Nihayetinde yakalanırız ve her şeyden öte, ikimiz de çıldırırız. Benim çıldıracağım muhakkak."

"Benim de."

Seger yumuşak yanağını avucuna aldı. "O zaman benimle bir hafta sonra evlen. Istırabımdan kurtar beni."

"İnsanlar laf edecek."

"Bu tür şeyleri umursamadığımı biliyorsun."

Clara doğruldu. "Niye hep böyle ısrarcısın? Sana asla hayır diyemiyorum."

Seger ona alçak sesle konuşmasını hatırlatmak için parmağını dudaklarına götürdü. "Hayır demeni istemiyorum. Evet demeni istiyorum."

"Şu ana dek her şeye evet dedim zaten. Bir yerde bir dur demek gerek."

Seger kaşlarını çattı. "İyi de niye dur diyelim ki? İstediğimizi almak varken niye kendimizi zorlayalım?"

Clara mum ışığında ona baktı ve birden yüzü değişti. Sesi neşeli tonunu yitirdi. "Buna alışkınsın, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir şeyin nasıl olacağını veya toplumsal kısıtlamaları düşünmeden istediğini almaya. Her şey zevk ve kendi arzularının esiri olmaktan mı ibaret? İstediğin tek şey bu mu?"

"Clara," diye fısıldadı Seger doğrulurken. "Yapma."

Clara o bir şey dememiş gibi kızgınlıkla fısıldamayı sürdürdü. "Sadece bu seferlik toplum kurallarına uyum gösterip olması gerektiği gibi bir nişanlılık sürdüremez misin?"

Clara geceliğine uzanarak başından geçirdi ve yataktan kalkarak pencerenin başına gidip çekili perdelerin önünde durdu.

Seger bir elini saçından geçirdi. "Bana öyle geliyor ki bu sorunun altında yatan başka şeyler var."

Adeta Clara nişanlarını Seger'ın kendisini tutmayı başarıp başaramadığını test etmek amacıyla kullanmak istiyor gibiydi.

Clara omuzlarını silkmekle yetindi.

Seger yataktan fırlayarak onun yanına gitti ve arkasında dikilirken çıplak bedeninde geceliğinin yumuşak kumaşını hissetti. Onu kollarına alıp yatağa götürme ve daha birkaç dakika önce yaşadıkları duygulara geri dönme arzusunu görmezden gelmeye çalıştı.

"Ben bunu hak etmiyorum, Clara," diye fısıldadı. "Elimin altında her türlü fırsat varken senden istediğimi asla almadım. Bu gece dahi sen bu denli ısrarcı olmasaydın karşı koyacaktım."

Bu konuyu konuşuyor olması bile hayret vericiydi. Daha önceki sevgililerinden biri onun kendisini savunduğunu duysa çok şaşırırdı. Bu çok büyük bir ödündü ve keşke Clara bunu bilebilseydi.

Clara yüzünü ellerine yasladı. "Belki de gitsen iyi olur."

"Gitmek mi? Neden?" Seger şaşkınlığını ve kızgınlığını sesine yansıtmamaya çalıştı; zira aksi takdirde birisi onları duyabilirdi. Bu tartışmayı fısıltıyla sürdürmesi gerekiyordu. "Bunun altında ne yatıyor?"

Clara birkaç saniye hiçbir şey söylemedi, sonra yüzünü ona döndü. Gözleri yaşlarla doluydu. "Seninle evlenme fikri beni endişelendiriyor."

Seger onun sözlerinin kendisini kızdırmasına izin vermemeye çalıştı, ama kızdırmıştı. Hem de çok kızdırmıştı. Onunla bu noktaya ulaşmak için bir solukta yol almıştı. Tanrı aşkına, evlenme teklif etmişti!

Clara başını eğdi. "Emin olamadığım için beni suçlayamazsın. Hazine avcıları için başlıca hedefim ben, sen de beni gerçekte sevmediğini açıkça söyledin. İyi bir koca olacağından nasıl emin olabilirim?"

Seger kendisini geri çekti. "Ben hazine avcısı falan değilim. Bunu biliyorsun."

Clara ona bakmakla yetindi.

"Bu benim sana sadık olmamla alakalı," dedi Seger. Tanrım, kadınlar inanılmaz karmaşıktı. Normalde yataktaki partneri böyle konuşmaya başlasa veya bunu ima etse dahi Seger çekip giderdi, ama Clara'ya bunu yapamıyordu. Kısa bir kaçamak değildi bu ve artık geri dönüşü yoktu. Bu gece yaptıklarından sonra olmazdı.

Clara derin bir nefes alırken omuzları kalkıp indi.

"Eğer iki ay bile dayanamayacaksan, evliliğimiz boyunca bunu ne kadar zaman başarabileceğini nereden bileyim? Bazen insanı baştan çıkarmaya çalışanlar olabilir ve korkarım ki o durumda buna karşı koymaya bile çalışmayacaksın. Ya hamileyken karnım iyice şiştiğinde ve kadınlık görevlerimi yerine getiremediğimde ne olacak? Ya hasta olursam? O zaman

sana çekici gelmeyeceğim. Her zamanki eğlencelerine geri mi döneceksin o zaman?"

Seger ona arkasını dönerek pantolonunu aldı.

"Belki gitsem *iyi olacak.*"

Clara onun pantolonunu giymesini seyretti ve sesi biraz yükseldi. "Dur, Seger."

"Hizmetkârlar birazdan kalkar."

Seger gömleğini giydi ve bir koltuğa oturarak aceleyle çizmelerini giymeye çalıştı. Buradan çıkıp gitmek istiyordu. Clara'nın üzerine geldiğini hissediyordu. Kadınlar ona asla böyle bir şey yapmazdı. Onu zorlamayacak kadar akılları vardı. Eğer bir gün olur da dönmesini istiyorlarsa, onu karşı çıkmadan bırakmaları gerektiğini bilirlerdi.

Seger, Clara'ya sabır gösteremediğini hissediyordu; zira kurallara ya da kısıtlamalara alışkın değildi. Sekiz yıl boyunca özgürce yaşamıştı. Sorumluluk ve bağlılıktan uzak durmuştu. Clara'ya sabır gösterememekten hoşlanmıyordu. O diğerlerinden farklıydı. Ona karşı böyle hissetmek istemiyordu, ancak içine işlemiş şeyleri değiştirmek de o kadar kolay olmasa gerekti.

Clara yatağın çevresinden dolanarak peşinden geldi. "Seni kızdırmak istemedim. Yalnızca şu birkaç gündür çok şey oldu ve daha demin... Daha demin biz..."

Clara'nın sesi titredi ve Seger hemen bakışlarını kaldırdı. Clara perişan haldeydi. Seger az önce onun bekâretini almıştı ve elinde hiçbir seçenek kalmamıştı. Muhtemelen canı yanıyordu. Kendisini savunmasız ve kafası karışmış hissediyordu. Kahretsin, ahmağın tekiydi Seger. Hiçbir şey bildiği yoktu. Sekiz yıldır kendisini hiçbir kadının rahatından ya da mutluluğundan sorumlu hissetmemişti. Yakınlık ve duygusallık arayan kadınlardan hep uzak durmuştu. Şimdiyse birden kendisini duygusallık, zorunluluk ve bu durum gittiği

yöne doğru devam ederse, muhtemelen gözyaşlarına batmış halde bulacaktı. Tanrım, bu hiç de alışık olduğu bir şey değildi. Onun tecrübelerinin dışında kalıyordu. Baştan çıkarma ve fiziksel birliktelikler onun için sorun değildi. Hatta inanılmaz derecede kolaydı. Ancak duygusal yakınlık ve üzgün bir kadını nasıl teselli edeceği konusunda hiçbir şey bilmiyordu. Bunun için vakit harcayacak bir adam değildi o, ancak şimdi birinin kocası olmak üzereydi ve onun yanında kalmaktan başka bir seçeneği yoktu. Çocuksu cazibesini takınarak her zaman yaptığı gibi odadan çıkıp gidemezdi.

Seger birden boyundan büyük işlere kalkıştığını hissetti.

Sonra Clara'nın geceliğinin titrediğini gördü ve onun hıçkırığını bastırmaya çalıştığını anladı.

Ağlamasına izin veremezdi. Birisi duyabilirdi.

Seger, hiç utanıp sıkılmadan yalnızca ses çıkarmasın diye ağlamasını engellemek, hatta kendisini toplasın diye buradan bir an önce çıkıp gitmek konusunda sığ bir istek duydu. Ne var ki bunun yerini başka bir his aldı. Belki Clara'ya duyduğu şefkat hissiydi. Belki de sadece bu durumu düzeltmesi gerektiğindendi. Hiçbir fikri yoktu.

Daha ne yaptığının farkına varamadan odada ilerleyerek onu kollarına aldı. Şu an onun için önemli olan tek şey Clara'nın mutluluğu ve huzuruydu. Onun ihtiyaçları kendisininkilerden daha önde geliyordu. Bunlar hiç alışkın olmadığı şeylerdi.

Sesi yumuşak, yatıştırıcı ve kendisinin hiç aşina olmadığı bir tondaydı. "Madem emin değildin, neden sevişelim diye ısrar ettin?"

Clara başını iki yana sallayarak fısıldadı. "Seni istediğimden başka bir şey düşünemiyordum. Şimdi bir şeyler kafamda

yeni yeni oturuyor ve yaptığımız şeyin ağırlığını ancak fark ediyorum sanırım. Aniden çok yalnız hissettim kendimi."

Yalnız. Kendisini yalnız hissetmiş.

Seger'ın kalbi çarpmaya başladı. Bu, hiçbir zaman hiçbir kadının yatak odasında panik yaşamamış olan Seger için bir ilkti. Kadınların kocalarının arabaları evin önüne çektiğinde dahi panik duymamıştı; zira daima bir arka kapı olurdu.

"Ama elimden hiçbir şey gelmez," diye sözlerini sürdürdü Clara, burnunu silerek. "Çünkü zamanı geri alamam."

Seger onun omuzlarını ovarak saçlarını okşadı. "Ve artık benimle evlenmek konusunda fikrini değiştiremeyecek olmak seni ürküttü."

Clara başını salladı.

Bu Seger'ı da gayet ürkütmüştü ancak bunun lafını açmayacak kadar aklı başındaydı.

"Korkacak bir şey yok, Clara. Biz evleneceğiz. Eğer bunu bu gece yapmasaydık, eninde sonunda yapacaktık. Hiç yoksa balayımızda, ona da yalnızca iki ay var. Sadece zamanı biraz öne çektik. Kendini yalnız hissetme."

Ama nasıl böyle hissetmemesini sağlayacaktı? *Yüce İsa.* Onun yanındaydı, daha demin onunla sevişmişlerdi ve Clara kendisini yalnız hissediyordu. Bir başına. Onu kollarında tutmasına rağmen.

Seger bir parmağıyla onun çenesini kaldırarak dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. "Sen benim nişanlımsın ve bu gece bana çok kıymetli bir şey verdin. Kendine ait bir şeyi benimle paylaştın. Bu beni çok etkiledi."

Ama kendisini yalnız hissediyordu.

Clara başını sallayınca Seger biraz da olsa onun içini ferahlattığını ve bir nebze olsun rahatlattığını anlayarak gevşedi.

Yine de oradan ayrılma dürtüsü bastırmaya devam ediyordu ve Seger bunun ne kadarının hizmetkârların birazdan ayaklanacak olmasından, ne kadarının bu konuşmanın konusundan kaynaklandığını pek bilmiyordu.

İki türlü de, gitmesi gerekiyordu ve Clara bunun farkındaydı. En azından acımasızca onun duygularını çiğneyip geçiyormuş gibi görünmeden buradan gitmek için iyi bir sebebi vardı.

Seger, Clara sessizce kendisini seyrederken çabucak yeleğini ve ceketini giydi. "İnsanlar kalkıp ortalıkta dolaşmaya başlamadan önce gitmem gerekiyor gerçekten."

"Biliyorum." Clara savunmasız ve kararsız bir şekilde ona doğru ilerledi. Sesi dahi değişmişti. Her zamanki kendine güvenli tonu yoktu. "Üzgünüm, Seger. Şimdi söylediğim şeyler yüzünden kendimi aptal gibi hissediyorum. Keşke gitmen gerekmeseydi."

Seger onu tekrar kollarına aldı. "Böyle hissetmene gerek yok. Bu gece yapmayı planlamadığın bir şey yaptın. Çok doğal bu."

Yaptıkları şeyden pişman olması çok doğaldı.

Seger'ın midesi sıkıştı ama bunu görmezden gelmeye çalıştı; zira anlayamıyordu. Daha önce hiçbir kadınla seviştikten sonra tereddüt yaşamamıştı. Daima partnerini memnun ettiğini ve görüşmelerinin başarıyla sonuçlandığını bilmenin rahatlığıyla çıkıp gitmişti. Yüzünde her zaman belirgin bir gülümsemeyle olurdu ayrılırken.

Şimdi de çıkıp gitmeliydi. Bunu yapmak istiyordu, ama elinden gelmiyordu. Onu böyle bırakamazdı.

"Daha önce yapalım bunu."

Clara'nın kırpıştırdığı gözleri masumca büyüdü. "Neyi?"

"Evlenelim, daha önce dediğim gibi. Bu tartışmayı başlatan şeyin bu olduğunu biliyorum, ama baştan çıkarmaya karşı koyup koymayacağımı denemek için beni bekletmene gerek yok. Bırak evlenelim ve kendimi sana adadığımı kanıtlayayım. Öyle olmasam, bunu ertelemeye çalışırdım. Ben seni istiyorum, başka kimseyi değil. İşin aslı bu. Şaşaalı bir düğünü bir kenara bırakıp basite indirgemek istememin sebebi de bu. Önümüzdeki hafta yapabiliriz."

Ne halt ediyordu Tanrı aşkına? Tereddütleri arttıkça, deliği daha hızlı ve derin kazıyordu.

"Seger, daha iyi hissetmemi sağlamak için bunları söylemene gerek yok."

"Sana kendini iyi hissettirmeye çalışmıyorum." Ama çalışıyordu ve bunun farkındaydı. "Beklemek istemiyorum, hepsi bu. Hem şu an çocuğumu taşıyor olabilirsin."

Clara'nın gözleri endişeyle doldu.

Tanrım, bunu koz olarak kullanması ne kadar zavallıcaydı.

Yine de tavrını sürdürdü. "Yapalım gitsin. Hem yasal hem manevi açıdan birleşmiş olacağız. Kendimi tamamen sana adama sözü vereceğim ve tüm şüphelerinle korkuların yok olacak."

Asıl söylemek istediği, eğer onun parmağına bir yüzük takıp belgeleri imzalarsa, Clara'nın onunla seviştiği için kendisini suçlu hissetmeyeceği ve bu zor konuşmayı bir daha yapmak zorunda kalmayacaklarıydı. Böylece konuşup gülüşmeye dönebilirlerdi.

"Benim karım olacaksın," dedi Seger, "ve normal, saygın evli bir çift olarak aynı yatağı paylaşacağız."

En sonunda yüzüne bir gülümseme kondurabilmişti. "Sanırım saygın olmak hoşuma gider."

Seger güldü. *"Hoşuna gider ha?* Tanrım, tamamen yeni bir dünyaya adım atmak üzereyim."

Aralarındaki gerilim kalktı ve Clara alnını onun göğsüne yasladı. "Peki ya balayımız? Ayarlamaları eylül ayı için yapmıştın."

"Bekleriz ve o zaman gideriz, olur biter. Hem böylelikle yeni evine alışmaya vaktin de olur."

Clara, bunun böyle acele gelmesinin garipliği karşısında gülmekten kendisini alamadı.

"Birisi seni buradan sıvışırken yakalamadan git."

"Yanıt almadan gitmem."

Clara başını iki yana salladı. Seger, *keşke yüzünü görebilsem*, diye düşündü.

"Bir yanıt ver, hayatım. Önümüzdeki hafta?"

Clara mum ışığında onun yüzüne baktı ve sonunda yanıt verdi. "Tamam, ama bunun tek sebebi tekrar senin yatağına girmek istemem."

Bu yanıt Seger'ı çok rahatlattı. Ne diyebilirdi ki?

Nihayetinde o bir erkekti ve yatak, ne yapacağını bildiği ve kendine güvendiği tek yerdi.

Odadan çıkmak için arkasını döndü ama Clara'nın sorusu onu durdurdu.

"Seger? Birlikte olduğun ilk bakire miyim ben?"

Seger duraksayarak gözlerini kapattı. Keşke bunu sormasaydı. "Ne önemi var bunun?"

Bu soru çok anlamsız gelmişti ona.

"Söyle? İlk miydim?"

Seger yüzünü yavaşça ona döndü. "Hayır."

"Çok oldu mu?"

"Hayır. Bir tane."

Seger, Clara'nın, cevabını sindirmekte zorlanıyormuş gibi yutkunduğunu gördü. Sonunda Clara başını salladı. "Daphne mi?"

"Evet."

Clara içini çekerken göğsü inip kalktı.

Üst kattaki yatak odalarının birinden bir gümbürtü duyan Seger, gitmek zorunda olduğunu anladı. Ne var ki müstakbel karısının gözlerinde gördüğü ıstırap karşısında bir an duraksadı ve keşke kalıp bunu yok edebilsem diye düşündü. Clara'nın, Daphne'nin geçmişte kaldığını anlamasını istiyordu. Artık unutmuştu onu. Clara'nın *kendisi* dünyada onun için en önemli kadın değilmiş gibi hissetmesine hiç gerek yoktu.

Başlarının üzerinde bir gümbürtü daha duyuldu.

Seger'ın gitmesi gerekiyordu.

Clara'yı dudaklarından öperek odadan çıktı. Ne var ki yüzünde o her zamanki memnun, keyifli gülümseme yoktu.

Ertesi gün üvey oğlunun Amerikalıyla aniden evlenme kararı aldığı haberleri Quintina'ya ulaşınca, kadın kahvaltı masasının üzerinden çaresizce Gillian'a baktı.

Birkaç saniyeliğine adeta zaman donmuştu.

Bir Amerikalı. Quintina bütün yediklerini çıkarabilirdi.

Bir anlığına odaya hâkim olan sessizlik, Gillian'ın gözyaşlarına boğularak odadan kaçmasıyla bozuldu.

Quintina sandalyesinde otururken boş boş duvara baktı.

Bütün bedeni uyuşmuştu sanki. Midesi bulanıyordu. İğrenmişti. Bu nasıl olabilirdi?

Evlilik fikri Seger'ı korkuturdu. Hiçbir zaman bir bağlılık veya istikrar yaşamaya istekli olmamıştı. Geçmişi bir yana

bırakmaya da hevesli olduğu söylenemezdi, özellikle de işçi sınıfından, sönük bir tüccarın kızını.

En azından o kız İngilizdi.

Quintina, Gillian'ı bundan sonraki Leydi Rawdon yapmak için çok zamanı olduğunu düşünmüştü. Yeğeninin onunla çok az da olsa bir şansı olan tek genç hanım olduğunu düşünmüştü; çünkü Seger'ın düzenli olarak herhangi bir şekilde vakit geçirdiği tek kadın oydu, onu isyan ettirerek bekâr hayatının üst sınırlarına vardıran türden bir baskı uygulamayan tek bekâr kadın.

Quintina bunun yanı sıra, onun Amerikalıyla olan bu nişanını sona erdirebileceğine ve tabiri caizse ilk adım bir kez atıldıktan sonra vârisin ardında bıraktıklarına Gillian'ı yamayabileceğine inanmıştı.

Aniden Quintina'nın içinde bir öfke yükseldi. Hayır!

Gillian ezelden beri bekliyordu! Daha küçük bir kız olduğu zamanlardan beri onu istiyordu!

Quintina sandalyesinden kalktı ve çiçeklerle dolu bir vazoyu kaparak yere fırlattı.

Amerikalı. Önümüzdeki hafta. Bu doğru olamazdı!

Quintina kendisini rahatlatmak için birkaç kez derin derin nefes aldı ve kahvaltı salonundan çıkarak kâhyaya derhal bir arabaya ihtiyacı olduğunu haber verdi.

Amerika'ya acil bir telgraf göndermesi gerekiyordu. Bu evliliğin gerçekleşmesine izin veremezdi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sevgili Clara,

Eğer senin için yaşam tarzından feragat etmeyi göze alıyorsa, seni gerçekten seviyor olmalı. Eğer mutlu olmak istiyorsan buna bütün kalbinle inanmalısın.

Sevgiler,

Adele

New York'lu Beatrice Wilson, geniş arabadan inerek kaldırıma adım attı. Üzerinde onu olduğundan daha da kısa ve etine dolgun gösteren aşırı farbalalarla süslü bir seyahat elbisesiyle, mor kuş tüyleriyle süslü geniş kenarlıklı şapkasının altından Wentworth Evi'ne baktı.

Burası bir dükün eviydi. Kendi kızının evi.

Beatrice'in içinde bir memnuniyet hissi dolaştı.

Tam hizmetçisi arkasından inmişti ki, iki kızı ön kapıdan koşarak kollarına atıldılar.

"Anne!" dedi Sophia. "Nihayet geldin!"

Clara ile Sophia annelerinin nefes alması için onu bırakarak geri çekilene dek, üçü birbirlerine sarılıp gülüştüler.

"İkiniz de çok güzel görünüyorsunuz," dedi Beatrice. "Tebrikler, Clara. Yakaladığın şu muhteşem adamla tanışmak için

sabırsızlanıyorum. Ve Sophia, bir an önce torunlarımı görmeliyim."

"Elbette. Gel hadi içeri."

Kâhya, Beatrice'in hizmetçisini karşılayarak ona odasını gösterirken bir uşak da valizleri aldı.

Birkaç dakika sonra Beatrice çocuk odasında, düklüğün ikinci vârisi olan yeni torunu John'u kucaklıyordu. "Ne güzel bir oğlansın sen böyle," diye cıvıldadı ona, torunu parmağını kavrarken. "Sophia, ne büyük bir başarı. Dul düşes çok memnun olmalı. İki yılda iki oğlan."

"Gerçekten de öyle, anne. İkimiz çok yakınlaştık."

Clara, Liam'ı kollarına aldı.

"Ve sen..." dedi Beatrice, yüzünü Clara'ya dönerek. "Sen de bir markiyle evleneceksin. Benim iki kızım... Bizim oralarda nasıl bir efsane oldunuz, bir bilseniz. Sophia bana markinin yakışıklı olduğunu söyledi. İngiltere'deki tüm annelerin sizin çocuklarınızı kıskanacağından hiç şüphem yok."

Clara, unvanın gelecekteki vârisinin çoktan rahmine yerleşmiş olup olmadığını merak ederek huzursuzca gülümsedi. "Gerçekten de yakışıklı, anne. Çok mutluyum."

"Çok sevindim. Bunu hak ediyorsun, hayatım. Her şey olması gerektiği gibi oldu, öyle değil mi?"

"Evet, anne," diye yanıtladı Clara, annesinin iki yıl önce hayatındaki tüm mutluluğun sona erdiğini sandığı o nahoş zamanları kastettiğini anlayarak.

"Adele nasıl?" diye sordu, konuyu değiştirmek için.

"Adele partilere ve balolara giderek çok iyi vakit geçiriyor, ancak önümüzdeki sene Londra'nın ne ganimetler sunacağını görmek için buraya gelme fikrinde kararlı. İkinizin elde ettiklerine bakarak oldukça etkileyici duran ganimetler."

Clara'ya göz kırparak bebeği kollarında sallamaya başladı. "Adele için İngiliz bir mürebbiye tuttum," diye sürdürdü sözlerini. "Ve kadın muhteşem biri. Aristokratlık hakkında her şeyi biliyor ve bana dediğine göre burada gayet iyi bağlantıları varmış. Gerçi genç bir kadının bir düşes ve markizin kız kardeşi olmaktan daha iyi nasıl bir referansı olabilir ki?" Beatrice'in gözleri gururla parıldadı. "İkinizle de öyle gurur duyuyorum ki."

"Yarın akşam Wilkshire Balosu'nda marki ve ailesiyle tanıştığında daha da gurur duyacaksın," dedi Sophia, kız kardeşine bir bakış atarak. "Düğün tarihinde bir değişiklik olduğunu sana ilk söyleyen ben olmak isterim. Önümüzdeki hafta evleniyorlar, anne. Birbirlerine o kadar âşıklar."

Beatrice'in ağzı açık kaldı. "Hadi canım. Demek doğruymuş."

"Ne doğruymuş, anne?" diye sordu Clara.

"Bu gerçekten de bir aşk birlikteliği demek. Amerika'daki gazeteler bangır bangır bunu yazıyor."

Clara yüksek sesle güldü. "İyi de nereden duymuşlar böyle bir şeyi?"

"Tanrı bilir. Önemli olan şu ki hayatım, son Amerikan kahramanı sensin." Şefkatle Clara'nın burnunu sıktı. "Senin şu adamla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Sophia yanlarına gelerek kolunu Clara'nın omzuna doladı. "Lort Rawdon'ı onaylayacaksın anne. Bundan eminim."

"Bir marki mi? Onaylayıp onaylamayacağımı merak etmene bile gerek yok. Yakışıklı olsun olmasın, ona bayılacağım."

Elbette ona bayılmıştı. Clara balo salonunda gözlerinde büyük bir hayranlıkla Seger'ın önünde reverans yapan annesini seyretti, onun gayet hayranlık uyandırıcı bir şekilde bir İngiliz lordu olmasından öte, yakışıklılığına yönelik bir bakışla.

Nişanlarının haber verilmesinin ardından, herkes aniden annesinin görüşünü paylaşır olmuştu. Seger sosyetenin balo salonlarına gidip gelmeyeli yıllar olmuştu ve Clara bu insanların çoğunun şimdi ona duydukları hayranlığı nihayet kabullendiklerini tahmin ediyordu; zira Seger, Londra'daki hiçbir adama benzemiyordu.

Şimdi ise insanlar onu kabullenmişti. Güçlü Wentworth Dükü, gözden düşmüş markiye kucak açmıştı ve insanlar nihayet ona hayranlık duymakta özgürdü.

Clara yan tarafta tek başına durarak Seger'ın, kuzeni Bayan Flint'le dans etmesini ve üvey annesinin gülümsemesini seyretti. Kadın, kesinlikle oğlunun tekrar toplumun arasına karışmasından gururlu görünüyordu. Clara, kendisinin bu işte parmağı olmasından memnundu.

O sırada eteğine yakutlar işlenmiş koyu kırmızı bir elbise giyen çekici bir kadın yanına geldi. Clara ilk geldiğinde onunla tanıştığını hatırlıyordu. İsmi Leydi Cleveland'dı. Olağanüstü güzel bir kadındı.

"Gözlerinizi dikip bakmamalısınız," dedi Leydi Cleveland. "Herkes bunu gayet iyi beceriyor, siz de yakında onu tamamen kendinize saklayacaksınız."

Clara dönüp onun yüzüne baktı.

Kadın fettan bir tavırla kavisli kaşını kaldırdı. "Bana bunu nasıl başardığınızı söylemelisiniz, Bayan Wilson."

Clara elindeki şampanya kadehini sıkmamaya gayret etti. "Affedersiniz!"

"Onu nasıl tavladığınızı. Amerika'dan gelen paranıza ihtiyacı yok, o halde nasıl oldu da bekârlığa son derece yatkın böyle bir adamı evlenme meraklısı birine çevirdiniz?"

Clara bakışları alayla kendisini tarayan kadına bakarken zorlukla yutkundu. "Ben onu tavlamadım."

Kadın sırıttı. "Eh, her ne yaptıysanız, işte o yüzden sizi öldürebilirim. Umuyorum ki ona biraz özgürlük verir ve şu kıskanç kadınlardan biri olmazsınız."

Clara içinde yükselen öfkeye karşı koymaya çalıştı. "Ne demek istediğinizi açıkça ifade edebilir misiniz, Leydi Cleveland?"

Kadın şampanyasını yudumlarken bakışlarını dans edenlerden ayırmadı. "Zannedersem zaten ettim."

Dans sonra erdi ve Seger, Bayan Flint'i Quintina'ya teslim ederek salonun öbür tarafında yanında Leydi Cleveland ile dikilen Clara'ya yöneldi.

"Leydim," dedi, kadının eldivenli elini avucuna alıp bir öpücük kondurarak. "Bu ne büyük bir zevk."

"O zevk bana ait lordum," diye yanıtladı kadın, altında gizli anlamlar barındıran derin, puslu bir sesle. Bu ikisinin bir geçmişi olduğu ortadaydı ve Leydi Cleveland bunun bilinmesini istiyordu. "Eminim tebriklerin ardı arkası kesilmiyordur."

"Evet. Nişanlımla tanıştınız demek."

Kadın dönüp Clara'ya burnunun üzerinden kibirli bir bakış attı. "Aynen öyle. Çok tatlıymış, Seger. Hiç senin tipin sayılmaz."

Kadının, nişanlısının burnunun dibinde ona ilk adıyla hitap etmesi, Clara'nın tüylerini diken diken etti. Şampanyasını kadının başından aşağı boca etmek istiyordu, ama bu fikir ne kadar cazip olursa olsun kendisini tuttu.

Seger gülmekle yetindi. "Siz iflah olmazsınız, Leydi Cleveland. Görüşmeyeli uzun zaman oldu. Son birkaç aydır neredeydiniz?"

Leydi Cleveland omuzlarını silkti. "Orada burada. Çoğunlukla orada."

"Artık nihayet 'ortaya çıktığıma' göre, sizi daha sık görmeyi umuyorum."

Leydi Cleveland başını arkaya atıp gülerken inci gibi dişleri ışıldadı. "Ve muhteşem bir çıkış oldu, Seger." Onun yanından dolanıp yanlarından gitmeden önce, ihtiyatla Seger'ın kolunu sıktı. "Seninle daha sonra görüşürüz umarım. Sanırım akşam yemeğinden sonra biraz eğlenceye ihtiyacım olacak."

Clara, nişanlısının gözlerinin kadını izlemesini ve yanından geçen uşaktan bir kadeh şampanya alarak dikkatini tekrar ona vermesini seyretti. "Ne oldu?"

"Sorman gerekiyor mu?"

Seger, tekrar Leydi Cleveland'a baktı. "Keyfini mi kaçırdı? Onu sevmemen için bir sebep yok. Canı sıkılıyor, hepsi o."

"Kıskanç bir kadın olmayacağımı umduğunu ve senin tipin olmadığımı düşündüğünü söyledi."

"Bir şey kastetmedi ki. Hatta ben olsam bunu iltifat olarak alırdım."

Clara, salonun öbür tarafındaki kadını seyretti. "Bunu iltifat olarak söylemedi. Kendisini senin tipin olarak görüyorsa yani."

"Tabii ki görmüyor. Yalnızca arkadaşız biz."

"Arkadaş mısınız? Bana pek öyle gelmedi."

Seger şampanyasını bitirerek kadehi elinden bıraktı. "Demek ki kıskanç bir kadın olacaksın. Tanrım, önümüzdeki haftadan sonra şöhretime göre nasıl yaşayacağım?"

Clara'nın gözleri, Seger'ın şaka yaptığını anlayana dek korkuyla büyüdü. Seger yüzünde muzip bir gülümsemeyle ona bakıyordu.

"Neden dans etmiyoruz?" dedi. "Bir sonraki dans için boş musun?"

"Evet."

Clara onun peşinden piste doğru ilerledi ve şüphe dolu endişelerini bastırmaya uğraştı. Dırdırcı bir cadaloz gibi görünmek istemiyordu. Seger'ın keyif alacağı hoş ve eğlenceli bir eş

olmak istiyordu. Kendisini yakın hissedeceği bir eş. Onun en yakın arkadaşı olacak bir eş.

Aynı zamanda Seger'a güvenmek istiyordu ve böyle suçlamalar yapmanın, aralarında güveni geliştirmeye faydası olmayacaktı.

Clara başını iki yana salladı. "Özür dilerim, Seger. Son zamanlarda kafamı çok şeye yoruyorum sanırım."

Seger, Clara'yı kollarına çekti. "Leydi Cleveland'ı bir kenara bırakalım şimdi. Senden bahsedelim. Annen pek hoş biri. Aynen hayal ettiğim gibi. Enerjik ve neşeli, tam bir Amerikalı."

Clara, Leydi Cleveland'ı aklından çıkarmaya çalıştı.

"Annem de seni sevdi. Anladım ben."

"Ama benim teklifimi kabul etmeden önce bir dükü reddettiğini biliyor mu?"

Clara bunu hatırlayınca içini çekti. "Ona bu sabah her şeyi anlattım. Annem, Bayan Gunther gibi değil. İngiliz unvanlarına gıptayla bakıyor, orası kesin, ama onun için aralarında pek fark yok. Sıralamayı önemsiz buluyor."

İkisi balo salonunun ortasına doğru ilerlediler ve Seger, dansa başlarken Clara'yı güvenle kavradı.

"Babanla kız kardeşin ne zaman gelecek?" diye sordu Seger.

Clara bu akşam aralarında daha önce var olmayan bir mesafe hissetmeye başlamıştı. Bunun geçen akşam ona baskı yapması yüzünden olduğunu biliyordu. Ve daha demin Leydi Cleveland ile olanların da duruma hiç faydası olmamıştı.

Clara kendi kendisini bu değişikliğin belki de iyi bir şey olduğuna ikna etmeye çalıştı. Belki de yüzeysel flörtleşmeleri aşıyorlardı ve bunun altındaki gerçek adamı tanımaya başlıyordu.

Belki de artık her şey ciddileşmişti.

"Düğün zamanı burada olacaklar," diye yanıtladı. "Ama hiç harcayacak vakitleri olmayacak. Babam çok meşgul bir adam. Çok çalışıyor."

"Hiç şüphem yok. Hiç yoktan, böylesi bir servet yapmak için çok hırslı bir adam olması gerekir."

Clara aptallık mı ediyordu, yoksa bu konuşma birbirini tanımayan iki insan arasındaki hoşbeşlere mi dönüyordu?

"Servetten bahsetmişken," dedi Clara dikkatle, "annemin getirdiği New York gazetelerinden birinde okuduğum kadarıyla babamın evlilik sözleşmesi teklifini reddetmişsin. Sosyete sayfasına kocaman manşet atmışlardı."

Seger onun gözlerine baktı. "Gazetelerden bu ayrıntıları öğreniyorsan gerçekten de tuhaf bir zamanda yaşıyoruz. Böyle bir şey nasıl olmuş da duyulmuş?"

Clara, onun kendisini tekrar döndürmesine izin verirken omuzlarını silkti. "Bilmek istediğim şey bunu neden reddettiğin. Gazete buna bir aşk birlikteliği demiş ama ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

Seger, Clara'nın sözleri ve ses tonu karşısında kaşlarını çattı. "Müstehzi davranıyorsun, Clara."

"Öyle bir amacım yok. Teklifini kabul ettiğimde beni nelerin beklediğini biliyordum. Bana karşı dürüst davrandın Seger ve buna saygım sonsuz. Yalnızca, sözleşmeyi reddetmeni beklemiyordum. Bunu neden yaptın ve geçen gece bana neden söylemedin?"

Clara dans pistinde durdu. Seger da durdu ve aniden üzerine yorgun bir hal çöktü. İçini çekerken omuzları inip kalktı ve bakışlarını salonda gezdirdi. "Önemsiz bir şeydi, hukuk danışmanları arasındaki bir tartışma."

"İyi de *neden* reddettin?"

Seger yanıtlamadan önce bir süre durdu. "Sanırım seninle paran için evlendiğime dair laflar dolaşsın istemedim."

"Diğer insanların ne düşündüğünü umursamadığını sanıyordum."

Seger birkaç saniye sessiz kaldı. "Öyle. Hadi, dansı kaçırıyoruz." Clara'yı tekrar kollarına alarak pistte döndürdü.

"Hâlâ anlamıyorum," dedi Clara, bu konuyu kapatması gerektiğini bilmesine rağmen. Seger'ın canı istemiyor görünse de onu konuşmaya zorluyordu. Oysaki daha demin kendisini toplaması, neşeli görünmesi ve onu eğlendirmesi gerektiğine karar vermişti.

Tanrım, hemen şimdi vazgeçmeliydi. Her şeyi iptal etmeliydi. İnsanın bir haftalık nişanlılıkları boyunca güvensizliğini nişanlısından saklaması bir yere kadardı, ancak her şey yolunda değilken yüzüne bir gülücük kondurup öyleymiş ve hayatları boyunca öyle olacakmış gibi davranmak ayrı bir şeydi. Clara bu tür bir yüzeyselliği sürdürmesinin mümkün olmayacağını çok iyi biliyordu.

"Atlas Okyanusu'nun iki yakası arasındaki evlilikler genellikle böyle olmaz," dedi boyun eğerek.

Seger onu çevresinde döndürdü. "Sosyete sayfalarında çok fazla haber okumuşsun, hayatım. Merak etme, baban yakayı tamamen sıyırmadı; harcamalarını azaltmana gerek olmayacak. Kendi içinin rahat etmesi için sana aylık bir harçlık göndermekte ısrar etti, ben de kabul ettim. Ablan gibi senin de kendi banka hesabın ve kendi paran olacak, o yüzden kocandan harçlık istemeden dilediğin gibi para harcama özgürlüğüne sahipsin."

Clara onun ne demek istediğini kavrayarak dehşetle baktı. "Hayır, hayır, o yüzden sormuyorum. Maddi durumun

konusunda endişelendiğimi düşünmeni istemem. Gerçekten, bir şeyleri senden istemek ağırıma gitmez."

Seger çapkın bir tavırla kaşını kaldırarak gülümsedi.

"Sevindim. Peki, isteklerini yatak odasına saklamaya ne dersin?"

Baştan çıkarıcı bakışları Clara'nın yüzünde gezinirken, içinde bir ateş yükselmesine sebep oldu. Bütün akşam boyunca ilk kez onunla flört etmişti ve Clara tekrar yüzeye yükselmekten bu denli rahatlaması karşısında hem şaşkınlık, hem endişe duydu. Seger'ın eski hali, dışarıdan onunla evlenmekten ve flört etmekten memnun görünen hali Clara'yı çok rahatlatmıştı.

Keşke bir de içinde nasıl hissettiğini kesin olarak bilebilseydi.

Balayına ilişkin kararlar ve törenin yolunda gitmesi için yüzlerce ayrıntıyla geçen bir sonraki hafta Seger için çabucak akıp gitti. Aslında memnundu. Meşgul olmaktan, bitişe bir gün daha yaklaşmaktan memnundu. Tüm bunlar tamamen bitse ve şu gürültü patırtı nihayet dinse daha da mutlu olacaktı.

Ne var ki düğün gününün sabahı, evin tepesinde çakan şimşeğin sesiyle uyandı. Bu bütün hafta yaşadığı gürültü patırtının en beteriydi. Yağmur gürültüyle camları dövüyor ve pencereden sular süzülüyordu. Sanki birisi çatıya çıkmış, bilerek Seger'ın başını ağrıtmak için kova kova su boca ediyor gibiydi.

Seger örtüleri üzerinden atarak doğruldu ve uykulu bir halde pencereye yöneldi. Sis öyle kalındı ki, caddeyi bile göremiyordu. Bir yıldırım düştü ve tekrar şimşek çaktı.

Tam da düğünlük gün, diye düşündü Seger.

Bir duş alarak odasında sessizce kahvaltı etti.

Sakince gazetesini okudu ve bir saat sonra giyinme vaktinin geldiğine karar verdi. Tam uşağına seslenmek üzereydi

ki, kapısı çalındı ve bir uşak elinde içinde bir mektup duran gümüş bir tepsiyle içeri girdi. Seger mektubu eline aldığında, bunun bir telgraf olduğunu fark etti.

New York'taki imzasız birinden gelmişti.

Sözleşmeyi kabul etmeliydin. Stop.
Evleneceğin kadın bir yalancı. Stop. Sen ilk değilsin.
Stop. Ona yolsuzluğu sor. Stop.

Seger, yazılanları tekrar okudu. "Bu da neyin nesi?"

Telgrafı ters çevirerek kimin böyle bir şey göndermiş olabileceğine dair bir ipucu arandı, ancak kimin yazmış olduğunu gösterecek hiçbir şey yoktu.

Belki de gazetelerde evliliklerini okuyan ve kargaşa çıkarmaya çalışan dedikoducunun tekiydi.

Seger telgrafın tekrar yüzünü çevirdi. *Sen ilk değilsin.*

Tabii ki ilkti. Öyle olduğunu biliyordu. Bir hafta önce Clara'yla sevişmiş ve bakire olduğunu görmüştü. O konuda şüphesi yoktu.

İyi de bu kişi neyden bahsediyordu. Hem ne yolsuzluğuydu bu?

Seger koltuğundan kalkarak pencereye doğru yürüdü.

Fırtınaya bakarken elini yumruk yaparak koyu renk meşe çerçeveye birkaç kez vurdu. Bugün evleneceklerdi. Hatta tam olarak söylemek gerekirse, üç saat içinde.

Evet demeden önce bu notun altında yatanları öğrenmesi gerekiyordu.

Yarım saat sonra Seger, Wentworth Evi'nin önünde at arabasından inerek soğuk, hızlı yağmurun altında kapıya doğru koşturdu. Bayan Wilson'la görüşmek istediğini haber verdiğinde

kâhyanın gözlerinden endişeli bir bakış gelip geçti ama Seger buna aldırmadı. Kâhyanın peşinden üst kata çıkarak kabul salonuna geçti ve Clara ortaya çıkana kadar birkaç dakika beklemesi gerekti. Nihayet üzerinde yeşil renkli, basit bir günlük giysiyle Clara içeri girdi. Saçları inciler, bembeyaz çiçekler ve ışıldayan taraklarla zarifçe süslenmişti.

Tanrım. Onun düğün hazırlıklarını bölmüştü.

Seger onun yüzündeki endişeli ifadeyi gördü. Ellerini önünde ovuşturmasını seyretti. Buraya panikle ve habersizce çıkıp geldiği ve bu sabah Clara görülmek –hele de damat tarafından görülmek– istemeyecekken onu gördüğü için aniden kendisini suçlu hissetti.

Şu an ona büyük sıkıntı yaşattığı kesindi. Clara muhtemelen onun her şeyi iptal edeceğinden korkmuştu.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi Seger. Salonda ilerledi ve onun ellerini ellerine alıp öperken içini rahatlattığını umdu.

Clara'nın sesi tereddütle titredi. "Teşekkür ederim. Neden geldin buraya?"

Seger, sesine ve ifadesine sıcak bir hava vermeye çalıştı; zira onun daha fazla gerginlik yaşamasını istemiyordu. Bir kadın için düğün günü, törenden iki saat önce damat evine dalıp zorlayıcı ve suçlayıcı sorular sormasa da zaten yeterince gerginlik dolu olmalıydı. Seger, Clara'ya böyle hissettirmemeye çalışacaktı, en azından ayrıntıları öğrenene dek.

"Bu sabah Amerika'dan birisinden bir telgraf aldım, ancak imzasızdı. Seninle bu konuda konuşmak istedim. Sana yolsuzluğu sormamı söylemişler."

Clara, kalbinin göğsünde güm ettiğini hissetti. Elinden gelen tek şey, nişanlısına afallamış bir halde bakarak bu telgrafın ona bugün, olup olabilecek en kötü zamanda, nasıl ve neden gelmiş olabileceğini merak etmekti.

Seger'a Gordon'ın kendisine evlenme teklif ettiğinden bahsetmiş, ancak her şeyi söylememişti. Tüm detayları ve zorlukları açıklamamıştı. Keşke anlatmış olsaydı.

Gerçi şimdi düşününce, bu konuyu açma fırsatı da olmamıştı. Seger kendisine evlenme teklif ettiğinde bunu daha sonra anlatabileceğini düşünmüştü, o zaman da pek bir önemi olmazdı zaten.

Clara kendi kendisini şimdi de pek bir önemi olmadığına ikna etmeye çalıştı. Ne de olsa yolsuzluğun kendisiyle hiçbir ilgisi yoktu. Clara hiçbir şey bilmiyordu. Masumdu.

Seger'a bunu söyleyecekti.

Clara kanepeye oturdu. "Sana bahsettiğim adamı hatırlıyor musun? İki yıl önce bana evlenme teklif eden adamı."

Seger ayakta dikilmeyi sürdürdü. Yüzünde sakin bir ifade vardı.

"Evet."

Clara'nın kalbi hızla çarpmaya başladı. "İşte onunla evlenmememin sebebi, yolsuzluktan tutuklanmış olmasıydı."

Salon aniden sessizleşmişti sanki. Seger kıpırdamadan durmuş, bakışlarını ona dikmişti. Clara sakinliğini korumaya çalıştı ve nişanlısının gözlerine baktı. Kızgın görünmüyordu. Hiçbir duygu okunmuyordu yüzünden.

"Aslında çok garip bir hikâye," dedi Clara hafif bir gülümsemeyle, olayları ciddi göstermemeye çalışarak.

Ah, Seger'ın bu konuda anlayışlı olacağını umuyordu.

Herkesten çok onun olması gerekirdi. Onun, kirli geçmişlerin kralının...

"Anlat bana."

Clara başını sallayarak bunu ikiletmedi. "Adamın ismi Gordon Tucker'dı ve evlenme teklif ettiğinde babam onunla evlenmeme izin vermedi. Gordon'a onunla her şekilde, annemle

babama karşı gelmek pahasına da olsa evleneceğimi söyledim, ama o beni alıp götürmeye gücünün yetmeyeceğini bildiğinden patronundan para çalmış. Seni temin ederim ki bu konuda hiçbir bilgim yoktu. Tek bildiğim, bir şekilde Avrupa'ya yol masraflarımızı karşılamayı başardığıydı. Bana oraya vardığımızda kendisine bir iş buluncaya dek bizi idare edecek kadar birikimi olduğunu söylemişti. Güvertede evlenecektik. Herhalde artık evlenmiş olacağımızdan babamın bize bir gelir sağlamaktan başka seçeneği olmayacağını düşünmüştü."

Seger'ın kaşları çatıldı ve Clara ilk kez onun yüzünde kızgınlık gördü. "Yani bu adamla evlenmeyi istedin mi? Onunla kaçacak kadar?"

Clara'nın bedeni aniden gerildi. "Evet."

"Onu seviyor muydun?"

Clara başını eğdi ve yanıt vermeden önce bir an için duraksadı. Gordon'a abayı yakmıştı, orası kesindi.

Adam yakışıklıydı ve onu nasıl büyüleyeceğini, nasıl istediği gibi yönlendireceğini gayet iyi biliyordu, ancak Clara ona hiçbir zaman âşık olmamıştı.

"Hayır," diye yanıtladı sonunda.

"Bana gerçeği söylediğinden nasıl emin olabilirim?"

"Ancak bana güvenip, onunla gemiye bindiğimde midemin ağzıma geldiğini ve babam beni almaya geldiğinde duyduğum rahatlamadan ağlamaya başladığımı söylediğimde bana inanabilirsin. Gordon'ın teklifine evet dediğimde tek istediğim şey bu baskıdan kaçmaktı."

"İyi bir evlilik yapma baskısından."

"Evet."

Seger bir an durup bunu kafasında evirip çevirdi ve Clara elinden hiçbir şey gelmeksizin ne diyeceğini bilemeden olduğu

yerde oturarak, *keşke aklından ne geçtiğini bilebilsem,* diye düşündü. Seger kendisine kızmış mıydı?

Nefret mi ediyordu ondan?

Yoksa incinmiş miydi?

"Yani onu sevmiyordun," dedi Seger. "Onu arzuladın mı peki? Sana dokunmasına hiç izin verdin mi?"

Bu soru Clara'yı gevşetti. Seger için arzunun en önemli mesele olduğu ortadaydı.

Clara başını iki yana salladı. "Asla."

Seger ona bir an için bakarak yüzünde memnun bir ifadeyle pencereye döndü. "Bu adam nerede şimdi?"

"Yolsuzluktan dolayı hapse atıldı."

Seger tekrar ona döndü. "Hapse mi? Yüce Tanrım. Duruşma oldu mu? Bir skandala mı bulaştın?"

"Hayır, babam o konuyu halletti. Benim olayla alakam kalmadı."

Seger'ın geniş omuzları kalkıp indi. Bitkin görünüyordu.

"Yani bana ablanın toplantısında anlattığından çok daha ötesi vardı bu işin. Bu çok ciddi bir olay, Clara. Bunu benden saklamamalıydın."

Clara onun yüzündeki hayal kırıklığını gördü ve ona bunu daha önce anlatmış olmayı her şeyden çok istedi. Ondan sır saklamaya kalkışmamıştı aslında. Bunu aklından çıkarmıştı, hepsi o.

Aklından çıkarmıştı. Belki de bunlar hiç olmamış gibi yapma, hiç değilse kendisini kandırma şekli buydu; zira bununla gururlandığı yoktu. Ve eğer Seger durumun ciddiyetini bilse, kendisini istemeyeceğinden korkmuştu.

"Sana ilk başta anlatamazdım," dedi. "Seni hiç tanımıyordum. Bu, yabancı insanlarla konuşacağım türden bir şey değil.

Sonra aramızda bir şeyler gelişmeye başladığı zaman, ikimiz bir aradayken bunu unuttum, hepsi o."

"Unuttun demek." Seger bunu ona inanmamış gibi söylemişti. "Bana her şeyi anlattın mı?" dedi tekrar pencereye dönerek.

"Evet."

"Emin misin? Bilmem gereken başka bir şey yok mu? Çünkü bu telgrafı her kim gönderdiyse, durumdan haberdar ve sen bir şekilde suçluysan..."

"Suçlu değilim ben."

"Doğruyu mu söylüyorsun?"

"Evet!"

Clara yine onun incinip incinmediğini merak etti. İncindiyse bile, bunu saklamakta çok başarılıydı. Olgulara odaklanıyordu, duygularına değil. Clara'nın şaşırmaması gerekirdi.

"Sence bunu kim göndermiştir?" diye sordu Seger. "Ve neden?"

"Bilmiyorum."

"Belki de reddettiğin sevgilindir."

"Belki de." Clara onun bir başka adamdan bahsederken *sevgilin* kelimesi kullandığını duymaktan nefret etmişti.

Seger tüm bunları kafasında evirip çevirerek salonu arşınladı.

"Benim durumumda, düğünümüzü iptal etmeye her açıdan hakkım olduğunun farkında mısın?"

Clara başını salladı.

"Ama ikimiz zaten seviştik," diye sözlerini sürdürdü Seger. "Ve görünüşe göre sen bakireydin." Seger salonu arşınlamayı sürdürerek uzun uzun düşündü.

Clara gergince onun bir karar vermesini bekledi. Ne olacaktı şimdi? Seger'ın daha önce de bir kadından dili yanmıştı. Belki de kendisini yine yenik hissediyordu. Güçsüz. Belki hayal kırıklığına uğramıştı ve Clara'yı affedemeyecekti. Ya da belki olayların böyle bir hal alması onu korkutmuş ve son sekiz yıldır neden evlilikten uzak durduğunu hatırlatmıştı.

Resmen işkenceydi bu.

Nihayet Seger kanepenin arkasında durdu. Clara onun yüzünü göremiyor, yalnızca sesinin derin tınısını ve bedeninin gerginliğini hissedebiliyordu.

"Sanırım birbirimize bağlandık artık," dedi.

Clara gözlerini kapattı. Tabii ki Seger olaya böyle bakacaktı. İncinmiş duygulardan ya da hayal kırıklıklarından bahsedecek değildi. Bu şartlar altında ancak görevini yerine getirmenin gerekliliğinden konuşacaktı.

"Amacım asla seni tuzağa düşürmek değildi," dedi Clara.

Seger buna yanıt vermedi. Sesinde belirgin bir soğuklukla, Clara hiçbir şey dememiş gibi sözlerini sürdürmekle yetindi. Çayının soğuduğundan bahsediyordu sanki.

"Kimseyi eleştirecek durumda sayılmam ben de, o yüzden evleneceğiz. Bu meselenin bugünden sonra bir daha açılmayacağını ve bu telgrafı her kim gönderdiyse bu konuyu bir kenara bırakacağını umacağız. Eğer böyle olmazsa ve bir skandal patlarsa, o zaman bu konuyla gereğince ilgileneceğim."

"Senin uğraşman gereken bir sorun olmak istemiyorum," dedi Clara.

"Skandal benim için sorun sayılmaz. İnsanın toplumun dışında da gayet mutlu olabileceğini öğrendim. Bazen niye tekrar onların arasına dönmek istediğimi merak ediyorum. Ah, doğru ya. Arzularım yüzünden."

Şimdi de zorunluluk yüzünden. Clara'nın morali bozuldu.

Seger kanepenin yanına gelerek Clara'ya soğuk, uzak gözlerle baktı. Her zamanki halinden çok farklı görünüyordu. Clara onu hiçbir zaman o ünlü cazibesini takınmamış halde görmemişti.

"Bunu arkamızda bırakmamız gerek, Clara, hepsi bu. Sen güzel bir kadınsın ve ben de hâlâ seni arzuluyorum."

Hepsi bu muydu yani? Fiziksel bir beğeni? Aralarında geçen bu konuşma, daha anlamlı bir şeyler yaşamak için ellerindeki tüm şansları yok mu etmişti?

Clara, Seger konusunda bir adım ilerlemiş gibi hissederken –ne de olsa evleniyorlardı– bir yandan da arzunun ötesinde bir şey yaşamak konusunda iki adım geri gitmiş gibi gelmeye başlamıştı.

Nihayet Seger'ın bakışlarından hafif de olsa bir şefkat duygusu gelip geçti ve Clara'nın elini öptü. "Birkaç saat sonra görüşürüz o halde?"

Clara tüm bedeni uyuşmuş halde bakışlarını ona dikti. "Evet."

"Güzel."

Seger başka bir şey söylemeden evden çıkıp gitti ve Clara arkasından onu artık ilk gördüğü zamankinden de az tanıyormuş gibi hissetti.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

"Yine de vazgeçmediğine inanamıyorum," dedi Quintina, kiliseye giden arabanın içinde Gillian'a. "Tanrı bilir, düğünü iptal etmesini önlemek için ona neler söyledi..."

Gillian yağmurun boşandığı pencereden boş boş dışarı baktı.

"Belki yalan söylemiştir."

"Ancak öyle umabiliriz. Eğer yalan söylediyse, evlilik iptali şansı olabilir. Seger yalan beyan ya da o tür bir şey olduğunu iddia edebilir."

Gillian ona doğru döndü. "Böyle şeyleri nereden biliyorsun teyzeciğim?"

Quintina'nın gözleri, Gillian'ınkileri buldu. "Bu konuyu araştırıyorum, hayatım, işleri bizim lehimize çevirecek yollar bulmaya çalışıyorum. Böyle bir şeyin olduğu son seferde, huzur içinde yatsın, Henry, Seger'ın evliliğini demir yumrukla durdurmuştu ama benim böyle bir seçeneğim yok. Seger artık koca adam oldu ve kendi çelik iradesi var. Daha ılımlı yaklaşıp buna kendisinin bir son vermesini sağlamalıyız. İnan bana, eğer bunu bitirmenin bir yolu varsa, o yolu bulacağım. Ben umudunu yitirecek türden bir insan değilim."

"Ama bugün onunla evlenecek, teyzeciğim. Ondan sonra hiç umut kalmayacak."

Quintina yeğenine baktı ve gözlerindeki moralsiz ifadeyi görünce kızın annesinin, Quintina'nın sevgili ikizi Susan'ın öldüğü günü hatırladı. Kadının tüm bedenine bir hastalık yayılmış ve onu sona götüren haftalar boyunca yatakta kıvranmasına sebep olacak dayanılmaz ağrılar çekmesine yol açmıştı. Quintina için onunla kalmak çok zordu; çünkü bunu seyretmek katlanılacak gibi değildi. İnsan ağlanacak haline güler oluyordu. Susan devamlı kendisini yanında istemesine rağmen, öldüğü vakit Quintina orada değildi.

Quintina hâlâ bu konuda suçluluk duyuyordu. Susan ikiz kardeşiydi onun.

En azından Gillian annesinin hastalığı boyunca yatağının başında beklemiş, dua etmiş, umudunu sürdürmüştü. Son ana dek görevini yerine getirmişti.

Quintina, yeğeninin pencereden akan trafiğe bakmasını seyrederken, ölümün her şeyi nasıl sona erdirdiğini düşündü. Gillian'ın şimdi umut beslemekte zorlanmasına şaşmamak gerekirdi.

Quintina, Gillian'ın elini tekrar avucunda sıktı. "Çaresizliğe kapılma, hayatım. Tüm bunlar çok hızlı gelişti ve alelacele evlenen bir adam genellikle kendisini daha sonra pişmanlık yaşarken bulur. Şanslıyız ki Seger boşanma skandallarına kafa yoracak türden bir adam değil. Mutlu olmazsa özgürlüğüne kavuşma şansına atlayacak ilk adam o olur herhalde." Quintina arkasına yaslanarak eldivenlerini taktı. "Hemen çocukları olmayacağını ummalıyız. Bu ancak işleri karıştırır."

"Ne demek istiyorsun, teyzeciğim?"

"Demem o ki bugün Amerikalıyla evlense dahi bu, evliliklerinin süreceği anlamına gelmez. Biliyorum, biliyorum, ailemizde bir boşanma olduğunu düşünmek bile insanın yüzünü kızartıyor ama senin incindiğini görmeye dayanamıyorum. Zaten sevgili anneciğin bu dünyadan göçtüğünde yeterince

incindin, baban da zalim zorbanın tekiydi zaten. Tanrı onun hastalıklı ruhuna huzur versin. Annen benim ikiz kardeşimdi, sen de kendi kızım gibisin. İstediğini almak senin hakkın Gillian ve tüm hayatın boyunca Seger'ı istedin."

"İstemekten de öte, teyzeciğim. Çok sevdim onu."

At arabası engebeli kaldırım taşlarının üzerinde bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Gillian, Quintina'ya gülümsedi. "On iki yaşımdayken Rawdon Evi'nin avlusunda düşüp dizimi kanattığımı hatırlıyor musun?"

Quintina o bulutlu akşamüstünü hatırladığında kalbi şefkatle sızlayarak başını salladı.

"Ne kadar acıdığını ve ayağa kalkamadığımı hatırlıyorum, bir de ne kadar ağlamak isteyip de babam öğrenecek diye korktuğumdan ağlayamadığımı. Ağladığım zaman hep çok kızıyordu. Sonra birden Seger ortaya çıktı ve beni kollarına alıp içeri taşıdı. Yüzümü onun paltosunun yakasına gömdüm ve bana, 'Merak etme, Gillian, kaptım seni. Şimdi geçecek,' dedi. Ben de gözyaşlarına boğuldum. Hiçbir şey o gün ağlayabilmek kadar iyi gelmemişti. Dizim sızlıyordu ve tüm düşünebildiğim bana 'Hadi, hadi geçti,' diyerek yanağını başıma sürten Seger'ın ne kadar harika olduğuydu. O gün ve ertesi gün beni kontrol etmek için yanıma geldi ve o zaman ona âşık oldum. Kimse onun gerçekte nasıl biri olduğunu bilmiyor, teyzeciğim. Benim bildiğim gibi değil. Ben gerçek Seger'ı tanıyorum. Toplum onu hep yanlış yargıladı."

Quintina sesinin titremesine engel olmaya çalıştı. O günü hatırlıyordu. Çok iyi hem de. Tohumlar o zaman atılmıştı ve artık köklerinden koparılamayacak denli büyümüştü. Özellikle de bir Amerikalı tarafından.

Quintina omuzlarını dikleştirdi ve kararlı bir sesle konuştu. "Bu, ikisi adına da düşüncesizce alınmış bir karar. Hareket alanımız ve durumu kendi isteğimizce yönlendirme

imkânımız var. Yakın zamanda hep birlikte aynı evde yaşıyor olacağız ve ben de dizginleri bayağı, fırsatçı bir yabancıya verecek değilim. Bu evlilik gönül işi değil; oysaki senin hayatının yarısı Seger'ı gerçek bir aşkla sevmekle geçti. Bu adil değil ve biz de bu engeli aşmak için bir yol bulmak adına ne gerekirse yapacağız. Seger senin olacak. Hiç zor değil. Bu kadın ve geçmişine dair tüm bildiklerimizle, buna bir son vermek için bir yol bulacağız."

Seger papazın ve az sayıdaki konuğun önünde evlilik yemini ederken canını sıkmaması gerektiğine ikna etti kendini. Clara'nın geçmişinde bir leke vardı yalnızca; bu da kendi karmakarışık geçmişiyle kıyaslandığında hiçbir şeydi. Bunu, ikisinin iyi bir çift olduğuna dair daha öte bir kanıt olarak görmeliydi. Tabiri caizse benzer ruhları paylaşıyorlardı. Clara skandaldan son anda yakayı sıyırmalarından beri dikkatli adım atmaya çalışsa da doğası gereği fevri davranışlı ve bir anlamda da toplumsal kısıtlamalara karşı isyankâr tavırlıydı.

Bir hafta önce kendisine onunla sevişmesi için yalvardığında ve kendisi de buna boyun eğip keyfini çıkardığında, Clara'nın yataktaki delişmenliğine tanık olmuştu. Clara'nın ihtirasından büyük keyif almıştı.

İyi de şimdi problem neydi peki? Seger bunları düşünürken boynunda gerilen kasları ovuşturma dürtüsüne karşı koymaya çalıştı. Güzel, hevesli bir kadını yatağında tutmayı garantilediği ve tüm hayatı boyunca başında dönüp duran görev bulutlarını (evlenip soyunu sürdürmek için bir vâris sahibi olma) dağıttığı böyle bir günde neden kendisini mutlu hissetmiyordu?

İçi rahatlamalıydı. Omuzlarından büyük bir yükün kalktığını hissetmeliydi, ancak hiç de böyle hissetmiyordu. Duyduğu tek şey endişeydi.

Belki de bunun sebebi karmaşık bir kadınla kalıcı bir ilişkiye adım atmasıydı. Ona bu soruları sormaktan hiç hoşlanmamıştı. Tarafsız davranmaya çalışmış ve ondan da aynı şeyi beklemişti; çünkü kendisini yalnızca bir kez bir kadının duygularına yaklaşmaya bırakmış, o zaman da âşık olmuştu. Sonu geldiğinde ise akılalmaz derecede yıkılmıştı.

Hayır, dedi kendi kendisine, yüzüğü gelinin ince parmağına geçirirken. Endişe ya da başka bir karmaşık duygu hissetmemeliydi. Her şey çok basitti. Clara bir hata yapmış ve bir dolandırıcıyla evlenmenin kıyısından dönmüştü. Adama karşı içinde bir his yoktu ve tüm bunlar geçmişte kalmıştı. Seger artık bunu biliyordu ve çabucak da unutacaktı.

Hatta bunu iyi bir şey olarak görmeliydi. Clara'nın sırrı aralarına bir mesafe koymuştu. Birbirlerini pek tanımıyorlardı ve bu sabah da bu gerçek ayan beyan ortaya çıkmıştı.

Evet, bir şekilde gevşemeye çalışmalıydı. Şimdi biraz rahatlama şansı vardı.

Şimdi tek düşünmesi gereken, seve seve yapacağı, soyuna bir sonraki Rawdon Markisi'ni kazandırma göreviydi. Saatlerce, o kollarında tatmin olmuş halde içini çekene dek kendisini tamamen Clara'nın zevkine adayacaktı.

Her şey bir yana, o kadar da kötü bir yazgı sayılmazdı bu.

Clara o gece odasında oturup kocasının yanına gelmesini bekledi.

Kocası. Gerçek değildi sanki bu. Bir zamanlar ona uzaktan uzağa hayranlık besliyor, adını dahi bilmiyordu. Şimdi aradan sadece haftalar geçmişti ve onunla, hayallerindeki gizemli sevgilisiyle evliydi.

O sırada kapı tokmağı döndü ve kocası odaya girdi. Onun muhteşem görüntüsü karşısında Clara'nın nefesi kesildi.

Üzerinde siyah ipek sabahlığı vardı. Kendine güvenle ve baştan çıkarıcı bir tavırla, adeta bir panter gibi yatağa yaklaştı. Eğer bu sabahla ilgili içinde kalmış bir kırgınlık varsa, bunu gizlemekte çok başarılı olduğu kesindi. Çok rahat ve cinsel arzuyla dolu görünüyordu.

"Haklıymışsın," dedi Seger, yatağa oturarak. "Evliliğimizi bir hafta önce başlatmak iyi bir fikirdi. Şimdi acı duymadan düğün gecemizin tadını çıkarabileceksin. Yalnızca zevk olacak."

Zevk. Öncelik hep buydu.

Clara kafasının içi bomboş bir halde ona baktı. Bu düğün geceleriydi ama ne hissedeceğini bilmiyordu. Korkamazdı; zira zaten daha önce sevişmişlerdi ve bedeninin korku duymasını gerektirecek hiçbir şey yoktu. Seger'ın kendisine bir hafta önce tattırdığı ve bu gece de tattırmayı vaat ettiği zevki dört gözle bekliyor olması gerekirdi.

Ya da belki endişe duymalıydı. Seger'ın kendisine güvenmediğinden ve ilişkilerinde bunu asla aşamayacaklarından endişelenmeliydi. Belki de Seger'ın her şeye karşı bu kadar rahat olmasından endişelenmeliydi. Her zamanki kadar büyüleyiciydi. Leydi Cleveland'a karşı olduğu gibi. Herhalde bu onun içinde vardı. Ve bunu yabancılara ifşa ediyordu.

Karısı olarak Clara'nın tüm bileceği bu muydu? Londra'daki güzel kadınların yarısının tanıdığı Seger mı? Keşke onu daha iyi tanısaydı. Ona daha fazla şey ifade etmek istiyordu.

Hiç kimsenin tanımadığı Seger'ı tanımak istiyordu.

Seger yatağa uzanarak elini yüzüne yasladı ve ona çapkın bakışlarla baktı.

Clara elinde olmadan gülümsedi, hatta kıkırdadı; zira Seger eğlenme havasındaydı ve içinde kendisinin de böyle zevklere duyduğu arzuyu bulmak pek zor değildi. Ne de olsa evliliklerinin temelinde bu vardı. En azından şu ana dek.

Seger bir parmağını uzatıp Clara'nın yanağını okşadı. "Bugün her şey güzeldi bence. Yiyecekleri çok beğendim."

"Çok lezzetliydi. Hele kremalı kekleri çok sevdim."

"Ah, tatlıları seviyorsun demek. Anlamıştım," dedi Seger muzipçe.

"Neyi?"

Seger parmağını onun çenesinden boynuna indirdi ve omuzlarının ürpermesine sebep oldu.

"Kimi kadın aperitifleri sever, kimi ana yemekleri. Ama sen... Bence sen tam bir tatlı kadınısın."

"Biz kadınlar böyle basit kategorilere giriyoruz."

Seger güldü. "Doğru, değil mi? Yeterince yemek yemiş ve doymuş olsan da tatlıyı dört gözle bekliyorsun."

Evet, öyleydi.

"*Sen* ne seversin, Seger?" diye sordu Clara ihtiraslı bir sesle. Seger doğrularak, Clara'nın geceliğini çıkarmasına yardım etti. "Emin değilim, fikrimi değiştirip duruyorum. Aperitifleri çok severim ama ana yemek geldiğinde en güzelinin o olduğunu düşünürüm, yemeğin en önemli kısmı."

Seger titreşen lamba ışığında onun çıplak bedenine baktı.

Clara başını yastığa yaslayarak onun kendisine böyle doymak bilmez bir iştahla hayranlık beslemesinin keyfini çıkardı.

"Bu gece senin hem aperitifin, hem ana yemeğin, hem de tatlın olacağım," dedi. "Tabii sen de istersen. Bunu çok kişisel bir düğün hediyesi olarak düşün." Clara kollarını başının arkasına yaslayarak bacak bacak üzerine attı.

Seger'ın yüzü beklentiyle ışıldadı. Hızla sabahlığını üzerinden çıkartarak yere fırlattı.

Tanrım, Clara yatakta onun üzerinde böyle bir etkisi olmasına bayılıyordu. En azından evliliklerinin bu yanı mükemmeldi.

Keşke bu mükemmelliği diğer her şeye de bulaştırabilseydi.

Çoktan sertleşmiş olan kocası çırılçıplak halde Clara'nın üzerine çıkarak dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. Seger'ın ateşli, sert bedeninin ağırlığı, Clara'nın tüm duyularını ateşledi. Ne yaptığını düşünmeden bacaklarını ayırarak Seger'ın kalçalarına doladı ve ayak bileklerini birbirine kenetledi.

"Ah, Clara, enfessin."

Clara onun sertliğinin hevesle açılan bacaklarının arasına yaslandığını hissetti.

"Belki bu seferlik aperitifleri atlasak da olur," dedi. "Senden ayrı geçen bir haftanın ardından, sevgilim, korkarım ki ana yemeğe geçmeye içim gidiyor."

Seger dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirirken güldü.

"Rüya gibisin."

Seger bir seferde hızla onun içine girdi. Clara onun içine girmesinin, kendisini gerip sürtünmesinin ve iyice bastırmasının verdiği hissin şaşkınlığıyla nefesini tuttu. Bu hayatında duyduğu en erotik histi. Zevk duygusu tüm bedenini sarmıştı. Seger inleyerek geri çekildi ve doğrularak kendisini zevkin hem başlayıp hem bittiği yere tekrar tekrar bastırdı.

Clara duyduğu arzuyla, kendisini eriyip pelteye çeviren ve çiçeği burnunda kocasının tüm bedenine yaydığı o sızıyla kendisini kaybetti. Tüm duyularına hâkim olmaya başlayan ihtiyaç duygusu tamamen tatmin olana dek bu hiç bitmesin istiyordu.

Seger kollarının üzerinde doğruldu ve titreşen ışığın altında Clara'nın üzerinde gidip gelirken onun yüzüne baktı. Clara çok geçmeden doruğa varmak üzere olduğunu hissetti ve gözlerini yumarak Seger'ın geniş omuzlarını kavrayıp onun hareketlerine karşılık verdi. Bir an sonra ise tüm bedenine bir rahatlama hissi yayıldı ve o an her şey kafasından silinip gitti.

Tüm kuşkuları ve güvensizlikleri yok olurken yerini bedenini saran, ancak her nasılsa sırf bedensel olmaktan çok öte, şaşırtıcı bir tatmin hissi aldı.

Clara gözlerini açarak yakışıklı kocasına baktı. Halen içinde şiir gibi hipnotize edici bir ahenkle gidip geliyordu. Gözleri onunkilere takıldı ve Clara bir an havada süzülüyormuş gibi hissetti.

Çok seviyordu onu, olması gerekenden çok daha fazla.

O sırada Seger kendi tutkularında boğulur gibi inleyerek Clara'nın içine doğru orgazma ulaştı.

Clara onun rahmine bir çocuk verdiğini umdu.

Ondan bir çocuğu olmasını istiyordu.

Onunla her şeyi yapmak, her şeyi paylaşmak istiyordu.

Terden sırılsıklam olan Seger onun üzerine yığılıp kalarak birkaç dakika ona sarıldı ve sonra üzerinden kayarak gülümsedi.

"İnanılmazdı," dedi, derin derin nefes alarak gözlerini tavana dikerken.

"Kesinlikle. Bir sorum var yalnızca."

Seger başını çevirerek yastığın kenarından ona baktı.

"Seni sıkıştırmak istemem, ama tatlı ne zaman servis ediliyor?"

Seger yüksek sesle güldü. "Kek kabarır kabarmaz, sevgilim."

Clara ona doğru sokularak kulak memesini dişledi. "Pişmesi ne kadar sürüyor?"

"Çok uzun değil."

Clara elini onun ıslak, kaslı göğsünden aşağı doğru kaydırarak yavaşça orayı kavradı. "Ana yemek çok lezizdi, ama haklıymışsın. Doyduğumda bile halen biraz daha istiyorum. Ne garip, değil mi?"

Bir dirseğinin üzerinde doğrularak Seger'ın tuz tadı gelen karnına ardı ardına öpücükler kondurmaya başladı. Dilini göbeğine götürerek orada gezdirirken, "Fırının sıcaklığını biraz artırsam sorun olur mu?" diye sordu.

Seger başını kaldırarak ona baktı. "Demek mutfakta da yeteneklisin?" Parmaklarını Clara'nın saçlarında gezdirerek gözlerini kapattı ve rahatça yastığına gömüldü. "Bu kadar çok gizli yeteneği olan bir kadınla evlendiğimden haberim yoktu."

"Çok çabuk öğrenirim ben." Clara aşağı doğru kaydı.

Clara ertesi gün pencereden içeri süzülen parlak güneş ışığıyla uyandı. Seger'ın kolu boynunun altındaki yastığa doğru uzanmıştı. Clara hâlâ çıplaktı.

Mutluluk bu olmalıydı.

Seger'a doğru biraz daha yaklaşarak uyurken yüzünün ne kadar güzel olduğunu hayranlıkla izledi. Onu öpmek isteyerek burnunu hafifçe onunkine değdirdi, ama uyandırmak da istemiyordu; zira bir gece önce çok az uyumuşlardı. Sonuna dek muhteşem olan Seger ona her türlü zevki tattırmış, onu tekrar tekrar kendisinden geçirtmişti ve bu yüzden biraz daha uyumayı hak ediyordu. Bakışlarını uyuyan Seger'ın yüzünde gezdirerek huzurlu çehresini ve yanaklarıyla burnunun kusursuz yapısını inceleyen Clara, ona duyduğu hayranlıktan başının döndüğünü hissetti. Karanlıkta onun ellerinin bedeninde gezinmesini ve kendisini nasıl ona bıraktığını hatırladı. Söz konusu bir kadının ihtiyaçları ve arzuları olduğunda Seger'ın bitmek bilmez yetenekleri vardı. Enerjisi sınırsız, tatmin etme arzusu sonsuzdu. Şafak söktüğünde Clara bitkin düşmüştü ve Seger, onu tatmin ettiğini bilmenin güveniyle nihayet Clara'yı uykuya dalmaya bırakmıştı. Tatmin etmişti de. Clara'nın ona duyduğu açlık yatışmış, susuzluğu dinmiş ve sonrasında da hayatında hiç uyumadığı kadar rahat uyumuştu.

Ah, şimdi onun dudaklarının tadını almayı nasıl da istiyordu...

Aniden kapı çalındı. Seger uykulu bir halde gözlerini açarak derin bir nefes aldı ve nerede olduğunu anlayamamışçasına çevresine bakındı. Clara'nın yüzünü görür görmez ona sokularak karısını kollarına aldı ve tekrar uyumaya çalıştı.

"Seger, kapı," diye fısıldadı Clara.

Kapı tekrar vuruldu ve Seger uykusundan ayıldı.

"Düğün gecemin sabahında birisi kapımı mı yumrukluyor? Önemli bir şey olsa bari."

Miskince yataktan kalkarak sabahlığını giydi ve kapıda kimin olduğuna bakmaya gitti. Clara, sesini duyduğunda gelenin kâhya olduğunu anladı.

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, lordum, ancak bir beyefendi sizi görmeye geldi. Acil olduğunu söylüyor."

"Acil mi? Kimmiş?"

"İsmi John Hibbert'mış, lordum."

Seger geri çekilerek kapıyı kapatmaya niyetlendi. "Bu isimde kimseyi tanımıyorum. Ona daha sonra gelmesini söyle."

Kâhya ısrar etti. "Bunun Bayan Flint'le alakalı ve *çok* acil bir mesele olduğunu söylüyor."

Seger kapıyı kapatmak üzereyken durdu. "Gillian mı? Nasıl yani? Ona hemen geleceğimi söyle."

"Ne olmuş?" diye sordu Clara, örtüleri yana itip yataktan kalkarak. Şalına uzanarak ona sarındı.

"Bilmiyorum, ama birazdan öğreneceğim," dedi Seger pantolonunu çekerken.

ON ALTINCI BÖLÜM

Seger, ziyaretçisinin kendisini beklediği kabul salonuna girdi. Adamın üzerinde pejmürde bir takım vardı ve elinde melon bir şapka tutuyordu. Dönüp Seger'ı gördüğünde huzursuzca doğruldu.

"Bayım, beni oldukça talihsiz bir zamanda rahatsız ettiniz. Umarım önemli bir şey içindir."

Adam iki yana yaylanarak titrek bir sesle konuştu. "Öyle, lordum. Gillian Flint... Sizin bir akrabanız mı?"

Seger başını eğdi. "Evlilik yoluyla akrabam, evet. Üvey annemin yeğeni. Ne olmuş ona?"

Adam şapkayı ellerinde çevirmeyi sürdürdü. "Ah, lordum, Bayan Flint bu sabah benim evimin önünde atından düşmüş. Bilincini yitirmiş, birisi de benim kapıma getirdi. Karım şimdi onun yanında. Genç bayan sizin adınızı sayıkladı."

Seger'ın tüm bedeni kaskatı kesildi. "İyi mi peki?"

"Biraz sarsılmış, ama zannedersem ciddi bir şeyi yok."

"Doktor çağırdınız mı?"

"Hayır, lordum, doğruca buraya geldim."

Seger başını salladı. "Bana bu haberleri ilettiğiniz için teşekkür ederim, bayım. Lütfen burada bekleyin."

Seger kabul salonundan çıkarak arabasının derhal ön kapıya getirilmesini istedi. Tam odasına dönmüştü ki, Clara üzerinde basit bir elbiseyle, saçlarını dağınık bir topuz yapmış halde sanki korsesini bile takmaya zor zaman bulmuş gibi bir görüntüyle ortaya çıktı.

"Gillian yaralanmış," dedi Seger ona.

Clara eliyle ağzını örttü. "Yüce Tanrım. Ne olmuş?"

"Atından düşmüş. Hemen gidip onu almalıyım. Quintina'ya söyler misin, doktoruma bu beyefendinin evine gelmesi için haber yollasın."

Adam, Clara'ya adresini verdi.

Çok geçmeden Seger yanında John Hibbert'la arabaya bindi ama Clara ön kapıdan ona seslenince durdu.

"Bekle!" Clara üzerinde şalı, eldivenleri ya da şapkası olmaksızın merdivenlerde koşturarak arabaya atladı. "Ben de geliyorum."

Seger onun arabaya binmesine yardım etti ve kapıyı arkasından kapattı.

Clara, Hibbert'ların küçük salonunda Gillian'ın uzandığı kanepenin yanındaki sallanan sandalyeye oturarak kızın elini avucuna aldı ve doktorun evin girişinde Seger'la konuşmasını dinledi.

"Durumu iyi," diyordu adam. "Herhangi bir yara bere veya kırık kemik yok. Zannedersem her kadın gibi yalnızca olan bitenden sarsılmış. Ama ata bir baksanız iyi olur bence. Bayan Flint hiç sebep yokken birdenbire sıçrayıp kendisini düşürdüğünü söyledi."

Clara salondan Seger'ın doktoru kapıya geçirmesini izledi. "Öyle yaparım, Dr. Lindeman. Teşekkürler."

Birkaç dakika sonra Seger odaya girerek Gillian'a gülümsedi. "Bizi çok korkuttun, hayatım."

Gillian, Clara'nın elini avucunda sıktı. "Çok üzgünüm, Seger. Bu kadar sorun çıkarmak istemezdim. Çok hızlı sürüyordum herhalde."

Clara kızın ne denli utanıp sıkıldığını sezdi ve alnına düşen bir perçemi geri itti.

"Niye çok hızlı sürdün atını Gillian, hem neden tek başına dışarı çıktın? Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştın. Hareketlerine her zaman dikkat edersin sen."

Gillian omuzlarını silkti. "Aptalca olduğunu biliyorum... Ben... Elimde değildi işte. Bu sabah kendimi çok gözü kara hissettim." Gillian dirseklerine yaslandı ve bakışlarını Seger'dan Clara'ya kaydırdı. "Sizi bölmek istemezdim."

Odada huzursuz edici bir gerginlik oluştu. Clara hemen bunu dağıtmaya çalıştı. "Yok canım, saçmalama. Bu talihsiz kaza bize birbirimizi tanıma imkânı verdi. Herhalde gerçek anlamda ilk kez konuşma fırsatımız oldu."

Gillian ona gülümsedi. "Evet, galiba haklısın."

O sırada Bayan Hibbert odaya girdi. "Size bir şey ikram edebilir miyim? Bir fincan çay mesela?"

"Hayır, çok teşekkürler, Bayan Hibbert," diye yanıtladı Clara. "Çok naziksiniz."

Kadın gülümseyerek tekrar odadan çıktı.

"Tüm bunlar bana Rawdon Evi'nde düştüğüm günü hatırlattı," dedi Gillian. "Daha on iki yaşındaydım. Hatırlıyor musun, Seger?"

Seger, şefkatle Gillian'a gülümsedi. "Elbette. Nasıl ağladığını hatırlıyorum."

Clara, Gillian'ın yüzüne baktı ve gözlerinde sıcacık bir ışıltı gördü.

"Ne olmuştu?" diye sordu Clara.

Seger onlara doğru bir adım attı. "Tek bildiğim, Gillian koşuyordu. Nereye koştuğunu bilmiyorum, bir tek düştüğünü gördüm. Çok sert düşmüştün. Burnun taşlara sürtmüştü."

Gillian burnuna dokundu. "Hâlâ küçük bir iz var."

"Evet, biliyorum," diye yanıtladı Seger.

Gillian doğrulmaya çalıştı. "Ama sen beni kurtarmaya geldin."

"Seni eve taşıdım, hepsi o."

Clara onların konuşmalarını izlerken Gillian'ın, Seger'ın kız kardeşi gibi olduğunu fark etti. Onun kendisi için de bir kardeş gibi olacağını umdu.

Seger evin girişine doğru baktı. "Belki de Hibbert'ları daha fazla rahatsız etmesek iyi olur," dedi. "Yürüyebilecek misin, Gillian?"

"Sanırım."

"Bu kez seni taşımak zorunda kalmayacağım yani?" dedi Seger, neşeli bir tavırla.

Gillian gözleri sevinçle parlarken kıkırdayarak başını iki yana salladı. "Hayır, Seger."

"Güzel. Arabayı çağırayım o zaman. Hazır mısın, tatlım?" dedi Seger, Clara'ya.

Clara başını sallayarak ayağa kalkmasına yardım eden Seger'ın elini tuttu.

Gillian o akşam yemek için hazırlanırken üzerine en yeni, en çekici elbisesini giydi. Quintina onu kehribar renginin, özellikle de mum ışığında, ten rengini ortaya çıkardığına ve kum rengi saçlarına yakıştığına ikna etmişti. Elbiseyle takması için

de kendi koleksiyonundan incili pırlantalı bir gerdanlık seçmiş ve Gillian'a ödünç vermişti.

Hizmetçisi gerdanlığını boynuna takarken Gillian aynada kendisini seyretti ve *keşke bundan evvel, artık çok geç olmadan, dış görünüşüm konusunda biraz daha cüretkâr olsaydım,* diye düşündü.

Eğer Seger konusunda işler yolunda gitmezse, en azından Clara'dan bir adamı nasıl etkileyeceği konusunda bir iki şey öğrenebilirdi herhalde. Daha önce hiçbir adamın hayranlığını kazanmamıştı, en azından dikkatini çeken bir adamın.

Gillian, gerdanındaki incilere dokundu. Evet, eğer işler yolunda gitmezse yeni öğrendiği bu şeyleri iyi kullanacak ve Seger'dan daha bile iyisini bulacaktı. Bir dük mesela? Bu çok tatmin edici olurdu. Toplumdaki konumu itibarıyle Clara'nın üstünde olurdu. Bunun düşüncesi bile kan akışını hızlandırmaya yetmişti. Belki de bir gün ona hava atma imkânı olurdu.

O sırada kapı çalındı ve Quintina içeri girdi. Hizmetçiyi yolladı ve aynadan kendisine bakan Gillian'ın arkasına geçti.

"Ee?"

Quintina ellerini Gillian'ın omuzlarına yasladı. "Muhteşem görünüyorsun, hayatım. Seger çok şaşıracak. Seni hep böyle giydirmeliydik."

"Ben de daha demin aynı şeyi düşünüyordum, teyze. Niye öyle yapmadık?"

Quintina içini çekerken omuzları inip kalktı. "Seger'ın kendisine eş olarak mütevazı birini seçeceğini düşünmüştüm. Şey gibi biri işte... Biliyorsun."

"Evet."

Daphne gibi birisi. Bir tüccarın kızı, tıpkı şey gibi... Bir tüccarın kızı gibi giyinen bir kız.

Onu düşünmek bile Gillian'ın saçlarını diken diken etmeye yetmişti. Daphne öyle çok güzel bile değildi. Gillian, Seger'ın

ona bu düşkünlüğünü asla anlayamamıştı. Herhalde Daphne biraz hafif bir kızdı.

Gillian daima Seger'ın eninde sonunda bunu anlayacağını ummuştu. Daphne o gemiye binip Amerika'ya gitmemiş olsa bile, Seger muhtemelen onunla evlenmeyecekti zaten. Eninde sonunda aklı başına gelecekti.

Quintina, Gillian'ın saçlarıyla oynayarak buklelerini düzeltti. "Bu sabah her şey iyi gitti, sence de öyle değil mi? Hiç değilse onları yataktan çıkardık."

"Evet, Hibbert'lar da çok yardımcı oldu."

"Onlara yalan söylediğin için kendini kötü hissettin mi?" diye sordu Quintina.

"Tanrım, hayır. Onlar iyilik yaptıklarını düşünüyor, hem Seger da Bay Hibbert'a teşekkür etti; muhtemelen şimdi meyhanede bunu anlatıp övünüyordur."

Quintina başını salladı. "Hadi gidelim."

Gillian eldivenlerini çekerek ayağa kalktı.

Kapıya doğru ilerlediler ama Quintina kapıyı açmadan evvel duraksayarak Gillian'a döndü. "Unutma, onunla konuşurken doğrudan gözlerine bakmalısın, hayatım. Seni başka gözle görmesini sağlamalısın. Bu arada ben de Clara konusunu hallederim. Ne yapacağımı çok iyi biliyorum. Çok vakti kalmadı onun."

Quintina, Gillian'ın açık yakasına baktı ve bakışlarını yüzüne çevirerek gülümsedi. "Sanırım senin göğüslerin onunkilerden büyük."

"Teyze!"

"Ama doğru söylüyorum, hayatım. Bu elbise kusursuz oldu. Hadi gel şimdi."

O akşam yemekten sonra Seger birkaç iş meselesiyle ilgilenmek için çalışma odasına çekildi ve Clara da kabul salonunda

Quintina ve Gillian için piyano çaldı. Gillian aydınlık bir lambanın yanına oturmuş, küçük bir yastık işlerken, Quintina da kitap okuyordu.

Clara çaldığı parçayı bitirdiğinde, Gillian elindeki nakışı bırakarak ellerini çırptı. "Çok güzel çalıyorsun, Clara. Burada olman ne büyük mutluluk."

"Benim için de öyle. Kendimi çok sıcak karşılanmış hissediyorum, Gillian."

"Çok sevindim. Seninle çok iyi arkadaş olacağız, bundan eminim. Her gün geç saatlere kadar oturup böyle arkadaşlık etmeliyiz. Birbirimize kardeşten daha yakın olacağız."

Clara ayağa kalkarak kanepeye doğru ilerleyip Gillian'ın yanına oturdu.

"Ama partileri unutuyorsun. Sezonun bitmesine daha çok var. Bugün bir sürü davetiye geldi."

Gillian içini çekerek elindeki nakışa baktı. "Evet, sanırım dışarı çıkmamız da gerek. Hele de benim, eğer kendime bir koca bulacaksam."

"Çok geçmeden bulacaksın, Gillian. Bu gece ışıl ışılsın. Bir baloya bu renkte bir elbiseyle git bakalım, bütün gece dans etmekten ayakların ağrıyacak."

Gillian başını kucağındaki nakıştan ayırmadı. "Bundan, dans etmekten ayaklarımın ağrımasından hoşlanacağımı sanmıyorum. Kimi bana durgun diyebilir ama ben akşamları evde kalmayı yeğliyorum. Hep öyleydim. Beni mutlu eden her şey bu evin içinde."

Clara sorgularcasına başını eğdi. "Uzun süredir burada mı yaşıyorsun? Senin yalnızca ziyarete geldiğini, normalde amcanla yaşadığını sanıyordum."

Odanın diğer tarafında Quintina başını kitabından kaldırarak onların konuşmalarını dinledi.

"Evet," diye yanıtladı Gillian. "Ama teyzem çok naziktir, istediğim kadar kalmama müsaade eder. Amcam için sorun olmuyor. Annem ve babam hayattayken dahi buranın benim ikinci evim gibi olduğunu biliyordu. Seger'la çok yakındık, görüyorsun ya."

Clara, Gillian'ın iğneyi indirip kaldırmasını seyretti.

"Hep arkadaş olduk," dedi Gillian. "Kendimi bildim bileli. Seger'ın babası teyzemle evlendiğinde ben daha bir yaşındaydım, Seger da on birdi. Benimle oyunlar oynar, bir şeyler öğretirdi. Birlikte çok şey yaşadık. Annem öldüğünde beni rahatlatmak için çok şey yaptı ve ondan önce, Daphne yüzünden gönül yarası..." Gillian bir an durarak başını nakışından kaldırıp Clara'ya baktı. "Affına sığınıyorum, belki de Daphne'yi bilmiyordun. Bazen çok görgüsüz davranıyorum, düşünmeden konuşuyorum."

Gillian nakışına döndü.

"Lütfen sıkma canını," dedi Clara. "Daphne'den haberim var. Seger bana her şeyi anlattı. Üzücü bir hikâye, değil mi?"

Clara neden aniden Gillian'a Seger'ın ilk nişanını bildiğini söyleme ihtiyacı hissettiğini ve neden birden kendisini rekabet içinde hissettiğini bilmiyordu. Çok anlamsızdı bu. Gillian, Seger'ın kuzeniydi, Tanrı aşkına. Ama tüm hayatı boyunca Seger'ı tanımıştı. Onun hakkında Clara'nın bildiğinden çok daha fazlasını biliyordu.

Arayı kapatırsın, dedi kendi kendisine. *Yakında onu herkesten daha iyi tanıyacaksın.*

Kendi kendisine Gillian'ın hiçbir zaman Seger'ı çıplak görmediğini hatırlattı.

Tanrım, ne gülünç bir düşünce. Son hafta yaşadığı tüm gerginlik aklını kaçırmasına sebep oluyordu herhalde.

Ama kendisini daha iyi hissetmesini sağlamıştı. En azından Seger'la özel bir yakınlık paylaşıyordu ve cinselliği gittikçe daha iyi tanıyacağı bir şeydi. Oradan da diğer her türlü yakınlık gelişecekti.

Clara'nın bu umudundan vazgeçmemesi gerekiyordu.

"Buradaki en güzel yaratık sensin," dedi Seger, Clara'yı bir toplantıya davet edildikleri Weldon Evi'nin terasına götürürken.

Ilık meltem Clara'nın yanaklarına doğru esiyor, şampanya dudaklarında ve dilinde hoş bir tat bırakıyordu. Seger bütün akşam gözlerini ondan ayırmamıştı ve korsajında inciler işli, bedenini ortaya çıkaran, uçuşan farbalalı kuyruğuyla kırmızı ipekten Worth elbisesi içinde kendisini çok güzel hissediyordu. Boynunda pırlantadan kocaman bir gerdanlık ışıldıyordu. Seger'ın bakışları defalarca kez dekoltesine takılmıştı, gerçi Clara onun hayran kaldığı şeyin pırlanta olduğunu pek sanmıyordu.

O akşam pek çok ilginç insanla tanışmıştı ve Seger bir an bile yanından ayrılmamıştı. Onu görüştükleri herkesle tanıştırmıştı ve bundan gerçekten gurur duyuyor gibi bir hali vardı. Seger'ın eski bir hovarda, Clara'nın ise Amerikalı olmasına kötü gözle bakan veya burun kıvıran çok az kişi olmuştu. İnsanların çoğu muhtemelen onları yeni bir çift, bir eğlence olarak görüyorlardı.

Clara, şampanyasını yudumlarken kadehin üzerinden ona cilveli gözlerle baktı. "Seni utanmaz dalkavuk." Tanrım, eve dönüp onunla yalnız kalmak için sabırsızlanıyordu.

Clara, Seger'ın cinsel güdülerinin arzularını uyandırdığını hissetti. Seger böyle şeylerin kokusunu hemen alırdı. Her daim karşılık vermeye ve ihtiyacı her neyse onu dindirmeye hevesliydi.

Clara'ya daha sonrası için verilmiş sözlerle dolu bir bakış attı.

"Utanmaz benim ikinci adım," dedi. "İstiyorsan bütün gece öve öve göklere çıkarabilirim seni."

O sırada arkalarından bir kadın yanaştı ve Seger'ın ceketinin kolunu yakaladı. Onu kendisine çevirerek, "Ah, bana da övgüler düzmelisiniz, Lort Rawdon. Sizin enfes sözlerinizi duymayalı çok oldu. Eminim hanım arkadaşınız sizi paylaşmayı sorun etmez," dedi.

"Paylaşmayı mı?" dedi Clara, ona doğru bir adım atarak.

Kadın iyice yanaştı. Nefesi viski kokuyordu. "Senin yatağın mı olsun, benimki mi hayatım? Sırayla yapabiliriz, her birimiz beş dakika. Ne dersin, Seger?" diye fısıldarken neredeyse dengesini yitiriyordu.

Clara dehşete düşmüş bir halde kocasına baktı. Seger yüzünde boş bir ifadeyle kadına bakıyordu. Clara, Seger'ın kadının kim olduğunu bildiğinden bile emin değildi.

O sırada Seger kadının ismini söyledi ve Clara onu tanıdığını anladı. Yalnızca telaşa kapılmıştı. Clara daha önce onu hiç telaşlı görmemişti.

"Bayan Thomas, eşim, Leydi Rawdon." Seger eliyle Clara'yı gösterdi.

Kadın bir an Clara'ya baktı ve sonunda Seger'ın kolunu bıraktı. *"Eşin mi?"*

"Evet."

"Hiç bilmiyordum. Kimse bir şey söylemedi ki," diye yanıtladı kadın, inanamaz bir halde. Geriye doğru bir adım atarak eldivenli elini göğsüne yasladı. "Yüce Tanrım, çok utandım. Paris'teydim ve daha dün döndüm ve..."

Seger, Clara'ya döndü. "Hayatım, bu Bayan Abigail Thomas."

Kadın elini uzattı. "Nasılsınız?"

"Gayet iyiyim, teşekkürler," diye yanıtladı Clara, onun elini sıkarak. Üçünün arasında garip bir sessizlik oldu ve kadın dalgın bir şekilde saçının bir buklesini kulağının arkasına iterek havadan söz açıp bakışlarını yere çevirdi.

"Sizi görmek çok güzeldi, Lort Rawdon," dedi. "Ve sizinle tanışmak da öyle, Leydi Rawdon." Süklüm püklüm sırıtarak onlara arkasını dönüp uzaklaştı.

Seger onun gidişini izleyerek Clara'ya döndü. "Çok özür dilerim."

Clara yüksek sesle yutkunarak sesinin titrememesi için uğraştı. "Lüzumu yok. Senin hatan değildi."

Seger derin bir nefes alırken göğsü inip kalktı. "Umarım bir daha böyle bir şey olmaz. Duymamış olmasına şaşırdım."

"Çok çabuk evlendik, Seger. Herkes bilecek değil ya. Haber yakında yayılır."

Seger şampanyasının kalanını yuvarlayarak onun anlayışı karşısında gülümsedi ve Clara'yı içeri götürdü. Clara kendisini bu olan biteni unutmaya ve tekrar lafını açmamaya zorladı ancak gecenin kalanı boyunca kocasıyla aralarında dile getirilmeyen bir gerginlik olduğunu fark etti.

Ertesi sabah Clara kahvaltı salonunda otururak gazetesini okuyup çayını yudumluyordu.

Gillian sessizce salona girerek Clara'nın karşısına oturdu.

"Günaydın. İyi uyudun mu?"

"Evet, teşekkürler," diye yanıtladı Clara esnemesini bastırarak; zira istese iyi uyuyabilirdi ama pek uyumamıştı. Seger'la üç kez sevişmişlerdi.

"Dün gece toplantıda iyi vakit geçirdin mi?" diye sordu Gillian.

Gillian, Quintina ile birlikte toplantıya daha geç gelmişti ve Clara onun pek çok yakışıklı genç adamla konuştuğunu görmüştü. "Evet, geçirdim, görünüşe göre sen de güzel vakit geçiriyordun. Sarı saçlı o adam kimdi? Söylediğin her şeye gülüyor gibiydi. Dün akşam çok nüktedandın herhalde, Gillian."

"İsmi Stanley Scott. Babası kuzeyli bir baron, o yüzden sevgili Stanley yalnızca bir beyefendi. Çok genç görünüyor, sence de öyle değil mi?"

"Bilmem. Bana iyi yürekli biriymiş gibi geldi."

Gillian gözlerini devirdi. "İyi yürekli ve kafadan sakat."

Clara ne diyeceğini bilemediğinden çayından bir yudum daha aldı.

"Seger'ın yanından hiç ayrılmadığını fark ettim," dedi Gillian, sessizlikle geçen birkaç dakikanın ardından. Kaşları çatıldı. "Ona güvenmiyor musun yoksa?"

Soru, Clara'yı hazırlıksız yakalamıştı. Fincanını koyup konuşmadan önce yüksek sesle yutkunmamaya çalıştı. "Elbette güveniyorum. Birbirimizle vakit geçirmekten keyif alıyoruz, hepsi bu, ayrıca beni tanıştırmak istediği pek çok kişi vardı."

Gillian ağzındaki lokmayı yuttu. "Bayan Thomas gibi mi? Seninle konuştuğunu gördüm. Çok iyi idare ettin, Clara."

Clara içten içe kaynamaya başladığını hissetti. "Ne demek istediğini anlamadım."

"Onun elini sıktığını gördüm. Kendine gayet hâkimdin. İnsan asla anlayamazdı."

"Neyi?"

"İçten içe köpürdüğünü."

Clara gazetesini bırakıp arkasına yaslandı. "Köpürdüğüm falan yoktu."

"Hadi ama Clara, bana yalan söylemene gerek yok. Seger ve onun... *Sunduklarını* isteyen tüm o kadınlarla işlerin nasıl

olduğunu biliyorum. Ama sen çok iyiydin. Tam da ihtiyaç duyduğu türden bir eş."

Clara'nın dili boğazını tıkar gibi oldu. "Gillian..."

"Ben senin yaptığını yapabilir miydim bilmiyorum. Sizin evlilik konusunda farklı beklentileriniz olduğunu duydum, aklı dışarı kayan bir erkeğin hor görüldüğünü."

Gillian başını iki yana sallayarak kahvaltısından bir lokma daha aldı.

Clara ne diyeceğini bilemiyordu. Yeltense bile konuşabileceğinden pek emin değildi zaten.

Yine de bir şekilde sesine kavuşmayı başardı ve bunun mucize olduğunu düşündü. "Gillian, imaların hoşuma gitmiyor."

Gillian lokmasını çiğnemeyi kesip ona baktı. "Ah, Tanrım, çok üzgünüm. Seni rahatsız etmiyor, öyle değil mi?"

Clara boğazından yükselen garezi yutmak zorunda kaldı. "Hiçbir şey beni rahatsız etmiyor; çünkü *böyle* bir şey olduğu yok. Seger, Bayan Thomas'ın davranışları karşısında çok mahcup oldu."

"Elbette öyle olmuştur. Affına sığınıyorum."

Clara derin bir nefes alarak gazetesini eline aldı ama Gillian bunu anlamayıp sözlerini sürdürdü. "İncinmeni istemiyorum, hepsi bu. Ona nasıl baktığını görüyorum."

Clara gazetesini tekrar bıraktı. "İncinecek değilim."

"Eğer *ben* onun karısı olsam nasıl hissederdim, biliyorum. Çok yakışıklı ve dikkat çeken bir adam. Sahiplenici davranmamak zor olurdu."

Şimdi tepem atacak.

"İzin ver de sana biraz tavsiye sunayım," dedi Gillian. "Artık İngiliz bir hanım olduğunu ve İngiliz eşlerin, kocalarının sevgilileri olursa başlarını öte yana çevirdiklerini aklında tutmaya çalışmalısın. Seger *benim* kocam olsa, ben öyle

yapardım. İki kez düşünmezdim bile; çünkü o buna değer. Yalnızca bir marki olduğundan değil, yakışıklı ve büyüleyici de olduğundan."

O sırada Clara'nın kanı beynine hücum etmeye başlamıştı. "Yani başka kadınlarla görüşmesi seni rahatsız etmez miydi?" derken sesi iğneleyiciydi.

Gillian çayını yudumlayarak başını kaldırdı. "Hayır. Diğerlerinin yanında kendisine eş olarak beni seçtiği için mutlu olurdum, özellikle de Daphne yüzünden kimsenin onun *bir gün* evleneceğini düşünmediğini göz önünde bulundursak. Onu öyle çok seviyordu ki. Onları bir arada bir görseydin, Clara. Birbirleri için yaratılmışlardı. Birbirlerinin ruh eşi ve en yakın arkadaşıydılar. Kimisi böyle aşkların insanın ömründe bir kez yaşanacağını söyler."

Yüzünde hayalci bir ifadeyle boşluğa baktı ve dikkatini tekrar Clara'ya çevirdi. "Ah, affet beni, konudan sapıyorum. Dediğim gibi, eğer ben Seger'ın karısı olsam, daima yanında olacağımı ve onun mutluluğuna öncelik verdiğimi bilirdi. Anlayışlı bir eşi hak eden harika bir adam o."

Öfkesi tavana ulaşmış olan Clara için Gillian'ı görmek bile zorlaşmıştı. Masanın üzerinden başlarının üzerindeki avizeye ve Gillian'ın ağzındaki lokmayı çiğnerken kabaca hareket eden ağzına dek her şey kıpkırmızı ve dönüşüm geçirmiş gibi görünüyordu.

Clara bunu şu ana dek son derece tatlı davranan Gillian'dan hiç beklememişti. Neden şimdi bu zalim, acı verici şeyleri söyleyerek Clara'ya Seger'ın hayatının aşkı olmadığını hatırlatıyordu ki?

Birden Clara'nın gözlerinin önünden bir perde kalktı. Kafasında adeta bir şimşek çakmıştı.

Gillian, Seger'a âşıktı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

O gece Seger'ın yanına gelmesini beklerken, Clara o sabah Gillian'ın kendisine söylediği şeyleri kafasından bir türlü atamamıştı. Bu genç hanımın duyguları hakkında düşünmeden karar verdiğine ikna etmeye çalışıyordu kendini ama bunun hiç faydası yoktu. Gillian'ın kendisinin Seger için mükemmel bir eş olacağı konusunda ısrar etmesini unutamıyordu.

Clara, Seger'a kızgın değildi. Makul yanı, onun hiçbir yanlış yapmadığının farkındaydı, en azından bildiği kadarıyla. Söyledikleri yüzünden Gillian'a ve kocasının başka kadınlar tarafından arzulandığını, Seger'ın hayatı boyunca her gün baştan çıkarmalarla karşılaşacağını hatırlattıkları için Bayan Thomas ile Leydi Cleveland'a kızgındı.

Kadınlar kendilerini ona sunacaktı. Onun yatak odasında ne kadar lütufkâr ve bencillikten uzak olduğunu bilen umutsuz, yalnız kadınlar. Becerikli bir sevgiliyle, onları aklın alabileceği en şiddetli orgazma nasıl vardıracağını bilen, içgüdüsel olarak ne istediklerini anlayan bir erkekle öylesine birkaç saat geçirmekten başka bir şey istemeyen güzel kadınlar...

Kocasının seviştiği tüm kadınları düşününce bir an Clara'nın tüyleri ürperdi ama bu konu üzerinde durmayacak denli aklı başındaydı. Bunların hepsi geçmişte kalmıştı.

Clara aniden Gillian'ın güzel olup olmadığını merak etti. Özel bir güzelliği yoktu. Ama Gillian Seger'ı *tanıyordu,* Clara'nın tanıdığından çok daha fazla hem de.

Daha sonra Seger gelip onunla sevişmenin ardından sırt üzeri uzanarak içini çekti. "Sanırım evli bir adam olmak hoşuma gidiyor."

Clara gülümsemeye çalıştı. "Bekâr olmaktan da mı çok?"

Seger başını çevirip ona baktı. "Eğer her gece kendimi senin içinde bulacaksam, kesinlikle."

"Peki ya ben hastalanırsam ve bir ay boyunca kendime gelemezsem? Seks olmazsa evliliğimiz ne hale gelir? O zaman başka bir eş ister miydin kendine?"

Seger yan dönerek ona baktı ve elini yüzüne yasladı. "Sana daha önce de senden başkasını arzulamadığımı söylemiştim."

Arzu, evet. Ama aşk? Aramızda bir gün aşk olacak mı?

"Bana bu soruyu daha önce sormuştun," dedi Seger. "Ve sana yanıt vermiştim, ama yine soruyorsun işte. Dün toplantıda olanlar yüzünden mi?"

Clara sözlerinin kulağa ne kadar aptalca geldiğini fark etti. Seger haklıydı. Clara bu soruyu daha önce de sormuştu ve Seger ona aynı cevabı vermeyi sürdürmüştü. Clara'nın bunu kabullenmeye çalışması gerekiyordu.

"Özür dilerim, saçma şeyler söylüyorum. Sanırım... Sanırım bu sabah Gillian'la aramızda geçen konuşma yüzünden. Biraz huzurumu kaçırdı."

Seger kaşlarını çattı. "Neden bahsettiniz?"

Clara bir an ona anlatmalı mıyım diye tereddüt etti ancak bu konunun görüşmeye değer olacağına karar verdi. Belki de onları duygusal anlamda birbirine yaklaştırırdı, Clara'nın istediği de buydu ne de olsa.

"Gillian bana Bayan Thomas'la olanları gördüğünü söyledi ve yaygara koparmadığım için beni tebrik etti. Eğer *kendisi* senin karın olsa, sana ihtiyaç duyduğun özgürlüğü vereceğini söyledi."

Seger'ın kaşları çatıldı. "Böyle bir şey konuştuğunuza inanamıyorum."

"Ben de. Bütün gün bunu düşündüm ve şu sonuca vardım ki, Gillian'ın... Onun sana âşık olması gibi bir ihtimal var, Seger. Sen hiç bundan kuşkulandın mı?"

Seger doğruldu ve ağzı bir karış açık halde ona baktı. "Saçmalık bu."

Clara da doğrularak örtüleri göğsüne doğru topladı. "Öyle mi?"

"Elbette! Gillian bana asla o şekilde bakmaz. Beni ağabeyi gibi görür. Böyle bir şeyi hayal bile edemiyorum."

"Ama bu sabah söylediklerini duyabilseydin... Son zamanlarda nasıl giyindiğini fark etmedin mi? Görüntüsünü nasıl değiştirdiğini?"

"Hayır, etmedim. Bence hayal gücünün seni ele geçirmesine izin veriyorsun ve *benim* hakkımda hep en kötüsünü düşünüyorsun."

"Hayır, seni hiçbir şeyle suçlamıyorum, Seger. Bana kalırsa bunların hepsi tek taraflı ve belki Gillian'ın kendisi bile farkında değil."

"Neyin farkında değil? Benim karım olmayı dilediğinin mi? Yüce Tanrım, eğer *o* bunun farkında değilse, *senin* olabilmen oldukça ihtimal dışı."

"Bunu hissediyorum, o kadar."

Seger yataktan kalkarak sabahlığını giydi. "Bu saçmalık, Clara. Başta benimle evlenme konusundaki tereddütlerini

anlıyordum, ayrıca dün gece Bayan Thomas'ın tavrına kızdıysan da anlarım, ama bu Clara... Bu iş çığırından çıktı."

Clara'nın içi öfkeyle kaynamaya başladı. "Sence vesveseye mi kapılıyorum ben?"

Seger boyun eğerek içini çekti. "Bence dün gece olanlar yüzünden benimle evlenme kararın konusunda endişelere kapıldın ve bu da seni mantıksız davranmaya itti."

Mantıksız mı?

"Gillian küçük bir kız, o kadar," diye sözlerini sürdürdü Seger. "Utangaç, sessiz bir kız. Bayan Thomas ile aralarında dünyalar kadar fark var, o yüzden bu düşüncelerini at kafandan. Doğruyu söylemek gerekirse bana güvenmemenden sıkılmaya başlıyorum. Sana sadık bir koca olmak için elimden geleni yapacağımı söylemiştim ama sen bu tür konuları açıp duruyorsun. Bunları konuşmaktan sıkıldım." Seger kapıya doğru ilerledi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Clara, öfkesi gittikçe artarak. Seger söylediklerinin hiçbirini anlamamıştı. Ona inanmamış ve Gillian'ın tatlılığını sorgulamaya içi elvermemiş, dolayısıyla da Clara'nın mantıksız davrandığını düşünmüştü. Clara tamamen yanılıyor olsa bile, en azından anlayış göstererek onun içini rahatlatmaya çalışabilirdi. Ama bunun yerine duygularına saçmalık demekle yetinmişti. Gillian'ı savunmuştu. Şimdi de çıkıp gidiyordu. Onun duygularıyla uğraşmak istemiyordu. Tek istediği hoşbeş etmek ve sevişmekti.

Tüm bildiği yüzeysel davranmaktı.

"Bir şeyler içip biraz kitap okuyacağım," diye yanıtladı Seger. "Birden uykum kaçtı."

Benim de, diye düşündü Clara üzgünce, kapı Seger'ın arkasından sertçe kapandıktan sonra kendisini yatağa atarak.

Clara uyuyamıyordu. Biriyle konuşmayı çaresizce istiyordu, ama Gillian'ın yanına gidemezdi, aynı şekilde yeğenine tapan ve muhtemelen Seger'la aynı tepkiyi verece olan üvey annesine de gidemezdi.

Clara keşke ablamla konuşabilsem diye düşündü ancak Sophia, James ile birlikte kayınvalidesi ve bu sene Londra Sezonu'nun baskısından kaçmak isteyen görümcesi Lily ile birkaç hafta geçirmek üzere Bath'a girmişti. Sophia, Clara'ya iki sene önce kendisi ile James'in evlenmesinden kısa süre sonra Lily'nin başının biraz derde girdiğinden bahsetmişti. Lily bir Fransızla kaçmıştı. Tüm olayın üzeri örtülmüştü, ancak ne yazık ki Lily henüz bunu atlatamamıştı. Erkeklerin yanında kendisini huzursuz hissediyor ve kendi muhakemesine güvenmiyordu.

Bir an düşündükten sonra Clara, Sophia'ya bir mektup yazmaya karar verdi. Hiçbir şey olmasa, duygularını ifade etmesine faydası olurdu. Clara çalışma masasına giderek temiz bir sayfa çekti ve kalemini mürekkebe batırdı.

Sevgili Sophia,

Gece yarısı oldu ve uyuyamıyorum; çünkü çok sinirliyim. Bu sabah Gillian, Seger hakkında huzurumu kaçıran bir sürü şey söyledi ve çıkarabildiğim tek şey, bunları beni incitmek istediği için söylemiş olabileceği. Bence gizliden gizliye kocama âşık.

Kulağa saçma geldiğini biliyorum, belki de bunun lafını Seger'a açmadan evvel kadınlık içgüdülerimden ziyade inançlarımı dayandırabileceğim daha somut bir şeyler olmasını beklemeliydim. Ama birbirimize daha yakın olmamızı öyle çok istiyordum ki. Endişelerimi onunla paylaşmak istiyordum. Ona şüphelerimden bahsettim, ama hiç de iyi gitmedi.

Söylediklerimin tek kelimesine bile inanmadı. Bana mantıksız davranıyorsun dedi; zira Gillian'ın onu bir ağabey figürünün ötesinde göreceğine inanamıyor.

Şimdi evliliğimiz hakkında kendimi hiç olmadığım kadar kötü hissediyorum. Çok kısa zamanda çok şey beklemişim ve onu kendimden uzaklaştırmışım gibi geliyor. Seger bana sinirlendi ve yatağımızdan çıkıp gitti. Bana olan ilgisini (ne tür bir ilgiden bahsettiğimi biliyorsun) yitirirse beni terk etmesine engel olacak hiçbir şey kalmayacağından korkuyorum; çünkü ikimiz arasında çok az duygu var.

Seni çok özlüyorum sevgili ablacığım ve geri döndüğünde seni görmek için sabırsızlanıyorum.

Sevgiler,

Clara

"Bak bakalım ne buldum?" dedi Quintina ertesi sabah Gillian'a, yeğeninin odasına girerken elinde bir mektup sallayarak. "Ön kapıda oturmuş, ailemizin yazışmalarının yola çıkmasını bekliyordum, o yüzden bir göz atayım dedim."

Gillian tuvalet masasının başında oturmuş, değişik saç stilleri deniyordu. "Ne o, teyze?"

Quintina mektubu yeğenine verdi. "Dün gece Clara'nın ablasına yazdığı bir mektup. Neredeyse kutlama yapacağım."

Gillian gözlerini mektuba dikti. "Quintina Teyze, bir başkasının postasını okumak gayriahlaki bir şey. Bu denli sinsi davranabilir miyiz?"

"Clara, Seger'ın kendisine evlenme teklif etmesini sağlamak için her ne yaptıysa, sinsi davranmadığına inanıyormuş gibi yapamazsın herhalde. Kullandığı taktikleri ancak hayal edebiliyorum."

Gillian bunu bir an için düşündü ve yavaşça mektubu açıp okudu.

"Ona söylediklerimi anlatmış! Onun beynini dağıtabilirim!"

"Hadi, hadi, o kadar da kötü bir şey değil bu. Baksana, Seger'ın buna inanmadığını ve kendisine mantıksız davrandığını söylemiş. *Mantıksız*, Gillian. Seger'ın mantıksız bir kadına karşı hiç sabır göstermeyeceği kesin. Bana kalırsa stratejimizi bulduk bile."

Halen Clara'nın Seger'a o sabahki konuşmalarını anlattığını düşündükçe öfkeden titreyen Gillian, sabırsızca teyzesine baktı. "Yani?"

"Onu kıskançlıktan çıldırtacak şeyler söylemeye devam etmelisin. Bir şeyler ima et, hatta Daphne hakkında şeyler, ama hiçbir zaman açık konuşma. Seger'ın yanındayken her zamanki gibi davran. Hatta onu normalden biraz daha fazla görmezden gel. Böylece Seger, Clara'nın tüm bunları kafasında kurduğunu düşünecek. Eğer onu ağlatmayı başarabilirsek, daha bile iyi; çünkü böyle davranışlardan nasıl nefret ettiğini bilirsin. Onun dengesiz olduğunu düşünecek. Ondan sonra son kozumu oynayarak üzerine tuz biber ekeceğim."

"Kozun ne peki, teyze?"

Quintina gülümsedi. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Gillian'ın gözlerinden şeytani bir parıltı gelip geçti. "Elbette."

Quintina yatağa oturdu. "Aslına bakarsan Amerikalı bir beyefendi var. İsmi Gordon Tucker ve benim için bir şey yapmayı kabul etti."

Clara akşamüstünü Gillian ile Hyde Park'ta ata binerek geçirdi. Gitmek istememişti ama Seger'ın bunu reddettiğini öğrenmesini de istemiyordu, o yüzden Gillian'ın teklifini kabul

etmiş ve siyah binicilik kıyafetleriyle şapkasını üzerine geçirerek yüzüne bir gülümseme kondurmuştu.

Gökyüzü bulutlarla kaplıydı ve hava serindi. Clara çimenlerin üzerinde dörtnala giderken, iyi vakit geçirmesine şaşırdı. Belki de Gillian çok sessiz olduğu içindi. Çok az konuşmuş ve geçen sabahki sohbetlerinin lafını bile açmamıştı. Clara'nın önünde atını sürmekle yetiniyordu; Clara da arkada kalmaktan memnundu. Kızla yarışmaya hiç niyeti yoktu.

Ne var ki eve dönerken Gillian temposunu yavaşlatarak Clara'nın kendisine yetişmesini bekledi. Atları kişneyerek kulaklarını salladılar.

"Ata binmek için ne muhteşem bir gün," dedi Gillian. "Bunu her akşamüstü yapmalıyız."

"Gerçekten de çok hoş."

"Arkadaşlığımızdan çok keyif alıyorum, Clara. Seger seninle evlendiği için çok mutluyum."

Bu sözler Clara'yı şaşırttı ve hemen geçen günkü duygularından şüphe duymasına yol açtı. Belki de düşünmeden karar vermişti ve Seger'ın böyle tepki vermeye hakkı vardı.

"Ben de aynı şekilde Gillian," diye yanıtladı Clara, atının boynunu sıvazlayarak.

İkisi yan yana tırıs gitmeye başladılar. "Biliyor musun," dedi Gillian, "babam bir zamanlar benim Seger'la evlenmemi istemişti."

Clara'nın morali tepetaklak oldu. *Ah hayır.*

"Gerçekten mi?" Bunları konuşmak istemiyordu ki!

"Evet," dedi Gillian, ışıl ışıl bir yüzle. "Elbette ben reddettim. Babama Seger'ın benim gözümde yalnızca arkadaşım olduğunu ve onu asla kocam olarak düşünemeyeceğimi söyledim. Zaten Daphne'yle olan skandalın ve Seger'ın kendisini toplumdan çekmesinin ardından... Eh, babam fikrini

değiştirdi. Bunun lafını bile duymak istemedi. Benim için saygın birisini istiyordu. Elbette ben asla Seger'ın saygın olmadığına inanmadım. Onun Londra'daki her erkekten daha onurlu olduğunu ve yalnızca tüm kalbiyle sevdiği Daphne'nin hasretini çektiğini biliyordum. Ama babam bunu asla göremedi. Seger'ı benim gibi yakından tanımıyordu." Gillian, Clara'ya yandan bir bakış attı. "Ama sen de onu aynı şekilde iyi tanıyor olmalısın, karısısın ne de olsa. Seninle her şeyi paylaşıyor olmalı. Muhtemelen birlikte olduğunuz her an seni sevdiğini söylüyordur." Gillian gökyüzüne baktı. "Çok şanslı bir kadınsın, Clara."

Clara o an kendisini hiç de o denli şanslı hissetmiyordu. Aklını yitiriyordu sanki. Gillian'ın söylediği şeyler Seger ile aralarında münasebetsiz hiçbir şey ima etmiyordu. Gillian, Seger'ın kendi gözünde bir arkadaş olduğunu ve duygularının bundan öteye gitmediğini söylemişti. Yine de ses tonunda bir şey vardı. Clara'yı rahatsız eden bir şey ve görünüşe göre kasti olan bir şey. Gillian'ın sesinde bir küçümseme tınısı vardı ve Clara'nın bunu fark etmesi için uğraşıyor gibiydi.

Ve Daphne'nin lafını açıp duruyordu.

"Söylesene," dedi Gillian. "Seger seni sevdiğini sana sık sık söylüyor mu?"

Clara, Gillian'a atını dümdüz Thames Nehri'ne sürmesini söylememek için kendisini tuttu. Gillian'ın, Seger'ın ailesinden biri olduğunu hatırlamaya çalıştı. Gillian'ın kendisini üzmeye çalıştığını ispatlayamayacağından, bu denli kaba da davranamazdı.

Tanrım, her şeye rağmen, bunları kafasında kuruyordu. Balolarda Seger'a asılan eski sevgilileri olsun, nefret dolu kuzenleri olsun, geçmişinden gelen hayaletler olsun, kocasının hayatındaki diğer kadınlar yüzünden kendisini savunmasız hissediyordu herhalde.

Clara artık hiçbir şeyden emin değildi.

"Sakıncası yoksa," dedi Clara yumuşak bir sesle, "bazı şeylerin Seger ile aramızda kalmasını yeğlerim. Eminim beni anlarsın."

Gillian, binici kırbacını bir elinden diğerine geçirdi. "Yüce Tanrım, beni bağışla. İşine karışmak istemedim. Böyle insanlardan hiç hoşlanmam. Ya sen?"

Clara başını sallamakla yetindi ve parktan çıkarak eve doğru ilerlediler.

O gece Seger onunla sevişmeye geldiğinde Clara cilveyle gülümseyerek geceliğini çıkardı ve Gillian'a, Daphne'ye ve diğer tüm kadınlara ilişkin düşünceleri kafasından çıkardı. Kocasıyla arasındaki tek yakınlığı bozma hatasını tekrar yapmayacaktı.

"Seger sana hiç Daphne'nin resmini gösterdi mi?" diye sordu Gillian, ertesi sabah kahvaltıdan sonra Clara'ya. "Bir zamanlar Daphne'nin bir minyatürü vardı Seger'da. Herhalde hâlâ bir yerlerde saklıyordur. Onu atacağını hayal bile edemiyorum."

Clara ilgisiz bir sesle konuşmaya çalıştı. "Hayır, ben de edemiyorum."

"Daphne öyle güzeldi ki. Sormamın sebebi de, senin de çok güzel olman. Doğrusunu söylemek gerekirse Daphne'yi andırıyorsun. Hepimiz fark ettik bunu. Teyzem daha seni ilk gördüğünde söylemişti. Kâhya da söyledi."

Clara duyduğu kini açığa vurmamak için çabaladı. Soğukkanlı olmaya ve sırf merakından soruyormuş gibi görünmeye çalışarak, "Ne açıdan andırıyorum onu?" dedi.

"Saçlarınız aynı renk, dudaklarınız da tıpatıp." Gillian kendi dudaklarını gösterdi. "Mesele dudaklar. Seger'ın dudaklara bir düşkünlüğü var, öyle değil mi? Hiç fark etmiş miydin?"

Sanki senin fark etmen gerekiyormuş gibi!

Clara kendisine hâkim olmak için çabalayarak kendisini Gillian kadar güvenli ve dik duruşlu konuşmaya zorladı. "Evet, zannedersem dudaklara bir düşkünlüğü var," diyerek muzırca gülümsedi.

Sesinde her türlü cinsel imanın olmasından hoşnut olmuştu. Şaşırmış Gillian bakışları karşıya dikti ve yanakları kızardı. Clara onun bamteline basmıştı.

Al bakalım! dedi kendi kendisine ve mutlulukla çayını yudumladı.

Bu sözlerin arkasından gelen tuhaf sessizliği ilk bozan Gillian oldu. "Mezar taşını biliyor musun?"

Clara, Gillian'ın gözlerindeki rekabetçi bakışı gördü ve işlerin çığırından çıkmaya başladığını düşündü. Gillian'ın kinci tavrı artık üstü kapalı ve şüphe uyandırıcı olmaktan çıkmıştı. Şimdi ikisi de bunun farkındaydı.

Gillian kılıcını çektiğini biliyordu; Clara'nın bunu bildiğini de. Aralarındaki gerginlik artık apaçık bir savaş alanına dönüşmüştü.

"Hangi mezar taşı?" Clara aniden kendisini bitkin hissetti.

Clara nefret dolu, kırıcı bir tavırla bir kaşını kaldırdı. Üstü kapalı davranmaya uğraşmayacak mıydı bile?

"Daphne'nin mezar taşı. Seger diktirmişti."

Clara bu seferki çarpışmada yenilgiyi kabul etti. Çayını yudumlayarak fincanını tabağa bıraktı. "Bundan haberim yoktu."

"Ben de bahsedeceğini sanmıyordum. Taşra arazisindeki gizli buluşma yerlerine diktirmiş ve çevresine Daphne'nin en

sevdiği çiçekler olan nergisler ektirmişti. Bir sefer, onun ardından kendisini çok yalnız hissettiğinde anlatmıştı bana."

Clara derin bir nefes alarak kendisini rahatlatmaya çalıştı ve sandalyesinde öne doğru eğildi. "Gillian, kocam hakkındaki söylemlerin başımı ağrıtmaya başlıyor."

Gillian'ın çenesi hafifçe kalktı. "Neden öyle olduğunu anlayamadım."

"Öyle mi?"

"Öyle." Lanet olası kadının gözlerinde nasıl da bir meydan okuma vardı!

Clara öfkeyle yumruklarını sıktı. "İleride başka şeylerden konuşmaya çalışalım. Başka ilgi alanların da vardır herhalde, değil mi? Müzik? Kitaplar?"

Gillian'ın yüzüne acı dolu bir gülümseme yayıldı. "Anlıyorum, Clara. Çok iyi anlıyorum."

Seger elinde kırmızı şarap şişesi ve iki kadehle yatak odasına girdiğinde Clara yatmadan önce saçlarını fırçalamayı henüz bitirmişti.

"Susamış olabileceğini düşündüm," dedi alçak ve baştan çıkarıcı bir sesle, bakışları sıcacık.

Seger'dan başka hiçbir erkekle yatak odasını paylaşmamış olan Clara, tüm kocaların onun kadar lütufkâr ve büyüleyici olup olmadığını merak etti.

Herhalde öyle değildir, diye karar verdi, tüm bedeninin uyarıldığını hissederek. Seger'ın cazibesi, sevgili olarak bu denli yüksek beklentileri olmasının ve Clara'nın ona karşı koyamamasının altında yatan sebepti.

"Her zaman ruh halimi anlıyorsun," diye yanıtladı Clara.

Seger odada ilerlerken hayranlıkla omuzlarının genişliğini ve bedeninin mükemmelliğini seyretti. Akılalmaz derecede

kusursuzdu. Davut heykeli gibi görünüyordu, insan Davut'u ipek siyah bir sabahlık giyerken hayal edebilirse tabii. Kendisi ise kocasını sabahlık olmadan da gayet hayal edebiliyordu.

Ne var ki bu gece işler farklıydı. Öncelikle, bugün aybaşı olmuştu ve ne yapması gerektiğini kestiremiyordu. Kadın rahatsız olduğunda karı kocalar ne yapardı?

Bunun da ötesinde, ikisi de Gillian konusundaki tartışmalarının lafını açmamıştı. Böyle bir şey hiç yaşanmamış gibiydi.

Dün gece sevişmişlerdi ancak Clara, Seger ile aralarında bir mesafe hissetmişti ve bir başka tartışma daha çıkarmadan bu mesafeyi nasıl yok edebileceğini bilmiyordu.

Clara, kocasını hiç tanımıyormuş gibi bir hisle kendisini gülümsemeye zorlayarak sandalyesinden kalktı. O da kendisini tanımıyordu sanki. Öylesine tanışan iki insandı onlar, hoşbeş eden, önemsiz şeylere gülüşen ve sevişen. Seger onun cinsel anlamda her arzusunu hemen anlayarak her türlü beklentinin çok üzerinde yatıştırsa da, onun sıkıntılarını ya da sorunlarını duymak istemiyordu. Yalnızca gülümsemesini, güzel görünmesini ve neşeli olmasını istiyordu.

Neyse ki kocasıyla sevişirken gülümsemek ve güzel görünmek kolaydı; zira Seger kendisini öyle hissettiriyordu.

Ne var ki Seger'ın şarabı kadehlere doldurmasını izlerken, Clara huzursuz bir şekilde, kocasıyla *sevişmediği* zamanlarda kendisinden beklenen kişiliğe bürünmenin, sabrını zorlamaya başladığını hissetti.

Aralarında herhangi bir duygu oluşturmak için Seger'a bağırmak ya da suratına bir vazo fırlatmak istediği zamanlar oluyordu. Ama böyle bir şey yaparsa, Seger'ın kendisini tekrar mantıksız bulacağından korkuyordu ve böyle bir şey düşünmesini istemiyordu. Onun saygısına tutunması ve aralarındaki yakınlığı oradan kurması gerekiyordu.

Seger ona bir kadeh uzattı. "Dene bakalım, hayatım. Evdeki en iyi şarap bu."

Clara şarabı yudumladı ve hoş bir sıcaklığın boğazından yuvarlanarak tüm bedenini gevşettiğini hissetti. Buna kesinlikle ihtiyacı vardı.

"Çok lezzetli," diye fısıldadı.

Seger kendi kadehini kaldırdı. "Senin kadar değil. Güzelliğine!" Şaraptan büyük bir yudum aldı.

Clara lambanın ölgün ışığında onu seyrederken yakışıklılığına hayran kaldı, köşeli çenesine, güçlü ve erkeksi ellerine. Bazen sanki Seger cazibesinin hiç farkında değilmiş gibi geliyordu. Bazense, onu nasıl kullanacağını çok iyi biliyormuş gibi.

Kocasının çekiciliği kafasını dağıtsa da, Clara halen Daphne'nin mezar taşını aklından çıkaramıyordu. Seger onu taşra arazisine diktirmişti ve Clara bu eve gelmesine rağmen ilk aşkının anısı hep orada olacaktı.

Clara, kocasının halen onu ziyarete gidip gitmediğini merak etti. Nergis götürmeye devam ediyor muydu? Clara burada yaşıyorken bile bu geleneği sürdürüyor muydu?

Başını iki yana sallayarak bu düşünceleri kafasından atmaya çalıştı. Birlikte geçirecekleri akşamı bozmak istemiyordu. Bunun yerine yatağa oturarak bunun güzel, unutulmaz bir gece olması amacıyla kocasına gününün nasıl geçtiğini sordu.

Onun karşı konulmaz ve gösterişli bir şekilde kendisine doğru ilerlemesini seyrederken, bunun zor olmayacağını fark etti.

Seger karısına bakarken, bir kadının dünyevi güzelliğinden meleklere özgü cazibesine kadar nasıl olup da her açıdan böyle enfes olabileceğini merak etti. Gülümsemesi onun için her şey demekti. Bazen tatlı ve şirin, bazen ise kendine güvenli ve temkinli, hatta bazen cinsellik doluydu ve onu ateşli

arzulara sürüklüyordu. Masumiyet ve dünyeviliğin kusursuz bir bileşimiydi Clara.

Seger birkaç gece önceki konuşmalarını unutmuştu ve Clara da unutmuş gibi görünüyordu. Gillian'ın lafını tekrar açmamıştı ve Seger bundan memnundu. Onun güvenini kazanmak ve hak etmek için her şeyi yapmışken, Clara'nın kendisine güvenmediğini hatırlamak istemiyordu. Clara'nın yanındayken Gillian'dan bahsetmek de istemiyordu. Gillian aklına gelecek son kişiydi.

Seger kadehini bırakarak yatağa girip Clara'yı kollarına aldı. Dudaklarını onunkilere bastırırken kendisininkine dolanan ve tüm bedenini ateşe veren şarap tadının keyfine vardı.

Tanrım, birkaç küçük engel dışında, evlilik şu ana dek muhteşem bir şey gibi geliyordu.

Gerçi başka biriyle bu denli iyi olacağını hayal edemiyordu. Daha önce başka hiçbir kadınla bu yola girmek konusunda en ufak bir eğilimi dahi olmamıştı.

Bir kadınla olmuştu gerçi, ama çok farklı bir zamanda kalmıştı o.

Seger, Clara'yı yastıklara yaslayarak elbisesinin üstünü çözmeye başladı, ama Clara onu durdurdu.

"Seger..."

Bir an duraksayan ve biraz da şaşırmış olan Seger geri çekildi.

"Evet?"

"Bu gece yapabileceğimizi sanmıyorum."

Seger gözlerini kırpıştırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani..." Clara yataktan kalkarak kapıya doğru ilerledi. Soğuk bir tavırla kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Bugün aybaşı oldum."

Seger'ın nefesi ciğerlerinden boşaldı ve Clara'nın vereceği cevabı beklerken gerilmiş olduğunu fark etti. Demin verdiği güzel öpücüğe rağmen onun "havasında" olmamasından korkmuştu. Meselenin başka olduğunu duymak onu rahatlatmıştı.

"Anladım." Daha önce bu sorunla uğraşmasına pek gerek olmamıştı. Tanıdığı kadınların çoğu tamamen yerine getiremeyecekleri durumlarda "sosyal" olaylardan uzak dururdu.

Seger o anda bunun Clara'nın hamile olmadığı anlamına geldiğini fark etti. "Hayal kırıklığına uğradın mı?"

"Bu gece sevişemediğimiz için mi?" diye yanıtladı Clara, Seger'ın kalbini eritecek denli tatlı ve masum bir sesle.

"Öncelikle," dedi Seger, "eğer istiyorsan sevişebiliriz, ama kastettiğim bu değil. Çocuğumuz olmadığı için hayal kırıklığına uğradın mı?"

Clara'nın yüzü yumuşadı. Sesi titriyordu. "Galiba biraz. Sana bir oğul vermek istiyorum."

Seger ona yaklaşarak karısını kollarına aldı. "Üzülme, hayatım. Duyduğuma göre genelde birkaç ay sürüyormuş zaten. İyi tarafından bak, önümüzdeki haftalarda iki kat fazla uğraşmamız gerekecek. Bence pek sorun olmaz, sence?"

Clara gülümsedi. "Hayır, olmaz. Peki ya bu gece? Aşağısı biraz sıkıntılı." Clara başparmağını onun dudaklarına yasladı. "Odana geri mi döneceksin?"

"Dönmemi istiyor musun?"

"Hayır." Clara'nın sesi fısıltıya dönüştü. "Hâlâ senin zevkini düşünmem gerek."

Seger sırıtırken sertleşmeye başladığını hissetti. "Tam olarak neden bahsediyorsun?"

Güzel karısı dizlerinin üzerine çökerek Seger'ın sabahlığının kemerini çözdü. Başını kaldırıp ona baktığında koyu

gözlerinde muzip bir bakış vardı. "Bana kalırsa neden bahsettiğimi gayet iyi biliyorsun."

Seger kocaman eliyle onun başını tuttu. "Yalnızca ince davranmaya çalışıyordum, aşkım. Bir şeye yeltenmek..."

"İstediğin şeye yelten. Güzel bir şişe şarabı boşa harcamanın anlamı yok." Clara dudaklarını ona yaslayarak tüm bedenini ateşe verdi.

Seger, Clara'nın yumuşak yanağını okşayarak ve karanlıkta onu öperek yatağa uzandı. Bir kadınla sevişmekten vazgeçtikten sonra onunla yatakta uzanmaktan hiç de hayal kırıklığına uğramadığını fark etti bir anda.

Kendisi örtüleri lekelemeyi umursamayacağından değil ama tatlı Clara mahcup görünüyordu ve Seger da onu utandırmak istemiyordu.

Tanrım. Uzun, uzun zamandır böyle bir hassasiyet duymamıştı. Tam olarak sekiz yıldır. Nasıl bir his olduğunu unutmuştu.

Aniden kendisine hamile olmadığını söylediğinde Clara'nın yüzündeki ifadeyi hatırladı. Hayal kırıklığına uğramıştı. Seger ise şefkatli bir gülümseme ve güzel birkaç sözle bu hayal kırıklığını yok etmişti. Belki de kendisi için umut vardı. Belki de Clara ile ikisi yakınlaştıkça, karısı ona güvenmeye başlardı ve söz konusu Clara'nın karmaşık duyguları olduğunda Seger da kendisini bu kadar beceriksiz hissetmezdi. Şu an kesinlikle kendisini ona yakın hissediyordu, hem de sadece fiziksel anlamda değil.

Seger gözlerini kapatarak Clara'yı kendisine çekti ve uykunun koynuna yuvarlandı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sevgili Clara,

Dün gece bir akşam yemeğinde ev sahibi hanımdan bana sosu uzatmasını isteme hatasına düştüm ve masayı korkunç bir sessizlik kapladı. Bütün akşam hiç kimse benimle konuşmadı. Bayan Wadsworth, sevgili İngiliz mürebbiyem, ev sahibi hanımdan hiçbir şey istememem gerektiğini söyledi bana. Hizmetkârlardan istenirmiş. Ama muhtemelen sen bunu zaten biliyorsundur.

Adele

Ablasının balo salonuna girdiğini gören Clara, yanındaki diğer hanımlardan izin isteyerek onu karşılamaya koştu. "Sophia, döndün demek. Bath nasıldı? Lily'yi eve dönmeye ikna etmeyi başardın mı?"

"Bath harikaydı ve Lily'nin de keyfi yerinde gibiydi. Sezonu burada tamamlamayı kafasına sokmaya çalıştım, ama kabul etmedi. Henüz kendine güvenini geri kazanmış değil."

Clara halden anlar bir şekilde başını salladı. "Biraz zaman alabilir."

Clara bunu biliyordu; çünkü aynı şeyi kendisi de yaşamıştı.

Salonda diğer konuklara gülümseyip başlarını sallayarak gezindiler ve Sophia kolunu Clara'nın omzuna doladı. "Mektubunu aldım."

"Aldın mı diye merak ediyordum. Şimdi onu yazdığıma pişmanlık duyuyorum."

"Neden?"

"Çünkü her şey yoluna girmiş gibi. O zamandan beri Gillian'ın lafını Seger'a açmadım ve son birkaç haftadır çok mutluyuz."

Sophia durup Clara'ya döndü. "Ama mektubu yazdığında canın çok sıkkın gibiydi. Gillian o zamandan beri böyle bir şey söyledi mi?"

"Evet, birkaç şey, ama onu duymazdan gelmeyi ve canımı sıkmasına izin vermemek için elimden geleni yapmayı öğrendim. Sanırım Gillian son derece nefret dolu biri, ama bunu senden başka kimseye söyleyemezdim. Seger'ın akrabalarına hakaret edemem veya tepeden bakamam. Üvey annesi benden nefret eder herhalde, bunu da hiç istemem. Onun ailesinde kabul görmek istiyorum."

İkisi tekrar yürümeye başladı. "Ama bu şeyleri seni incitmek için bilerek söylüyorsa, en azından bunu kocanla paylaşmalısın."

"Şu an yapamam. Onun söylediği şeyleri yinelediğimi düşünüyorum da, kulağa ortada hiçbir şey yokmuş gibi geliyor. Özel olarak olumsuz hiçbir şey söylemedi. Bir şeyler ima eden tek şey sesinin tonu ve gözlerindeki bakış. Seger yine benim 'mantıksız' davrandığımı düşünür. Ona göre Gillian, kötü bir düşünceyi burnunun dibinde sallansa dahi tanımayacak zararsız, utangaç bir kız. Hem bana kalırsa ona güvenmemem canını sıkıyor."

Sophia yumuşak bir sesle konuştu. "Peki, sence senin yerine onun tarafını mı tutar? Neredeyse bir aydır evli olduğunuz halde? Şimdiye dek senin mantıksız olmadığını anlamalıydı. Aranızda mutlaka daha derin bir yakınlık olmalı. Var mı peki?"

Clara huzursuzca yutkundu. "Bilmiyorum."

Sophia özel olarak konuşabilsinler diye onu saksılı bir eğreltinin arkasına götürdü ve bir kanepeye oturdular. "Sana seni sevdiğini söyledi mi hiç?"

Clara bakışlarını kucağındaki ellerine indirdi. "Hayır, o yöne doğru kayıyor mu, onu bile bilmiyorum. Bana nazik ve özenli davranıyor, ama..."

"Bütün gece seninle uyuyor mu?"

"Evet, her gece."

"Eh, bu da bir şeydir."

"Sanırım. Çok müşfik, sevecen davranıyor ve bana övgüler düzüyor ama bence kadınlarla sevişirken doğal hali bu. O yüzden hepsi onu bu kadar istiyor."

Sophia başını iki yana salladı. "Böyle şeyler düşünmemelisin, Clara. Seger'ın bekârlık günleri bitti ve artık yataktaki tek partneri sensin. Tabii eğer... Bir şüphen yoksa..."

"Hayır, hayır. Her gece birlikteyiz ve hiçbir kanıta rastlamadım. Başka bir kadın parfümü ya da öyle bir şeye."

Sophia arkasına yaslanarak başını öteki tarafa çevirdi. "Böyle şeyler konuştuğumuza inanamıyorum. Buna hiç gerek yok, gerçekten."

"Yok, haklısın," diye yanıtladı Clara. "Gerçekten, son birkaç hafta boyunca böyle düşünceleri bir kenara bıraktım. Yani, çoğu kez. Seger gerçekten harika davranıyor, Sophia."

"Sevindim. Ve eğer Gillian böyle kaba davranmayı sürdürürse, işler yoluna girer. Seger akıllı bir adam ve sana olan

saygısı arttıkça, gerçeği görecektir." Sophia'nın sesi neşeli bir tona büründü ve yumruğunu abartılı bir şekilde havada salladı. "İyiler kazanır!"

Clara güldü. "Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum, Sophia."

"Gayet de iyi idare ederdin."

Hukuk danışmanıyla ufak bir mali meseleyi görüştükten sonra, Seger Piccadilly'de yürürken kendisini karısını düşlerken buldu.

Hiçbir zaman evliliğin bu denli hoş bir şey olacağını hayal etmemişti. Kafasında kesinlikle kuşkular vardı.

Eh, kuşkuları hâlâ geçmemişti. Clara'nın kendisine güvenmemesi gibi bir mesele vardı ve bu canını sıkmaya devam ediyordu ama yakında geçeceğini umuyordu. Seger bunu çözmek için elinden geleni yapıyordu.

Bunun dışında Clara güzeldi, neşeliydi, büyüleyiciydi. Seger gece uzun saatler boyunca onunla sevişmekten zevk alıyordu ve onunla sadece konuşmaktan bile ne kadar hoşlandığını fark etmek kendisini çok şaşırtmıştı. Ona duyduğu arzu inanılmazdı. Genellikle geç saatlere dek uyanık kalıyorlar, günlerini nasıl geçirdiklerinden, kitaplardan, sanattan ve toplumdan bahsediyorlardı. Seger onun yaşama ve insanlara dair izlenimlerine bayılıyordu. Özgün ve anlayışlı görüşleri hayranlığını kazanmıştı. Belki de bunun sebebi Amerika'dan gelmesi ve farklı değerlerle yetiştirilmiş olmasıydı. Kendisinin hayata bakış açısına kattıkları hoşuna gidiyordu.

Seger ayrıca onunla kişisel anlamda iletişim kurma konusunda kendisini gittikçe daha becerikli hissettiğini fark etmiş ve bu durumdan memnun olmuştu.

Son zamanlarda kendisini Clara'ya daha yakın hissetmeye başlamıştı, sanki içinde bir şey uyanmış gibi. Ne var ki bu konuda ne söyleyebileceğini bilmiyordu, tabii, bir şey söylemesi gerekirse. Aralarındaki her şey öyle güzeldi ki, belki de buna hiç gerek yoktu. Clara evlilikleri konusunda daha mutlu görünüyordu. Belki de aralarında gelişenleri sezebiliyordu ve zamanla ona güvenmeyi de öğrenecekti.

Keşke Seger geri dönüp Gillian konusunda yaptıkları tartışmayı yineleyebilseydi. O zaman çok daha farklı davranırdı. Daha az savunmacı olurdu. Kesinlikle onu bırakıp gitmezdi.

Tanrım, daha anlayışlı davranmalıydı. Clara ısrarcı bir dükün onu mahvetmekle tehdit etmesiyle, sonra evlilik öncesi bekâretini kaybetmekle ve arkasından gelen alelacele bir düğün ile Amerikan kimliğinden ayrılmakla pek çok şey yaşamıştı. Belli başlı konularda huzursuz olmasına şaşmamalıydı.

Belki de bu gece o konuşma sırasında yaptıkları konusunda özür diler ve Gillian'ın yanında kendisini hâlâ rahatsız hissedip hissetmediğini sorardı.

Seger bir mağazanın önünden geçti ve vitrindeki balo elbisesine bakmak için durdu. Clara'ya çok yakışırdı. Londra'daki her kadını gölgede bırakacağı kesindi. Hatta sevimli gülümsemesi ve çekici kahkahalarıyla dünyadaki her kadını. Elbisenin rengi muhteşemdi.

Seger yoluna devam ederken ona bu gece elbiseden bahsetmeye karar verdi. Kendisi de bir bakmak isteyebilirdi.

Yüce Tanrım, diye düşündü, yürüyüş bastonunu yere vururken yüzünde bir gülümsemeyle. Karısına bir elbiseden bahsetmeyi düşünüyorsa gerçekten de abayı yakmış olmalıydı. Şunu bir düşünsenize.

Seger karnının guruldadığını hissetti ve küçük bir kafeye girdi. Arka tarafa oturduktan sonra kuzu eti sipariş etti ve bir gazete istedi.

Daha beş dakika bile geçmemişti ki, birisinin adını söylediğini duydu ve başını kaldırdı.

"Quintina. Gillian." Gazetesini bırakıp ayağa kalktı. "Ne yapıyorsunuz burada?"

Üvey annesini yanağından öpmek için uzanırken, son zamanlarda aralarındaki ilişkinin eskisi kadar gergin olmadığını fark etti. Daphne'yle olanlar yüzünden ona duyduğu kızgınlığı pek düşünmemişti ve yıllardır aralarındaki en baskın olay buydu. Clara'yla vakit geçirmenin kendisine inceden inceye etki edip etmediğini ve hayatının diğer alanlarına tesir etmeye başlayıp başlamadığını merak etti.

"Ben de aynı şeyi sana soracaktım şimdi," dedi Quintina. "Alışveriş yapıyorduk da, oturup bir lokma bir şey yiyelim dedik."

Seger masasındaki boş sandalyeleri işaret etti.

"Bana katılın lütfen."

Hanımlar yemeklerini söylediler ve Seger'a, aldıklarından bahsettiler: Gillian için saç kurdeleleri ve tarakları, Quintina içinse bir şapka. Ne var ki yemek gelmeden hemen önce, Quintina elini alnına götürdü.

"Tanrım, başım inanılmaz ağrıyor."

Gillian onun eline dokundu. "Sana bir şey getireyim mi, teyze?"

"Yok, yok, teşekkürler hayatım." Quintina tekrar başına dokundu. "Aah. Çok ağrıyor." Bakışlarını kafede gezdirdi. "Ben yemek yemesem daha iyi. Gillian'ı eve götürmeyi sana bıraksam sorun olur mu, Seger? Onun gününü mahvetmek istemem."

"Elbette."

"Buna hiç gerek yok, teyze," dedi Gillian. "Ben seninle gelirim."

O sırada yemekleri geldi. "Saçmalama, tatlı kızım benim. Yemeğinin tadını çıkar."

Seger, Quintina'yı kapıya kadar geçirdi ve masasına döndü. Gillian'la ikisi güzel bir saat geçirdiler ancak Seger her zamanki gibi sohbeti sürdürmek için epey çaba sarf etmesi gerektiğini hissetti.

Clara akşam yemeği için giyinerek kabul salonuna gitti. Seger kulüpte Charterhouse'tan şimdi Hindistan'da yaşayan, ancak iki haftalığına Londra'ya gelmiş eski bir arkadaşıyla yemek yiyeceğini söylediğinden, onu görmeyi beklemiyordu.

Clara kabul salonuna girdi. Gillian pencerenin önünde durmuş, dışarıya bakıyordu. Clara salona girdiğinde dönüp ışıl ışıl gülümsedi.

"Bu akşam çok güzel görünüyorsun."

Clara, Gillian'ın nasıl olup da insanlara zaman zaman böylesine nefret dolu, başka zamanlarda da kasti olarak büyüleyici davranabildiğini merak etti. "Sen de öyle."

Kanepeye otururken, *keşke yanımda bir kitap getirseydim,* diye düşündü; böylece konuşma zorunluluğu hissetmeyecekti ama mademki bu aklına gelmemişti, yapacak bir şey yoktu.

Gillian onun yanına oturdu. "Seger sana söyledi mi?"

Genç kadının gözlerindeki bakış, Clara'nın midesinin korkuyla kasılmasına sebep oldu. "Neyi?"

"Elbiseyi? Bugün Piccadilly'de birlikte öğlen yemeği yedik ve bana elbisenin ne kadar hoşuna gittiğinden bahsetti. Bana kalırsa senin için düşünüyordu."

"Öyle mi?"

Ve kocam öğlen yemeği için seninle mi buluştu?

Onlar kuzen, diye hatırlattı kendi kendisine. *Kuzenler bazen birlikte yemek yer.*

Gillian ona boş boş baktı. "Evet, bence lafını açtığında kastettiği buydu, gerçi insan hiçbir zaman emin olamaz."

Clara buna yanıt vermemeye karar verdi. Hatta tek kelime daha etmeyecekti. Gillian'ın masal uydurmasına yardım etmeyecekti.

Aralarındaki gergin sessizlik karşısında Gillian ayağa kalktı. Şöminenin başına giderek canı sıkılmış gibi biblolarla oynadı. "Çok hoş bir öğlen yemeğiydi, Leydi Cleveland'dan bahsettiğimiz zaman hariç. Umarım çok öfkeli davranmamışımdır."

Buna verilecek normal yanıt "Neye karşı?" olurdu ama Clara bu soruyu sormamak için kendisini tuttu; çünkü Gillian'ın istediği de tam olarak buydu.

Ne var ki kız konuşmayı sürdürdü. "O kadından gerçekten nefret ediyorum. Herhalde sen de ediyorsundur. Keşke bizim, senle ikimizin, onu mahvetmemizin bir yolu olsaydı, ama Seger'ın bundan pek hoşlanacağını sanmıyorum, ya sence?"

Clara yine bir şey söylemedi ama dişlerini gıcırdatmaya başlamıştı.

Gillian sözlerini sürdürdü. "Biliyorum, bir seferinde ben Seger'ın karısı olsam, başımı öbür yana çevireceğimi söylemiştim, ama şimdi o kadar da emin değilim. Senin durumunu gerçekten anlıyorum. Bugün mağazalardan birinde Leydi Cleveland'a rastladığımda kanım gerçekten beynime sıçradı çünkü Seger'ın biraz önce onun evinden çıktığını biliyordum. Hukuk danışmanıyla görüşmeye gideceğini söylemişti, belki de şöyle bir uğramıştır, ama ben gerçeği biliyorum." Bakışlarını Clara'ya çevirdi. "Herhalde bu tür şeylerin çilesini çekmek de bizim kısmetimiz, öyle değil mi?"

Yetmişti artık. Clara bu tacizi bir dakika daha sineye çekmeyecekti. Hızla ayağa kalktı. "*Bizim* kısmetimiz mi?" Artık dayanamayacaktı. Çenesini havaya dikti. "Artık canıma yetti, Gillian."

Gillian hemen masum bir tavır takındı. "Clara, birbirimize yakınlaştığımızı ve bir şeyler paylaşabileceğimizi düşünmüştüm. Ses tonun hiç hoşuma gitmedi."

Clara neredeyse bu kadının ağzından çıkan saçmalıklar karşısında bir kahkaha atacaktı. "Seninki de benim. Şimdi seni duyabilse Seger'ın da pek takdire şayan bulacağını sanmıyorum. Bana rahat vermemeye çalışıyorsun ve amacın ayan beyan ortada. Kötü bir oyunun kötü aktrisi gibisin ve senden bu kadar iğrenmesem, bunu eğlenceli dahi bulabilirdim."

Gillian'ın yanaklarındaki renk çekildi. "Ne cüret bu. Ben Seger'ın ailesinin bir ferdiyim."

"Ben de karısıyım," dedi Clara. "Gelecekteki çocuklarının annesiyim. Bu evin hanımıyım."

Gillian, Clara'ya yaklaşırken bakışları kısıldı. "*Benim* ayan beyan davrandığımı düşünüyorsun, ama neyin *gerçekten* ayan beyan ortada olduğunu biliyor musun? Benden ne kadar nefret ettiğin, ama bu da şaşırtıcı bir şey değil, öyle değil mi?" dedi, bir parmağını ona doğru uzatarak.

"Ne ima ediyorsun?"

"Hiçbir şey ima ettiğim yok. Hatta çok açık konuştuğumu umuyorum. Benim Seger'a yakın olmama, seninse olmamana katlanamıyorsun. Yakın olmadığını biliyorum; çünkü onu çok iyi tanıyorum. Benimle en derin duygularını paylaşıyor ve senin kendisi için neredeyse bir yabancıdan farksız olduğunu söylüyor. O yüzden evliliğinin eksik yanları için *beni* suçlama ve beni ona şikâyet etmeye gitme; çünkü senin aklından geçenleri anlar. Seger mesafeli duruyor ve bu da canını sıkıyorsa,

benim suçum değil. Ben yanlış bir şey yapmadım. Seni temin ederim ki ben yalnızca Seger'ın yakın bir arkadaşıyım. Aramızda hiçbir şey olmadı, en azından henüz, ama sen benden yine de nefret ediyorsun, değil mi? Bunu hak etmek için hiçbir şey yapmadığım halde." Clara'ya arkasını dönerek pencerenin başına gitti. "Birinden nefret edeceksen git de Leydi Cleveland'dan et."

Clara olduğu yerde kaldı. Ağzından tek kelime çıkmıyordu. Gillian'ın feveranına nasıl tepki vereceğini düşünemiyordu. Tamamen şoka girmişti.

O sırada Quintina odaya girerek Clara'yı yanağından öptü. "İyi akşamlar, tatlım. Ne güzel bir gündü." Kanepeye oturdu. "Zannedersem Seger bu akşam kulübünde yemek yiyor, değil mi?"

Gillian, onun kulüpte olmadığını ima edercesine Clara'ya bir kaşını kaldırdı. Yüzündeki ifade zafer doluydu. "Ben demiştim," diye bağırıyordu.

Clara yanıt vermeyince, Quintina köşede duran Gillian'a bakarak keyifli bir sesle, "İkiniz de açlıktan ölmüş gibisiniz. Yemeğe hazır mısınız?" diye sordu.

İkisi de tek kelime etmeden başlarını sallayıp yemek odasına yöneldiler. İngiltere topraklarına ayak bastığından beri Clara'nın yediği en berbat yemek olmuştu bu.

Yatak odasının kapısı çalındığında Clara kızgınlık ve mide bulantısıyla küpelerini çıkarıyordu. Gelenin Seger olduğunu umarak –ama eğer oysa ona ne diyeceğini hiç bilemeden– kapıya bakmaya gitti.

Kayınvalidesi koridorda duruyordu.

"Quintina."

"Merhaba, canım," dedi kadın, sesinde halden anlar bir tonla. "İçeri girebilir miyim?"

"Elbette." Clara geri çekilerek kadını içeri davet etti.

Quintina odanın ortasına doğru ilerledi. "Yemekte çok sessizdin. Yolunda gitmeyen bir şey mi var?"

Clara dikkatle buna nasıl yanıt vermesi gerektiğini düşündü. Quintina'ya yeğeniyle büyük bir kavga ettiklerini söyleyemezdi, özellikle de bu kadının, müteveffa kardeşinin tek çocuğunu ne denli sevdiğini bilerek.

Ona mantıklı olsun olmasın, şu an kocasının bir başka kadının yatağında yuvarlanıyor olmasından endişelendiğini de anlatamazdı.

"Yorgundum, o kadar."

Quintina başını salladı, ama ikna olmuşa benzemiyordu. Bakışlarını odada gezdirdi. "Ne güzel şeylerin varmış." Clara'nın çalışma masasında duran çerçeveli fotoğrafı aldı. "Bunlar seninle kardeşlerin mi?"

"Evet. Ben on iki yaşındayken çekilmişti."

"Ciddi misin? O zaman bile güzelmişsin. Hepiniz öyleymişsiniz."

Fotoğrafı geri koyup tekrar Clara'nın gözlerine baktı.

"Lütfen söyle bana, canını sıkan ne? Bu akşam Gillian'la aranızda geçen konuşma mı?"

Clara sessizce kayınvalidesine baktı.

"İkinizin tartıştığını sezinledim ve Gillian'a sorduğumda Leydi Cleveland'dan bahsettiğinizi söyledi. Zavallı Gillian. Senin için çok endişeleniyor ve bu konuyu açtığı için kendisini kötü hissediyor. Sen iyi misin, Clara?"

Gillian'ın, gerçekte katıksız bir şeytanken, herkesin iyi kalpli olduğunu düşünmesini nasıl sağladığını merak etti Clara.

Quintina ona doğru uzanıp sarıldı. Clara bunu hiç beklemiyordu ve bu kadar iyi gelmesine çok şaşırdı. Aniden bu evde ne kadar yalnız olduğunu fark etti.

Yine de Quintina'nın yanındayken dikkatli olması gerektiğini hissediyordu.

"Bana bakmaya gelmeniz çok nazikçe," dedi.

Kadın, Clara'nın burnuna dokundu. "Elimde değildi ki. Perişan görünüyordun."

"Gerçekten, iyiyim ben."

"Emin misin?"

"Evet."

Quintina, Clara'nın kollarını bırakacak gibi değildi.

"Leydi Cleveland'ı kafana takmamalısın," dedi. "Kadın, Seger'ın isyan duyusuna hitap ediyor, hepsi o. Çok sürmez. Hiçbiri sürmez. Aklında tutman gereken tek şey, *seninle* evlenmiş olduğu. Seçtiği kadın sensin. Onunla bu konuda konuşmayı teklif ederdim, ama işe yarayacağını sanmıyorum. Diğer tüm erkeklerin yapacağı gibi ancak inkâr edecektir."

Clara'nın o akşam ikinci kez dili tutuldu. Gillian'ın, Quintina'ya neler söylediğini hayal bile edemiyordu. Elinden gelen tek şey, Leydi Cleveland'ın hatırası kafasında yanarken önündeki kadına boş boş bakmaktı.

Birkaç saniye sonra Quintina geri çekilip kapıya yöneldi. "Herhangi bir konuda kendini mutsuz ya da güvensiz hissedersen, benimle konuşmaya geleceğine söz ver. Birbirimize yakın olmamızı istiyorum, Clara. Benim hiç kızım olmadı."

Quintina dışarı çıktı ve Clara ardından oturup o gün olan her şeyi düşünerek nihayet kocası eve gelir gelmez onunla bu konuda konuşmaya karar verdi.

Bir vazo kapıp fırlatmayı ne kadar isterse istesin, gerçeği arayışında kesinlikle her açıdan akılcı davranacaktı.

Gece yarısından biraz önce Seger, Clara'nın yatak odasına girdi. Nefesi viski ve puro kokuyordu.

"İyi vakit geçirdin mi?" diye sordu Clara, içten içe Gillian ve Leydi Cleveland, hatta Gillian'ın bahsettiği o lanet elbise hakkında endişe ve şüphelerle dolu olmasına rağmen kasten neşeli bir sesle.

Seger boyunbağını çekerek gömleğini çözmeye başladı. "Evet, teşekkürler. Lort Cobequid gayet iyi görünüyordu. Birkaç hafta içinde Hindistan'a dönmeye niyetli."

Seger ona akşam yemeklerinden ve bilardo oynamalarından bahsederek Lort Cobequid'in yurt dışındaki İngiliz kolonisine dair hikâyelerini anlattı.

Seger yatağa girdiğinde, Clara'yı kollarına almaya yeltendi. "Senin akşamın nasıldı, hayatım?"

Clara kaskatı kesilerek yattığı yerden kıpırdamadı. "İlginçti doğrusu. Bu akşam Gillian'la konuştuk," dedi sakin bir şekilde, bu konunun kötü sonuçlar doğurarak kocasının geçen seferki gibi odadan çıkıp gitmesine sebep olup olmayacağını umursamadan.

Kahretsin, kavga etmek istiyordu. Dürüstlük ve açık yüreklilik istiyordu, kocasının isterse hoşuna gitmesin ama bunu hemen şimdi istiyordu.

Seger onu şaşırtarak doğrulup çenesini parmağıyla kaldırdı ve gözlerine baktı. "Ben de seninle Gillian hakkında konuşmak istiyordum."

Clara kaşlarının çatıldığını hissetti.

"Özür dilemek istedim," dedi Seger. "Geçen sefer ondan bahsettiğimizde verdiğim tepki için. Yanlış davrandım. Seni daha iyi dinlemeliydim."

Clara doğruldu. "Seger, ben..."

Ben, ne? Tanrım, ona ne demek istediği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Onun böyle özür dilemesi içini rahatlatmıştı

ama bir yanı da niye özellikle bu akşam özür dilediği konusunda şüphe içindeydi.

O gün Gillian'la öğlen yemeği yemişti. Acaba o da Clara gibi Gillian'ın kendisine karşı duyguları olduğundan mı şüphelenmişti? Onun tarafına geçip haklı olduğunu söylemeye hazır mıydı?

Yoksa bir şey –belki de Leydi Cleveland'la bir kaçamak?– sakladığı için onu yatıştırarak mutlu olmasını sağlayıp iğneleyici sorular sormasını mı engellemeye çalışıyordu?

Seger, Clara'nın bir buklesini kulağının arkasına itti. "Benimle konuşmanın her zaman pek kolay olmadığını fark ettim."

"Şey..."

"Üzgünüm, Clara. Evliliğimiz çok çabuk oldu ve endişelerim olduğunu şimdi itiraf ederim, ancak yeminlerimizi ettiğimizden beri evliliğin kendisinin hiç de fikri kadar korkutucu olmadığını öğrendim. Karar vermek en zor kısmıydı ve şimdi bunu hallettiğimize göre, evliliği asla hayal edemeyeceğim kadar güzel buluyorum."

Clara şaşkınlık içinde yutkundu.

"Bana kalırsa," dedi Seger, "gün geçtikçe birbirimizi daha iyi tanıyoruz. Sence de öyle değil mi?"

Clara aralık dudaklarla ona baktı. "Sanırım."

Tüm bunların anlamı neydi? Keşke bütün kalbiyle bunu aralarında daha derin bir yakınlığa atılmış bir adım olarak kabullenebilseydi, ancak Seger'ın eski hayatını, kadınlara duyduğu pervasız arzuyu bilerek ve o gün olup biten her şeyi göz önünde bulundurarak nasıl olur da şüphe duymazdı?

"Çok şeyden vazgeçtiğini hissetmiyor musun?" diye sordu. "Tüm hayat tarzından?"

Tabii gerçekten vazgeçtiyse.

Seger öne doğru eğilerek onu öptü. "Bundan vazgeçmiş olmak bir an bile canımı sıkmadı. Vazgeçtiklerim kazandıklarımın yanına bile yaklaşamaz."

Seger onu tekrar öptü, bu kez daha uzundu öpücüğü ve Clara, kocasıyla kavga etme isteğine karşın, onun dudaklarının kendisininkilerde gezinerek içinde uyandırdığı zevklere kendisini kaptırdı.

Cinselliğin vücut bulmuş haliydi o. Karizmatik, erotik ve baştan çıkarıcıydı ve Clara'nın içini titreterek gün içinde yaşadığı tüm endişeleri unutmasını sağlıyordu. Seger kendisine dokunduğunda önemi kalan tek şey, onun becerikli elleri ve üstün tatmin yeteneğiyle kendisine dokunmaya devam etmesiydi. Tüm istediği onun bedeniydi.

Clara bir anda yatıştırılmak *istediğini* fark etti.

Seger'ın kendisine sorunlarını unutturmasını istiyordu.

Bundan gurur duyuyor değildi, ama öyleydi işte.

Gerçekten tam bir İngiliz olmuştu.

Kendine çok yüklenme. Haftalardır ondan bu sözcükleri duymanın hasretiyle yanıp tutuşuyordun.

Keşke bu sözlere inanabilseydi. Keşke Gillian, Clara'nın aklına şüphe tohumları ekmeseydi.

Clara aniden bu sis bulutunu dağıtmak için çılgınca bir istek duydu. Dudaklarını Seger'ınkilerden ayırarak geri çekildi. Gerçekleri bilmiyorken oturup bu konulara kafa yorarak tahminler yapmayı sürdüremeyecekti. Bunun sonu delirmeye varırdı.

Belki her şeye rağmen o denli İngiliz sayılmazdı.

"Bugün Gillian'la öğlen yemeği yediğini duydum," dedi.

Seger ona sorgularcasına baktı. "Evet, ama tesadüfen karşılaştık."

Clara onun kendisini bu konuda rahatlatmaya ne kadar gayret ettiğini fark etti.

Tanrım, nefret ediyordu bundan.

Kendi kendisine Gillian'ın güvenilecek biri olmadığını hatırlattı.

Kadın kendisini dengesiz hissetmesini sağlamaya kararlıydı ve Clara her ne koşulda olursa olsun buna izin vermeyecekti.

Düşünmeden karar vermemeli, Seger'ı suçlamak konusunda acele etmemeliydi. Şömine rafında duran vazoya bakmamalıydı.

Clara doğruldu. "Seger, seninle samimi konuşacağım. Sana bugün Gillian'ın bana söylediklerini anlatacağım, sen de bu konuda kendi görüşlerini oluşturabilirsin. Yalnızca kendi içimi rahatlatmak için bunları sana söylemem gerek."

Seger da doğruldu. Yüzü endişeli bir hal almaya başlamıştı. "Ne dedi?"

Clara onun yüzüne baktı. "Leydi Cleveland hakkında bir şeyler söyledi. Birtakım göndermeler yaparak senin halen onunla görüştüğünü ima etti. Bu doğru mu?"

"Hayır."

Clara keskin bir nefes aldı. Biri bitmiş, biri kalmıştı. O zaman Seger'ın yanıtlarını buna göre değerlendirecekti.

"Gillian ayrıca senin en derin duygularını ona açtığını ve benim senin için neredeyse bir yabancıdan farksız olduğumu düşündüğünü söyledi."

"Anlayamadım? Tam olarak bu sözcükleri mi sarf etti?"

Clara'nın kalbi gümbürdüyor, karnı korkuyla kasılıyordu. Ya Seger onun delirdiğini ve kafasından bir şeyler uydurduğunu düşünürse? Ya Gillian'ın tarafını tutarsa?

Ya gerçekten de Leydi Cleveland'la *görüşüyorsa?*

"Aynen böyle söyledi," diye yanıtladı Clara, elinden geldiğince sakin bir şekilde.

Seger yatakta oturdu. "Sözlerini yanlış anlamadığından emin misin?"

İşte! Mantıksız davrandığını ima ediyordu.

"Neredeyse kelimesi kelimesine böyleydi. Gerçekten, Seger, sorun çıkarmak istemiyorum ama Gillian bana çok kötü şeyler söyledi ve buna bir an daha katlanabileceğimi sanmıyorum. Benim senden kuşkulanmamı sağlamaya çalıştı ve kabul etmeliyim ki ben de bu anlamda savunmasız bir hedefim."

Seger ona uzun uzun baktı. "Benden kuşkulanıyor musun?"

Ne kadar zor olursa olsun, şu an en önemli şey aralarındaki yakınlığı beslemek ve aralarındaki duygusal mesafeyi kapatmaktı. Clara, kocasının gönlünde yatanları anlamasını istiyordu, kendisi de onunkileri. Birbirlerine açık olmalıydılar. "Sana dürüst konuşayım. Emin değilim."

İşte. Söylemiş gitmişti ve Tanrı'ya şükür, vazo hâlâ şömine rafında duruyordu.

Seger doğrularak onu kollarına çekti. "Clara, sevgilim, böyle şeylere inanmamalısın. Sana tapıyorum ve Leydi Cleveland'ı o kahrolası baloda onunla tanıştığın geceden beri görmedim. Gillian'ın böyle şeyler söylemesi için bir sebep yok. Niye böyle bir şeyi aklından geçirmiş, onu bile bilmiyorum."

Clara gözlerine doluşan gözyaşlarına karşı koymaya çalıştı. "Ben de bilmiyorum, birkaç hafta önce şüphelendiğim şey hariç: sana karşı duyguları olduğu ve senin karın olduğum için benden nefret ettiği yani. Senin Leydi Cleveland'la görüştüğün doğru olsa bile Gillian neden bunu bana söyleyip canımı yakmak istesin?"

Seger onu kendisine bastırarak yanaklarını ve dudaklarını öptü. "Doğru değil bu. Clara, bu yüzden üzüldün mü?"

"Beni alt etmesine engel olmaya çalıştım, ama kabul etmeliyim ki, ben... Ben sana tamamen güvenmiyorum."

Seger onu karşısında sıkıca tutarak yüzüne baktı. Gözleri koyulaşmıştı ve her geçen an daha da koyulaşıyordu. "Bunu değiştirmek için ne yapabileceğimi bilmiyorum. Senin güvenini kazanmak istiyorum ve kahretsin, bunu hak ediyorum; zira yanlış hiçbir şey yapmadım." Clara'yı tekrar kollarına aldı. "Tanrı aşkına, Leydi Cleveland'la falan görüştüğüm yok! Gün geçtikçe değişiyorum. Sana önem vermeye başladım, hem de imkânı olacağını asla düşünmediğim bir şekilde; zira uzun zamandır kimseye değer vermeye açmamıştım kendimi."

Daphne yüzünden.

Clara neredeyse hıçkırmaya başlayacaktı. "Özrün benim için çok değerli, Seger. Bilemeyeceğin denli hem de. Aramızdaki her şeyi düzeltmek istiyorum. Sana inanmak istiyorum."

Seger onu tekrar öperek yataktan çıktı ve pantolonuna uzandı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Clara.

"Kuzenimle açık açık konuşmaya. Senden özür dileyecek ve olur da bunu reddederse, bu gece eşyalarını toplayacak."

Clara böyle bir hareketin ne denli dallanıp budaklanacağını fark ederek kendisi de yataktan fırladı. "Bunu sakın yapma. Quintina yıkılır. Benden nefret eder."

"Bu nefretinde hiçbir şekilde haklı olmaz."

"Belki öyle, ama nihayetinde fark etmez. Duygular her zaman mantıklı olmuyor, özellikle de mesele sevilen biriyse. Quintina yeğenine tapıyor ve ben de aralarında bir uçurum oluşmasından sorumlu olmak istemiyorum. Quintina bana gönül koyabilir."

"Ne önemi var ki bunun?"

Clara bir an duraksadı. "Bu akşam Gillian'ın bana Leydi Cleveland konusunda söylediklerini öğrendiğinde odama geldi ve bana çok nazik davrandı. Bana kalırsa iyi niyetli. Kendisinin hiç kızı olmadığını söyledi ve bence aramızda bir yakınlık olması ihtimali var. Bunu bozmak istemiyorum. Lütfen, önemli olan tek şey senin ve benim, evliliğimiz konusunda açık olmamız. Ben senin sadakatine ve düşkünlüğüne güven duyarsam, Gillian beni incitemez."

Peki, gerçekten güven duyuyor muydu? Duymak istiyordu. Seger'ın bu gece söylediği her şeyde samimi olduğuna inanmak istiyordu, Leydi Cleveland'la artık görüşmediğine, Daphne'nin ardından tuttuğu yasın yok olduğuna ve nihayet korkularını bir kenara bırakıp kendisini sevmeye hazır olduğuna.

Seger bir an duraksayarak lambanın ışığında ona baktı ve yatağa dönerek Clara'yı kollarına aldı. "Fevkalade bir kadınsın sen. Emin misin?"

"Evet. Bu aileyi bölecek bir çatışma yaratmak istemiyorum. Bundan böyle ben Gillian'la başa çıkmayı beceririm. Şimdi sen ne yapmaya çalıştığını bildiğine göre, elinde gücü kalmadı. Ona senin bildiğini söylerim, hatta sen kendin de söyleyebilirsin. Kendi kendisine çekip giderse şaşırmam."

Seger inanamıyormuşçasına başını iki yana salladı. "Nasıl olur da benim gibi bir adam bir Cakras Balosu'nda senin gibi bir kadınla tanışacak denli şanslı olabilir?"

Clara gülümsedi. "Ben de çok şanslıyım."

Seger onu yatağa yatırdı. "Hadi o zaman şu şükrettiğimiz şeylere bir bakalım." Sesi kısık ve şehvetliydi. "Bununla başlayarak."

Dudaklarını onun göğsüne götürerek bir kez daha her kadının hayallerindeki sevgili olma şöhretinin haklılığını kanıtladı. Çok geçmeden Clara günün ağırlığının omuzlarından

kalktığını hissederek zevkle inlemeye başlamıştı. Bedeni ısınırken parmaklarını kocasının dolgun saçlarına geçirdi.

"Keşke balayımıza şimdi gidebilsek," diye fısıldadı. "Keşke şimdi baş başa kalabilseydik."

Aralarında daha derin bir bağ kurmak istiyordu.

Seger onu hafifçe dudaklarından öptü. "Bunu ben de isterdim, ama bu haftanın sonunda bir borsacıyla ertelenemeyecek bir görüşmem var. Ona sormak istediğim pek çok soru var ve sadece ayın yirmi üçünde şehirde olacak."

"Daha yakın bir yere gidip zamanında dönsek olmaz mı?" diye sordu Clara. "Taşra arazine mesela? Daha hiç görmedim orayı, Seger ve evini görmeyi çok istiyorum. Evimizi."

Seger durup ona baktı.

"Niye burada kalmıyoruz? Günlerimizi birlikte geçirebiliriz."

Clara içini çekti. "Bizi bölen bir sürü şey var. Ben seninle yalnız olmak istiyorum. Yalnızca ikimiz olalım. Kayınvalidemin ne yaptığımızı bilmesinden veya ablamın uğrayacağından endişelenmeden bütün gün yatakta kalalım istiyorum. Seninle taşradaki çayırlarda uzun yürüyüşlere çıkalım, kuşların sesini dinleyelim istiyorum. Ormanda sevişelim istiyorum."

Seger'ın dudakları yavaş, tembel bir gülüşle kıvrıldı. "Daima emrine amadeyim, biliyorsun. Her yerde, her zaman."

Clara parmaklarını onun saçlarından geçirerek, "Evet, fark ettim. Lütfen beni oraya götüreceğini söyle, Seger. Evimizi görmek istiyorum," diye yanıtladı neşeyle.

Seger yatakta doğrularak onun gözlerine baktı. "Şunu bilmelisin ki, Clara, Rawdon Konağı'nı pek evim olarak görmüyorum."

Clara şaşkınlıkla ona boş boş baktı. "Ama orada doğup büyüdün, değil mi?"

"Evet, ama uzun zamandır oraya gitmedim."

Clara göğsüne bir ağırlık çöktüğünü hissetti. "Neden ki?"

Seger içini çekti. "Kışları hep yurt dışına gidiyorum ve İngiltere'ye döndüğümde buraya, Londra'daki evimize geliyorum. Arazi meseleleriyle hep uzaktan ilgilendim."

"Ama neden?" diye sordu Clara tekrar, cevabı zaten bildiğinden korkarak.

Seger omuzlarını silkti. "Orada olmak pek hoşuma gitmiyor."

Clara'nın kaşları çatıldı. "Ev yüzünden mi? Rahatsız veya soğuk mu? Yoksa komşularını mı sevmiyorsun?"

Bunların hepsi hüsnükuruntuydu, biliyordu.

Seger tekrar omuzlarını silkti. "Komşular iyi, şey işte..."

Doğrulup parmaklarını saçlarından geçirdi. "Sanırım sana şimdi söylemezsem, bir başkasından duyacaksın; çünkü taşrada dedikodu almış başını gitmiş, o yüzden ben söylesem de olur. Sekiz yıldır eve gitmedim Clara; çünkü... Çünkü Daphne'yi hatırlamak istemedim."

Clara kasvetli bir sessizlik içinde kocasına baktı. *İşte... Nihayet söyledin.*

Seger onun yanağına dokundu. "İncinmiş görünüyorsun, Clara."

"Hayır, incinmedim." Ama sesi titriyordu.

"Sana yemin ederim, Daphne'ye olan duygularım geçmişte kaldı. Sekiz yıl önce oradan ayrılmamın sebebi o olmuş olabilir, ama o zamandan beri geri dönmemem, alışkanlıklarım yüzünden. Seni temin ederim ki onu unuttum."

Ama benimle evlenene dek, sevdiğin tek kadın oydu. Belki de hâlâ öyledir.

"Hadi, gel de uzan," dedi Seger, yastıkları kabartarak. "Bu gece diğer kadınlardan çok bahsettik ama ben senden başka kimseyi düşünmek istemiyorum."

Clara kendisini gülümsemeye zorlayarak kocasına sokuldu.

"Ve haklısın, hayatım," diye ekledi Seger. "Daha yeni evliyiz. Baş başa biraz vakit geçirmemiz gerek. Yarın sabah ilk iş Rawdon Konağı'na haber gönderip öbür gün bizi beklemelerini söyleyeceğim. Yeni hayatımıza başlamanın zamanıdır."

Clara, yanağını onun sıcak omzuna yaslayarak Seger alnını öperken gülümsedi ve *başladığım hayat konusunda keşke kendimi daha iyi hissetseydim,* diye düşündü.

Gillian yatak odasındaki pencerenin başında dikilirken gözlerinden şelale gibi dökülen yaşları durdurmaya gayret bile etmedi. Yanakları sırılsıklamdı. Burnu akıyordu ve burnunu çekmeyi kesemiyordu.

Elini pencerenin soğuk camına yasladı. Seger'ın arabasının yolun ilerisinde kaybolmasını seyrederken o iğrenç Amerikalı pisliği lanetledi. Clara seksle onun aklını çelmişti. Gillian nasıl bununla aşık atabilirdi ki?

İyi de, diye düşündü üzüntüyle, *söz konusu Seger olduğunda kimseyle aşık atmayı başarabilmiş miydim ki?* Seger'ın ona âşık olabileceğini düşünerek kendisini kandırıyordu. Bir adamı nasıl cezbedeceğine dair en ufak fikri bile yoktu. Nasıl işveli davranacağına. Babasının, Gillian'ın Seger'la evlenmesini istediğine dair anlattığı her şey yalandan ibaretti. Babası asla böyle bir şey düşünmezdi. Daima Gillian'ın bir utanç kaynağı olduğunu söylerdi. Gillian, Quintina'nın onu yönlendirmesine hiç izin vermemeliydi. Düğün günü tüm umutlarını bir kenara bırakmalıydı. Quintina işlerin değişebileceğini söylerken yanılmıştı. Ona boş umutlar vermişti.

Quintina odaya girince yeğeninin pencerenin başında hıçkırdığını gördü ve hemen yanına gidip onu kucakladı. "Hadi,

hadi, hayatım. Bırak kendini, ağla, içini dök. Böylesi daha iyi. Her şey yoluna girecek, göreceksin."

Ama Gillian göremiyordu. Teyzesini iterek gözlerindeki yaşları sildi. "Hayır! Sürekli uğraşıyorum ama bir türlü beli bükülmüyor. Artık yapamayacağım. Senin söylediğin gibi davranmıyor. Onu gözyaşlarına boğacağımızı söyledin, ama oturup ağlayan ben oldum."

"Kendini topla, tatlım. Savaş daha bitmedi."

"Bu savaş değil, teyze. Bu bir evlilik ve ben de bunun dışındayım. Buraya ait değilim. Amcamın evine dönüp Seger'ı unutmalıyım. Önümüzdeki sene kendi sezonumu yaşamaya hazırlanıp bir başkasını bulmalıyım."

Quintina tekrar atılıp Gillian'ı kollarına aldı. "Çekip gittikleri için üzülüyorsun, ama geri dönecekler ve çevirecek bir dolabımız daha var. Lütfen vazgeçme. Huzur içinde yatsın, Susan'ın senin hayallerini gerçekleştirdiğimi bilmesini istiyorum ve açık konuşmam gerekirse, hayatım, gelecekteki torunlarımın yarı Amerikalı olacağını düşünmeye katlanamıyorum. Hiç değilse tüm olasılıkları deneyene kadar bekle."

"Bunu benden çok kendin için yaptığını düşünmeye başlıyorum! Annenle babanın evlerini zengin bir Amerikalıya kaptırmış olmasından nefret ediyorsun ve tekrar böyle bir şey görmeye dayanamıyorsun. Ama artık Clara bu evin hanımı, teyze ve bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

"Var tabii ki!" diye yanıtladı Quintina, çaresizce.

"Artık bekleyemiyorum. Çok acı verici bu! Çok küçük düşürücü! Seger her gece onun yatağına giderken bu evde durmaya katlanamıyorum!"

"Gillian, sakinleş artık. Otur da beni dinle. Çok geçmeden mühim bir şey olacak. Sana bahsettiğim şu adamla görüşüyorum, Amerikalı olan hani. Clara hakkında suçlayıcı bilgileri

var ve onun varlığı Clara'yı o ışıldayan kaidesinden indirecek. Ondan Londra'ya gelmesini istedim ve seni temin ederim ki o zaman her şey bayılacağımız şekilde iğrenç bir hal alacak. Şu an biz konuşurken o yolda hatta."

Gillian oturup teyzesinin ona bundan sonra neler olacağını anlatmasını sisli düşüncelerin arasından dinlerken ağlamayı kesmeye çalıştı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Adele,

Seger'ı dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum ve onu mutlu etmek istiyorum, ama aramızda hâlâ bir sürü engel var. Gillian konusundaki sorunu atlattığımıza inansam da halen kafam rahat değil. Sekiz yıl önce sevdiği kadına olanların Seger'ın kalbinde derin bir yara açtığını bilerek yaşamak zorundayım. Kalbine ulaşmanın bu denli zor olmasının tek nedeni o kadın ve bunu baştan beri bilmeme rağmen, benim aşkımın bu yarayı iyileştireceğini düşünmüştüm. Ne var ki şimdi Seger'ın onun ölümünden kısa süre sonra taşradaki evinden ayrıldığından beri oraya hiç dönmediğini öğrendim.

Umarım bugün oraya yapacağımız seyahat bizi birbirimize yakınlaştırır ve nihayet bana tamamen açılmasını sağlar.

Clara

Araba Rawdon Konağı'na yaklaşarak evin önündeki fıskiyenin çevresinde dönerken, Seger huzursuzca, duygusal uyanışın beraberinde kederle geldiğini fark etti; zira kendisini Daphne'yi düşünmekten alamıyordu.

Kendisine engel olmayı hep başarmıştı. Son sekiz yılı kendisine nasıl hissiz olacağını öğretmekle geçirmişti; ancak şimdi onu aklından atamıyordu. Daphne gençliğinin ve bu evdeki

anılarının çok büyük bir parçasıydı, zaten buraya şu ana kadar geri dönmemesinin sebebi de buydu.

Seger arabanın penceresinden güney bahçesine baktı. Bir anda capcanlı görüntüler üzerine üşüştü. Akşam yemeklerinden önce onunla gizlice gölün başında buluşmak için o bahçeden koşarak sıvışmanın heyecanını ve beklentisini hatırladı. Ayaklarının onu nasıl çimenlikten geçirerek ormana götürdüğünü, onu görme düşüncesinin bile kalbini nasıl çarptırdığını anımsadı. Dört yıl boyunca Daphne en iyi arkadaşı, sırdaşı olmuştu.

İlk aşkıydı onun, hep de öyle kalacaktı. İlk sevgilisi.

Araba yanaşırken midesi gerginlikle düğümlendi. Burada olduğu son zamanı hatırladı, yıkılmış ve paramparça olmuştu. Gönlü yaralanmış ve Daphne'nin ölümünün ardından büyük bir yasa bürünmüş halde çekip gitmişti. Arkasına bakmamıştı. Bakamazdı. Daphne'yi uzaklara gönderdiği, onun ölümüne sebep olduğu için babasına öyle öfke doluydu ki...

Daha sonra büyük bir çaresizlikle, niye o gemiye bindi ki, diye merak etmişti. Neden kendisine gelmemişti? Gelseydi, birlikte kaçabilirlerdi.

Bu soru yıllarca peşini bırakmamıştı. Seger sürekli nerede yanlış yaptığını düşünüp durmuştu. Nihayet, onun kendisinin iyiliğini düşünerek gittiğini kabullenmişti. Daphne hep Seger'ın ailesinin ilişkilerini onaylamamasına üzülüyordu. Babasının onu tehdit ettiği üzere mirasından çıkarmasının sebebi olmak istememişti.

Araba evin önünde durdu ve Clara, Seger'ın elini avucunda sıktı. Seger, hiç değilse yanında kendisini bu anılardan kurtaracak ve hayatının eskisi gibi olmadığını hatırlatacak birinin varlığına duyduğu memnuniyetle ona gülümsedi. Şimdi, hayallerinin de ötesinde arzuladığı güzel ve olağanüstü bir kadınla evliydi.

Dönüp dolaşıp aynı yere gelmişti işte. Evine dönmüştü ve yeni bir hayata başlamak üzereydi.

Clara'nın arabadan inmesine yardımcı olarak onu giriş salonuna götürdü. Hizmetkârlar yeni markizi karşılamak için iki sıra halinde dizilmişlerdi. Seger neredeyse hiçbirini tanımıyordu. Herhalde eski hizmetkârlar geçen yıllar boyunca değiştirilmiş ve yerini yenileri almıştı. Kâhya bile tanıdık gelmiyordu.

Çok geçmeden Seger ile Clara'ya odaları gösterildi. Clara hem odasını hem evin geri kalanını gerçekten çok beğenmiş gibi görünüyordu.

"Çok güzelmiş," dedi. "Burada çok mutlu olacağım, Seger. Burada yaşayacağız, değil mi? Araziyi Londra'dan yönetmeye devam etmeyeceksin?"

Seger onun ellerini avuçlarına alarak öptü. "Eğer sen burada yaşamak istiyorsan, yuvamız burası olur."

Bu sözleri hiç düşünüp tartmadan çabucak söylemesine kendisi de şaşırmıştı. Derinlerden, anılarının yaşadığı yerlerden, daha büyük bir direniş bekliyordu.

Ama herhalde şu an bu anılarla yüzleşmişti ve her şey bir yana, o denli acı çekmemişti. Evet, bir şeyler, çok ıstırap verici olduklarından daha önce aklına gelmesine izin vermediği şeyler anımsamıştı. Ama yalnızca anıydı bunlar. Parça parça, ölgün anılar. Daphne'yle geçirdiği dört yılın küçük, dağınık parçaları. Zor ve çalkantılı bir dönemin üzücü anıları, evet, ama ne de olsa güzel anılar da vardı ve kim bilir ne kadar zamandır ilk kez kendisini bunları düşünmeye açmıştı. Aşina olduğu bahçelere bakmış ve on altı yaşındayken neler hissettiğini hatırlamıştı.

Belki kendisini diğer şeyleri de hatırlamaya bırakabilirdi.

Sonunda hepsiyle yüzleşir ve her şey arkasında kalırdı.

Seger gülümseyerek Clara'nın nemli dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Bütün ev bizim," dedi. "İki gün iki gece her anımızı birlikte geçirip birbirimizi daha iyi tanıyacağız."

Clara'nın gözleri ışıldadı. "Teşekkürler, Seger. Düğünümüzden beri istediğim tek şey buydu."

"Sana istediklerini verebilmek beni mutlu ediyor. Bana her zaman ne arzuladığını söylemelisin, hayatım, gerçekleştirmek için elimden geleni yaparım."

Clara sıcacık gülümsedi. "Söylerim."

Clara odasında hizmetçisiyle eşyalarını boşaltarak ve Londra'dan buraya yaptıkları uzun yolculuğun ardından dinlenerek bir saat geçirdi. Sonra kararlaştırdıkları saatte Seger'la buluşmak üzere kabul salonuna indi.

Seger ona evi gezdirdi ve Clara antikalar, sanat eserleriyle dolu ve her türlü modern kolaylık bulunan harika konağa bayıldı. Sonra dışarı, ahırlara gittiler. Burada onları yanında eyerli iki atla bir seyis bekliyordu.

İkisi yemyeşil tepelerin üzerinden ve ince bir nehrin yanı sıra uzanan ağaçların arasından atlarını sürdüler. Seger ona küçükken yakınlarda oturan toprak ağasının iki oğluyla oynadığı oyunları anlattı. Clara'ya uzaktan adamın evini gösterirken, ailenin hâlâ orada yaşayıp yaşamadığını merak etti.

"Onları ziyarete gitmek ister misin?" diye sordu Clara, ama Seger hayır diyerek, ona bu iki günü birlikte geçirip birbirlerini tanımak için kendilerine ayıracaklarını hatırlattı.

"Başka bir zaman," deyince Clara tüm bedenini bir mutluluk dalgasının kapladığını hissetti.

Biraz sonra bir gölün başına vardılar ve atları biraz dinlendirmeye karar verdiler. Seger atından inerek atını bağladı ve Clara'nın da inmesine yardım etti.

"Biraz yürüyelim mi?" diye önerdi.

Çok geçmeden tepelerinde yükselen meşelerin gölgesinde çimenlerin üzerine oturdular. Seger dirseklerine yaslanarak ayak bileklerini birbirine kenetledi ve gözlerini durgun göle dikti.

Hiç rüzgâr yoktu. Clara suyun temiz, nemli kokusunu içine çekerek kuşların cıvıldamasını dinledi. Yaprak bile kıpırdamıyordu.

"Burası çok huzur vericiymiş. Bana kalırsa her gün buraya gelip otururak hayal kurmaktan başka bir şey yapmasam olur." Clara bakışlarını yukarı çevirerek başının üzerinde uzanan ve gökyüzüyle arasına giren kocaman, yapraklı dallara baktı.

Seger hiçbir şey söylemedi. Çok sessizdi.

Clara bir süre onu seyrederek, *keşke ne düşündüğünü bilebilseydim,* diye geçirdi aklından ve aniden Daphne'yi düşünüyor olabileceği aklına geldi. Onu hatırlıyor olabileceği...

Clara midesinin kasıldığını hissederek boğazını temizledi. Belki de artık kalkıp eve dönmelerini söyleyebilirdi. Onun yatak odasına gidebilirlerdi. Henüz sevişmemişlerdi ve belki akşam yemeğinden önce kendilerine biraz vakit ayırabilirlerdi.

Sonra kendi kendisine Rawdon Konağı'na kocasını daha iyi tanımak için geldiğini hatırlattı. Aralarında yatak odasının dışında da süren bir bağ kurmak için.

"Bütün bunlar sana Daphne'yi mi hatırlatıyor?" diye sordu Clara, yumuşakça.

Seger'ın bakışları aniden ona yöneldi. İlkin şaşırmış göründü, ama sonra yüzü yumuşadı. "Evet."

Clara, kendisi kocasından başka hiçbir şey düşünmüyorken onun bu güzel, cennet gibi yerde bir başka kadını düşünüyor olmasından dolayı incinmemeye çalıştı.

İçten içe kıskançlıkla savaştığını bilmesini istemiyordu. Onun kendisini rahatlatmak istediğini hissetmesini diliyordu, bu yüzden uzanıp onun omzuna dokundu.

Daphne öldü. Bunu atlatacaktır, dedi kendi kendisine.

"Buraya onunla sık sık gelir miydiniz?" diye sordu Clara.

"Sürekli. Şurada yüzerdik." Seger doğrulup ileriyi işaret etti.

Clara ne diyeceğini bilemiyordu. Seger hüzünlü görünüyordu ve dikkat çekecek şekilde sessizdi.

Clara midesinin kasıldığını hissetti.

Nihayet Seger ona döndü. "Bu uzun zaman önceydi, Clara. Hâlâ onu istediğimi düşünme lütfen. İstediğim *sensin.*"

Clara derin bir nefes aldı.

Seger ona doğru eğilerek yüzünü ellerine aldı ve öpmek için kendisine çekti. Clara onun dudaklarının kendisininkilere değdiğini ve dilinin içeri doğru kaydığını hissetmenin mutluluğuyla inildedi. Öpücük içini rahatlatmıştı, hatta muhtemelen Seger'ın amacı da buydu. Daha önce paylaştıkları her öpücükten farklıydı.

Belki de belli başlı konularda birbirlerini tanıyorlardı. Seger bir şekilde onun ıstırabını anlamış ve dindirmek istemişti. Clara'nın ikinci tercihmiş gibi hissetmesini istememişti. Bir şekilde, şu an kendisinin yakınlığına ihtiyacı olduğunu anlamıştı.

Seger nazikçe onu yumuşak çimenlere yatırdı. Üzerine çıkıp onu öperken başını sağa sola eğdi. Elleri bedeninde gezinerek aşağı inip eteklerini kaldırdı. Kalçalarında onun parmaklarının dolaştığını hissetmek, Clara'nın karnında kelebeklerin kanat çırpmasına neden olmuştu.

Ah, şu an onun dikkatini üzerinde toplamaya nasıl da ihtiyacı vardı. Bacaklarını ona dolarken Seger boynunu öperdi. Sıcak nefesi tenini ürpertir ve tüm bedenini şehvetle doldururken onu kendisine bastırdı.

"Hadi, yeni anılar yaratalım," diye fısıldadı Clara, onun kulağına. "Burayı çok sevdim, Seger."

Kocası günün ortasında, her açıdan uygunsuz bir yerde türlü türlü hınzır zevkleri ima eden arzulu tınıyı sezdi onun sesinde. Daima kadınların isteklerine karşılık vermeye hazır olan duyarlı bir sevgili olarak gülümsedi ve olağanüstü cazibesini konuşturdu.

Clara anında kendisini çok güzel ve onun için dünyadaki en önemli kişiymiş gibi hissetti. Bu konuda Seger inanılmaz yetenekliydi. Tüm yapması gereken böyle manalı bir şekilde gülümsemekti, Clara anında bahar çiçeği gibi kendisini ona açardı.

Muzip bakışlarını aşağı indiren Seger, onun korsajını çözerek köprücük kemiğine öpücükler dizdi.

"Bugün ne istiyorsun, söyle bana aşkım." Seger'ın sesi kısık ve kışkırtıcıydı.

"Neden beni şaşırtmıyorsun?"

"Büyük zevkle."

Seger aşağı doğru kayarak Clara'nın eteklerini kaldırdı ve dudaklarını ona yaslayarak Clara'nın tüm bedenine zevk titreşimleri yayılana dek öpüp emmeyi sürdürdü. Clara onun başını kavrayarak büyük bir arzuyla kalçalarını bastırdı ve nihayet dünyayı umursamazcasına bir çığlık koyuverdi.

Çok geçmeden bütün vücudu rahatlayıp gevşedi.

Seger yukarı doğru çıkarak tekrar Clara'nın üzerine uzandı ve binici pantolonunu çözerken yüzünde keyifli bir sırıtmayla ona baktı. Bir an sonra ise gözlerini onunkilerden ayırmadan ağır ağır içinde hareket etmeye başladı.

Gün ışığında birbirlerini seyrederken ikisi de ağızlarını açmadı. Gölün başı o kadar huzurlu, tazeleyici ve temizdi ki. Clara daha önce hiç bu denli tatmin edici bir ferahlık, bu denli derin ve alev alev bir şehvet duygusu yaşamamıştı.

Çok geçmeden Seger hızlanarak gözlerini kapadı. Kendisini daha sert ve hızlı bastırarak iyice derine itti, adeta onunla bütünleşmişti. Clara onun omuzlarını sıkarak doruğa ulaşmasını görmenin keyfine vardı. İçinde titreşerek nabız gibi attığını ve sonra hızla içine bıraktığı tohumların sıcak hissini duydu. Tanrım, onu nasıl da seviyordu. Ona bu zevki vermeyi seviyordu.

Bir an sonra, Seger üzerine yığıldı. "Bittim tükendim," dedi nefesi kesilerek, Clara'nın kulağına doğru. "Sana her şeyimi verdim herhalde."

"Umarım sonrasında dahası da olur," dedi Clara neşeyle.

Seger dirseklerinin üzerinde doğrularak ona her daim kalbini eriten çarpık gülüşüyle baktı. "Bakarız. Sıkı bir yemek beni kendime getirir."

Kaşlarını çocukça kaldırarak onun saçlarına baktı ve aralarına karışmış birkaç solmuş yaprağı çekti. "Üstünü başını dağıtmışım."

Clara güldü.

Seger bakışlarını onun gözlerinden ayırmadan içinden çıkarken dudaklarını onunkilere bastırdı.

"Ah," diye içini çekti, sırtüstü yuvarlanıp kollarını başının altına yaslayarak. "Bu geçici balayının aklına gelmesine sevindim. Çok güzel oldu."

Clara elini yüzüne yaslayarak onun yüzünün profilini seyretti.

"Beni buraya getirdiğin için teşekkürler, Seger. Senin için zor olmuştur, biliyorum."

Seger'ın başı ona döndü. Clara kocasının gözlerinde ne demek istediğini çok iyi anladığını gördü. "Hayır, Clara. Zor olmadı."

"Ama uzun bir zaman onu düşündün ve çok sessizdin. Üzgün görünüyordun."

Seger içini çekti. "Yalnızca onu uzun zamandır düşünmediğim için. Bu da benim kendi seçimimdi. Kendime asla izin vermedim. Buraya geri gelmek ise anıları görmezden gelmeyi imkânsız kıldı, hepsi bu."

"O zaman burada olduğumuz zaman içinde onu epey düşüneceksin, öyle mi?" *Tam da balayımda istediğim şey: kocamın ilk aşkına doğru nostaljik bir yolculuğa çıkması.*

Seger yanıt vermeden önce bir an duraksadı ve isteksiz bir sesle konuştu. "Muhtemelen, ama bu yanımda senin yerine onun olmasını istediğim anlamına gelmiyor." Bakışları kısıldı. "Doğrusu eğer Daphne şimdi birdenbire burada bitiverse, seni seçerdim."

Umarım öyledir, ama bunu asla bilemeyeceğim; çünkü öyle bir tercih şansın yok.

Clara bakışlarını birbirine karışmış çimenlere indirdi. Aklını kurcalayıp duran bir şey daha vardı.

"Sana onu mu anımsatıyorum? Benimle bu yüzden mi evlendin?"

Seger ona doğru eğildi. "Elbette hayır." Clara'nın çenesini avucuna aldı. "Clara, bana bak. Seni ilk gördüğümde belli belirsiz bir benzerlik fark ettiğimi kabul ediyorum. Belki sana yaklaşmamın sebebi de odur, ama o zamandan beri böyle bir benzerlik görmedim. Sen her açıdan farklısın. Sana baktığımda onu görmüyorum. Seni görüyorum."

Clara bu açıklamayı kabul etti. Daphne üzerine yaptıkları bu konuşma canını yaksa da, bunun iyi bir şey olduğunu hatırlattı kendine; zira Seger açık ve dürüst davranıyordu, Clara'nın hep istediği şey de buydu.

"Eğer onu düşünmeye ihtiyacın varsa bunu anlarım. Buraya gelmeyeli uzun zaman olmuş."

Seger onun yanağına dokunarak tekrar dirseklerinin üzerine uzandı.

"Bu konuda çok sakin ve makul davrandın, Clara. Çoğu kadın şimdi suratıma bir tane patlatıp öfkeyle çıkmış gitmişti."

Clara gülümsemeye çalıştı. "Bana dürüst davranman bana çok şey ifade ediyor, Seger ve olur da onun hakkında konuşmak istersen seni dinlerim. Duygularını benimle paylaşmanı istiyorum."

Seger bunu birkaç saniye kafasında tarttı ve sonra onu öptü.

"Teşekkür ederim, ama zannedersem düşüncelerimi kendime saklayacağım. Seni incitmek istemem."

Haklıydı. Eğer durmadan Daphne'den bahsedip ilişkilerine dair özel şeyler anlatsaydı, bu Clara'yı incitirdi; çünkü her ne kadar dışarıdan sakin ve makul bir davranış sergilemeye çalışsa da, içten içe kalbi sızlıyordu. Ne de olsa Clara da insandı.

Seger binici pantolonunu iliklerken Clara da eteklerini düzeltti ve Seger doğrularak onun da kalkmasına yardım edip saçlarındaki yaprakları ayıkladı.

İkisi atlarına binerken, Clara, Seger'ın buraya Daphne'yle geldiğini ve kim bilir *onun* saçından ne kadar sık yaprak ayıkladığını düşündü. Seger'ın Daphne'yle seviştiğini, hiç saklamadan onu sevdiğini söylediğini hayal etti. Herhalde yüzlerce kez yapmıştı bunu.

Beni sevmiyor, en azından henüz. Onu sevdiği gibi sevmiyor.

Bu düşünce kendiliğinden kafasına yerleşerek midesine saplandı ama Clara kendisini bunu görmezden gelmeye zorladı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Sevgili Clara,

Sanki Daphne'yi kafasında idealize etmiş gibi geliyor, demek şimdi kusursuz bir kadının hayaletiyle aşık atman gerekecek. Umarım eninde sonunda sana sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu anlar; zira onu ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Her adam bu denli şanslı olsa…

Adele

İstediği kadın Clara'ydı. Seger o gece onunla yatağa girdiğinde bunu şaşırtıcı bir kararlılıkla anlamıştı.

Evet, Clara ile ikisi Rawdon Konağı'na geldiklerinden beri Daphne'yi epey düşünmüştü, ama hatıralar çok uzaktaydı. Belli belirsizdi ve neredeyse çocuksu geliyordu; zira Daphne'yle ilk tanıştığında daha yeniyetmeydi. On altı yaşındaydı ve iflah olmaz şekilde âşık olmuştu; ama o zamandan beri çok değişmişti.

Artık o çocuk değildi. Daphne'nin ölümüyle eski halinden sıyrılmıştı. Başka bir varlığa bürünmüştü. Koca adam olmuştu. Onu sevdiği zamanlardaki çocuk değildi artık.

Seger, onunla ilk karşılaşması şimdi olsa nasıl hissedeceğini merak etti. Muhtemelen diğer kadınların arasında fark etmezdi bile onu. Fazla tecrübeliydi.

"Bugün çok iyi vakit geçirdim," dedi Clara, örtülerin arasına gömülürken tatlı bir sesle. "Bu evi çok sevdim Seger, taşrayı da öyle. Sezon bittikten sonra buraya dönmeyi dört gözle bekleyeceğim."

"Ben de," diye yanıtladı Seger biraz şaşkınlıkla. Onun üzerine yuvarlanarak dudaklarını biçimli dudaklarına bastırdı ve gülümsedi. "Çünkü bu yatak, içinde sen varken cennetten bir parça gibi."

Onu onca hevesli, istekli kadının arasından Clara'yı seçmeye iten de sahip olduğu bu tecrübe olmuştu. Şimdi Clara etten kemikten bir halde yanındaydı.

Clara'nın, onun geçmişindeki bir kadını düşündüğünü bilmesi karşısında gösterdiği sabrı ve anlayışı ona olan saygısını artırmıştı. Clara son derece duyarlıydı. Durumun karmaşıklığını anlamıştı. *Onu* anlamıştı. Seger ilk aşkını hatırladığını itiraf etmiş, karısı ise ona karşı hoşgörülü ve halden anlar davranmıştı.

Daphne'nin ölümünden beri Rawdon Konağı'na ilk kez dönmesinin ardından Daphne'yi düşünmenin elinde olmadığını biliyordu ve karısı sabırlı davranmıştı.

Clara'yı bunun için nasıl çılgınca sevmezdi?

Seger onu ölçüsüz bir tutkuyla öperek geceliğini başından çekip çıkarmasına yardım etti.

Rawdon Konağı'nda geçirdikleri süre boyunca Seger, Daphne'nin lafını bir daha açmadı ama Clara onun hüzünlü ve sessiz göründüğü zamanları fark ediyor, onu düşündüğünü anlıyordu. Yine de burada baş başa geçirdikleri vakitten büyük keyif almış, anlayışlı ve sabırlı davranarak Seger'ın saygısını kazandığını hissetmişti. Gerçekten de aralarında daha yakın bir bağ kurulmuştu.

Şimdi ise Londra'ya geri dönmüş, kısa bir alışverişin ardından at arabasında tek başına eve doğru giderken, Clara evliliklerini düşünerek kocasıyla arasında daha derin bir aşkın gerçekten mümkün olduğuna inanmaya başlamıştı. Hatta bu şekilde devam ederlerse, muhtemeldi de bu.

Clara yüzünde bir gülümsemeyle düğün günlerinden beri epey yol aldıklarını fark etti. Seger Rawdon Konağı'nda kendisini tamamen ona açmıştı. Ona karşı zırhını yumuşatmış ve yüzeysel flörtleşmelerden vazgeçmişti. Geceleri onu şefkatle kollarına almış ve anlayışına müteşekkir kalmıştı.

Clara, tüm bedeninde bir rahatlama ve memnuniyet hissi gezinirken derin bir nefes aldı. Şu an ilk kez evliliği konusunda iyimserdi.

Araba bir kavşakta durdu. Clara ne olduğunu anlayamadan kapı açıldı ve bir adam içeri girdi.

"Bayım!" diye bağırdı Clara. "Taksi değil bu! Dışarı çıkın lütfen."

Daha Clara sürücüye seslenme fırsatı bulamadan, araba ileri atıldı. Adam koltuğa otururak ona doğru döndü.

Clara karşısındaki tanıdık yüze bakarken bir anda nabzı durmuş gibi hissetti.

Tüm yapabildiği, onun adını söylemek oldu. "Gordon."

Adam gülümsedi. "Evet, benim Clara." Onun gözlerine baktı. "Tanrım, seni son gördüğümden çok daha güzel görünüyorsun. Mümkün değil." Kalp atışlarını sakinleştirmeye çalışıyormuşçasına elini göğsüne yasladı.

Clara'nın damarlarında bir panik duygusu dolaştı ve onu şaşkınlık izledi. Sağlıklı düşünmek için uğraşması gerekiyordu. "Burada ne yapıyorsun? Hapishanede olduğunu sanıyordum."

"Üç ay önce salıverildim."

"Ama benimle bir daha iletişime geçmeyeceğine söz vermiştin. Ne istiyorsun?"

Gordon arkasına yaslanarak iki elini de yürüyüş bastonuna dayadı. "Her zamanki gibi hemen konuya giriyorsun. Sende en çok sevdiğim şey de bu, Clara. Her daim tam olarak ne istediğini bilmişsindir. Eh, neredeyse her daim diyelim." Bu kez fesat ve bilgiç bir şekilde gülümseyerek onu koklamak istiyormuşçasına ona doğru eğildi.

Clara kendisini geri çekti. "Artık evliyim, Gordon. Seni görmek istemiyorum. Senden derhal arabamdan inmeni rica edeceğim. Sürücü!"

Ama sürücü onu duymadı.

"Ah, şu muzaffer evliliğinden haberim var," dedi Gordon. "Tüm New York gazetelerine yayılmıştı."

Clara yavaş ve sakin nefes almaya çalıştı. "Bana neden burada olduğunu hâlâ söylemedin."

"Sence neden?"

"Bilmiyorum. Bildiğim tek şey, gitmeni istediğim."

Nasıl olmuş da bu adamı hayatına alacak denli körpe ve aptal davranabilmişti?

Gordon başını iki yana salladı. "Seni sevmekten asla vazgeçmediğimi bilmelisin."

Clara kaşlarını çattı. "Bu da hayatımda duyduğum en gülünç şey herhalde. Sen beni hiç sevmedin ki. Babamın parasını istiyordun, ayrıldığımızda da istediğini aldın, hem de epey yüklü şekilde. O yüzden şimdi babam bunu öğrenip seni şantajdan hapse göndermek için gerekeni yapmadan önce çıkıp gitsen iyi olur."

"Sana şantaj yapmak gibi bir amacım yok. Tek istediğim seni görmek."

"Neden?"

"Çünkü hapishanede olduğum her kahrolası gece seni düşündüm. Paylaştığımız şeyleri sen de hatırlıyor olmalısın."

Clara onun yalanlarından tiksinerek yine geri çekildi.

"Hiçbir şey hatırlamıyorum ben! Beni kullandın sen, yalan söyledin bana." Gordon yanıt vermeyince, Clara bakışlarını kıstı. "Düğün günümüzde kocama o telgrafı sen mi gönderdin?"

Gordon bir an bu soruyu kafasında tarttı. "Hayır, benim işim değil o."

"Ama haberin var demek. Kime söyledin? Kim gönderdi onu?"

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum, umurumda da değil. Ben buraya yalnızca kişisel sebeplerden ötürü seni görmeye ve aramızdaki şeyleri hatırlatmaya geldim."

"Bana hatırlattığın tek şey iğrençlik. Arabamdan in, bir daha da benim karşıma çıkma sakın."

"Ama inmek istemiyorum."

Clara arabanın yan tarafına yapışana kadar ona yaklaştı. Yüzünü ağır ağır onun önünde hareket ettirirken öyle yakındı ki, Clara neredeyse onun dudaklarının kendisininkilere dokunduğunu hissedebiliyordu.

Clara tiksintiyle başını çevirdi. "Bırak beni!"

"Tekrar seninle olmak istiyorum, Clara. Biz birbirimize aidiz. Herhalde herkesten çok da senin kocan karısının bir sevgili edinmesine açık olur. Duyduklarıma bakılırsa bunu teşvik bile edebilir."

Clara kendisini ondan kurtarmaya çalıştı. "Ne duyduğunu bilmiyorum, ama doğru değil bu. Evliliğimiz öyle değil."

Gordon onun tepesinden çekilmeden başının yan tarafını öptü.

"Onun kendisine sevgili edinmediğini düşünüyorsan, hayal görüyorsun. Neden hiç değilse intikam almıyorsun?"

"Bırak beni!"

O sırada araba sıçradı ve Clara camdan dışarı baktı. "Rawdon Evi'ne vardık neredeyse," dedi panikle. "Çık git buradan, Gordon, yoksa kocamı senin icabına bakmaya göndermem gerekecek ve seni temin ederim ki, nazik davranmayacaktır."

Gordon kendisi de camdan dışarı bakarak, "Kahretsin. Herhalde o bizi öğrenmeden önce buradan çıksam iyi olur," dedi ve geri çekilip şapkasını aldı. "İngilizlerin dediği gibi, *cheerio*!"

Gordon arabanın kapısını açarak sokağa atladı ve Clara'yı kalbi küt küt atar halde arkasında bıraktı.

"Biz diye bir şey yok!" diye bağırdı Clara, onun ardından.

Araba Rawdon Evi'ne vardı ve durdu.

Clara, Seger'a olup bitenleri bir an önce anlatmak istiyordu; zira düğün günlerinde aralarında daha fazla sır olmayacağına yemin etmişti.

Seger kulübünün merdivenlerini indi. Quintina'nın onu dışarıda beklediği ve acil bir mesajı olduğu haberi gelmişti.

Daha önce Quintina hiç kulübe onu aramaya gelmemişti.

"Ne oldu?" diye sordu Seger, binadan çıkarak kapıyı arkasından kapatırken.

Quintina kaldırımda volta atıyordu.

"Seger, seni rahatsız ettiğim için çok üzgünüm, ama biraz yürüyebilir miyiz seninle?"

Seger ona bir an gözlerini dikti, sonra dövme demirden yapılmış dış kapıda duran kadının yanına gidip kolunu uzattı. "Elbette."

"Sana söylemem gereken bir şey var," dedi Quintina, ikisi caddede ilerlerken. "Ve nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum.

Benim için bir şok oldu ve umarım senin için de duyması çok acı bir şey olmaz."

"Nedir, Quintina?"

Quintina boğazını temizledi. "New York'ta bir arkadaşım var ve kendisi bana Clara'nın birkaç yıl önce bir tür yolsuzluğa bulaştığını haber verdi."

Seger, Quintina'ya dik dik baktı. "Bundan zaten haberim var. Clara olan biteni bana açıkladı ve kendisi suçsuz. Ama nasıl oldu da arkadaşın bu bilgiyi edindi ve düğün günümde bana telgraf çeken o mu diye merak içindeyim. Sorabilir miyim, kim bu kişi?"

Quintina ona baktı. "Birkaç yıl önce tanıştığım bir İngiliz kadın. Amerika'ya taşındı ve mürebbiyelik yapıyor. New York gazetelerinde seninle Clara hakkındaki haberleri okuyunca, beni Clara'nın geçmişi konusunda bilgilendirme zorunluluğu duymuş."

Seger kaldırımda durarak üvey annesinin ellerini avuçlarına aldı. "Eğer sence de sakıncası yoksa bu kadının ismini bilmek istiyorum. Bu derhal halledilmesi gereken bir mesele. Kimsenin karım hakkında yalanlar yaymasına müsaade edemem, hele de tamamen geçmişte kalmış bir şey hakkında yalanlar."

Quintina içini çekti. "Bunun geçmişte *kaldığından* pek emin değilim Seger, zaten bugün buraya bu yüzden geldim. Arkadaşım bana bu konuyu yazalı epey oldu, ama ben sana bundan bahsetmemeyi yeğledim; çünkü Clara'yı çok seviyorum ve evliliğinin iyi gitmesini istiyorum. Ama bugün olanlardan sonra artık bunu kendime saklayamazdım. Yürümeye devam edelim mi?"

Seger başını sallayarak kolunu uzattı. Quintina nihayet konuşmaya başlamadan önce birkaç saniye boyunca sessizce yürüdüler.

"Her şeyden önce, Clara'nın tamamen suçsuz olduğundan emin değilim. Arkadaşım bana birtakım belgelerde onun imzası olduğunu söyledi, ama şu an beni ilgilendiren bu değil. Senin de söylediğin gibi, bu geçmişte kalmış. Beni ilgilendiren mesele, Clara'nın kendisini en başta bu yolsuzluğa sürüklemiş olan adamla bağlantısı. Anladığım kadarıyla onunla nişanlıymış."

"Evet, ama Clara onunla tüm bağlarını koparmış ve adam hapse girmiş."

"Ama şimdi salıverilmiş işte. Hatta şu an burada, Londra'da."

Seger elini yumruk yapıp sıktığını fark etti. "Londra mı dedin?"

"Evet, ama durum bundan da beter. Clara'yı aramaya eve geldi ve Clara onunla arabaya binip gitti. Tek başına. Bana kalırsa onun kim olduğunu bildiğimi fark etmedi. Eski bir aile dostu olduğunu söyledi."

Seger, üvey annesine dik dik baktı ve bir küfür savurarak arabasını çağırtmak için döndü.

Seger eve girdiğinde Clara'nın tek başına kabul salonunda oturmuş, dalgınca pencereden dışarı baktığını gördü.

En azından buradaydı, başka bir yerde değil.

Seger onun oturduğu kanepeye yaklaşarak ona yukarıdan baktı. Clara gözleri büyüyerek ona baktı.

"Bana bugün olanları anlatmak ister misin?" diye sordu, lafı döndürüp dolaştırmadan.

Clara bir an apışıp kalmış bir halde ona baktı ve yüzü soldu.

Seger onun sesindeki düşmanlığı sezdiğinden ve olan biten den çoktan haberi olduğunu kavradığından şüphelendi.

"Seger..." Clara'nın sesi endişesine ihanet ediyordu. "Haberin var mı?"

"Evet. Ama senin ağzından dinlemek istiyorum."

Clara ona perişan bir halde bakmayı sürdürerek ayağa kalktı ve kollarını kocasının beline sararak yüzünü göğsüne gömdü.

"Eve geldiğimde seni bulmaya çalıştım, ama dışarı çıkmıştın." Clara'nın sesi titremeye başladı. "Ah, Seger! Gordon Londra'ya gelmiş."

Seger konuşurken onun gözlerini görmek isterdi, ama Clara'nın yanağı halen göğsüne yaslıydı. "Biliyorum. Ne oldu, Clara?"

"Beni hazırlıksız yakaladı. Piccadilly'den eve dönüyordum ki, ben daha hiçbir şey anlayamadan arabamın kapısını açıp içeri girdi. Herhalde takip ediyordu beni."

"Arabana mı bindi?"

"Evet. Ona dışarı çıkmasını söyledim, ama çıkmadı."

Seger onun kollarını kendisinden çözmek için uzandı ve ona bakarak gerçeği anlamaya çalıştı.

O sırada Quintina içeri girdi.

Seger elini kaldırdı. "Bırak, karım açıklasın." Dikkatini tekrar Clara'ya çevirdi. "Eve gelmedi mi yani? Onunla kendi rızanla gitmedin mi?"

Clara başını iki yana salladı.

Quintina bir adım attı. "Ne demek istiyorsun, Clara? Elbette buradaydı. Bayan Carruthers bana onun kim olduğunu söyledi ve onunla gitmeni seyrettim. Üst kattaki penceremden seyrettim seni."

Clara ve Quintina, ikisi de birbirlerinin ne demek istediğini algılamaya çalışıyormuşçasına birbirlerine bakarken odaya bir ölüm sessizliği çöktü.

"Ben onunla bir yere gitmedim," dedi Clara nihayet. "Ne gördüğünü sandığını bilmiyorum, ama ben Gordon'ı bu evde görmedim."

Quintina inanamayarak başını iki yana salladı. "Yani kâhya da ben de bunu kafamızda mı kurduk sence?"

"Evet!"

Quintina bakışlarını Seger'a çevirerek eliyle Clara'yı gösterdi. "Belki de senin duygularının değişmemesi için uğraşıyordur, Seger."

Clara'nın sesi daha saldırgan bir havaya büründü. "Kocamın duygularının değişmemesi için uğraştığım yok. Ben Gordon Tucker'la kendi rızamla hiçbir yere gitmedim. Arabama kendiliğinden bindi. Seger, bana inanmalısın."

Seger'ın bakışları üvey annesiyle karısı arasında gidip geldi. "İkinizden biri doğruyu söylemiyor."

Yüzü bembeyaz kesilmiş karısına baktı ve kalbine bıçak gibi saplanan bir his duydu. Korkuydu bu ve mide bulandıracak şekilde tanıdıktı.

Seger bunu görmezden gelmeye çalışarak şu anki meseleye, gerçekleri tespit etmeye odaklanmaya çalıştı.

"Sana şerefim üzerine yemin ederim ki, Seger, bu evden Gordon'la birlikte çıkıp gitmedim."

"İyi de ben niye yalan söyleyeyim ki?" diye sordu Quintina. "Hele de kâhya?"

Seger, artık kimsenin davranışlarının ardında yatan sebebi tahmin edecek durumda değildi. Yıllarca üvey annesine güvenmemişti, ancak Clara'yı ne kadar iyi tanıyordu ki? Düğün günlerinde kendisi öğrenene dek yolsuzluk meselesini ondan saklamıştı Clara. Şimdi de Quintina her şeye rağmen Clara'nın o kadar da suçsuz olmadığını ve olaya ilişkin birtakım belgelerde imzasının bulunduğunun ortaya çıktığını söylüyordu.

Seger artık neye inanacağını bilemiyordu. Midesi kasılmaya ve dönmeye başlamıştı.

Clara ona doğru çaresizce bir adım attı. "Seger, lütfen..."

Seger elini kaldırarak onu susturdu ve üvey annesine döndü. "Bize müsaade et, lütfen, Quintina. Karımla özel olarak konuşmalıyım."

"Seger, çok üzgünüm. Belki de hiçbir şey söylememeliydim."

"Evet, söylemeliydin. Şimdi bizi yalnız bırak."

Quintina bir an tereddüt etti ve sonra dışarı çıkarak kapıyı arkasından kapattı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Sevgili Adele,

Seger ile aramızdaki her şeyin düzelmesi için dua ediyorum. Bu denli şey yaşadıktan sonra onu şimdi kaybedersem, sanırım asla bu gönül yarasından kurtulamam.

Sevgiler,

Clara

"Görünüşe göre Quintina'nın sözüne karşı senin sözün," dedi Seger karısına.

Tanrım, Clara'yı eski sevgilisinin yanında düşünmek, onunla nasıl karşılaştığına dair doğruyu söylüyor olsa da, olmasa da Seger'ı öfkeden çıldırtıyordu. İçindeki hışmı bastırmaya çalışıyor, ama yapamıyordu.

Bir kadın söz konusu olduğunda böylesi bir zayıflığa alışkın değildi. Böyle bir şey hissetmeyeli yıllar olmuştu. Elleri titriyordu.

"Gerçeği söylüyorum ben," dedi Clara. "Senden bana güvenmeni istemek dışında, seni nasıl ikna edebileceğimi bilmiyorum."

"Güvenmemi mi? Bana daha önce de bu konuda yalan söyledin. Sana gözüm kapalı güvenmekle aptallık etmiş olurum."

"Ben asla yalan söylemedim. Sana Gordon'dan bahsettim, sadece her şeyi anlatmadım; çünkü birbirimizi doğru düzgün tanımıyorduk. Çok az zaman vardı."

"Ama eğer istesen zaman yaratabilirdin."

Clara yenilgiyle içini çekerken göğsü inip kalktı. Kanepeye yığılarak yüzünü ellerine gömdü.

"Haklısın. Yaratabilirdim. Sana söyleyebileceğim tek neden, benimle evlenmek konusunda fikrini değiştirebileceğinden korkmam ve seni her şeyden çok istememdi. Bunu sana söylemeyi ihmal ettiysem, tek sebebi seni sevmem."

Seger bu düşünce karşısında neredeyse gülecekti. "Sevmek mi? Clara, daha demin birbirimizi doğru düzgün tanımadığımızı söyledin."

Clara kıpkırmızı ve şiş gözlerle, öfke ve şaşkınlık dolarak ona baktı. "Sen aşka inanmaz mısın, Seger? Daphne'yle tanıştığında nasıl hissettiğini unuttun mu?"

"Daphne'yle dört yıl geçirdim ben. Seni ise bir aydan biraz fazla zamandır tanıyorum. Daphne'nin bu konuyla da bir ilgisi yok ayrıca."

"Ama bana onu ilk gördüğünde âşık olduğunu söylemiştin. Onu tanıyalı daha bir hafta olmuşken onun hayatının aşkı olduğuna karar verdiğini. Böyle bir sihrin tekrar olabileceğine inanamıyor musun?"

Seger, on iki yıl önce nasıl samimi bir ilişkinin ortasına atladığını, ne kadar çabuk kalbini birisine kaptırdığını düşünmek istemiyordu. "Daha on altı yaşındaydım o zaman, artık o oğlan çocuğu değilim ben."

"Bunun tek sebebi umutlarından vazgeçmen. Hevesin kaçtı ve kendini beni sevmeye bırakmadın, Seger. Senin sevgini kazanmak için bir şansı hak ediyorum. Sana sadece kâğıt üzerinde eşin olmaktan daha fazla şey ifade etmek istiyorum."

Seger aniden Clara'nın eski sevgilisi meselesi halen kapanmamışken neden bu konuşmayı yaptıklarını merak ederek odayı arşınlamaya başladı.

"Bugün neler oldu, Clara?"

Clara öfkeyle içini çekti. "Sana anlattım ya. Gordon kendiliğinden arabama bindi. Onunla hiçbir şekilde bizim evimizde görüşmedim. Quintina yalan söylüyor."

"Neden yalan söylesin ki? Bana bugün evliliğimizin yolunda gitmesini istediğini söyledi."

Clara ellerini iki yana açtı. "Bilmiyorum. Belki o konuda da yalan söylüyordur."

Seger, Quintina'nın, Daphne'nin Amerika'ya doğru yola çıkan bir gemiye bindiğini açıkladığı günü hatırladı. Halden anlar bir şekilde konuşmuş ve kocasının davranışlarını açıklayıp savunmaya çalışmıştı. Haberleri verirken Seger'ın elini tutmuştu ama Seger onun içten içe zafer yaşadığını anlamıştı.

Bugün ise kime inanacağını bilemiyordu.

Karısının, gözlerindeki yaşları silmesini seyretti.

İçinde bir şeyler sızlıyordu. Onun ağladığını görmekten nefret ediyordu.

Yüce İsa! İçini kemiren bu acıyı yaşamak istemiyordu. Yıllar önce diğer insanlara olan tüm duygularını ezip yok ettiği gibi, bunun da yok olmasını istiyordu.

Clara'nın kendisine dürüst davranmamış olması ya da Quintina'nın söylediği gibi başka bir adamla görüşüp bu konuda yalan söylüyor olması ihtimaliyle yüzleşmek istemiyordu.

Clara'nın, bugünlerde pek çok Amerikalı kadının yaptığı gibi, kendisiyle unvanı için evlenmiş olması ihtimaliyle yüzleşmek istemiyordu; zira her zaman aralarında bundan daha öte bir şey olduğundan emin olduğunu inkâr edemezdi. Clara'nın kendisini arzuladığını ve kendisinin de onu memnun ettiğini

hep biliyordu. Onunla evlenme konusunda kendisini bu şekilde haklı çıkarmaya çalışmıştı. Arzu, Seger'ın iyi anladığı ve halledebileceği bir şeydi. Şimdi ise her şey belirsiz bir hal alıyordu.

Bu odadan çıkmak, kendisini bir yere kapatmak istiyordu.

Ayrıca kendisine ait olan şeyi koruma dürtüsü de duyuyordu. Seger kapıya doğru yürüdü.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Clara.

Seger arkasına bakmadı. "Dışarı."

Seger, Gordon Tucker'ın kayıtlı misafir olarak göründüğü oteli bulmadan önce tam beş tane otel dolaştı. Pahalı bir oteldi burası. Eski bir hapishane mahkûmu için fazla pahalı.

Seger yürüyüş bastonunu adamın kapısına vurdu.

Birkaç saniye sonra kapı açıldı ve Seger, kendisini karısının eski nişanlısına, onun ihtirasını fark etmiş ve bundan en kötü şekilde faydalanmış olan o adama bakarken buldu.

Kahverengi saçları ve mavi gözleriyle, yakışıklı ve uzun boylu bir adamdı.

Seger onu boğmak istedi.

"Lort Rawdon," dedi Tucker, yüzünde çirkin bir sırıtışla. "Sizi bekliyordum."

Kapıyı tamamen açtı. Seger içeri girerek bakışlarını aşina olduğu odada gezdirdi. Bu otele ve şehirdeki diğer tüm seçkin otellere defalarca kez gelmişti, ama şimdi bunu düşünmek istemiyordu. Artık bir kadının kocasıydı ve bu rolün ağırlığı tüm varlığını kaplıyor gibiydi.

"Sanırım benden karınızdan uzak durmamı istemeye geldiniz," dedi Tucker.

Seger sakinliğini hiç bozmadan yanıtladı. "Buraya sizden herhangi bir şey *istemeye* gelmedim. Karımın sizinle görüşmek istemediğini ve hemen bugün pılınızı pırtınızı toplayıp İngiltere'den defolup gitmenizi söylemeye geldim."

Tucker göğüs cebinden bir sigara kutusu çıkararak içinden bir tane çekip yaktı. Derin bir nefes çekerek dumanını yana doğru üfledi. "Hiç sanmıyorum."

Seger ona doğru bir adım attı. "Clara *bana* ait ve eğer bu gerçeği göz ardı etmeyi tercih ederseniz, akşam vaktine dek kendinizi tekrar hapishanede bulacaksınız."

"Size ait, öyle mi? Amerikalı kadınlar pek uysal kuzucuklar sayılmaz, Rawdon. Bunu şimdiye dek öğrenmiş olmalıydınız. Clara ihtiraslı bir kadın ve insan onu baskılamaya kalkışmamalı."

"Buraya gelmemin nedeni karımı baskılamak değil. *Sizden* kurtulmak."

Tucker bir kaşını kaldırdı. Yatağa otururak bir dirseğinin üzerine yaslandı ve bacak bacak üzerine attı. "Eğer beni ülkeden ayrılmaya zorlarsanız, Clara'yı çok mutsuz edeceksiniz. İstediğiniz bu mu?"

"Hiç de mutsuz olmaz."

"Evet, olur."

Yüce İsa. Seger, Tucker'ı pencereden fırlatıp bu konuşmayı hemen burada bitirmek istiyordu, ancak bilgi edinmek istediğinden dolayı bu dürtüsünü bastırdı.

"Anladığım kadarıyla bugün zorla onunla görüşmüşsünüz," dedi.

"Ben öyle demezdim buna," diye yanıtladı Tucker. "Beni görgülü bir hanım gibi kabul salonunda ağırladı."

Seger boğazını temizledi. *Onu ağırlamış.*

Eğer bu doğruysa, Clara olup bitenler konusunda yalan söylemişti.

Ama Tanrım! Tucker'ın Quintina'nın iddiasını desteklediğini duyduktan sonra dahi Seger buna inanmakta sıkıntı yaşıyordu. Clara'ya güvenmek istiyordu. İçgüdüleri ona böyle yapmasını söylüyordu. Ama şimdi üç kişi bir şey söyler, o ise tamamen aksi bir şey söylerken, nasıl güvenebilirdi ki karısına?

Bu durumda olmaktan, düşmanını bilmeden, araziyi tanımadan, silahsız bir halde savaşın ortasında olmaktan nefret ediyordu.

Seger, risk almaya karar verdi. "Sizi ağırlamamış. Siz zorla onun arabasına girmişsiniz."

"Size böyle mi söyledi?" Tucker ayağa kalktı. "Sinsi bir şeydir zaten. Muhtemelen onunla hiç evlenmemeliydiniz. Bakın size ne diyeceğim. Ben sizi bu yükten kurtarayım ve eğer onu bana vermeyi kabul ederseniz onunla evleneyim. Sessiz bir boşanma sizin gibi bir adam için zor olmamalı. Siz bir aristokratsınız, önemli yerlerde bağlantılarınız vardır. Zaten herhalde Clara benimle daha mutlu olurdu. Bir yerde fazla durmak onun içinde yok. Bunun yanı sıra, birbirimize tutkunuz biz."

Seger'ın bir anda kan beynine hücum etti. Çenesini sıkarak kolunu geri çekti ve Tucker'ın suratına bir yumruk indirerek onu yatağa yıktı.

"Yüce İsa!" dedi Tucker, eliyle çenesini tutarken.

Seger çıkıp gitmek üzere arkasını döndü. "Bu akşam buradan gitmiş olun, bayım, yoksa sabahleyin bu konuşmayı aynen kaldığımız yerden sürdürmek üzere geri döneceğim."

Gillian kapının kapandığını duydu ve gardıroptan çıktı. Kalbi küt küt atarken elini eteklerinde gezdirdi ve Gordon'ın yatağın kenarına oturmuş, çenesini kavradığını gördü. Gordon gözlerinde güçsüz bir ifadeyle ona baktı. Dudağı kanıyordu.

"Çok fena vurdu bana!"

Gillian halının üzerinde ilerleyerek onun önünde durup dudağına baktı ve el çantasından bir mendil çıkardı.

"Al."

Gordon isteksizce mendile uzandı. "Siz İngilizlerin kibar ve çekingen olduğunu sanırdım."

"Seger değildir. Gerçi istediği zaman kibar olur, ama hiç çekingen olduğunu görmedim."

Gordon başını iki yana salladı. "Onda ne bulduğunu anlamıyorum. Bana sorarsan vahşinin teki."

"Sen de pek medeni sayılmazsın."

Gordon ona bakmadı ve mendili dudağına bastırmakla yetindi.

Gillian uzun bir süre onun tepesinde dikildi. Saçları parlak kahverengiydi. Dalgalar halinde ayrılması Gillian'ın hoşuna gitmişti.

"Hapishanede kaldıktan sonra dövüşmeye alışkın olacağını sanırdım."

Gordon mendili ona geri vermeye yeltendi, ama her yanı lekelenmişti.

"Sende kalsın," dedi Gillian.

Gordon mendili cebine tıkıştırarak ayağa kalktı. Boyu çok uzundu. Gillian'ın üzerinde yükseliyordu ve sigara dumanı kokuyordu.

"Pek çok kavgadan konuşarak kaçınma gibi bir yeteneğim vardı," dedi ona.

"Bahse girerim vardır."

Gordon'ın dudağının kenarı kıvrıldı. "Bu kez olmadı ama. Daha çok konuşarak kendimi kavgaya soktum galiba."

Gillian omuzlarını silkti. "Kabul etmiştin bunu."

"Evet, aynı zamanda yüz sterlini de kabul ettim. Tam olarak teyzenin benden söylememi istediği şeyi söyledim. Hani, ödülüm nerede?"

Gillian bir an durup ona baktı. Bir suçluydu bu adam. Daha önce hiçbir suçlu tanımamıştı.

"Yanımda." Gillian el çantasına uzanıp bir banknot uzattı. İki parmağının arasında tutarak adamın parayı almasını bekledi, ama Gordon hemen atılmadı.

Gözleri onunkilere takılmıştı.

Gillian tüm sinir uçlarında bir elektrik akımının dolaştığını hissetti.

Gordon gülümseyerek yavaşça parayı Gillian'ın parmaklarının arasından çekti.

Clara yatakta oturmuş, gergince Seger'ın eve dönmesini bekliyordu, ama adam akşamın büyük kısmını dışarıda geçirmişti. Bu da Clara'ya bugün olanları ve sebeplerini düşünme vakti vermişti.

Quintina yalan söylemişti. Clara'nın gözlerinin içine bakarak bir sürü şey uydurmuştu. Bunun bir sebebi olmalıydı.

Clara'nın Seger'a kötü görünmesini sağlamak için bir tür entrika çeviriyordu Quintina.

Akşam çöktükçe, bunun ardında yatan sebep daha da açık bir hal almıştı.

Gillian, Seger'ı istiyordu, Quintina da yeğeninin ona sahip olmasını.

Clara bunun farkına varır varmaz, odasında kalıp kocasını beklemenin en iyisi olacağına karar vermişti; çünkü Quintina ya da Gillian'la karşılaşırsa neler olacağına dair en ufak fikri bile yoktu. Bunu nereye kadar götüreceklerini bilmiyordu.

Bütün akşamı, Seger'ın nereye gittiğine dair kafasında türlü türlü senaryolar kurarak geçirdikten sonra, Clara dışarıdan onun at arabasının sesini duydu. Saat neredeyse gece yarısı olmuştu.

Yatak odasının önündeki koridorun döşemelerinde Seger'ın sert ayak sesleri duyulduğunda, Clara keman yayı gibi gerildi.

Seger yanına gelecek miydi, yoksa onu görmekten kaçınarak kendi odasına mı gidecekti?

Clara'nın bu olasılıkları kafasında tartmaya pek vakti olmadan kapı çalındı ve Seger içeri girdi.

Clara'nın varlığının her bir zerresi rahatlayarak derin bir nefes aldı. Şu an Seger'ın nasıl duygular içinde olduğuna dair en ufak fikri bile yoktu, ama en azından kendisiyle aynı odada olmak istiyordu.

Seger içeri girerek kapıyı ardından kapattı ve yatağın ucunda dikildi. "Bugün Gordon Tucker'la konuştum."

Clara'nın kalbi daha hızlı çarpmaya başladı. "Sana neler olduğunu anlattı mı? Artık inanıyor musun bana?"

Kocası yatağın çevresinde ilerleyerek onun tepesinde durdu. "Bana kendisini kabul salonunda ağırladığını söyledi."

Clara öfkeyle doldu. "Yalan söylüyor! Böyle bir şey olduğuna inanamıyorum! Bir tür komplo bu!"

Clara yatağından çıkarak sabahlığını arandı. Daha kollarını geçiremeden, arkadan Seger'ın elini omzunda hissetti. "Nereye gidiyorsun?"

"Üvey annenle konuşacağım. Bugün yalan söyledi, Seger ve eğer Gordon da aynı yalanı söylediyse, birlikte çalışıyor olmalılar. Quintina benden kurtulmak istiyor. Bulabildiğim tek açıklama, bunu Gillian için yapıyor olduğu."

Seger onun kolunu tutarak nazikçe kendisine çevirdi. Gözleri şefkat ve sevgi doluydu.

Clara bunu beklemiyordu.

Bütün görüşü bulandı. "Durma, mantıksız de bana. Herhalde böyle düşünüyorsun, biliyorum. Belki de eski nişanlımla ilişkimi saklamak, bahane bulmak için bunları uydurduğumu sanıyorsun. Ama uydurmuyorum. Daha önce hiç bu kadar..."

Clara'nın sözcükleri aniden kocasının öpücüğünde boğuldu. Seger sanki onu koca bir yıl boyunca görmemiş gibi dudaklarını onunkilere bastırmıştı.

Clara'nın dudaklarının arasından hafif bir inilti çıkarken, dizlerinin bağı çözüldü.

Kollarını kocasının boynuna dolayarak onun dilinin ağzında gezinerek kendi diline dolanmasının hazzına verdi kendisini. Daha birkaç saniye önce neler söylediğini hatırlayamıyordu bile.

Seger onu uzun uzun, özenle öptü ve yavaşça kendisinden uzaklaştırarak gözlerine baktı. Güçsüz ve serseme dönmüş gibi görünüyordu. Clara yüksek sesle yutkunarak gözlerini kırpıştırdı.

"Aklımı yitirdiğimi mi düşünüyorsun?" dedi Clara, kendisine hâkim olamadan.

Seger hafifçe gülümsedi. "Hayır, ama bütün akşamı belki de ben aklımı yitirdim diye düşünerek geçirdim."

Birkaç saniye önce tüm bedenini kaplayan öfke yok oldu ve Clara derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştı. "Neden?"

Seger gözlerini yumarak alnını onunkine yasladı.

"Çünkü Quintina ve Gordon Tucker'ın iddialarına rağmen, kendimi halen bu konuda senin tarafını tutmayı istemekten alamıyorum."

Clara'nın tüm bedenini mutluluk hissi kapladı. "Bana inanıyor musun, Seger?"

"Bilmiyorum. İnanmak istiyorum, Clara. İçgüdülerim bana öyle söylüyor, ama sen bir şey söylerken üç insan başka bir şey iddia ediyor."

Clara onu ikna etmeye kararlı bir şekilde yüzünü avuçlarına aldı. "Kalbinde asla evliliğimizi tehlikeye atacak bir şey yapmayacağımı biliyor olmalısın. Sen sevgime karşılık vermeye hazır olmasan bile, seni sevdiğimi biliyor olmalısın."

Seger kuşkulu görünüyordu.

"Sana ihtiyacım var, Seger. İlişkimizin metanetli ve istikrarlı olmasına ihtiyacım var. Benim hayattaki gerçek ve kalıcı eşim olduğunu hissetmeliyim. Eğer biz, çift olarak, bundan daha aşağıysak, bu evde kalıp düşmanlarla yüz yüze gelemem."

Seger ona arkasını dönerek yatağın öbür tarafına doğru ilerledi. Gözlerini kapatarak burnunu sıvazladı.

"Clara, son sekiz yıldır belli bir hayat sürdüm; çünkü düşmüştüm ve kalkamıyordum. Son zamanlarda sendelemeye başlamıştım, ama bugün bir sınavdı. Bugün Tucker'ı öldürmek istedim; çünkü kıskançlıktan deliye dönmüştüm. Böyle şeyler hissetmek istemedim. İşler eski haline dönsün istedim. Seninle tanışmadan önceki halime dönmek istedim."

Clara'nın boğazında aniden bir şeyler düğümlendi ve yutkunmaya çalıştı. "Gordon'ın söylediklerinin hiçbirine inanmamalısın. Arabada ondan kurtulmaya çalıştım, Seger. Doğruyu söylüyorum." Clara kendi sesindeki çaresizliği duyabiliyordu. "Onu bir daha asla görmek istemediğimi söyledim."

"Sana inanmak istiyorum, ama sorun da bu ya. Yalnızca *inanmak* istediğim şey bu olduğu için senin tarafını tutmak istediğimden endişeleniyorum."

Clara bu durumu çözmek için her şeyi yapması gerektiğini biliyordu. "Quintina ve Gillian... Onların marifeti bu. Benim

buradan gitmemi istiyorlar, Seger. Bir düşünsene bunu. Çok anlamlı. Eğer kalbine güvenemiyorsan, buna güven. Sor onlara."

Seger başını sallayınca Clara duyduğu rahatlamayla çığlık atmamak için kendisini zor tuttu. Hâlâ umudu vardı.

Seger yatağın çevresinden dolaşarak onun önüne geldi ve bir elini yanağına yaslayarak şefkatle öptü.

"Soracağım, ama şimdi değil. Saat geç oldu ve bugün olup bitenlerin ardından seninle sevişmek istiyorum. Bana ait olduğunu hissetmeye ihtiyacım var."

Clara şimdi gidip sorması konusunda ısrar etmeyi düşündü, ama Seger'ın gözlerindeki bitkin bakış fikrini değiştirdi. Şu anda önemli olan tek şey kocasının onun sevgisine güvenmesiydi; o yüzden Clara sabahlığını omuzlarından sıyırarak onun yeleğini çözmeye başladı.

Clara ertesi sabah uyandığında Seger gitmişti.

Clara derin bir nefes alarak bugünün ya bir ailenin ya da bir evliliğin dağılmasıyla biteceğini fark etti. Yüzleşmeler olacaktı. Suçlamalar. Birisi devrilecek ve belki de evden gönderilecekti.

Umuyordu ki bu kişi kendisi olmazdı.

Clara yatağından kalkarak yıkandı ve hizmetçisini çağırdı.

Yarım saat sonra odasından çıkarak Seger'ın odasına gitti. Kahvaltı salonuna onun kolunda gitmek istiyordu. Birlik içinde olduklarını göstermek istiyordu.

Clara onun odasına vardığında, kapısının açık olduğunu fark etti. Koyu renkli günlük ceketi ve yeleği içinde her zamanki kadar yakışıklı bir halde pencerenin başında dikildiğini gördü ve kapıyı çalmadan içeri girdi.

Seger elinde bir mektup tutuyordu.

"Seger..."

Seger ona döndü. "Demin bir uşak bunu getirdi."

Gözleri endişeyle koyulaşmıştı. Clara mektubu alarak okudu.

Sevgili Lort Rawdon,

Size düğün gününüzde o telgrafı gönderen benim. Karınız hakkında bildiklerim var. Lütfen saat onda Hyde Park'ta Mermer Kemer'in altında benimle buluşun.

"Kim göndermiş bunu?" diye sordu Clara paniğe kapılarak.

"Yazmıyor."

Clara gergince yutkundu. "Quintina'yla konuştun mu?"

"Hayır, vaktim de olmayacak zaten. Saat neredeyse on."

Neredeyse on mu? Clara'nın tüm bedeni gerildi. "Gidecek misin ki?"

"Evet. Bu olay açıklığa kavuşsun istiyorum."

"Ne demek açıklığa kavuşsun? Sana her şeyi anlattım ya, Seger. Bilmediğin hiçbir şey yok, bu insanın sana söyleyebileceği kulağına gelmemiş hiçbir şey yok, yalanlar sıralamazsa elbette. Belki bunu Quintina düzenlemiştir."

Seger onun yüzünü inceledi ve başını salladı. "Olabilir, ama yine de gitmem gerek. Bana bu telgrafı kimin gönderdiğini ve bunu açıklamak için neden ta buraya kadar seyahat etme ihtiyacını hissettiğini öğrenmem gerek."

"Ama Gordon konusunda hâlâ inanıyor musun bana?"

Seger derin bir nefes alırken omuzları kalkıp indi.

"Şu an hiçbir şey bilmiyorum, Clara. Bir karara varmadan önce her şeyi öğrenmek istiyorum. Eminim bunu anlıyorsundur."

Evet, anlıyordu. Hep anlamıştı zaten, değil mi? Ama bu hiçbir şeye katlanmayı kolaylaştırmıyordu. "Seger, senin güvenini ve desteğini istiyorum. Yanlış bir şey yapmadım ben."

Seger'ın bakışları alaylıydı. "Herkesten çok senin, ortada sorular varken eşine tamamen güvenmenin ne kadar zor olduğunu bilmen gerekir."

Clara huzursuzca kıpırdandı. Herhalde hak etmişti bunu. Tüm yaptığı parmağını kocasına uzatıp suçlamalarda bulunmak, kendisini asla yeterince şey vermiyormuş gibi hissettirmekti, hem de bunun *onu* nasıl hissettirdiğini hiç düşünmeden. Kalbini ona verememesine şaşmamalıydı. Clara'nın kendisine hiç güvenmediğini hissetmişti.

"Beni de yanında götür," dedi Clara.

Seger başını iki yana salladı. "Hiç sanmıyorum..."

"Lütfen, Seger. Arabada otururum ben. Bu mektubu kimin gönderdiğini benim de bilmem gerek. Hem kendimi savunma şansını hak ediyorum."

Seger bunu bir an kafasında tarttı ve sonra kabul etti. "Tamam, ama yüzünü göstermeni istemiyorum. Her şey bir yana, bu insan tehlikeli olabilir."

Araba saat tam onda kaldırım taşlarının üzerinde takırdayarak Mermer Kemer'e doğru ilerlerken, bir serçe sürüsünün ağaç tepelerinden gürültüyle kaçışmasına neden oldu.

Clara arabanın içinde Seger'ın karşısında oturmuş, midesinin sıkıştığını hissediyordu, oysaki kocası tamamen kendisine hâkim gibiydi.

Araç yavaşça durdu ve Seger şapkasına uzandı.

"Dikkatli ol," dedi Clara, onun koluna uzanarak.

"Elbette." Seger şapkasını başına takarak bir parmağıyla perdeyi açmak için eğildi. Gözleri çevrede gezindi ve birden bir şeyin ya da birisinin üzerinde durdu.

"Ne oldu?" diye sordu Clara.

Clara da kendi perdesinin kenarını çekerek dışarı bir göz attı.

Kemerin altında bir kadın duruyordu.

Clara tekrar Seger'a baktı. Seger hâlâ gözlerini kadına dikmiş bakıyordu. Sonra perdeyi bıraktı ve arkasına yaslandı. Clara'nın dizlerine doğru boş boş baktı.

"Ne var? Bu kadının kim olduğunu biliyor musun?"

Seger'ın yüzünden kanı çekilmişti adeta. Kâğıt gibi bembeyaz kesilmişti.

"Kim o, Seger? Sorun ne?"

Seger nihayet bakışlarını kaldırdı. Ölmüş gibi bakıyordu. "O, Daphne."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Sevgili Clara,

Sevgili İngiliz mürebbiyem geçen gün istifasını verdi ve bir başka mesele için yanımızdan ayrıldı. Çok büyük hayal kırıklığına uğradım; çünkü onu çok sevmiştim. Pek çok açıdan bana seni hatırlatıyordu.

Adele

Clara, arabada ellerini birbirine kenetlemiş, karşısında kıpırdamadan oturan kocasına uyuşmuş bir halde gözlerini dikti.

Tüm dünya ayaklarının altından kayıyordu sanki. Elinden gelen tek şey ona bakıp beklemekti. Bir karşılık beklemek.

Birkaç saniye daha geçti –daha çok saat gibi gelen saniyeler– ve Seger, gördüğünü sandığı şeyden emin olmak istercesine tekrar camdan dışarı göz attı. Tekrar arkasına yaslandı ve göğsü inip kalkmaya başladı. "Gerçekten de o."

Clara onun yanına oturmak için öbür tarafa kaydı.

"Emin misin?"

"Evet." Seger elleriyle yüzünü örterek öne eğildi. *"Tanrım."*

Clara elini onun sırtına yasladı. İçinden gelen ilk şey onu sakinleştirip rahatlatmaktı, ama sonra aklı kendisine isyan etti.

Ne demek oluyordu bu?

"Yüce İsa!" Seger arkasına yaslanarak aklı karışmışçasına başını iki yana salladı. "Hayattaymış."

"İyi misin sen?"

Seger şapkasını başından çıkarıp atarak parmaklarını çılgınca saçlarından geçirdi. "Hayır."

Clara'nın midesi kasılmaya ve dönmeye başlamıştı. Kendisini kusacak gibi hissediyordu.

İkisi de arabanın içinde dimdik oturdular ve Seger nihayet ona baktı. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Şakağında bir damar atıyordu. Bir an sonra Seger ona arkasını dönerek arabadan inmeye yeltendi.

Clara onu yakaladı. "Seger, bekle!"

Seger durup ona döndü, ama Clara ne diyeceğini bilemiyordu.

Görünüşe göre Seger da öyle.

Clara onu bıraktı ve Seger onu arkasında bırakarak ilerledi.

Daphne'ye doğru yürürken bir adımını diğerinin ötesine atmak için kendisini zorladı. *Daphne!* Karmakarışık bir öfke ve şaşkınlık hissiyle kalbi kaburgalarına çarpıyor ve başı dönüyordu.

Nasıl hayatta olabilirdi? Nasıl bunca yıldır Seger'ın onun öldüğünü düşünmesine izin vermişti?

Seger makul bir uzaklıkta durdu ve bakışları birbirini bulurken aniden felç olduğunu hissetti.

Kemerin duvarına yaslanmış halde ona bakarken, halen hatırladığı gibi görünüyordu. Yaşı ilerlemişti, evet, ama hâlâ güzel ve inceydi. Ne var ki artık bir tüccarın kızı gibi görünmüyordu. Üzerinde son moda koyu mor ipekli bir elbise ve kuş tüyleriyle süslü, yüzüne doğru uzanan siyah bir filesi olan takım bir şapka vardı.

Seger yüksek sesle yutkundu ve kendisini ona doğru ilerlemeye zorladı. Yanına vardığında, gözleri onun yüzünde gezindi. Soracak öyle çok şeyi vardı ki.

Daphne'ye baktı ve yüzünde onları ayıran yılların izlerini gördü. Gözlerinin kenarlarında hafif kırışıklıklar vardı. Seger onlarda kendisininkinden başka bir yaşam tecrübesi gördü.

Artık Seger'ın onunla tanıştığı zamanki hayat dolu o masum, neşeli kız değildi.

Dingin görünüyordu. Olgun.

Daphne de onun yüzünü inceliyordu.

Daphne'yi tekrar görmenin verdiği şok yavaş yavaş yok oldu. Seger derin bir nefes alarak kendisinde konuşacak gücü buldu. "Öldüğünü sanıyordum."

Daphne içini çekerken omuzları inip kalktı. "Biliyorum."

Sesi hiç değişmemişti. Seger'ın içinde bir şeyler titredi.

"Neden benimle temasa geçmedin?" dedi sert bir sesle. "Ne kadar çok acı çekeceğimi bilmiyor muydun?"

Daphne dudaklarını yalayarak özür dilercesine onun gözlerine baktı. "Bunun en iyisi olacağını düşünmüştüm. Bunun beni unutmanı ve hayatına devam etmeni sağlayacak tek yol olduğunu sanmıştım."

Seger çenesini kenetleyerek öfkesini –bunca yıldır kendisine yalan söylenmesinin verdiği öfkeyi– bastırmaya çalıştı. Herkesten çok da Daphne'nin yalan söylemesinin. Bunu anlaması gerekiyordu.

"Yani o batan gemide değildin sen. Ne oldu peki?"

"Bir sonraki gün kalkan başka bir gemideydim. Baban eğer hangi gemiye bindiğimi bilirsen, Amerika'da gittiğim yere peşimden gelirsin diye korkuyordu."

Seger bir an bunu sindirdi, sonra ise aklı çılgınca başka sorularda gezinmeye başladı. Acı dolu sekiz yıl boyunca peşinden gelen ve içini kemiren öyle çok soru vardı ki.

"Neden bana gittiğini söyleyip veda etmedin?"

"Çünkü bırakmazdın beni."

"Aynen, bırakmazdım."

Daphne başını iki yana sallayarak tekrar onun gözlerine baktı. "Babana baş kaldırmana izin veremezdim, Seger. Mirastan çıkarılırdın. Ailesiz kalırdın. Seni dibe sürüklemek istemedim."

"Ailem *sen* olurdun."

"Ama toplumdan dışlanırdık."

Seger'ın kaşları sıkıntıyla çatıldı. "Bunun benim için hiçbir önemi olmadığını biliyordun. Toplum tarafından onay görmek hiç umurumda olmadı. Zaten sonunda kendi isteğimle toplumdan dışlanmış biri olup çıktım."

Daphne başını salladı.

Seger onun tepkisinden, Daphne'nin uzaktan uzağa kendi hayatını takip ettiğini anladı. Bunu öğrenmek tüylerini ürpertmişti. "Biliyor muydun bunu?"

"Evet. Babanın İngiltere'den gitmem arzuhalini kabul ettiğimde şartlarımdan biriydi bu. Quintina bana senin haberlerini ileteceğine söz verdi."

Seger sakinliğini koruyarak hâlâ kafasının içinde yanan sorulara odaklanmaya çalıştı. "Babam beni terk etmen karşılığında para istediğini söyledi bana."

Daphne başını iki yana salladı. "Hayır, bana bu teklifi ve parayı sunan oydu."

"Sen de kabul ettin."

"Evet, bunun için özür dilemeyeceğim. Yeni bir hayata başlamak zorunda kalacağımı biliyordum ve inan bana, bu hafif bir teselliydi."

Hafif bir teselli. Seger'ın göğsü sıkıştı ve bir panik duygusu bedeninde gezinirken, hızlı hızlı nefes almaya başladığını fark etti.

Daphne'nin bütün bunların kendisi için de korkunç olduğunu söylediğini duymak istiyordu. Kendisini *sevmiş* olduğunu duymak istiyordu; çünkü tüm bu zaman boyunca kafasına takılan ve kadınların yakınlığına güvenememesine sebep olan şey buydu. Seger daima tek aşkının, Daphne'nin, kendisini her şeye rağmen o kadar çok sevip sevmediğini merak etmişti. Birlikte geçirdikleri yılların bir yalandan ibaret olup olmadığını. Sırf bu kuşku yüzünden o zamandan beri hiçbir duyguya güven duyamamıştı.

Konuşurken sesi titriyordu. "*Sen* acı çektin mi peki?"

Daphne'nin gözleri yaşlarla doldu ve yanıt vermeden önce birkaç saniye duraksadı. "Evet, Seger, bilemeyeceğin kadar. Bunu sırf seni sevdiğim için yaptım ben."

Seger gözlerini kırpıştırdı. Damarlarında akan kan yavaşlamıştı. Uzun bir süre hiçbir şey söyleyemeden, hiçbir şey yapamadan orada öylece dikilip Daphne'ye baktı. *Daphne'ye.*

O sırada içinde bir şey dönüp arabaya bakmasına sebep oldu. Clara'yı ve onun şu an muhtemelen nasıl hissettiğini düşündü. Tüm bedeni birden güçsüzleşti. Clara herhalde onun kendisini terk ederek tek gerçek aşkı olduğuna inandığı kadına geri dönüp dönmeyeceğini merak ediyordu.

Seger yüksek sesle yutkunarak tekrar Daphne'ye döndü. "Neden gönderdin o telgrafı? Ne yapmaya çalışıyordun?"

Daphne sanki bu soruyu bekliyormuş ve yanıt vermek istemiyormuş gibi başını salladı. Arkasını dönerek ondan birkaç adım uzaklaştı ve kemer altı yolunu arşınlamaya başladı.

"Son sekiz yıldır ne tür bir hayat sürdüğünü biliyordum Seger ve içimdeki bencil yanım bundan, beni asla unutamamış olmandan memnundu. Hayatının aşkı olduğumu ve eğer Amerika'da işler yolunda gitmezse, senin hep bir yerlerde var olduğunu, beni geri almaya istekli olduğunu bilmek hoşuma gidiyordu. Sonra gazetelerde evliliğine dair haberleri okudum ve aniden artık orada olmayacağını fark ettim. Quintina bana mektup yazarak Clara'nın senin için berbat bir eş ve açgözlü, unvan avcısı cadalozun teki olduğunu söyledi. Buna inanmak ve onun bu evliliğe engel olmasına yardım etmek beni çok mutlu etmişti."

Daphne volta atmayı keserek onun gözlerine baktı. "Ama şunu bil ki, bunu Quintina için yapmıyordum. Ayrılmamıza sebep olduğu için ondan nefret ediyordum, hâlâ da ediyorum. Bunu *kendim* için yaptım; çünkü evliliğini öğrenmem seni geri istememe sebep oldu. Bu konu kapandığında, kendimde sana dönecek cesareti bulacağımı kurmaya başladım. Tekrar senin kollarında olmayı hayal ettim." Daphne bir an durarak ona imalı bir şekilde baktı. Seger onu kollarına almaya yeltenmedi. Yalnızca açıklamalarının geri kalanını duymak istiyordu.

"Ben de kendimi Adele'in mürebbiyesi olarak," diye sürdürdü Daphne sözlerini, bakışlarını yere indirip tekrar volta atmaya başlayarak, "Wilson ailesine sundum. Clara ile evliliğini tekrar gözden geçirmeni sağlayacak bir şeyler bulabileceğimi umuyordum. Mektupları ve günlükleri karıştırdım durdum. Gordon Tucker'la olan skandal ise, akla hayale gelmeyecek bir şeydi. Cennetten bir hediye gibi gelmişti bana. Bunun evliliğini sona erdirmeye yeteceğinden emindim."

"Ama olmadı," dedi Seger.

"Evet, olmadı. Sonra ben... Ben, Clara'nın Adele'e yazdığı mektupları okumaya başladım ve onun Quintina'nın söylediği gibi biri olmadığını anladım. Clara'nın yazdıklarında Gillian'dan bahsettiğini görünce, gerçekten onun duygularını paylaştım. Gillian'ı hatırlıyorum. O zamanlar küçük bir kızdı sadece ve bana karşı da nefret doluydu."

Seger başını salladı. Her şey açıklığa kavuşmaya başlamıştı.

Daphne ona yaklaştı. "Ama o mektuplar bana seninle olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlattı. Seni sevmekten asla vazgeçmedim, Seger ve hiç evlenmedim. Bunu yapmamın tek sebebi, senin gibi bir adamın aşkına sahip olmakla ne denli şanslı olduğumu anlayamayacak kadar genç olmamdı. Bir gün bir başkasıyla tanışacağımı düşünmüştüm, ama kimse senin yanına bile yaklaşamadı. Keşke bunu o zamanlar fark edebilseydim."

Daphne ondan birkaç santim uzakta durmuş, kocaman gözlerle yüzüne bakıyordu. Onun Daphne'si. Yüzü, dudakları öyle aşinaydı ki içini acıtıyordu. Kim bilir kaç gece o dudakları tekrar öpüp bu kadını kollarına almanın hayallerini kurmuştu?

Ne var ki bir şey dikkatini dağıttı ve Seger tekrar dönüp arabaya baktı.

"Seger..." Daphne uzanıp eldivenli elini onun yanağına götürerek başını kendisine çevirdi. "Bizim aramızdaki şey ender rastlanır ve olağanüstü bir şeydi. Eğer bugün beni geri istesen, sana gelirim. Eğer mümkün olsa evlenirim bile seninle, ama mümkün olmasa dahi yine de senin olurum. Bir yolu var."

Seger'ın sırtında bir ürperti gezindi. "Metresim olursun yani."

"Evet. Bazı şeyler, içinde yaşadığımız dünyanın kurallarından daha önemli. Bunu bana sen öğrettin ya da en azından

sekiz yıl önce öğretmeye çalıştın. Haklı olduğunu fark etmem bu kadar zaman aldı. Seni seviyorum, Seger."

Seger yavaşça onun elini yanağından çekti. Birkaç saniye avucunda tuttu ve dudaklarına götürüp öptü. "Üzgünüm, Daphne. Yapamam."

"Neden? Seni tekrar kıracağımdan mı korkuyorsun? Çünkü asla böyle bir şey yapmam. Artık daha olgunum. Neyin önemli olduğunu biliyorum."

Seger bu sözlerin derinliğine dalarak kendisinde de bir olgunluk hissetti."Ben de."

Daphne yavaşça eldivenli elini onunkinden çekti. "Clara ile evliliğin."

Seger başını salladı.

Daphne arabaya bakarak başını salladı. "Çok geç kaldım o halde."

"Evet."

Daphne, bunca yıldan sonra Seger'ın kalbini çalmayı başarmış bu kadını görmek istercesine arabaya bakmayı sürdürdü, ama perdeler çekiliydi. "Çok özel biri olmalı."

"Öyle. İkimizin vedalaşma zamanı geldi."

Daphne ona bakarken gözle görülür bir şekilde irkildi. Sonra başını salladı. "Anlıyorum, ama öncelikle sana... Sana bir şey vermek istiyorum."

El çantasına uzanarak birbirine kurdeleyle bağlanmış bir mektup destesi çıkardı. "Al bunları."

"Ne ki bunlar?"

Seger huzursuzca bunun aşkını dökmek için olup olmadığını merak etti. Bu mektupların amacı fikrini değiştirmesini sağlamak mıydı?

Daphne gülümsemeye çalıştı. "Herhalde bunların benden olduğunu sanıyorsun, ama değiller. Clara'nın Adele'e yazdığı mektuplar. Ben aldım hepsini. Bunları okumalısın."

Seger mektupları kabul etti ve karısının en üstte duran zarftaki şık el yazısına baktı. "Bunlar benim değil ki okuyayım."

"O zaman önce ondan izin al; çünkü karın hakkında bazı şeyleri anlaman gerekiyor."

Seger'ın bakışları onu bulurken tüm bedeninde bir endişe duygusu gezindi. "Ne gibi?"

"Seni ne kadar çok sevdiği gibi."

Seger tek bir şey bile söyleyemeden Daphne'ye bakakaldı.

Daphne kendisini zor da olsa gülümsemeye zorladı. "Bugün," dedi, "iki şeyden birinin olacağını biliyordum. Ya beni geri isteyecektin ya da karına sadık kalacaktın. İkincisine hazırlamıştım kendimi."

Seger, Daphne'nin güneş ışığı vuran üzüntülü yüzüne bakmayı sürdürdü. "Neden yapıyorsun bunu?"

"Çünkü bu mektupları okuduğumda ağladım. Onun seni benden çok daha fazla sevdiğini fark ettim; çünkü ben sana sandığın kusursuz kadın olmadığımı ispatlamam gerekirken, sekiz yıldır hatıramı kafanda idealize etmene bencilce izin verdim. Bunun da ötesinde, kendimden utandım; zira para için senden ayrılmaya gönüllüydüm Seger."

Seger bunun daha önce hiç duymadığı bir özgürlük hissi verdiğini fark ettiğinde kalbinin çarptığını hissetti. Daha önceden kendisini hiçbir şeye ve hiç kimseye adamadığından dolayı özgür olduğunu zannediyordu, ancak gerçekte hiç de öyle değildi. Zincirlere vurulmuş, sevmekten korkmuştu. Clara'yı kalbindeki zırhın içine almaya korkmuştu.

Bunların hiçbirinin önemi kalmamıştı artık. *Bu...* Geçmişe yönelik yanılgılarına dair edindiği bu yeni anlayış şu an sahip olduğu olağanüstü armağana kalbini ve aklını açıyordu.

Seger gözlerini mektuplardan ayırmadan, kendisi ona tüm kalbini vermeye hazır değilken Clara'nın gösterdiği sabır ve anlayışı anımsadı. Ona hiç onu sevdiğini söylememişti Seger. Daha önceden bunu bilmiyordu, ama şimdi... Evet, artık biliyordu.

Onu o kalabalık balo salonunun öbür ucunda gördüğü andan beri arzulamıştı. Ve ondan beri geçen her gün, bu arzusu artarak en sonunda aşka dönüşmüştü.

Aşk! Şimdi Daphne burada, önünde duruyordu ve Seger karısına âşık olduğunu, onun da kendisine duyduğu aşkta tereddütsüz olduğunu anlıyordu.

"Bunları okumama gerek yok," dedi Seger. " Onun neler hissettiğini zaten biliyorum." *Bunu bana her gün gösterdi. Ben onu kendimden iterken o direnmeyi sürdürdü.*

Daphne'nin sesi sanki çok uzaklardan geliyormuş gibiydi. "Bir şeyi daha bilmen gerekiyor, Seger. Quintina, dün Clara'yı takip etmesi için Gordon Tucker'a para ödedi. Biliyorum; çünkü onu görmeye gittim. Bana Clara'nın kendisinden nefret ettiğini; çünkü kendisinin seninle Clara'nın arasındaki şeye bir tehdit oluşturduğunu söyledi."

Seger, Daphne'nin koluna dokundu. "Teşekkürler."

Daphne içini çekti. "Sana yaptıklarım için üzgünüm, Seger. Yeterince acı çektin. Mutlu olmayı hak ediyorsun."

Seger ona baktı ve bir adım atarak Daphne'yi sıkıca kucakladı.

Clara arabanın penceresinden dışarı göz atarak Seger'ın Daphne'nin elini öpmesini seyretti ve bunu görmeye daha fazla dayanamayacağını hissetti. Öfke dolmuştu. Yumruklarını

öyle sıkmıştı ki, canı yanıyordu. Hava alması lazımdı. Kapıyı açarak dışarı çıktı ve arabanın öbür tarafına –onlara bakmak zorunda kalmayacağı ve onların da kendisini göremeyeceği tarafına– geçerek başını geri yasladı. Kocası acaba şu an neler hissediyor, neler düşünüyordu? Daphne'ye duyduğu aşk tekrar kalbine dolmuş, şu an kendisini seyreden ve bekleyen bir karısı olduğunu çoktan unutmuş muydu?

Bir karısı olduğunu.

Bir aydan biraz daha fazla bir zaman önce, özgür bir adamdı.

Clara'yla alelacele evlenmişlerdi. Şimdi bundan pişmanlık mı duyuyordu?

Ona evlenme teklif etmek aniden hayatında yaptığı en kötü, en düşünmeden yaptığı iş gibi mi gelmeye başlamıştı?

Clara o an kendisinin farkında olmayan arabacıya bir göz atarak ne yapması gerektiğine karar vermeye çalıştı. Söz konusu kocasının kederli kalbi olduğunda her zaman anlayışlı davranmıştı, ama bu kadarı da fazlaydı. Seger onun anlayışını kullanmaya başlamıştı ve artık bunun ağırlığını kaldıramayacaktı. Clara da nihayetinde azize değildi. Tutkuları ve korkuları olan bir kadındı. Bunu hiç düşünmüş müydü Seger acaba? Hayır. Şu an onun burnunun dibinde başka bir kadının elini öpüyordu, hayatının aşkı olduğunu kabul ettiği kadının.

Aynen Bayan Gunther'ın dediği gibi olmuştu her şey. Clara bununla yaşayabilir miydi? Her gün kalbinde böyle bir yara açacak bir evliliği sürdürebilir miydi? Daphne olmasa, Gillian, Leydi Cleveland ya da kocasının tadına bakmak isteyen başka güzel erkek avcıları olacaktı ve Clara hiçbir zaman bunun kendisini rahatsız etmesine izin vermeyecek denli kocasına güvenmeyi öğrenebileceğinden emin değildi.

Böyle gidemezdi bu.

O sırada bir taksi yanaştı. Bu öfkeden ve acıdan kaçma ihtiyacı tüm mantık duyusuna hâkim oldu.

Clara öne doğru bir adım atarak elini salladı.

Taksi gelip önünde durdu ve Clara bindi.

Kapıyı kapatır kapatmaz, kendi aracının sürücüsüne baktı ve adam onu fark etti. Sürücü hızla öne doğru bir hamle yaptı ama bir şey yapması için çok geçti. Taksi yolda ilerlerken Clara uzaklaşmaya başlamıştı.

Clara halinden memnundu. Seger'ın onun hayatı boyunca kendisine sadık olacak desteği olmadığını öğrenmesinin vakti gelmişti. Bu kez de değişiklik olsun diye, Seger'ın içi içini yesindi.

Seger arabasına doğru yürüdü. Clara'yı görüp dünyada ondan başka hiçbir kadını istemediği ve artık Gordon konusunda doğruyu söylediğine dair elinde somut kanıt olduğunu anlatmak için sabırsızlanıyordu. Hiç vakit geçirmeden Gillian ve Quintina meselesini halledeceğine ikna edecekti onu.

Seger arabaya yaklaşınca, sürücü ayağa kalktı. "Lordum..."

Seger elini kaldırdı. "Şimdi olmaz, Mitchell."

Seger sürücüyle uğraşmadan arabasını kapısını açtı. Bakışları bir koltuktan diğerine gezindi. Araba boştu.

Seger geri çekilerek Mitchell'a baktı. "Markiz nerede?"

Adamın yüzü endişeyle gerilmişti. "Arabadan öyle sessizce inmiş ki, uzaklaşana dek fark edemedim. Taksiye binmiş, lordum."

Panik duygusu Seger'ın bütün bedenini kapladı. Elini yumruk yaparak arabanın yanına vurdu. "Ne tarafa gitti?"

Adam eliyle gösterdi. "Şu tarafa, lordum."

Seger caddenin ilerisini görmek için arabanın arkasını koşarak dolaştı. "Ne kadar zaman önce?"

"Birkaç dakika."

Caddede bir sürü araba vardı. Onların arasında Clara'nın bindiği arabayı bulma ihtimali çok düşüktü.

Seger hızla arabanın öbür tarafına geçerek içeri oturdu. "Beni Rawdon Evi'ne geri götür."

Clara'nın eve gitmekle yetinmiş olması için dua etti.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Seger, Londra'daki evinin kapısını açtı ve durup şapkasıyla paltosunu çıkarmaya tenezzül etmedi. Basamakları ikişer ikişer çıkarak yukarı koşturdu ve doğruca Clara'nın odasına gitti.

"Clara!" Kapıya bir kez vurarak içeri girdi, ancak oda boştu. Sonra kendi yatak odasına geçti ve oraya baktı, sonra kabul salonuna yöneldi.

Quintina ile Gillian'ın ağırbaşlı bir halde ellerinde nakışları, yanlarında bir tepsi çay ve çörekle sandalyelerinde oturduğunu gördüğünde eşikte durdu.

"Seger, canın sıkkın gibi," dedi Quintina, tatlı bir sesle. "Sorun ne?"

"Clara eve geldi mi?"

Quintina elindeki nakışı bırakarak ayağa kalktı. "Hayır. Neden? Yüce Tanrım, umarım yine o acınacak haldeki Bay Tucker'la çekip gitmemiştir. Bundan mı endişeleniyorsun? Sana nasıl yardımcı olabiliriz? Gillian, Clara sana hiçbir şeyden bahsetti mi? Bu sabah nereye gittiğini söyledi mi?"

Gillian yanıt vermek için ağzını açtı, ama Seger odaya girerek bir bakışıyla onu susturdu. "Zahmet etme."

"Affedersin!" dedi Gillian, onun ses tonundan şaşkınlığa uğramış gibi.

Seger üvey annesinin önünde dikilerek ona buz gibi baktı. "Clara, Gordon Tucker'ın yanında değil, onu da hiçbir şekilde bu evde ağırlamadı."

"Seger, nasıl sana karşı dürüst davranmamışken Clara'nın tarafını tutarsın?"

"Clara haksızlığa uğradı, Quintina. Hem senin, hem Gillian'ın yüzünden. Akşama kadar ikiniz de bu evden gitmiş olacaksınız."

İki kadın da şaşkınlıkla sessizliğe gömüldüler.

Quintina kendisini toplamayı başardı. "Seger, Clara'yla onun yapısını pek anlayamadan, birdenbire evlendin. Şimdi onun hilebaz biri olduğunu ve senin kendisine inanman için aklını çeldiğini biliyoruz. Henüz çok geç değil. Seni bundan kurtarabiliriz."

Seger başını iki yana salladı. "Hayır, hanımefendi. Hilebaz olan sensin. Yıllar önce Daphne ile arama girerek bana onun öldüğünü söylediğinde bir kez mahvettin beni. Bunu bir daha yapamayacaksın."

"Sizin aranıza *ben* girmedim. Gitmek Daphne'nin tercihiydi ve onun ölümünden beni suçlu tutamazsın."

Quintina'ya doğru bir adım daha attı ve Seger'ın sesi alçalarak neredeyse fısıltıya dönüştü. "İkimiz de Daphne'nin hayatta olduğunu biliyoruz."

Odadaki tüm sesler, saatin tik takları, şöminedeki alevin çıtırtısı kapkara bir hiçliğe sürüklendi adeta.

Quintina gözlerini kocaman açarak Seger'a baktı. "Böyle bir şey bilmiyorum ben."

"Yeterince yalan işittim." Seger buz gibi bakışlarını Gillian'a yöneltti. "Ve yeterince insafsızlık gördüm. Clara benim karım ve onun mutluluğu da öncelikli meselem."

Quintina onun kolunu tutmak için çaresizce atıldı. "Sağlıklı düşünmüyorsun, Seger. Bu Tucker denen adama duyduğun kıskançlık başını döndürdü senin."

Seger kapıya doğru ilerledi. "Aklım hiç şimdikinden daha sağlıklı ve berrak olmamıştı." Ne var ki o sırada Gillian nakışını yere fırlatıp ona seslendi ve Seger arkasını döndü.

"Benim işim değildi bu, Seger! Beni her şeye Quintina bulaştırdı."

Seger onun sesindeki çaresizliği fark etti. Bunu gözlerinde gördü, ancak her şey için çok geçti artık. "Senin kendi aklın var, Gillian. Bunu kullanabilirdin." Sonra üvey annesine döndü. "Galler'deki erkek kardeşine telgraf çekip şu an Gillian'la ikinizin, onun evine doğru yola çıktığınızı haber vereceğim. Aynı zamanda hayatınızı sürdürmek için yeterli miktarı almanızı sağlayacağım, Quintina; zira babamdan dul kaldığın için bu hakkın var. Karşılığında tüm istediğim, bu eve bir daha ayak basmamanız."

Bu sözlerle salondan çıkarak arabasına döndü.

"Wentworth Evi'ne gidelim," dedi sürücüye, karısını orada bulacağını ve onun kendisini dinlemeyi kabul edeceğini umarak.

Seger, Wentworth Evi'nin girişindeki kemerlerin altında dikilerek kâhyaya Leydi Rawdon'ın içeride olup olmadığını sordu. Adam soruya yanıt vermedi ve Seger'ı içeri davet ederek beklemesi için dükün meşeyle kaplı çalışma odasına yönlendirdi.

Harika, diye düşündü Seger, kendisini sözde "Tehlikeli Dük"ün meşhur öfkesinden nasibini almaya hazırlayarak. *Kahretsin,* buna vakti yoktu. Clara'yla konuşması gerekiyordu.

Nihayet çalışma odasının kapısı açıldı ve James içeri girdi. Kapının hemen orada dikilirken upuzun ve amansız görünüyordu. Bir an Seger'a dik dik baktı ve odada ilerleyerek iki kadeh konyak doldurdu.

Birini Seger'a uzatarak, "Bu rahatsız edecek denli tanıdık bir an," dedi.

Seger kadehi alarak hiç dokunmadan masaya koydu. "Clara burada mı?"

James bir an onu tarttı ve kendisi de kadehini bıraktı.

"Bir seferinde baldızıma ihmalkâr davranmayacağına dair bana söz vermiştin, Rawdon."

"Evet."

"Görünüşe göre sözünü tutmadın."

Seger çenesini sıktı. "Hayır, tutmadım. Onu incittim ve bunu biliyorum. Ama ona sadakatsizlik etmediğime, hatta bunun aklımın ucundan dahi geçmediğine dair seni temin ederim."

James, Seger'ın savunmasını bir an kafasında tarttı. "Clara buna inanmıyor ama. Hele de bu sabah olanlardan sonra."

"Burada o zaman?" diye sordu Seger, tekrar her şeyi yoluna sokabileceği umuduna tutunarak.

"Evet."

Seger, göğsündeki ağırlığın kalktığını hissetti. "Onu görmem gerek."

"Ama o *seni* görmek istemiyor."

"Bunu o mu söyledi? Yoksa sadece onu korumaya mı çalışıyorsun?"

"İkisine de evet."

Seger yutkunarak öfkesini bastırmaya çalıştı ve odayı arşınlamaya başladı. "Bu sabah buluştuğum kadının... Benim için hiçbir anlamı yok."

Tanrım, niye açıklama yapmaya çalışıyordu ki? Açıklamalarını duyması gereken tek kişi Clara'ydı.

"Anladığım kadarıyla," dedi James, "Clara seninle evlendiğinden beri epey bir sıkıntıya katlandı. Clara benim karımın kız kardeşi ve bu durumun sürmemesini sağlamanın benim görevim olduğunu düşünüyorum."

Seger'ın tüm bedeni gerildi. "Clara *benim* karım, Wentworth ve onun mutluluğuna ilişkin her türlü görev benim meselem, senin değil."

Dükün bakışları kısıldı. "Senin görevlerini yerine getirebildiğinden emin değilim doğrusu. Geçmişte pek böyle eğilimler göstermiş değilsin."

"Belki de," diye yanıtladı Seger, sinirli bir şekilde. "Ama hepimiz büyüyoruz ve hatta bazılarımız ikinci bir şansı hak ediyor. Senin de bu fikri benimsediğini sanıyordum."

Aralarındaki gerginlik bıçakla kesilebilirdi. "Evet," dedi James. "Ve sana da ikinci bir şans verildi zaten. Üçüncü bir şansı hak ettiğinden emin değilim yalnızca."

"Yanlış bir şey yapmadım ben. O kadınla görüşmek zorundaydım. Clara'ya ilişkin verecek bilgileri olduğunu söylemişti ve onun kim olduğunu anladığımda, onunla konuşmak zorundaydım. Çünkü o..."

"Onun kim olduğunu biliyorum."

Seger kendisini duvarla konuşuyormuş gibi hissetti. "O zaman neden onunla konuşmak zorunda olduğumu anlıyorsundur. Ama artık bitti. Onunla bir daha asla görüşmeyeceğim. Benim için önemli olan tek şey Clara'nın..."

Sesi düştü.

Sözünü tamamlayamadı.

Tanrım, ayakta durabileceğinden bile emin değildi.

"Lütfen, James," dedi ileriye doğru sarsak bir adım atıp acınacak halde göründüğünü bile bile çaresizce yalvararak. Gözlerinin dolduğunu, sesinin düştüğünü bile bile. "Onu görmem *gerek.*"

James uzun, acı verici bir an boyunca gözlerini ona dikip baktı ve derin bir nefes alırken göğsü inip kalktı. Dönüp kapıyı açtı.

"Sophia'yla birlikte çocuk odasında. Üçüncü kat."

Seger, James'i bir parça şaşkınlıkla süzdü ve ona doğru ilerledi. "Teşekkürler," dedi eşikte onun önünde bir an duraksayarak ve karısını bulmak için merdivenlere koşturdu.

Clara pencerenin başındaki sallanan sandalyeye oturmuş, Liam'ı sallayarak uyutmaya çalışırken gri gökyüzüne ve yaşlı bir İngiliz meşesinin kurumuş yapraklarına bakıyordu. Başını geri yaslayarak kundağı göğsüne bastırdı ve gözlerini kapattı ama Sophia eğilip bebeği kollarından almaya yeltendiğinde bir parça şaşkınlıkla tekrar açtı.

"Ben alayım onu."

"Ama daha yeni uyuyor," diye fısıldadı Clara.

Ablası onu neredeyse azarladı. "Clara, ben *alayım* onu."

Bir şeylerin yolunda olmadığını fark eden Clara, kapıya bir göz attı.

Kocası kapının eşiğinde dikilmiş, iri ve erkeksi bedeni girişi tamamen örtmüş halde duruyordu.

Clara'nın tüm duyuları titreşmeye ve kalbi kuş gibi çırpınmaya başladı. Bu sabah olup bitenlerden sonra bile, Seger bu dünyadaki en yakışıklı adamdı. Hâlâ onun arzularına yenilmesine sebep oluyordu.

"Seger."

Seger, Liam'ı kapıya doğru taşıyan Sophia'ya yalvarırcasına baktı.

"Hazır John bakıcıyla bebek arabasındayken Liam'ı uyutmak için yatağıma götürsem iyi olur sanırım," dedi Sophia. "Belki de gidip şey yaparım... Şey..." Sophia ne diyeceğini bilemeden Seger ve Clara'ya baktı. "Gideyim ben."

Onları çocuk odasında baş başa bıraktı. Clara sandalyeden kalkarken, tüm bedeni gerilerek pek çok seferinde Seger'a ondan faydalanma gücü veren ve onun istediği adam olduğuna inanmasını sağlayan tepkilere karşı koymaya çalıştı.

Clara gerçekten hiç de öyle olduğunu sanmıyordu. Seger daima öbür kadınların tadını çıkaracaktı. Tüm bu zaman boyunca Clara bunu inkâr etmişti, hepsi o.

Seger, onun kendisini hoş karşılayıp karşılayamadığından emin olamamıştı ve önce nabzını yoklamak istermişçesine ağır ağır ona doğru ilerledi.

"Clara," dedi yumuşak bir sesle. "Neden o taksiye bindin?"

Clara çenesini hafifçe kaldırdı ve onun bunu neden yaptığını nasıl olup da anlayamadığını merak etti. Belki de yalnızca masumu oynuyordu. "Çünkü seyretmeye dayanamadım."

"Görecek bir şey yoktu ki." Seger dikkatli bir şekilde ona biraz daha yaklaştı.

Clara ona arkasını dönüp odanın öbür tarafına doğru ilerleyerek karşılık verdi. "Bu bir görüş meselesi." Seger sessizce kendisine yaklaşırken tüm içgüdüleri onun yakınlığının verdiği gerilimi hissediyordu.

"Hayır, görüş meselesi değil bu," dedi Seger. "Dinle beni." Onun kollarını tutarak kendisine çevirdi. "Neler olduğunu anlamak için Daphne'yle konuşmak zorundaydım. Şoka girmiştim. Bunu anlaman gerek."

"Her şeyi anladım ben, Seger. Anlamaktan başka hiçbir şey yapmadım zaten, ama artık kaldıramıyorum. Evliliğimize dair kuşkularıma bahaneler bulmayı sürdüremem. İçten içe

deli gibi korkarken anlayışlı ve sabırlı davranmaya devam edemem. *Sana güvenmiyorum ben.* Bu sabah bunu fark ettim. Senin onunla konuşmak için çekip gitmeni izlerken midem sıkıştı. Beni terk edeceğinden emindim."

"Seni terk edecek değilim."

Clara onun gözlerine baktı ve samimiyetini gördü. Çaresizliğini. Ama yaşadığı her şeyin ardından, buna inanabileceğinden emin olamıyordu. Belki de bu yalnızca onu sakinleştirme yöntemiydi, böylece Clara ona ihtiyacı olan özgürlüğü verecekti.

Clara gerisini düşünmek dahi istemiyordu.

Clara beşiğin başındaki masaya giderek Liam'ın oyuncaklarını birer birer kutuya koymaya başladı.

"Daphne metresim olmak istedi," dedi Seger.

Clara bir an donakaldı, ama sonra kendisini yaptığı işe devam etmeye zorladı. "Hiç şaşırmadım. Londra'da aynı şeyi isteyecek bir sürü kadın var."

"Ama ben onları istemiyorum. Daphne'yi de. Ona bunu söyledim. Amerika'ya dönüyor."

Clara arkasına dönerek ona baktı. "Sana nasıl inanabilirim ki? Sekiz yıldır evlenmemiş olmanın sebebi o! *Beni* sevmeyi başaramamanın sebebi o!"

Seger başını iki yana salladı. "Belki o şekilde yaşamayı tercih etmemin sebebi oydu, ama şu an bizim aramızda olanlarla hiç ilgisi yok."

Seger ona yaklaşarak yüzünü avuçlarına aldı. "Seni sevmeyi başaramadığım için üzgünüm, Clara, ama bunun Daphne'yle hiçbir ilgisi yoktu. Belli bir yaşam şekline öyle alışmıştım ki, başka herhangi bir şey hayal etmek dahi imkânsız bir hale gelmişti. Bende bir kadını sevme yetisi olmadığına inanmaya başlamıştım. Ama seni gördüğüm ilk andan itibaren, senin farklı

olduğunu anladım. Her şeyin farklıydı: görüntün, bana hissettirdiklerin. Diğer bütün kadınlar senin gölgende kalıyordu, hâlâ da öyleler. Sen benim en iyi arkadaşım, sevgilim, sırdaşım ve yoldaşım oldun. Her günümüzü cennetten bir parça haline getirdin ve ayrı olduğumuzda senden başka hiçbir şey düşünemez oldum. Nefessiz ne kadar yaşayabilirsem, sensiz de ancak o kadar yaşayabilirim. Seni kaybedecek olursam ölürüm ve bu, bana kalırsa aşk."

Clara kocasının gözlerindeki ışıltıyı gördü ve yavaşça gözlerini kırpıştırdı. Ona inanabilir miydi?

"Seger..."

Ne söylemek istediğine dair en ufak fikri yoktu. Tüm bildiği kocasının onu öptüğüydü. Onu kollarına aldığı, sakinleştirdiği, yatıştırdığıydı.

Kocası öyle güzel öpüşüyordu ki. Dili ve dudakları ağır ağır Clara'nın dudaklarında geziniyordu. Clara'nın göğüsleri onun sert göğsüne yaslanırken tüm bedeni arzuyla titredi. Bedenlerinin birbirine dokunan her yerine ateş basarken aralarındaki bu yakınlık, Clara'nın kalbinin çevresine düzmeye uğraştığı buz kristallerini eritmeye başladı.

Seger onun yüzünü avuçlarından ayırmadan gözlerine baktı. Clara'nın bedeni arzuyla sızlıyordu. "Senden başka hiçbir kadını istemiyorum, Clara. Seni *seviyorum* ve hep seveceğim."

Clara her zamanki gibi onun iradesine boyun eğdiğini hissetti.

Aksi elinden gelir miydi ki? Onun kollarında eriyor, kendisini onun güçlü, becerikli ellerine bırakmak için alev alev yanıyor, onun tenini teninde hissetme ihtiyacıyla titriyordu.

Clara bu zayıflığını bastırmaya uğraştı. Güçlü olmak zorundaydı. Bu denli kolay vazgeçemezdi. Hayatında bir dönüm noktasıydı bu. Şimdi kurallarını koyacak ve ondan sadakat ve

saygı isteyecekti ya da ona önünde uzanan yıllar boyunca kalbini ezip geçme gücünü bahşedecekti.

Konuşurken sesi titriyordu. "Bana gerçeği söylediğine nasıl güvenebilirim? Bu olup bitenler geride kalır kalmaz eski haline dönmeyeceğine? Hayatımı böyle sürdüremem, Seger, sürdürmeyeceğim de. Böyle bir ıstırap çekmektense, tüm hayatımı yalnız geçirmeyi yeğlerim ve eğer sen bana sadık kalmayacaksan *öyle yapacağım.*"

Seger nazikçe onun saçlarını okşadı. "Clara, sana öldüğüm güne dek, hatta sonrasında da hep sadık kalacağım."

"Bunlar laftan ibaret, Seger. Bundan daha fazlasına ihtiyacım var. Kanıta ihtiyacım var."

"İşte kanıtın!" Seger avucunu göğsüne bastırdı. "Değiştim ben. Seninle tanıştığım andan beri her geçen gün eski halimin sığ kabuğundan kurtuldum. Bunu içimde hissedebiliyorum. Yine bir bütünüm artık. Eminim sen de bunu görebiliyorsundur." Sıcak, nazik elini onun yanağına yasladı. "Gözlerimde göremiyor musun? Sesimde duyamıyor musun? Kalbinde hissedemiyor musun? Tanrım, bu sabah Daphne *capcanlı* bir halde karşıma çıktı ve bana metresim olmayı teklif etti, ben ise onu reddettim. Bu, dünyada istediğim tek kadın olduğunu yeterince kanıtlamıyor mu? Kalbimin yalnızca senin için çarptığını? *Seni seviyorum,* Clara. Benim tüm dünyam sensin."

Clara sevgiyle kocasına bakıp söylediklerini dinlerken gözlerinde mutluluk yaşları belirmeye başladı. Tüm kalbiyle dinliyordu onu. Seger haklıydı. Değişmişti ve Clara bunu onun gözlerinde görebiliyordu. Yalnızca içgüdülerine güvenmekten çok korkuyordu.

Ama Clara onu seviyordu. Hiç değilse o kadarını biliyordu.

"Ben de seni seviyorum," diye hıçkırdı.

Seger onu kollarına aldı ve sıkıca kavrayarak yanaklarını, boynunu ve sonunda dudaklarını öptü.

"Clara, sana karşılığında hiçbir şey vermediğim zamanlarda bile bana öyle çok şey verdin ki. Hayatımın geri kalanını seni ne kadar sevdiğimi göstererek geçirmek istiyorum. Seninle çocuklarımız olsun, seyahate çıkalım, birlikte yaşlanalım istiyorum. Sana İngiltere'nin görüp göreceği en sadık koca olacağımı ispatlamak istiyorum."

Clara, çocuk odasının penceresinden içeri doluşan akşamüstü güneşinin altında yakışıklı kocasına bakarken, içi bin bir duyguyla doldu.

"Quintina ile Gillian'ı evden gönderdim," dedi Seger. "Bir daha asla sana acı çektirme fırsatları olmayacak. Elimde olduğu sürece, hiç kimsenin olmayacak."

Seger, Clara'nın dudakları arzuyla yanmaya başlayana dek onu öperken, Clara tüm hayallerinin gerçek olduğunu hissederek ona sıkıca tutundu. Ona güveniyordu, ruhunun derinliklerinde Seger'ın daima olduğunu sandığı kişi olduğunu hep biliyordu. Bugün, olabilecek en kötü şeyden korkmuştu. Hayatı boyunca kırık bir kalple yaşayacağını sanmıştı, ama Seger onu bundan kurtararak gerçekleri göstermişti.

"Lütfen şunu iyi bil," dedi Seger. "Seni asla bırakmayacağım, senden önceki acınası hayatımın boş varlığına asla geri dönmeyeceğim. Sen benim tüm dünyamsın Clara ve seni tüm kalbimle seviyorum."

Clara gülümseyerek onun dipsiz yeşil gözlerine baktı ve kollarını boynuna sararak katıksız mutluluk gözyaşları dökmeye başladı.

HASRET KARDEŞ =)

SONSÖZ

Üç hafta sonra

Quintina, erkek kardeşinin Galler'deki evinde Gillian'ın kaldığı mavi konuk odasına girdi. Şifoniyerde bir not duruyordu.

Quintina'nın midesine ani bir korku saplandı. Bunun iyi bir haber olmayacağını hissetmişti.

Sevgili teyzeciğim,

Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, ama ben gidiyorum. Gordon Tucker ile Amerika'ya gidiyorum; çünkü ona âşık oldum. O çok yakışıklı, heyecan verici bir adam ve bana güzel olduğumu söylüyor. Sanırım nihayet mutluluğu buldum.

Sevgiler,

Gillian.

NOT: Para sıkıntısı çektiğimizden bana ödünç verdiğin pırlanta gerdanlığı yanıma aldım.

Quintina notu iki kez okudu ve yatağın başındaki koltuğa yığılıp kaldı. Hayır, hayır. Hayır! Gillian bir hapishane mahkûmuyla kaçıp gitmiş olamazdı. Çok daha öte bir şey olabilirdi o! Bir dük ya da kontla evlenebilirdi!

Susan şimdi hayatta olsa neler düşünürdü kim bilir? İşleri yoluna sokamadığı, kızına daha çok dikkat etmediği için Quintina'yı suçlardı.

Quintina yüzünü ellerine gömerek hıçkırdı. Sevgili yeğeninin, müteveffa kız kardeşinin tek çocuğunun bir Amerikalı olacağını kabul edemezdi!

Clara, Seger'ın yatağa girmesi için örtüleri kaldırarak ona sokuldu. "Neredeyse on dakikadır bekliyorum seni. Neden bu kadar uzun sürdü?"

Seger, Clara'nın çok sevdiği o çarpık gülüşüyle baktı. "Sabahlığımın düzgün durduğundan ve saçlarımın yerli yerinde olduğundan emin olmak istedim."

"Neden?" diye sordu Clara, cilveli bir sesle. "Sadece ben varım burada."

"Sadece sen mi? Sadece sen ha? Sen evrenin merkezisin, aşkım benim."

"Çok uzun sürmeyecek bu ama," diye yanıtladı Clara.

Seger sorgularcasına ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Şunu demek istiyorum ki, çok geçmeden evrenimizin yeni bir merkezi olacak, hayatım. Tam olarak söylemek gerekirse sekiz ay kadar sonra."

Seger'ın gözleri sevgi ve mutlulukla ışıldadı. "Emin misin?"

"Evet. Bugün doktora gittim."

Seger'ın yüzü soldu ve gözlerini Clara'nın dümdüz karnına kaydırarak elini yasladı. "Bir bebek."

"Evet, Seger. *Bizim* bebeğimiz."

Seger onun gözlerine bakarak dudaklarını onunkilere yaklaştırdı. "Ben bu dünyadaki en şanslı adamım. Hepsi senin sayende."

"Benim senin sayende dünyanın en şanslı kadını olmam gibi."

Seger onun üzerine uzanarak tüm dünyayı unuturcasına dilini onun dudaklarında gezdirip onunkine doladı ve tekrar öptü onu. Kalçaları yavaş ama kararlı hareketlerle gidip gelirken Clara'nın içinde bir uyarılma hissi yükseldi. Clara kendi kalçalarını da onunla hareket ettirirken uzun bacaklarını onun bedenine doladı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Seger onun kulağına, sıcak ve nemli nefesiyle. Öpücüklerini boynunda gezdirerek onun şehvetle kıvranmasına neden oldu.

"Ben de seni seviyorum. Hayatın bu denli muhteşem olabileceğini hiç bilmiyordum, Seger. Hadi, seviş benimle."

Seger sırıtarak burnunu onunkine sürttü. "Sizin her arzunuzu yerine getireceğim, leydim. Nereden başlamamı isterdiniz?"

Clara ona gülümsedi. "Nereden istersen. Daima ne istediğimi biliyor gibisin, hatta ben bilmiyorken bile."

Clara başını yastıktan kaldırarak onun aralık dudaklarını öptü ve Seger dudaklarını boynundan geceliğinin açık yakasına doğru kaydırırken gevşedi. Sırtında bir ürperti dolaştı. Seger sıcak elini içeri götürerek göğsünü okşarken Clara onun dudaklarının göğsünde gezinmesinin verdiği hissin bedeninde dolaşmasının tadını çıkarak içini çekti.

"Seni hak edecek ne yaptım ben?" diye sordu Seger, Clara'nın geceliğini yukarı doğru kaydırıp onu kavrarken.

"Zevk verdin bana."

"Umarım zevkten fazlasını vermişimdir."

"Evet, çok daha fazlası."

Seger onun üzerine yerleşerek içeri doğru girmeden önce durdu. Clara onun kendisine yaslandığını hissedebiliyordu.

Sabırsızlıkla kalçalarını yukarı bastırdı ve onun başının hafifçe içine girdiğini hissetti. Seger kıpırdamadan ona sırıttı.

"Devam et," dedi Clara duraksamadan.

Seger'ın sesi baştan çıkarıcı bir şekilde muzipti. "Emin misin?"

"Evet."

Seger titreşen mum ışığında onun burnunu öptü.

"Kesinlikle emin misin?"

Clara'nın tüm bedeni arzuyla titrerken başı yastıktan kaydı. "Evet!" diye bağırdı, gülerek.

Seger gülümsedi. "O zaman her şeyimi alabilirsin, aşkım, ömrümün geri kalanında, hatta sonrasında. Bana hayatımı geri verdiğin için teşekkür ederim."

Sonra yavaşça, çok yavaşça, Clara kendisinden geçerek titrerken kendisini ona bastırdı.

YAZARIN NOTU

Oscar Wilde'a göre İngiliz beyleri Amerikalı kadınlara "olağanüstü canlılıkları, hazırcevaplılıkları, bitmez tükenmez ilginç replikleri" nedeniyle hayranlık besliyordu. Eğer bu kadın bir de vârisse, çok daha iyiydi.

Viktoryan döneminin sonlarında ve yirminci yüzyılın başlarında, yaklaşık yüz kadar Amerikalı vâris İngiliz soylularıyla evlendi. Parayla unvan arasında yapılan adil takas, zamanın işkolu halini almış, milyonlarca Amerikan doları, varlıklarını yitirmiş İngiliz lortlarının eline geçmişti. Bu lortlar banka hesaplarını doldurmak için çalışamazlardı; zira bu hiç de beyefendice olmazdı. Bu bakımdan, para için evlenmek İngiliz aristokrasisinde yeni görülmüş bir şey değildi. Yüzyıllardır süregelen bir olaydı. Ne var ki Amerika'daki modern sanayileşmeyle Wall Street kendi başına çıkagelmişti. "Yeni Para" her yere sıçramıştı ve yalnızca zengin değil, güzel ve neşeli gelinler için yepyeni bir pazar oluşmuştu.

Peki, neden bu Amerikalı babalar kızlarını ve bin bir güçlükle kazanılan servetlerini okyanusun ötesine, yüz yıl önce savaştıkları bir ülkeye göndermek istiyorlardı?

Marion Fowler'ın kitabı *In a Gilded Cage*'de söylediği gibi, "sınıf kavramının *şiirselliğine*" hasretlerdi. Amerika'da "Eski Para" sahibi, servetlerini miras almak yerine çalışarak kazanmış

kişilere burun kıvıran insanlardan hoşlanmıyordu bu yeni zenginler. Saygı görmek istiyorlardı. Nezaket istiyorlardı. Salt maddi duruşun ötesinde bir şey istiyorlardı.

Böylece Viktoryan döneminin sonlarında ateş saçan kırmızı Amerikan kanı, İngiltere'nin içine kapanık asil mavi kanlı damarlarına işledi.

Prenses Diana'nın büyük büyükannesi de Amerikalı bir vârisiti. 1990 yılında Newport'lu Frances Work, İrlanda'daki bir baronun erkek kardeşi olan Saygıdeğer James Burke-Roche ile evlenmişti. Burke-Roche Amerika'ya seyahat etmiş ve Wyoming'de büyükbaş hayvan yetiştiriciliği yapmıştı. Bu sırada hayallerinin kadınıyla, bir Vanderbilt borsa simsarının güzel ve son derece zengin kızıyla tanışmıştı. Çift İngiltere'ye geri dönmüştü. Çiftin burada birisi daha sonrada Diana'nın büyükbabası olacak olan ikiz çocukları olmuştu.

Winston Churchill de okyanuslar arası yapılan bir evlilikten doğmuştu. Annesi, 1874'te yedinci Marlborough Dükü'nün ikinci oğlu Lort Randolph Churchill ile evlenmiş olan New York'lu Jennie Jerome idi. Randolph Churchill ona genç kadın on dokuz yaşındayken, bir seyahat gemisinin güvertesinde tanışmalarından üç gün sonra Veliaht Prensi ve Prensesi onuruna verilen bir baloda evlenme teklif etmişti. 1895'te Randolph öldü ve Jennie iki kez daha evlenerek kendisini oğlunun siyasi kariyerine adadı. Jennie'nin iki kız kardeşi de aynı şekilde İngilizlerle evlenmişti.

Umarım Sophia, Clara ve Adele, üç kurgusal Amerikalı kardeş üzerine kurulu bu dizinin diğer kitaplarını sabırsızlıkla beklersiniz.

Pek çok kitabı New York Times Çok Satanlar listesine girmiş olan Heidi Betts'ten Aşka Şans Ver şimdi kitapçılarda!

"Woods usta bir gönül çelen."
Publishers Weekly
"Sherryl Woods karakterlerine derinlik, yoğunluk ve ölçülü bir mizah katıyor."
Romantic Times Book Reviews

Yıllar önce annesi tarafından terk edilmiş olmanın verdiği ıstırapla bir süre sonra New York'a yerleşen Abby, uzun zamandır hayalini kurduğu finans sektöründe nihayet kendine saygın bir yer edinmiş, eşiyle ayrıldıktan sonra ikizleriyle yeni bir düzen kurmuştur. Bir gün, küçük kız kardeşi Jess'ten gelen telefon her şeyi değiştirecek ve eski defterleri yeniden açacaktır.
Apar topar çocukluğunun ve ilk gençlik yıllarının geçtiği Chesapeake Kıyıları'na dönen Abby, Jess'in boyundan büyük bir işe kalkıştığını görür. Bu da yetmezmiş gibi, yıllar önce terk ettiği eski sevgilisi Trace de kasabaya geri dönmüştür.
Abby bir yandan ailesinin dağılan parçalarını yeniden bir araya toplamaya çalışırken diğer yandan da geçmişte olup biteni ve Trace'e olan hislerini yeniden tartacaktır.